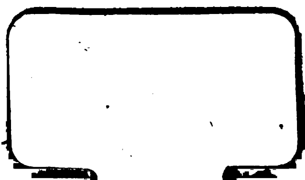
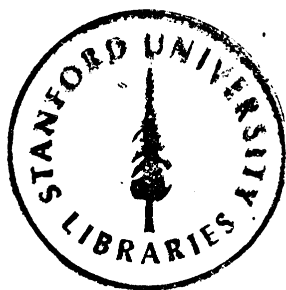

Christian Winthers

Samlede Digtninger.

Syvende Bind.

Hjortens Flugt.

Kjøbenhavn.
C. A. Reitzels Forlag.
1860.

Bianco Lunos Bogtrykkeri ved F. S. Muhle.

Indhold.

Pag.

Hjortens Flugt.

Forspil.

Paa denne Kildemarkedsplads,
Her mellem Boder, Skuur og Telte,
Med gammelt Kram og Modestads;
Hvor vise Mænd og store Helte,
Med Næserne af sminket Vox,
Saadan, som end de var i Live,
Sig for en videlysten Flok
Nysgjerrigt aabne Blik hengive;
Hvor ret en udsøgt Assemblee
Af Hunde og af Aber svandser,
Hvor Papegøier snakke, lee,
Og Bamsen gravitetisk dandser;

Hvor der falbydes Faar og Sviin,
Gaas, Hest og Ko samt Kalv i Skare,
Hvor der er baade Vand og Viin
Og andre drikkelige Vare;
Hvor her Salat kan faaes og Kaal,
Hist Lilier, Tusindfryd og Roser,
Her Sølv og Guld, hist Jern og Staal,
Her Kniplingsslør, hist uldne Hoser;
Hvor der er flot med Fisk og Kjød,
Kapuner, Harer, Torsk og Karper,
Og Sangen klinger sød og bløb
Til Lire, Hakkebræt og Harper;
Mens Himlen hvælver klar og blaa
Sig over Skovens grønne Kupler,
Hvor, gjemt bag Løv og Green, de smaa
Frimestre dybt i Kunsten grubler:
Her har jeg sindig, bondeklog
Med Løv og Krandse net afspærret

Affides mig en rolig Krog,
Hvor jeg nu ruller op mit Lærred.
Her af og til den hele Dag
Jeg sang og dreiede min Lire;
Var ei saa kort mit Aandedrag,
Jeg havde sagtens sunget tiere.
Vel var det kun en lille Kreds,
Der standsede og hørte paa mig;
Men jeg var meer end vel tilfreds,
Jeg saae, den vilde nok forstaae mig.
See, jeg har af Historier
Afskildret her en lille Række;
Ifald det kunde more Jer,
Jeg Billederne vil afdække;
Skjøndt jeg — paa det Lav! — ikke kan
Med sligt Mirakel og Spektakel,
Som hist den indianske Mand
Og min Collega, Mester Jakel! —

4

Det lider jævnt mod Aftenstund,
Alt Skoven staaer heel taus og dunkel,
Snart gjemmer sig paa Havets Bund
Dagmoders glimrende Karfunkel.
O, kommer da og lytter lidt
Til mine Sagn og Lirens Triller,
Før Alle vandre — Hver til Sit —
Før Nattens sorte Slør os skiller.

Flugten.

End dækked Nattens Teppe
Den drømmende Lund;
End slumred Dagens Øie
Sit sidste, søde Blund;
Halvmaanens blege Aasyn
Fra Himlens dybe Blaae
Med tungsindige Blikke
Til Kongeborgen saae.

Imellem stolte Bøge,
Paa Skovsøens Rand
Den kneised mørk, mens Luften
Kruste det klare Vand;
Let sused gjennem Skoven
Den friske Morgenvind,
Saa Stjernen ofte daled
I Skyens Favntag ind.

I Borgen var der Stilhed,
Der var ængsteligt tyst,
Som gjemte den en Rædsel,
En sælsom, i sit Bryst;
Septemberløvet sittred
Paa den knuddrede Eeg,
Og Voverne, de rislende,
Langs Kysten sank og steeg.

Men hist, hvor Hyldebusken
Nær Murens Steen var groet,
Der aabned sig en Jerndør
I Taarnets faste Fod;
Og op fra Øglegaardens
Natkolde, skumle Gjem
En halv Snees vilde Karle
I Taushed trængte frem.

To røde Fakler flamme.
Imellem dem gaaer
En Ungersvend med brune,
Vildtflagrende Haar.
Paa nøgen Fod han træder,
Med linned Kofte paa,
Mens Harmens hvide Lilier
Paa begge Kinder staae.

Men stum var hans Læbe
Og stolt var hans Blik,
Saa kraftigt, let og spændigt
Som til en Dands han gik.
Paa Flokkens kaade Grumhed,
Paa deres ublue Spot
Med bittert Smiil om Munden
Han svarede blot.

Henover Borgebroen
De droge ham afsted,
De slæbte som en Køter
Ham ud for Borgeled;
Han fulgte dem som Den,
Der bærer mægtig Trøst
I sit dristige Mod,
I sit skyldfrie Bryst.

I Rosenlund de standsed.
Her kneisede stolt
En Hjort, som fire Svende
Med Nød og Møie holdt.
Med Løbene den stamped,
Og dens kyste, vilde Blik
Til Høire og til Venstre
I Angst og Rædsel gik.

Med plumpe Bøddel-Næver
De kasted her paastand
I Græsset hen den unge,
Den vaabenløse Mand;
Saa surred de, saa bandt de
Under voldsomme Greb
Hans Arme og hans Hænder
Med stærke Hampereb.

Saa lagde de ham baglænds,
Alt under bitter Spot,
Paa Dyrets Ryg, — de sagde,
Der laae han blødt og godt!
Fast snøred de hans Hænder
Og hans Fødder igjen
Til Hjortens ranke Hals,
Til dens Blad og dens Lænd.

„Her skal Du ikke længer
Saa stolt og siirlig gaae;
Nei, langt af Led Du fare
Med Kongens Ærind maa.
Den Ganger, som Du rider,
Den gjør Dig Reisen let,
Du tør ei ved paa Veien
At vorde mødig og træt.

Saa vide over Landet
Skal Du bære Kongens Bud;
Som ærlig Svend og dannis
Du føre det ud!"
Saa gav de Slip paa Dyret
Og stemmed Alle op
Med knaldende Pidske
Deres Hallo! og Hop!

De klapped i deres Hænder,
Mens Valdhornet klang.
Den kyste Hjort da lukt
Over Rosenhegnet sprang.
Ned ad den Lindegyde
Som en Piil det monne gaae,
Hvor hist og her i Skyggen
Hoffinders Huse laae.

Men ved det sidste Huus,
Som var saa firligt bygt,
Halv dulgt bag Rosenhækker
Og med Billeder smykt,
Der aabned sig et Vindve
Bag Rankerne brat,
Og rædsomt lød en Stemme
I den dæmrende Nat.

Det var en vildtskingrende,
En knivskarp Qvinderøst,
Som kom den fra et haabløst,
Forpiint, fortvivlet Bryst;
Som steeg den op fra Dybet,
Fra den flammende Dal,
Hvor Sjælen sig krymper
I den evige Qval:

„Nu Lykke da paa Reisen,
Allerdeiligste Svend!
O, vend din rappe Ganger
Ret snart her hjem igjen.
Dvæl ikke altfor længe,
Ak, din udvalgte Mø,
Din yndefulde Rose
Af Sorrig vist vil døe!"

Men let som en Svale
Afsted den Ganger foer,
De naaede ei hans Øre
De skjærende Ord.
De svandt, som ved Stormsø
En Fugleqvidder fiin,
Mens Luften om hans Hoved
Istemmede sit Hviin.

Det lød ubønhørligt
Som en rædsom Dødesang,
Et Jammerhyl fra Graven,
En Stormklokkeklang.
Ubændig, som Høstens
Den kaadeste Vind,
Gik Hjortens Flugt fra Sletten
I Skovkrattet ind.

Ved hvert et Sæt, den gjorde
I Angest og i Hast,
De Reb om Haand og Ankel
Sig surred mere fast;
Og Slaaentjørnens Kløer
Og Egens seige Arm
Hudflettede hans Skuldre
Og sønderfled hans Barm.

Uden Rast, uden Hvile
Foer Skovens Drot afsted
Over grønklædte Bakker,
I grønne Dale ned;
Høit stønnede dens Bryst, —
Den sittred — og med Eet
Udstødte den fra Lungen
Et Brøl saa vildt og vredt.

Og i det fælt uhyggelige,
Det dumpe, hæse Skrig
En Dødsangest bæved,
En Qval — usigelig.
Kyst af sin egen Stemme,
Forvildet i sin Skræk
Meer rasende den satte
Over Busk, over Bæk.

Septemberdagens varme,
Guldstraalende Sol
Alt længe sad rolig
Paa sin mørkblaae Kongestol;
Den smiled saa huldsaligt
Til Mark og Sø og Skov,
Og qvæged ved sit Øie,
Hvad der vaaged og sov.

I Mosen havde Vildbassen
Slaget sig til Ro,
Den snorkede ved Siden af
Sin gryntende So;
Den sorte Snog sig ringled
I Sandets lune Bad,
Skovduen, sødt kurrende,
I Gyngevuggen sad.

Træpikkeren, den brogede,
Den lille Tømmermand,
Paa Birkens hvide Bark slog
Sin snelle Trille an;
Og Ræven med sin gule,
Sin boltrende Flok
I Græsset ved sin Hule
Havde Lystighed nok.

Saa yndig Fred der hviled
Paa Vei og paa Sti,
Hvor den usalige Rytter
Paa Hjorten fløi forbi;
Men selv han Intet ændsed;
Paa den rædsomme Flugt
Han havde tabt sin Tanke
Og hans Øie var lukt.

Den kronede Ganger
Tog en vildere Fart,
I Skovens dybe Mørke
Den sjælede sig snart,
I løvtætte Tykning,
Hvor Eensomhed boer,
Fra Mennesker fjernet
Og fra Menneskers Spor.

Den naaede seent paa Dagen
En Lyngskrænt, der steil
Sank ned mod en Skovsøes
Bladkrandsede Speil.
Det standsede den ikke;
Liig et lynende Blink
Den skjød som i Blinde
Ned ad den bratte Brink.

Brat Bølgerne blev vakte,
Høit om dens Lænder slog
Det blanke Vand; den svømmed,
Den prusted og jog
Af Rede de vilde Ænder,
Som kurede i Siv, —
Da vaagned atter Svenden
Til Qval og til Liv.

Han aabnede sit Øie,
Veemodigt op han saae
Imod det dybe, rene
Og trøstefulde Blaae; —
Og Vandets stærke Favntag,
Af friske Kræfter fyldt,
Den lumre Feberhede
Af hans Lemmer fik skylt.

Det var, som Haabets Spire
Alt sagtelig frembrød,
Hans Muskler bleve stramme,
Frit Hjertets Kilde fløb,
Det var ham, som Rankens
Mildtglødende Blod
Havde dræbt al hans Smerte
Og livnet hans Mod.

Men næppe op af Badet
Den kaade Ganger steeg,
Før atter Haab og Lise
Bort fra hans Hjerte veeg.
Naar han de spændte Snore
Blot lindt og sagte drog,
Da var det som en Spore,
Der vildere den jog.

Den reiste sine Takker,
Den brølede ræd,
Og piled over skovdækte
Dal og Høi afsted;
Og kom den saa paa Farten
Til en sørgelig Plet,
Hvor Pesten havde øvet
Sin skumleste Idræt;

Hvor Pesten havde meiet
Alt det Levende bort,
Hvor Haugen laae forvildet,
Skorstenen kneiste sort, —
Da studsed den og standsed,
Og gjorde omkring;
Da knaged Svendens Lemmer
Ved det voldsomme Sving.

Saa led det henad Aften.
Af Solens røde Glands
Kun Bøgenes Jøse
Var en glimrende Krands.
Men Dæmringen sneeg sig
Gjennem Busk, gjennem Krat
Og hviskede: nu kommer
Den stille, store Nat.

Jævnt sagtnede den Vilde
Sin stormende Gang;
Den travede, den rendte,
Og kun sjelden den sprang.
Den snøfted og den letted
Kun fortrøden sin Fod,
Den snubled over Tuen
Og mangen knudret Rod.

Og ved en Egestamme,
Hvis Rødder som et Net
Krøb ud og ind fra Bullen,
Den standsede med Eet.
Paa tørre, glatte Moslag
Den snublede, den gleed,
Og styrtede saa sammen,
At den stønnede derved.

Da glimted Haabet atter!
Ved Faldets Sving og Hast
Den ene stærke Line
Om Haandledet brast;
Men findig og forsigtig
Sin Haand han hvile lod,
Han hæved ei sit Hoved,
Han rørte ei sin Fod.

Nu randt det ham i Sinde,
Det var den søde Stund,
Der ellers tidt ham vinked
Til dunkle Rosenlund,
For under de duftende,
De fyldige Lindetræ'r
I Natten trygt at møde
Sin unge Hjertenskjær.

Og Tegnet, som i Lønndom
De brugte, hvergang
De nærmed sig hinanden
Det var en simpel Sang,
En jævn lille Vise,
Uskyldig, from og glad,
Som begge de to Hjerter,
Der saa ofte den qvad.

I Rosenhaven bundet
Den Kronhjort da stod,
Og nipped Lindens Blade
Og laae ved dens Rod.
Og naar da Sangen toned,
Lidt mindre sky og vild
Den vendte sine Ører
Og lytted gjerne til.

Thi Hjorten høiligt elsker
Og hører med Lyst
Den Velklang, der kan fødes
Af et Menneskes Bryst.
Saasnart den derfor spored
Den Vexelsang blid,
Den lod sig villig klappe
Og traadte gjerne hid.

Hiint Elskovens Løsen
Det kom han her i Hu;
Og skjøndt hans Hjerte brændte
Omspændt af Vee og Gru,
Saa hæved han dog Stemmen
Saa bløderlig og blid,
Som naar en Moder luller
Sit Barn ved Nattetid:

„Hvor tindrer nu min Stjerne?
Hvor dølger sig min Skat?
Dig søger i det Fjerne
Min Sjæl ved Dag og Nat.
Dig lokker nu min Stemme;
Jeg veed, Du kommer jo,
Thi aldrig kan Du glemme,
Du skjenked mig din Tro!"

Men Hjorten dreied Øret,
Den vendte Hov'det lidt;
Det var de samme Toner,
Som den fornam saa tidt.
Det lod ret, som den sukked
Og atter laae den ned.
Tungt aanded Ungersvenden
Og blev saa atter ved:

„Hver Nat er jo vor Sommer,
Dens Blomster ere vi;
Naar Dagen den kommer,
Er vor Sommer forbi.
O, yndigste Kjærminde!
O, Elskovsrose rød!
I Mulm jeg kan Dig finde,
For din Duft er stærk og sød!“

Saa nynned han og løste
Med den vaersomste Haand
Af begge sine Ankler
De stærktsnoede Baand;
Og lempeligt han listed,
Med høitbankende Barm,
Den allersidste Løkke af,
Som kuede hans Arm.

Han sagte lod sig glide
Fra Dyrets brede Ryg,
Ned sank han ved dets Side
Paa Mosteppet tryg.
Dog knap sig følte Hjorten
For Baand og Byrde qvit,
Udstødte den et Brøl,
Sprang op og kneised frit,

Med Bragen brød den gjennem
Den tætte, mørke Skov,
Den vækked de smaa Fugle,
Som sad der og sov;
Og længe hørte Svenden
Hver raslende Busk,
Og hvor Grenene de knaged
Ved de voldsomme Rusk;

Til fjernere sig tabte
Hver Lyd og hver Larm.
Da strakte han med Vellyst
Sin Fod og sin Arm;
Sin stivnede Nakke
Og sin martrede Lænd
Paa mosbløde Leie
Han lod nu segne hen.

Han folded sine Hænder,
Slog Kors for sit Bryst,
Og takkede Vorherre
Med hendøende Røst,
Fordi han havde frelst ham
Fra saa grusom en Død.
Dybt sank han saa i Dvale
Og glemte al sin Nød.

I Møllen.

Hvor klart Strømmen risler
Bag Bøgenes Skjul,
En Vandmølle rører
Sine hvirvlende Hjul;
Den ligger lunt og dulgt,
Og Humleranken snoer
Sig [illegible] [illegible] [illegible]
Og ned med [illegible].

Den lille Have breder sig
Saa hyggelig og peen
Med brogede Asters,
Med Æbler paa Green;
En Vedbend sig klamrer
Til den kalkede Gavl;
I Gaarden Duer kurre
Og Anden er saa travl.

Men nærved, paa en Banke,
Hvor der er lyst og frit,
Man skue kan til Nord og Syd,
Til Øst og Vest saa vidt,
Hen over Axelhoved
Til Stevns med steile Bred,
Til Vildbanegaarden,
Til det lange, smalle Fedd.

Der tjener nu i Møllen
En vakker Ungersvend;
Det er ei længe, siden
Han kommet var derhen.
Den gamle Møller fandt ham,
Da halvdød han laae
I Skov, med nøgne Fødder
Og med linned Kofte paa.

Han pleiet blev og qvæget,
Men det vared kun kort,
Saa kom han brav til Kræfter.
Han kaldte sig Hjort,
Og sagde saa til Mølleren:
„Du seer, at jeg er stærk;
Det er vel ei saa farligt svært
At lære dit Værk?

Saa kan jeg ogsaa plante
Og ympe og saae,
Samt mange andre Dele
Forstaaer jeg mig paa.
Hvis Du mig vil beholde,
For Klæder, Huus og Brød,
Jeg trofast vil Dig tjene —
Og Du hjælper mig af Nød!"

Ham spurgte da den Møller:
„Hvor er Du vel fra?"
Med rødmende Kinder
Gjensvared Svenden da:
„Jeg tjente, Nord paa Øen,
Saa stolt en Riddersmand,
Den mægtigste, den rigeste
Udi vort hele Land.

Han eier store Borge
Med Lade og med Lo,
Og Guld og raske Heste
Og Svende, maa Du troe.
Men jeg gav mig ikke af
Med Stang eller Staal;
Jeg hægede hans Lilier
Og blædede hans Kaal.

Jeg røgtede hans Abild
Fra Vaar og til Høst;
En Urtegaardsmand
Lever ogsaa med Lyst!
Jeg sysled tro og stille,
Jeg passede min Dont;
Og roligt var mit Hjerte,
Thi jeg tænkte ei paa Ondt.

Da blev jeg nok af Avind
For min Herre beført;
En Aften blev jeg grebet
Og bastet og snørt;
Halvnøgen blev jeg kastet
I Kjelderens Dyb;
Der laae jeg mellem Øgler
Og Tudser og Kryb.

Det hued mig just ikke
At dvæle længe der;
Den klare Luft og Skovens Duft
Jeg havde mere kjær.
Saa fandt jeg paa med Liste
At bryde mig en Vei.
Gud kjende maa min Brøde —
Jeg kjender den ei!"

Men Mølleren, den gamle,
Han smilede med List:
„Saa Alt, hvad der Du melder
Er baade sandt og vist?
Du seer mig ikke ud til
At have tjent for Løn;
Du ligner i din Føre meer
En Riddersmands Søn.

Dog — Bonde eller Ridder —
Det har mig lige Magt;
Det være nu og blive,
Som din Mund mig har sagt.
Saa bliv, og pas min Have,
Bær Vand, hug Ved og kjern
For Tøsen der; og vaag saa
For mig ved min Qværn!"

Alt som de saadan talte,
Den Møllerdatter stod
Nysigen i den aabne Dør
Og tripped med fin Fod.
Og da de slutted Pagten
Med Haandslag, og gik,
Hun hviskede: „Gud skee Lov da!"
Og sendte dem et Kik.

Saa blev han der i Møllen,
Saa tog han trøstigt fat,
Og flittigt hjalp dem Begge
Ved Dag og ved Nat.
Han plukked Haugens Æbler
Og fik dem op paa Loft,
De brune Køer flytted han
Paa Eng og paa Toft.

Saa pusled han i Haugen,
Saa skjæfted han en Lee;
Han snitted Skoe saa nydeligt,
Som Rogen vilde see.
Snildt fletted han af Vidie,
Med Grønt og med Hvidt,
Til Anna en Garnkurv,
Hun havde ønsket tidt.

Han øved tusind Kunster,
Og Intet faldt ham svært,
Og Alt, hvormed han sysled,
Blev dem Begge saa kjært.
I Hjertet Anna tænkte:
„Jeg kan jo ei derved!"
Men hvor han stod, og hvor han gik,
Var hendes Øine med.

Og Tegnet, som i Løndom
De brugte, hvergang
De nærmed sig hinanden
Det var en simpel Sang,
En jævn lille Vise,
Uskyldig, from og glad,
Som begge de to Hjerter,
Der saa ofte den qvad.

I Rosenhaven bundet
Den Kronhjort da stod,
Og nipped Lindens Blade
Og laae ved dens Rod.
Og naar da Sangen toned,
Lidt mindre sky og vild
Den vendte sine Ører
Og lytted gjerne til.

Thi Hjorten høiligt elsker
Og hører med Lyst
Den Velklang, der kan fødes
Af et Menneskes Bryst.
Saasnart den derfor spored
Den Vexelsang blid,
Den lod sig villig klappe
Og traadte gjerne hid.

Hiint Elskovens Løsen
Det kom han her i Hu;
Og skjøndt hans Hjerte brændte
Omspændt af Vee og Gru,
Saa hæved han dog Stemmen
Saa blødelig og blid,
Som naar en Moder luller
Sit Barn ved Nattetid:

„Hvor tindrer nu min Stjerne?
Hvor dølger sig min Skat?
Dig søger i det Fjerne
Min Sjæl ved Dag og Nat.
Dig lokker nu min Stemme;
Jeg veed, Du kommer jo,
Thi aldrig kan Du glemme,
Du skjenked mig din Tro!“

Men Hjorten dreied Øret,
Den vendte Hov'det lidt;
Det var de samme Toner,
Som den fornam saa tidt.
Det lod ret, som den sukked
Og atter laae den ned.
Tungt aanded Ungersvenden
Og blev saa atter ved:

„Hver Nat er jo vor Sommer,
Dens Blomster ere vi;
Naar Dagen den kommer,
Er vor Sommer forbi.
O, yndigste Kjærminde!
O, Elskovsrose rød!
I Mulm jeg kan Dig finde,
For din Duft er stærk og sød!“

Saa nynned han og løste
Med den vaersomste Haand
Af begge sine Ankler
De stærktsnoede Baand;
Og lempeligt han listed,
Med høitbankende Barm,
Den allersidste Løkke af,
Som kuede hans Arm.

Han sagte lod sig glide
Fra Dyrets brede Ryg,
Ned sank han ved dets Side
Paa Mosteppet tryg.
Dog knap sig følte Hjorten
For Baand og Byrde qvit,
Udstødte den et Brøl,
Sprang op og kneised frit,

Med Bragen brød den gjennem
Den tætte, mørke Skov,
Den vækked de smaa Fugle,
Som sad der og sov;
Og længe hørte Svenden
Hver raslende Busk,
Og hvor Grenene de knaged
Ved de voldsomme Rusk;

Til fjernere sig tabte
Hver Lyd og hver Larm.
Da strakte han med Vellyst
Sin Fod og sin Arm;
Sin stivnede Nakke
Og sin martrede Lænd
Paa mosbløde Leie
Han lod nu segne hen.

Han folded sine Hænder,
Slog Kors for sit Bryst,
Og takkede Vorherre
Med hendøende Røst,
Fordi han havde frelst ham
Fra saa grusom en Død.
Dybt sank han saa i Dvale
Og glemte al sin Nød.

I Møllen.

Hvor klare Skovbæk risler
Bag Bøgenes Skjul,
En Vandmølle vælter
Sine brusende Hjul;
Den ligger dybt og dulgt,
Og Huulveien snoer
Sig nær forbi Huset
Og ned mod Bolefjord.

Den lille Hauge breder sig
Saa hyggelig og peen
Med brogede Asters,
Med Æbler paa Green;
En Vedbend sig klamrer
Til den kalkede Gavl;
I Gaarden Duer kurre
Og Anden er saa travl.

Men nærved, paa en Banke,
Hvor der er lyst og frit,
Man skue kan til Nord og Syd,
Til Øst og Vest saa vidt,
Hen over Axelhoved
Til Stevns med steile Bred,
Til Vildbanegaarden,
Til det lange, smalle Fedd.

Der tjener nu i Møllen
En vakker Ungersvend;
Det er ei længe, siden
Han kommet var derhen.
Den gamle Møller fandt ham,
Da halvdød han laae
I Skov, med nøgne Fødder
Og med linned Kofte paa.

Han pleiet blev og qvæget,
Men det vared kun kort,
Saa kom han brav til Kræfter.
Han kaldte sig Hjort,
Og sagde saa til Mølleren:
„Du seer, at jeg er stærk;
Det er vel ei saa farligt svært
At lære dit Værk?

Saa kan jeg ogsaa plante
Og ympe og saae,
Samt mange andre Dele
Forstaaer jeg mig paa.
Hvis Du mig vil beholde,
For Klæder, Huus og Brød,
Jeg trofast vil Dig tjene —
Og Du hjælper mig af Nød!"

Ham spurgte da den Møller:
„Hvor er Du vel fra?"
Med rødmende Kinder
Gjensvared Svenden da:
„Jeg tjente, Nord paa Øen,
Saa stolt en Riddersmand,
Den mægtigste, den rigeste
Udi vort hele Land.

Han eier store Borge
Med Lade og med Lo,
Og Guld og raske Heste
Og Svende, maa Du troe.
Men jeg gav mig ikke af
Med Stang eller Staal;
Jeg hægede hans Lilier
Og blædede hans Kaal.

Jeg røgtede hans Abild
Fra Vaar og til Høst;
En Urtegaardsmand
Lever ogsaa med Lyst!
Jeg sysled tro og stille,
Jeg passede min Dont;
Og roligt var mit Hjerte,
Thi jeg tænkte ei paa Ondt.

Da blev jeg nok af Avind
For min Herre beført;
En Aften blev jeg grebet
Og bastet og snørt;
Halvnøgen blev jeg kastet
I Kjelderens Dyb;
Der laae jeg mellem Øgler
Og Tudser og Kryb.

Det hued mig just ikke
At dvæle længe der;
Den klare Luft og Skovens Duft
Jeg havde mere kjær.
Saa fandt jeg paa med Liste
At bryde mig en Vei.
Gud kjende maa min Brøde —
Jeg kjender den ei!"

Men Mølleren, den gamle,
Han smilede med List:
„Saa Alt, hvad her Du melder
Er baade sandt og vist?
Du seer mig ikke ud til
At have tjent for Løn;
Du ligner i din Fore meer
En Riddersmands Søn.

Dog — Bonde eller Ridder —
Det har mig lige Magt;
Det være nu og blive,
Som din Mund mig har sagt.
Saa bliv, og pas min Have,
Bær Vand, hug Ved og kjern
For Tøsen der; og vaag saa
For mig ved min Qværn!“

Alt som de saadan talte,
Den Møllerdatter stod
Nysigen i den aabne Dør
Og tripped med sin Fod.
Og da de slutted Pagten
Med Haandslag, og gik,
Hun hvisked: „Gud skee Lov da!“
Og sendte dem et Nik.

Saa blev han der i Møllen,
Saa tog han trøstigt fat,
Og flittigt hjalp dem Begge
Ved Dag og ved Nat.
Han plukked Haugens Æbler
Og fik dem op paa Loft,
De brune Køer flytted han
Paa Eng og paa Toft.

Saa pusled han i Haugen,
Saa skjæfted han en Lee;
Han snitted Skoe saa nydeligt,
Som Nogen vilde see.
Snildt fletted han af Vidie,
Med Grønt og med Hvidt,
Til Anna en Garnkurv,
Hun havde ønsket tidt.

Han øved tusind Kunster,
Og Intet faldt ham svært,
Og Alt, hvormed han sysled,
Blev dem Begge saa kjært.
I Hjertet Anna tænkte:
„Jeg kan jo ei derved!"
Men hvor han stod, og hvor han gik,
Var hendes Øine med.

Naar saa den Gamle silde
Til Ro sig havde lagt,
Gik Hjort i Møllen ene
Og holdt sin Nattevagt.
Mens Voverne da bruste
Og over Hjulet sprang,
Hans Tanker gik saa vide,
Og Barmen blev ham trang.

Saa hældte han paa Qværnen,
Fik Alt i Drift og Skik,
Hen til den aabne Vindglug
Han tankefuld gik;
Han stirred ud i Natten,
Og støttede sin Arm
Og lænede sit Hoved
Til den sittrende Karm.

Forsagt det var han ikke,
Han kjendte ei til Frygt;
Hans Hjerte følte Længsel,
Men det blev ikke sygt,
Thi det var friskt og freidigt;
Men Fremtids Haab og Lyst,
Og Længselen bar Blomster
I Sangen fra hans Bryst.

Hans Sanges søde Toner
Og de elskovsfulde Ord
Fremspirede som Urter
Af en foraarsvarm Jord;
De satte Knup og Blomster,
De spredte deres Frø,
Og Frøet fandt et Jordsmon,
Hvor det ikke skulde døe.

Naar ret han sang og sukked
Af sin Længsel berørt,
Og troede sig af Natten kun
Og Skovens Træer hørt,
Da vaaged der et Hjerte,
Da aanded dybt en Barm,
Da smilede to Læber
Og en Kind blev saa varm.

I Sengen sad ung Anna
Med Haand paa Brystet lagt,
Hun følte Hjertet banke
Ved Sangens Trolddomsmagt;
Det var en ukjendt Sødhed,
Og det friske Pigebarn
Hver Nat sig hilded meer
I det usynlige Garn.

Om Dagen hendes Øie var
Som Himlen er i Vaar,
Hvor Solen snart smiler,
Snart Regnskyen staaer.
Snart var hun bly og bange,
Snart var hun kjæk og fri;
Blik sendte hun ham mange,
Men ak! de gik forbi.

Hans eget Sind, hans Tanker
Maatte vandre saa vidt;
Den Fribaarnes Hjerte var
Jo slet ikke frit.
Han gik og røgted troligt
Og trofast al sin Pligt; —
Og den gamle Faders Øie
Ei kunde ændse Sligt. —

Det var en Stund før Middag;
Træt af sin Nattevagt
Sig Hjort paa tvende Sække
I Møllen havde lagt.
Med brune Haar om Panden
Han i det dybe Blund
Laae der og smilte venligt
Med den friske, røde Mund.

Foran ham dvæled Anna;
Hun skulde sagt: „Kom ind!"
Brat standsed hendes Aandedræt,
Og bleeg blev hendes Kind.
Men Kjækheds Rose atter
Fremblomstred rød og sund,
Hun bøied sig, hun smiled,
Hun nærmed sig hans Mund.

Hun vilde paa hans Læbe
Sin Læbe trykke varm, —
Da kom hun til at røre
Den Slumrendes Arm.
Det jog ham af en Slummer,
Der var ham saa kjær;
Han drømte sig en Andens
Favntag og Læber nær.

Op sprang han fra sit Leie,
Han kneisede stolt,
Ned sank hans Blik paa Pigen,
Forundret og koldt.
Hun segned fast i Knæer,
Som paa en Vægt hun bar,
Han syntes hende dobbelt
Saa høi, som han var.

Hun læste i hans Øie,
Som talte koldt, men blidt:
„Jeg kan Dig Intet give,
Thi Intet meer er mit!"
Ind ginge de da tause,
Hvor den gamle vented dem;
Men nu var Freden borte
Fra sit yndigste Hjem.

Før var hun let og lystig,
Nu gik hun stille om,
Hun smilede kun tvungen,
Naar Faderen kom.
Med Hunden før hun ganted,
Nu havde den faaet Ro,
Og ligegyldig var hende
Selv hendes røde Ko.

Og naar hun skulde sige
Til Hjort: „Kom hid og hør!"
Da gik det ei fra Læben
Saa freidigt, som før.
Og gik de hjem fra Engen,
Hvor Køerne var,
Hun bad ham ei at bære
Det fulde Melkekar.

Saa tænkte hun paa Jørgen,
Den utroe, kjære Svend;
Da smiled hun saa bittert
Og stirred for sig hen.
„Jeg aldrig fanger Lise,
Jeg aldrig fanger Ro;
Mit Hjerte har ei Herberg
Til begge disse To."

Saa pleied hun i Barmen
Som en Urt sin Smertes Braad;
Hun blegedes og falmed,
Skjøndt hun dulgte sin Graad.
Natten saae hende græde,
Men Dagen sjelden lee, —
Og dette var da Noget,
En Fader kunde see.

Rhitra.

Den Møller stod paa Høien,
Hvor over Skovens Top
Man vide om kan skue,
Og Hjort kom just derop.
Da sagde Hiin med Dvælen:
„Dig vil jeg nu betroe,
Hvad svart paa Sind mig tynger,
Maaskee jeg da faaer Ro.

Hør, siig mig, seer Du ikke,
Hvor kummerlig og bleeg
Min Anna gaaer, som ellers
Var fuld af Spøg og Leeg?
Jeg aner, hvad hun feiler;
Jeg troede, Alt var glemt!
End seer jeg Sorgens Spire
I hendes Hjerte gjemt.

Hun havde sig en Fæstemand,
Saa ung, som hun var;
Jeg tænkte, det skulde blevet
Det lykkeligste Par;
En dygtig Karl var Jørgen,
Saa ærlig og saa bold;
Hist boer han hos sin Fader
Henne i Axelvold.

De var som glade Børn,
De leged og de loe;
Hun syntes mig saa lykkelig,
Han syntes mig saa tro;
Saa var jeg tryg og rolig
Og takked Gud, der gav
Mit Barn en kjæk Beskytter,
Naar jeg laae i min' Grav.

En Aftenstund kom Anna
Dødbleeg fra Skoven hjem;
En Hemmelighed bar hun,
Som end aldrig kom frem.
Hun vilde aldrig sige,
Hvad der hun fik at see,
Men langtid hendes Taarer
Forkyndte Hjertets Vee.

Reent Jørgen var forandret!
Tungsindig og bly,
Han kom her mindre flittigt,
Og var ordknap og sky;
Jeg saae tidt, hvor han blegned
Og sittred, naar han kom;
Saa blev han ganske borte,
Og Alt var skiftet om.

Saa mødtes vi da ikke
Før engang ved en Fest
I Roholt, hvor vi begge
Vare budne til Gjæst.
Der tog jeg ham tilside
I Haugen, i en Vraa
Og sagde: „Siig mig, Jørgen!
Hvad tænker Du dog paa?"

Med angerfulde Taarer,
Med hviskende Røst
Han Alt mig aabenbared
Saa ængsteligt og tyst.
At Anna end han elsked,
Ved Guds Blod han mig svoer,
Og dette var hans første,
Det var hans sidste Ord.

Hvad skulde jeg vel sige?
Utroligt syntes jo
Alt, hvad han mig beretted, —
Dog maatte jeg ham troe.
Os Mørkets Herre faaer jo
Saa tidt en Snare lagt,
Vi fristes paa vor Vandring
Af mangen sælsom Magt.

See, for en Snees Aar siden
Bemærked vi engang,
Paa skovbegroede Fedd
Hist yderst at der svang
En hvidlig Røg sig langsomt
Bag Træernes Top,
Og hvirvled mellem Løvet
Som fra en Skorsteen op.

Vi troede, det var Vender,
Der var stegne i Land;
Vi tænkte, det var Røgen
Fra deres Kjøkkenbrand,
Og jeg og flere Grander
Vi droge da derned,
De skulde dog ei syde
Deres Davre i Fred.

Men da vi kom til Pynten,
Vi ingen Vender saae;
Bag Krattet mellem Buske
En lille Hytte laae,
Opført af Mos og Græstørv;
Foran i Lyngen rød
Der sad paa Huk en Qvinde
Med et Barn paa sit Skjød.

Med ydmyge Lader,
Men med listige Blik
Den fremmede Qvinde
Imøde os gik.
Hun vilde have Fred og Frist,
Det kunde vi forstaae.
Os fremmed var Ordet, som
Paa hendes Tunge laae.

I sin brogede Kjortel
Hun neied dybt mod Jord;
Fra de kulsorte Øine
Det ret som Gnister foer.
Hun dækked ei med Blussel
Det ene nøgne Bryst,
Mens Ungen laae og kravled
I Lyngen med Lyst.

Saa lod vi hende bygge der,
Hvor ellers Ingen kom.
Selv vandred hun dog flittigt
I Bygderne om.
Vort Maal hun hurtigt lærte,
Og følte sig tryg,
Og tiggede ved Dørene
Med Barnet paa sin Ryg.

Hun læged Ko og Qvie,
Og spaaede gamle Mænd
God Lykke udi Dobbel
Og Børn af deres Lænd;
Ungdommen Gods og Beilere;
Ved hemmeligt Spil
Hun lærte dem at tvinge
Sig Elskere til.

Saaledes saaes hun ofte,
Den snedige Qvind,
Hos Unge og hos Gamle
At liste ud og ind.
Hun var saa fledsk og ydmyg,
Hun var saa kattemild.
Men fæl var hendes Øies
Dybtbrændende Ild.

Men altsom Glutten voxte
Og vevert kunde gaae,
Til den gamle Gulitza
Man sjelden mere saae.
Og tidlig Tøsen, Rhitra,
Skjød op og blev stor,
Og gik, knap tolv Aar gammel,
Alt i Moderens Spor.

I de brogede Pjalter,
Med nøgne smaa Been,
Var hun deilig som en Rose
Og altid skjær og reen.
En Skov af sorte Krøller
Om brune Hals og Kind,
Som Steenkul saa blanke,
Var hendes Hue og Lin.

Det eneste, lille Smykke,
Hun eiede, det var
Af pure Guld en Slange,
Hun i venstre Øre bar.
Det var hendes bedste,
Hendes dyreste Klenod;
Og rørte man ved dette,
Saa blev hun ikke god.

Hun stripped om i Egnen,
Og hvor hun saa kom hen,
Forvendte hun strax Hjertet
Paa hver en Ungersvend.
Men alle de smaa Piger,
Som leved her omkring,
Dem, sagde man, hun lærte
Heel mange slemme Ting.

Vi saae hende ofte,
Net pyntet med en Krands,
At dandse os den vildeste
Ellepige=Dands.
Saa sang hun kaade Viser,
Som selv hun opfandt,
Slog Hjul henad Veien
Og som en Vind forsvandt.

Hun spiste saare lidet,
Vel nøiet, med hvad hun fik,
Og drak kun Vand det klare,
Men ingen rusende Drik.
Hun smutted som en Lækat
Paa Sti og paa Vei,
Men — hvor hun var om Natten,
Det vidste man ei.

Thi havde hun nu dandset
Og sjunget og var træt,
Og havde faaet at drikke
Og spise, og var mæt;
Saa, før man saae sig om,
Var hun borte som en Muus,
Og kom først seent igjen
Til eet og samme Huus.

De unge Karles Ruus, ja,
Den kunde man forstaae!
Hun lille var, men rank dog
Som en spillende Raa;
Saa fiint og dog saa fyldigt
Sig rundede med Lyst
Den kraftige Hofte
Og det faste, unge Bryst.

Skjøndt voxen, ei hun skifted
Hverken Sind eller Sæd;
Halvnøgen, som en Vild
Endnu gik hun klæd;
Meer yppig var nu Dandsen,
Men endnu mere skjøn,
Og Sangen mere yndig,
Og lokkende i Løn.

Man ymtede da ofte
Snart hist og snart her,
At hiin Mand og den Svend,
Var hendes Hjertenskjær.
Det var ei Blik og Tale,
Det var som Trylleri,
Der drog dem efter hende,
Og fast Ingen gik fri.

Saa gik det ogsaa Jørgen,
Min Annas Fæstemand.
Engang han saae, hun slumred
I Græsset hist ved Strand.
Da slog hun med Eet
De to sorte Øine op, —
En Gysen sød da rislede
Ham gjennem hans Krop.

Og han var ogsaa fangen,
Og han var hendes Træl;
Hun havde slugt hans Hjerte
Og formørket hans Sjæl.
Alt andet stod i Glemsel,
Hans Villie var brudt,
Og han tilhørte ganske
Den farlige Glut.

Men han var den Eneste,
Som hun ei selv forlod;
Den mandige Ungkarl
Havde tændt hendes Blod;
Kold holdt hun sig i Samqvem,
Men i natlige Stund
Hun søgte og hun fandt ham
Med sin blussende Mund.

Hun var ham altid nær,
Naar han aned det ei;
Var hans Kammer end laaset,
Hun aabnede sig Vei;
Naar tidt i fæle Drømme
Heel trangt hans Aande gik,
Da sad hun paa hans Leie
Med stivt stirrende Blik.

Da drog hun de røde Læber
Fra hvide Tænders Rad,
Sødt Smilet da fortolked,
Hvad stille Hjertet bad;
Hun aabned sine Arme,
Han brød da tidt sin Pagt,
Henreven af en lønlig
Ubetvingelig Magt.

Dog af alle gode Engle
Han var ei reent forladt;
Og stundom faldt et Lys
I hans aandelige Nat;
Og i et saadant Lysglimt
Blev da hans Tanke vendt
Til hellig Antons Kloster,
Som ligger hist paa Skrænt.

I Kirken hist, den stille,
Tryg under Korsets Læ,
Ved Skriftestolen ydmyg
Han bøiede sit Knæ;
Han lagde frem sit Hjerte
Med Alt, hvad det forbrød,
Og for et kjærligt Øre
Han klagede sin Nød.

Den fromme Broder sukked:
„Din Fristelse er svar!
Men Himlen for din Anger
Forladelse har.
Er Fristerinden hos Dig,
Da vend det saadan om,
At ei hun Dig forlader
Ad samme Vei, hun kom.

Da er Du brat befriet,
Din Strid er kjæmpet ud,
Og hende seer Du aldrig.
Gak bort nu med Gud!"
Saa modtog han Velsignelse
Med Suk og med Graad,
Han kyssed Munkens Hænder
Og takked for hans Raad.

Den følgende Nat derpaa
Med Havblik i sit Sind
Han, træt af Dagens Møie,
Var rolig slumret ind;
De gyseligste Gjøglesyn
I Drømme da han saae,
Som en Egebul tungt
Over Brystet det ham laae.

Han vaagned med et Skrig, see!
Da sad hun der igjen;
Let havde hun sin Haand
Paa hans Hjerte lagt hen.
Hun smilede saa lokkende,
Hun bøiede sig mild,
Hun vilde med sin Læbe
Hans Øie lukke til.

Rask rev han sig af Pigens
Blødt svulmende Favn,
Han sprang ud af Sengen
I Frelserens Navn;
Han aabnede sit Vindve
Og i Kammerset ind
Faldt fredeligt og venligt
Det klare Maaneskin.

Stiv som en Billedstøtte
Der Rhitra nu stod,
Som Krampen hende knuged
Fra Isse til Fod.
Det deilige Ansigt
Fortrak sig med Eet,
Som var hun i den gyseligste
Dødsqval bestedt.

Og mens hun stod saa hvid
Som den kalkede Væg,
Hendes Krop som en Skygge
Blev meer og mere bleeg;
Saa svandt hun gjennem Vindvet
Liig en dæmrende Sky,
Og et Hyl og en Jammer
Lød høit over By.

For Vindvet slog han Kors
Og takkede sin Gud,
Der trygt ham havde hjulpet
Af Syndens Snare ud.
See, det har han betroet mig,
Og saadan blev han frelst;
Alt var ham som en Drøm, —
Det mener jeg og helst.

Ung Rhitra var forsvundet,
Hun aldrig saaes igjen;
Nu blev der atter Fred
Mellem Pige og Svend.
Men endnu voved Jørgen
Sig ikke hid til os;
Han er forknyt og bange,
Han dvæler ei af Trods!" —

Her taug den gamle Møller,
Men Hjort han mæled ei.
Saa gik de ned af Banken
Paa den skyggefulde Vei.
Men Ungersvendens Øie
Sig tankefuldt sneg
Til Pynten, hvor Gulitzas
Kjøkkenrøg opsteg.

Den vandrende Sanger.

Storken, den kloge Fugl,
Forlængst var draget væk,
Og gule Blade seiled
Ned med den klare Bæk;
De skrigende Krager
Forfulgte Bondens Plov,
Smaafuglene sad stumme
I den brogede Skov.

Nu Tiden og var kommet,
Da Humlen skulde ind;
Den stod endnu i Haugen
Bedækt med Høstens Spind.
De yppige Ranker
Havde flettet sig til Net,
De lysegule Knopper hang
Bag dunkle Blade tæt. -

Rask Hjort nu afklædte
Hver Sime og hver Stang,
Den Møller og hans Datter
Bar gjennem Døren trang
De brusende Stængler
Med deres Rigdom paa;
Af bittersøde Kryder
Da dusted hver en Braa.

I Øverstestuen
Hele Høsten blev slængt;
I Midten blev paa Træstagen
Tranlampen hængt;
Da blev det muntre Arbeid
Dem til en lille Fest;
Hid kom der, for at hjælpe,
Heel mangen venlig Gjæst.

Der sad de, Gamle og Unge,
Rundtom paa Stol og Bænk;
Dem bar da liden Anna
Til Velkomst en Skjenk.
Saa plukked de med Iver,
Ei Tiden blev dem lang;
Der hørtes mangen Krønik
Og mangen gammel Sang.

Men just som nu en lystig
Fortælling var forbi,
Da toned der for Døren
En deilig Melodie.
Derude under Linden,
Paa Steenbænken sad
En vandrende Sanger
Med sin Cithar og qvad.

Han bad om Ly for Natten,
Han bad om en Bid Brød;
Da hældte ung Anna
Den Humle af sit Skjød,
Og vinkede i Døren,
Med rødmende Kind;
Og kneisende og rank han
I Stuen traadte ind.

Han lystig var at skue
Med Strængeleg i Haand,
Med Blomster paa sin Hue
Og med brogede Baand.
Den Møller da heel venligt
Imøde ham gik.
De unge Piger skøttede
Til ham med skjelmske Blik.

Men Hjort, som sad i Krogen
Hvor der var mindre lyst,
Han rørte sig slet ikke,
Han holdt sig ganske tyst,
Og strøg ned over Panden
Sin brede, brune Lok.
Da rakte man den Sanger
Baade Mad og Drikke nok.

Imens han drak og spiste,
Deelte han med sin Hund,
Der logred ved hans Side
Og slikked sig om Mund.
Til Tak for Mad den reiste sig
Paa Bagbeen og gik,
Og gjorde andre Kunster,
Efter Hundenes Skik.

Da mælede den Møller: „Siig,
Hvem tjener Du, min Ven?
Du er som Himlens Fugle,
Der sorgløst flyve hen:
De sprede ei, de høste ei,
De sanke ei til Bo;
En Herre lader op sin Haand
Og fylder deres Kro.

Saa mener jeg, Du har vel og
En Herre riig og stor,
Der fylde kan dit Bæger
Og dække Dig dit Bord.
Dig blev vist ellers Veien
Over Livets Hede trang?"
Da tog den Sanger smilende
Til Citharen, og sang:

„Jeg tjener ingen Herre!
Som Fuglen fri og let
Jeg lod mig ikke spærre
I Buur eller Net.
Den Drot, som jeg adlyder,
Han boer her i mit Bryst,
Og freidigt jeg kun fryder
Mig ved min egen Lyst.

Den hele Jord og Himmel
Det er min Eiendom;
Alle Herligheders Brimmel
De flokke sig derom.
Min Skat kan aldrig tømmes,
Ei mindskes kan min Magt;
Aldrig kan der drømmes
Meer kongelig en Pragt.

Hvert Sind og hvert Hjerte
Er min ydmyge Vasal;
Jeg dulmer hver en Smerte,
Jeg smykker Glædens Hal.
Og Qvinderne, de søde,
Ihvor jeg træder op,
Mig bære huldt imøde
Liliens og Rosens Knop!"

Da letted paa sin Hue
Med Smiil den Møller god:
„Saa fornem Gjæst at huse
Jeg havde næppe troet!
Men Lige søger Lige!
Det sømmer sig jo bedst:
Du er vel, kan jeg tænke,
Heel ofte Kongens Gjæst?"

„Jeg kommer," qvad den Sanger,
„Juſt lige fra hans Borg;
Der hersker liden Glæde,
Men desto mere Sorg.
See, mens I flittigt sysle
Med Øllets bittre Kraft,
Ved Cithren jeg fortæller Jer
De Syner, jeg har havt."

Han lagde sig tilbage
Og tankefuld saae
Mod Bjælkeloft, mens Strængen
Han sagte rørte paa.
Men hen til hans Læber
Alles Blikke fulgtes ad.
Kun Hjort holdt sig stille
I Krogen, som han sad.

I Kongsgaarden.

„Kong Erik sad paa Gurve
I Høielofts-Sal;
Den engellandske Frøken
Var hans Dronning og Gemal.
Hun straaled ved hans Side
Fra stolte Kongestol
Saa mild og saa deilig
Som Vaarens klare Sol.

Men han var vild og flygtig
Som Kornmoed i Høst;
Ustyrlig som Stormen,
Der hæver Nordhavs Bryst.
Der var kun fattig Fred
Mellem Dronning og Drot,
Thi Hagelskuur og Solens Smiil
De enes ikke godt.

I Kongens Gaard der tjente da
Det elskeligste Par;
Den unge Strange Nielsen
Den Ene af dem var;
En kjæk og freidig Ynde,
Af den ædleste Rod;
For Dronningens Aasyn
Som Kammersvend han stod.

Den Anden det var Stjernen
I hendes Jomfruflok,
Og det var Frøken Ellen
Med den guldblonde Lok;
De Roser og de Lilier
De blegned paa hendes Vei,
Hun deilig var som Dagen, —
Men det vidste hun ei.

Hr. Strange var udsprunget
Af den mægtigste Æt;
Klart var hans Skjold, hans Adel
Uden Skygge eller Plet.
Hun kjendte ei sin Fader,
Og næppe var hun fød,
Saa blev der talt forblommet
Om hendes Moders Død.

Hvert Sind og hvert Hjerte
Er min ydmyge Vasal;
Jeg dulmer hver en Smerte,
Jeg smykker Glædens Hal.
Og Qvinderne, de søde,
Ihvor jeg træder op,
Mig bære huldt imøde
Liliens og Rosens Knop!"

Da letted paa sin Hue
Med Smiil den Møller god:
„Saa fornem Gjæst at huse
Jeg havde næppe troet!
Men Lige søger Lige!
Det sømmer sig jo bedst:
Du er vel, kan jeg tænke,
Heel ofte Kongens Gjæst?"

„Jeg kommer," qvad den Sanger,
„Just lige fra hans Borg;
Der hersker liden Glæde,
Men desto mere Sorg.
See, mens I flittigt syssle
Med Øllets bittre Kraft,
Ved Cithren jeg fortæller Jer
De Syner, jeg har havt."

Han lagde sig tilbage
Og tankefuld saae
Mod Bjælkeloft, mens Strængen
Han sagte rørte paa.
Men hen til hans Læber
Alles Blikke fulgtes ad.
Kun Hjort holdt sig stille
I Krogen, som han sad.

I Kongsgaarden.

„Kong Erik sad paa Gurve
I Høielofts-Sal;
Den engellandske Frøken
Var hans Dronning og Gemal.
Hun straaled ved hans Side
Fra stolte Kongestol
Saa mild og saa deilig
Som Vaarens klare Sol.

Men han var vild og flygtig
Som Kornmoed i Høst;
Ustyrlig som Stormen,
Der hæver Nordhavs Bryst.
Der var kun fattig Fred
Mellem Dronning og Drot,
Thi Hagelskuur og Solens Smiil
De enes ikke godt.

I Kongens Gaard der tjente da
Det elskeligste Par;
Den unge Strange Nielsen
Den Ene af dem var;
En kjæk og freidig Jyde,
Af den ædleste Rod;
For Dronningens Aasyn
Som Kammersvend han stod.

Den Anden det var Stjernen
I hendes Jomfruflok,
Og det var Frøken Ellen
Med den guldblonde Lok;
De Roser og de Lilier
De blegned paa hendes Vei,
Hun deilig var som Dagen, —
Men det vidste hun ei.

Hr. Strange var udsprunget
Af den mægtigste Æt;
Klart var hans Skjold, hans Adel
Uden Skygge eller Plet.
Hun kjendte ei sin Fader,
Og næppe var hun fød,
Saa blev der talt forblommet
Om hendes Moders Død.

Men hos den gamle Dronning
Blev hun fostret som spæd;
I Fruerbuur hun lærte
God Adels Skik og Sæd.
Og da hun var saa deilig,
Og da hun var saa god,
Saa blev hun valgt at sidde
Ved den unge Dronnings Fod.

Det vared ikke længe
Saa spired der frem
Den lisligste Maiblomst
Og duftede for dem;
Og alt som den yndig
I deres Vaar fremgik,
Paa den de Begge stirred,
Og saa mødtes deres Blik.

Ung Strange vandrer eensom
I Skov og i Lund,
Han ændser ei at jage,
Han lokker ei sin Hund.
Og Frøken Ellen sidder
Og sømmer Silken bløt,
Mens Haanden med Naalen
Synker drømmende i Skjød.

Hun loe kun, da jeg trued,
For Pidsken ei hun løb,
Og Hundene, jeg pudsed,
De blev bange og krøb!"
Kong Erik lystig tømte
Sit Bæger da paastand:
„Vi gad dog nok forfare,
Om Os hun trodse kan!"

Med Fjerbarett paa Isse,
Med klingert Sværd ved Lænd,
Strunk spanked gjennem Borggaard
Han foran sine Mænd;
Og udenfor ved Linden
Paa en Græsbænk de saae,
Halv støttet paa sin Albue
Den Tiggerpige laae.

Hun bar et pjaltet Skjørt kun,
Nøgen var Fod og Arm;
Stor Deilighed omgav dog
Hendes Ansigt og Barm.
Og det eneste Smykke
Hun havde, det var
Af Guld en lille Slange,
Hun i venstre Øre bar.

Og Tegnet, som i Nattens Mulm
De brugte, hvergang
De nærmed sig hinanden,
Det var en simpel Sang,
En jævn lille Vise,
Uskyldig og glad,
Som begge de to Hjerter,
Der saa ofte den qvad:

„Hvor tindrer nu min Stjerne?
Hvor dølger sig min Skat?
Dig søger i det Fjerne
Min Sjæl ved Dag og Nat!“
Og naar da Sangen toned,
Den Hjort, lidt mindre vild,
Vendte de brede Ører
Og lyttede til.

Tilsidst den blev saa taalig,
At den sig klappe lod,
Og naar sig Sangen meldte,
Ved Jomfruens Fod
Den lagde sig i Græsset,
Saa hun i lystigt Mod
Tidt hængte den om Halsen
Sit kjæreste Klenod;

En Kjede med et Kors,
Med Frelserens Billed paa,
Af gyldne Led og Plader
Og smykt med Stene blaae.
Naar saa de maatte skilles,
Hun med sin hvide Haand
Igjen tog af dens Nakke
Det dyrebare Baand.

De troede sig saa dulgte
Som Duer i Klippespalt;
Men Øren har en Hofgaard
Og Øine overalt;
Og Intet er saa svært,
Om man er nok saa snild,
At holde skjult for Verden
Som tvende Hjerters Ild.

Dog Ingen dem forraadte,
Ei ublid Fortræd
For Foden Stød dem lagde
Eller skræmmed deres Fred.
Man voved ikke Saadant,
Thi han var stolt og kjæk;
Man nænned ikke heller
At volde hende Skræk.

Hjem stævned da Kong Erik,
I Hu var han saa gram;
Ind drog han paa sit Gurve,
Og Ufred fulgte ham.
Tilsøes for længe havde
Han feidet paa Holsters Land;
Liig Odderen, ei han kunde
Faae Halen op af Vand.

Han ændsed knap sin Dronning;
Men til Bankett og Fest
De useligste Karle
Han samlede til Gjæst.
Hvad Slet der var at finde,
Det sad omkring hans Bord.
Som Herren er, saa træde
Og Svende i hans Spor.

En Dag han sad og ganted
Med dem ved fuld Pokal,
Da traadte ind med Latter
En Svend i Kongens Sal.
Han meldte: „Herre Konge!
Der staaer ved Borgeled
En Tiggertøs, som ønsker
Med Dig at tales ved.

Hun loe kun, da jeg trued,
For Pidsken ei hun løb,
Og Hundene, jeg pudsed,
De blev bange og krøb!"
Kong Erik lystig tømte
Sit Bæger da paastand:
„Vi gad dog nok forfare,
Om Os hun trodse kan!"

Med Fjerbarett paa Isse,
Med klingert Sværd ved Lænd,
Strunk spanked gjennem Borggaard
Han foran sine Mænd;
Og udenfor ved Linden
Paa en Græsbænk de saae,
Halv støttet paa sin Albue
Den Tiggerpige laae.

Hun bar et pjaltet Skjørt kun,
Nøgen var Fod og Arm;
Stor Deilighed omgav dog
Hendes Ansigt og Barm.
Og det eneste Smykke
Hun havde, det var
Af Guld en lille Slange,
Hun i venstre Øre bar.

Hun rolig blev siddende,
Og lod de Fødder smaa
Sig sagte kun bevæge
I grønne Græs og Straa.
Om Halsen ringled Lokker
Kulsorte som en Snog;
To afgrundsmørke Øine
Paa Drotten hun opslog.

En Gysen overfoer ham,
Hans Lød blev saa bleeg,
Som i en Ruus fortumlet
Tilbage lidt han veeg;
Et Flammeblus saa atter
Ham til Ansigtet steeg,
Men ei en Lyd endnu
Fra Læben sig sneeg.

Da hviskede han: „hvad vil Du?"
Man hørte knap hans Røst,
Og heftigt under Fløilet
Sig hævede hans Bryst.
Men med Hovedet lidt hældet
Taus til ham skotted hun,
Og smilede og spilled
Med Fingren paa sin Mund.

„Hvad vil Du mig?“ gjentog han
Med stirrende Blik.
Da reiste hun sig langsomt
Og vinked ham og gik
Foran saa let og sirligt ind
I tætte Rosenlund;
Han fulgte hende lydig
Som en kjælen Skjødehund.

Hvad der de talte sammen,
Fik intet Øre hørt;
Men de prægtigste Klædemon
Hun snart saaes iført.
Stærkt spraglede Farver
Hun allermeest var huld;
Saa bar hun Sort og Guult og Rødt,
Græsgrønt med Sølv og Guld.

Hun Kjeder fik og Spanger
Og sølvspændte Skoe,
Kun ingen Ring i Øret, —
Hun blev sin Slange tro.
I lange Lindegyde,
Som fra Borgen monne gaae,
Hvor hist og her i Skyggen
Hoffinders Huse laae;

Heel tankefuld hun saae ham
At søge ind i Lund,
Iført den grønne Kofte,
Med Horn og med Hund;
Ømt blev da hendes Hjerte,
Som havde det længe blødt;
Vel følte hun en Smerte,
Men det smertede saa sødt.

Ham fulgte hendes Tanke,
Ham fulgte hendes Fred,
Og hvor han siden dvæled,
Der dvælede hun med,
Og lokked ham saa listigt
Snart her og snart der, —
Ei mærked dog Kong Erik
Den bedragelige Færd.

Thi, underligt at sige,
Det lod, som hun var To:
Paa samme Tid, hun sad
I sin yndige Bo
Og skjemtede med Kongen,
Har Mangen svoret paa,
At hun var seet i Lunden
Efter Strange at gaae.

Men Junker Strange trodsed
Hendes Deiligheds Magt,
Hans stolte Blik nedslynged
Usigelig Foragt.
Mat fra hans Hjertes Klippe
Sank hendes Øines Skud,
Thi han var reen som Sneen
Og trofast mod sin Brud.

Hendes Smiil og Sang og Dandsen
Saa sommerfuglelet,
Alt — Alt var forgjæves,
Og tilsidst blev hun træt.
Hun var som den, der svømmer
Med stønnende Bryst
Og af Brændingen kastes
Igjen fra sikkre Kyst.

Foragtet Elskov vender
Sig saare snart til Had.
Tidt Læben bittert rynkes,
Hvor Smilet nylig sad.
Sit Bytte Grumhed fanger
Tidt udi Listens Væv, —
Naar Ulv gaaer ud paa Rov,
Lusker bagefter Ræv.

Saa dulgte hun sin Pine,
Saa dæmped hun sin Harm,
En sikker Hævn hun fostred
I sin flammende Barm.
Ak, hun behøved ikke
At bruge megen List,
Hun snart var paa Sporet
Og Byttet hende vist.

Som Ørnen let opdager
To Duer i Klippespalt,
Snart havde hun udspeidet
De Tvendes Løndom alt.
Hun havde seet dem mødes
Ved Lindetræets Rod,
Hvor fredelig og stille
Den tamme Kronhjort stod.

Hun selv, med qvalfyldt Hjerte,
I Nattens dybe Ro
Jo havde hørt dem synge,
De Nattergale to:
„Hver Nat er vor Sommer,
Dens Blomster ere vi,
Naar Dagen den kommer,
Er vor Sommer forbi!"

Det trykked Braaden dybere,
Der pinte hendes Sind,
Og snigende som en Slange
Hun treen til Kongen ind.
Hvor tindred da de Øine,
Hvor lokked Læben sød!
Hun som en kjælen Killing
Gleed hen paa hans Skjød.

Saa tog hun om hans Hage,
Hun stirrede ham ind
Saa smigerfuld i Øiet
Med Munden paa hans Kind,
Og drypped Gift i Øret
Ved fine lumske Ord; —
Flux fandt de Vei til Hjertet —
Op rasende han foer.

Som affindig han fraaded,
Og hvid som en Væg
Han greeb sig med Haanden
Om sit frodige Skjæg
Og mumlede sagte:
„Ja, bort! ja, han maa bort!
Saa fare han ad Helved
Paa den kronede Hjort.

Saa føre man Tøiten bort
Fra Dronningens Buur
Og evigt hende gjemme
Bag Laas og bag Muur!"
Saa stønned han stakaandet
Og tumlede som ør.
Da listed Dorrit sagte
Sig ud af Kamrets Dør. —

Den næste Dag man fritted,
Man speided her og der,
Men dem, som man søgte,
Dem fandt man ikke meer.
Hr. Strange var forsvundet,
Og Frøken Ellen sad
Ei meer i Fruerburet
Og vævede i Lad.

Man gik omkring uhyggeligt,
Man hvisked tyst i Braa,
Med ængstelige Øine
Man paa hinanden saae.
Forsvundet var og Hjorten,
Som græssed ved Lindens Rod;
Man rendte og begloede
Den Plet, hvor før den stod.

Dog snart ei meer der spurgtes,
Hvor de Tvende blev af.
Som Vindpust, der hvisler
Over daggammel Grav,
Er Menneskernes Tanker:
De dvæle kun kort,
Og skynde helst fra Smerten
Og Rædselen sig bort.

Men Dronningen, den fromme,
Den elskelige Viv,
Hun glemte dem ikke,
Hun skjalv for deres Liv.
Saa lod hun mig da stævne
I sit Lønkammer ind;
Der sad hun sorgnedbøiet
Med Haanden under Kind.

Jeg knæled ned og kysfed
Paa Skjørtets Purpurflig.
Da talte hun: „Hør, Folmer!
Hvad jeg vil sige Dig!
Du bære skal mit Lønbud
Alt over Land og Sø,
Du søge skal Hr. Strange
Og den fattige Mø.

Jeg troer, dit Hjerte hader,
Hvad der er grumt og slet;
Jeg veed, at Du er freidig
Og lystig og let.
Hvis Du mig nu kan bringe
Min Smerte Lægedom,
Jeg naadig vil Dig skjenke,
Hvad Du beder mig om!"

Hos mig har altid Qvinden
Den allerførste Priis;
Og Dronningen hun er deilig
Som Eva i Paradiis!
Jeg svoer: „Dem vil jeg søge,
Og jeg skal finde dem!"
Og trykked atter Læben
Paa Kjolens Purpurbræm.

Jeg mener, megen Talen
Den baader ikke stort.
Med Strængeleeg paa Ryggen,
Strax ud af Borgens Port
Gav jeg mig da paa Vandring,
Som tidt jeg pleier van;
Jeg gjæsted By og Bonde
Og Borg og Riddersmand.

Hos Munkebrødre sorte,
Hos hvide og hos graae,
Ved fine Frueklostre
Jeg bankede paa;
Men Ingen kunde sige
Mig af det svundne Par,
Fra hver en Port mit Øre
Jeg lige tomt udbar.

Ei vender jeg tilbage,
Mit Ord jeg løse maa,
Om saa til Verdens Ende
Min Fod skulde gaae,
Om saa den ikke standsed,
Før i min Grav den gik!"
Her taug den unge Sanger
Med et spørgende Blik.

Men stum sad den Møller,
Ei noget Svar der lød;
Forlegen Anna stirred
Paa Humlen i sit Skjød.
De Væven saae, men voved ei
At gribe Traaden fat, —
Forlængst alt havde Hjort
Sin mørke Krog forladt.

Nu Alle var bortgangne,
Nu Alt omkring ham sov.
I Møllen, medens Hjulet
Brusede høit i Skov,
Han tænkte paa med Smerte,
Hvad Sangeren fik fortalt;
Han vilde ei forraade,
Hvor godt han vidste Alt.

Fra Klostret Morgenklokken
Fjernt over Bugten klang;
Da stod den unge Sanger
Alt rustet til sin Gang.
Han lystigt kyssed Anna,
Tog Mølleren i Haand;
Snart svandt bag Krat hans Pudel
Og hans flagrende Baand.

Gulitza.

Novemberstormen havde sig
Til Vorgleie lagt;
Nu havde den faaet Bugt
Med Skovens sidste Pragt.
Paa Høien stod ung Strange
Og stirrede did ned,
Hvor hen i Sø sig strakte
Det lange, smalle Fedd.

Der dvæled tidt hans Tanker;
Thi Folmer Sangers Ord
Ham havde tændt en Stjerne
Og ført paa Haabets Spor;
Nu hos den gamle Qvinde,
Som hused hist bag Klint,
Han vilde hente Nøglen
Til sit Livs Labyrinth.

Gulitza maatte vide —
— Saa bares det ham for, —
Til Løsning og til Frelse
Det kraftigste Ord.
Saa steeg han ned ad Skrænten,
Fra Krattet, i det Frie,
Og vandred ud paa Fedd
Ad lidt betraadte Sti.

I Skov snart Veien slynged sig,
Og snart langs lave Strand,
Den hæse Maage svæved
Henover dunkle Vand.
Klar hængte Taagens Draabe
Paa sorte Tjørn og Green,
Kun søvnigt leged Voven
Med Strandens Tang og Steen.

Men fjernt, hvor Pynten slipper,
En Røg steeg mod Sky;
Der øinede han Hytten
I Buskenes Ly.
Af Steen og Mos var Væggen,
Dens Tag af bleget Tang; —
Der standsed han og lytted
Til den sælsomste Sang.

Snart var det en tungsindig,
Forsørget Qvinderøst,
Der ret vil aande Smerten
Af et fortvivlet Bryst.
Snart lød det som en Jubel,
Uhyggelig og stærk,
Liig Afgrundens Hilsen
Paa Ondskabens Værk.

Han nærmede sig Hytten;
Men udenfor han saae
En stridhaaret Ulv
Ved Tærskelen at staae;
Dog næppe fik den Øie
Paa ham, saa foer den ind, —
Og strax i Døren viste sig
Den vendiske Qvind.

Det rige Haar, liig Panden,
Var bleget og hvidt;
Om Kinderne og Skuldren
Det hængte vildt og stridt.
Ud fra de sorte Øine
Kun matte Straaler skjød,
Som i den hvidgraae Aske
Fra en halvslukket Gløð.

I sine brogede Pjalter
Hun neied dybt mod Jord
Med Hænderne for Brystet,
Og mæled disse Ord:
„Jeg vidste af dit Komme,
Før Du dit Hjem forlod;
Jeg saae Dig tidt i Drømme,
Du faure, unge Blod!

Jeg kjender nok din Adel,
Som har sig skjælet bag
Den hvide Møllerkofte;
Jeg saae din Skjebnes Slag;
Jeg veed, hvad Du vil spørge,
Og jeg skal give Svar!
Kom, sæt Dig her paa Stenen,
Ei bedre Stol jeg har.

Det Vredens Barn, jeg fødte,
Blev ogsaa din Fordærv;
At frelse Dig og Dine
Er vel mit sidste Hverv!"
Forventningsfuld ung Strange
Tog Plads paa breden Steen;
Selv hun paa Huk sig satte
Med Skjørtet om sine Been;

„Jeg stammer fra en Høvding
Hisset paa Lante Ryn!"
— Stolt tindred hendes Blikke
Under de sorte Bryn, —
„Er Dagen klar og skyfri,
Fra Eders Jomfruland
Min Hjemstavns hvide Klipper
Heel grant man øine kan.

Min Fader var kun Fisker,
Og da han var død,
Sig satte paa vort Dørtræ
Baade Fattigdom og Nød.
Men frisk og vild som Fuglen,
Der flagrer over Sø,
Jeg voxte op og blev til
Den deiligste Mø.

Med andre unge Piger
Jeg legede ved Strand,
Vi streed med Steen, vi svømmed
Omkap i salten Vand.
Om Sommeren vi dandsed,
Bandt Krandse og sang;
Vi knytted Net og Ruser
Den Vinteraften lang.

Min Moder da fortalte
Om Kamp og Fægterspil,
Om hvordan det ved Fester
Og ved Offere gik til.
Hun lærte mig i Løndom
Heel mangen kraftig Kunst; —
Saa leved jeg og stolede
Paa Gudernes Gunst.

Du mener vel, at Korset
Staaer fast i Venders Land?
Det rokker end som Sivet,
Der plantet er i Sand.
Nei, hemmeligt, men kraftigt
De gamle Guders Hær
End vogte vore Strande —
Og Mørkets Gud især.

Dybt i den hvide Klippe,
Hvor den hvælver sig huult,
Hans pragtfulde Tempel
Ligger sikkert og skjult.
End bringe der hans Præster
Ham natligt Offer frem;
Om Dagen er de Bønder
Og Ingen kjender dem.

I mørke Løvfalds-Nætter,
Naar Stormen tuder ret,
End slagtes Tyr og Orne
For en lykkelig Dræt.
End dandses der i Vaaren
Om de hellige Træ'r;
Den sorte Gud der bringes
Hvert Aar en Jomfru skjær.

Hun være maa af fornem,
Af ældgammel Æt,
Og deilig af Skabning,
Uden Lyde eller Plet.
Hun til hans Tempel føres,
Som var det hendes Grav.
Man aldrig faaer at vide,
Hvor hun er blevet af. —

Jeg laae ved Moders Side
Og sov en Sommernat;
Da vaagned jeg i Rædsel,
Da greeb man mig fat.
De stoppede min Mund,
De dæmpede mit Skrig;
Ud bar de mig af Hytten,
Indhyllet som et Liig.

Jeg følte, jeg blev baaret
Gjennem Roser og Vang;
Jeg hørte, Skovens Susen
Over mit Hoved klang.
De bar mig op ad Fjeldet,
Tungt aanded deres Bryst;
Havet snart mig hilste
Med sin dundrende Røst.

Saa gik det ned ad Bakke,
Som dybt i en Dal,
Og Luften, jeg indaanded,
Blev saa underlig og sval.
Da endelig de standsed,
Ned blev jeg sagte lagt,
Mit Slør blev bortrevet,
Og jeg saae — hvilken Pragt!

Med Purpurtepper tjeldet
Var den hvælvede Hal;
Og Gulvet sammenføiet
Af sleben Muslingskal.
De røde Lamper dufted
Som Rosens første Suk,
Mens Røgen op sig hvirvled
Mod Loftets runde Glug.

Paa Gyldenstykkes Hynder
Og Odderskind jeg laae;
Men jeg var heel alene,
Ei nogen Sjæl jeg saae;
Jeg øined ingen Døre
I den runde Klippehal,
Kun lige for mit Leie
Sig hvælved en Portal.

Forsigtig jeg mig listed
Derhen, og stirred ned.
Det var et Svælg, et aabent,
En Afgrund sort og bred;
Jeg dybt dernede hørte —
Mens svimlende jeg stod —
Hvor ind i Grotten bruste
Den vilde Havets Flod.

Da lød en sagte Raslen,
Forfærdet saae jeg om!
Frem bag de Purpurtepper
To Skikkelser der kom.
Og det var tvende Qvinder,
I Slør fra Top til Taa.
De toede mig, de salved mig,
De klædte mig paa.

I mine sorte Lokker
Blev snoet Corallen rød;
Den søgrønne Silke
Om mine Hofter flød;
Om Midien trende Gange
Guldkjeden de vandt;
De kyssed paa min Kjortel
Og neied og forsvandt.

Saa var jeg atter ene,
Det gjøs i mit Blod.
Et dækked Bord jeg øined,
Som under Lampen stod,
Med Honningbrød i Skiver,
Bestrøet med Valmukorn;
Og Viin, den røde, hvide,
Blinked i gyldne Horn.

Med skjælvende Hænder
Af Kagen lidt jeg brød;
Den flammende Viinmost
Til mit Hjerte sig gjød.
Da sluktes Lampens Lue,
Og Intet meer jeg saae.
Jeg famled til mit Leie
Og kasted mig derpaa.

Dybt drog jeg efter Veiret;
Men Hjertet end holdt Stand.
Med Haand og Fod jeg stræbte
Gjennem bølgende Vand;
Langs Grottens steile Vægge
Jeg følte mig for, —
Alt svandt i det Fjerne
De Præsters vilde Chor.

Da kom jeg til en Krumning
Frem dæmred noget Lyst,
Og atter vaagned Haabet
I mit sukkende Bryst.
Vel bredere blev Svælget,
Meer voldsom Bølgens Vægt,
Jeg kjæmpede dog modigt
Og skjæmmed ei min Slægt.

Jeg naaede Grottens Munding
I den beegsorte Nat,
Jeg søgte hen til Bredden,
Hvor den var mindre brat.
Der kravlede jeg opad
Og satte mig i Mag,
Hvor Klippen over Søen
Udskjød sig som et Tag.

Engang jeg laae og slumred
I den bælmørke Nat,
Jeg vaagned op i Rædsel,
Man atter greeb mig fat.
Man førte mig af Klæderne,
Og nøgen, som jeg var,
Hen til den dybe Fjeldport
Ved Dybet de mig bar.

Der stemmede de op
Den afskyeligste Sang,
Frygteligt fra Klippernes
Hvælving det klang.
I rædselsfulde Jubel,
Fra Portens skarpe Rand
De ubønhørligt styrted
Mig i det sorte Vand.

Jeg sank i Bølgens Fraade,
Men dukked atter op.
Var det en Gud, mig frelste?
Usaaret blev min Krop.
Jeg brugte uvilkaarligt
Mine Arme, mine Been,
Og fik saa fat i Mørket
Paa Klippens vaade Steen.

Her under disse Bøge
Mit Fristed da jeg fik.
De Fiskere, de Bønder
Mig gave Mad og Drik.
Jeg læged deres Køer,
Jeg signed deres Garn,
Og her i denne Hytte
Jeg fødte Gudens Barn."

Her reiste sig Gulitza
Fra Tuen, hvor hun sad,
I hendes Aasyn maled sig
Det grusomste Had.
Stærkt blussed hendes Kinder,
Hun rynked sine Bryn;
I Øiet funkled Ilden
Saa skarp som et Lyn.

Den nøgne Arm hun strakte,
Hun stamped med sin Fod
Og knytted sine Næver:
„Hun er mit Kjød og Blod,
Men Aanden er en Djævels!
Den Qval Du aner ei,
Naar Moderen maa hade
Sit Barn! Den kjender jeg!

Der sad jeg da i Mulmet
Ved det brølende Hav,
Til Dagguden's Stjerne
Sig hæved af sin Grav.
Da øined jeg en Fisker,
Jeg vinked ham til Land;
Han tøved angst, og snart jeg saae,
Det var en christen Mand.

Thi hellig Antons Billed
Var skaaret i hans Stavn;
Han korsed sig og hilsed
I den Herre Jesu Navn.
Jeg gjengav ham hans Hilsen;
Da tog han mig ombord,
Og hyllet i hans Kofte
Med ham jeg hjemad foer.

Hans Qvinde gav mig Klæder,
Og i hans stille Bo
Mit Legem samled Kræfter
Og mit Hjerte fik Ro.
Da saa engang den Fisker
Til Videslet drog,
Herhid i Baaden med sig
Han venligt mig tog.

Hvor hendes Magt sig dølger,
Ei sagde mig min Kunst;
Den maa, den skal forsvinde,
Som for Sol en Taagedunst;
Du — Du kan hende trodse,
Din Haand og Hu er reen,
End har Du aldrig syndet,
Og Du elsker kun Een.

I Kongens Hjerte Rhitra
Har tændt den vildeste Brand,
Og hun er mere Hersker
I Borg og Land end han.
Men aldrig skal hun mere
Udpresse Suk og Graad,
Hvis mig Du nu vil høre
Og lyde mit Raad.

I Møllen dvæl, til Du har hørt
Den rette Time slaae;
Til Kongens Borg Du atter
Da lønligt drage maa.
Der gribe Du en Ugle
St. Hansnat, og tyst
Lad skjære ud dens Hjerte
Af det loddækte Bryst.

Da hun, for tidlig moden,
Sit Ledebaand forlod,
Hun yppig blev, som Ranken,
Der fostrer Druens Blod.
Hvor hun sit Øie fæsted
I Hytte eller Huus,
Der vakte hun, som Druen,
Vild Svimmel og Ruus.

Hun eier fra sit Udspring
Den frygteligste Magt.
Mig har hun forgjort
Og i skjændig Trældom bragt;
Jeg er ei meer min egen,
O, Forsmædelse og Skam!
Her maa jeg stundom vandre
I den fæleste Ham.

Hun deilig er som Dagen,
Men, Nattens Gud har tændt
Sine vildeste Flammer
I hendes Barm og vendt
Fra Lyset og fra Himlen
Vellystigt hendes Hu,
Og hvor hun blot sig viser
Fremspirer Sorg og Gru.

Hvor hendes Magt sig dølger,
Ei sagde mig min Kunst;
Den maa, den skal forsvinde,
Som for Sol en Taagedunst;
Du — Du kan hende trodse,
Din Haand og Hu er reen,
End har Du aldrig syndet,
Og Du elsker kun Een.

I Kongens Hjerte Rhitra
Har tændt den vildeste Brand,
Og hun er mere Hersker
I Borg og Land end han.
Men aldrig skal hun mere
Udpresse Suk og Graad,
Hvis mig Du nu vil høre
Og lyde mit Raad.

I Møllen dvæl, til Du har hørt
Den rette Time slaae;
Til Kongens Borg Du atter
Da lønligt drage maa.
Der gribe Du en Ugle
St. Hansnat, og tyst
Lad skjære ud dens Hjerte
Af det loddækte Bryst.

„O, hjælp mig da Du milde,
Du rige Herre Christ! –
Dig vil jeg nu tilhøre, —
Saa troer han mig dog vist.
Dit Kors det vil jeg bære
Under et helligt Tag,
Dit Navn det vil jeg prise
Ved Nat og ved Dag.

Ved Susaae hist der ligger
Et Huus med Taarne paa,
Dag og Nat derinde
De fromme Qvinder gaae;
Der vil jeg ydmygt tjene, —
Ved Ham, som hersker der,
Jeg sværger Dig, at Sandhed
Min Mund beretted her!"

„Velan", gjensvared Strange,
„Jeg vil vove, Dig at troe.
Guds Engle Dig ledsage
Til Hjertefred og Ro!
Gud signe Din Beslutning!
Gak trøstig did og bring
Til Klostrets fromme Moder
Kun denne lille Ring.

Hun venlig vil modtage
Dig og mit Vennepant;
Hun hjælper dig at løse
Hver Lænke, som Dig bandt.
Der skal Du Dig afføre
Det Vanhelliges Dragt,
Og ydmygt søge Frelsen,
Hvor Frelsens Skat er lagt!"

Med taarefyldte Øine
Gulitza Haaret slog
Tilbage fra sin Pande
Og hans Haand til Læben drog.
Taus stod hun der ved Hytten
Og tankefuld saae
Den ranke Junker langsomt
Op ad Skovskrænten gaae. —

De Dage blev nu korte
Og Natten blev saa lang;
Midvinterens Storme
Deres vilde Jubel sang.
De graasorte Skyer
Af Havet vælted op,
Og Sneen fyldte Vei og Sti
Og laae paa Bøgens Top.

Snart Isens klare Lænke
Det store Vandhjul bandt.
Ung Annas Sind kun Hvile
I fine Drømme fandt.
Hr. Strange, utaalmodig,
Fra Stuens lune Vraa
Lod fine Tankers Række
Saa vide Veie gaae.

Jørgen og Anna.

Naar Bækken risler lystig
Og Skoven den er grøn,
Naar Duen bygger Rede
Og kurrer i Løn;
Naar blaae Violer vaagne
Og Kukkeren gjør Larm,
Da vækkes ogsaa Haabet
I mangen sorgfuld Barm.

Da stiger op i Stammen
Den luttrende Saft,
De sittrende Qviste
Fornemme Vaarens Kraft,
Og fløielsbløde Blade,
Smaragdklare Skud
Af glindsende, springende
Hylstre foldes ud.

Den venlige Vaarluft
Fik og gjort Anna blød;
Rask rulled hun sit Sytøi
Tilsammen paa sit Skjød.
Sit Solklæde tog hun
Af Skabet hist paa Væg,
Og fyldte saa en Haandkurv
Med Brød og med Æg.

En Huulvei sig krummer
Fra Skoven ned mod Strand,
Forbi Vildbanegaard
Langs det sqvulpende Vand.
Der vandrede nu Pigen
Saa tankefuld i Sind;
Saa steeg hun op ad Skrænten,
I St. Antons Kloster ind.

Den gamle Portner gav hun
Den Skjenk, som hun bar.
Ind traadte hun i Kirken,
Hvor Solen straaled klar.
Dybt for det Allerhelligste
Hun neied sig mod Jord
Og korsed sig og nærmed sig
Til Munkenes Chor.

Ned faldt hun paa sit Ansigt
Og inderligt hun bad
Saa knæled hun ved Stolen,
Hvor Broderen sad.
Hun bøied sig mod Gitteret
Undseelig og lod
Sin Sorg gaae til et Hjerte,
Som Sorgen forstod.

Men hvad de Tvende taled,
Det hørte kun Den,
Hvis Villie sparer Myggen
Og veirer Verdner hen.
Da Pigen saa sig reiste,
Der perled Taarer frem;
Sød Veemod og Fortrøstning
Sig speiled i dem.

„Jeg Jørgen skal tilgive!"
Det hvisked i hendes Bryst,
Mens atter hjem hun vandred
Langs den solvarme Kyst.
„Men ham til Mand at tage,
Det blev mig ei paalagt," —
Her nikked hun lidt trodsigt —
„Jeg ta'r mig vel iagt!"

„At glemme Ham, den Anden,
Mig falder ikke svært.
Mit Sind ei kan begjære,
Hvad en Bedre er kjært.
Ak, hvor det dog er sælsomt!
For mig er alt forbi!"
Saa sukked hun og vendte
Sit Fjed til Skræntens Sti.

Den Vaardag var saa lummer,
Og Pigen var saa træt.
Heel mødig steeg hun over
Paa Skovstentens Bræt;
Og da hun under Skyggen
I Eensomheden stod,
I Græsset mat hun segned
Ved Bøgetræets Rod.

Smaablomsterne de vugged
I Vaarvinden blid.
De klare lyse Grene
Vinked Slummeren hid.
Den kom da ogsaa listende
Paa hendes Øielaag;
Bagefter fulgte Drømmens
Forvirrede Tog.

Først saae hun Rhitra dandse
Saa deilig, men saa vild;
Fra hendes Øine lyned
Den fortærende Ild;
Og Jørgen hende fulgte
I Skovens Mørke ind;
Der stod de Bryst mod Bryst
Og Kind lagt til Kind.

Da sank i hendes Hjerte
Paany det hvasse Sting,
Da løb hun forvildet
Paa en Hede omkring.
Der mødtes hun med Hjort,
Men han ændsed hende ei;
Sidst kom dog Folmer Sanger
Og viste hende Vei.

Dernæst hun sad i Møllen,
Men Skinsygens Harm
Den voxte som en Malurt
Ud af hendes Barm;
Den døved hendes Sandser,
Den skyggede saa tæt,
At ei hun øined Jørgen,
Der vanked bleg, forgrædt.

Brat hende Drømmen førte
Igjen til grønne Skov.
Hun syntes — som det var —
At hun laae der og sov.
Men mellem Lundens Stammer
Sig væltede frem
Et Hav af klare Skyer
Og tilslørede dem.

Med Eet sig Skyerne skilte
Og glimrende blev Alt;
I den aflange, klare,
Dybt himmelblaae Spalt
Den høie Naadens Dronning,
Den rene Jomfru staaer,
Paa Armen har hun Sønnen
Og Stjerner om sit Haar.

Der straaled ud om hende
En unævnelig Glands,
Af tusind Englehoveder
En fyldig Rosenkrands;
Hu n fæstede paa Pigen,
Der slumrede paa Jord,
Veemodig disse Øine,
Hvor Velsignelsen boer.

Hun løftede sin høire
Ømt advarende Haand,
Og talede til Pigens
Tvivlomspændte Aand:
„Du mener at tilgive?
Du gjør det ikke heelt!
Forladelsen Du deler,
Som Dit Hjerte Du fik deelt!

Tilgiv ham heelt! Sin Brøde
Har han angret og fortrudt,
Med ærlig, kraftig Villie
Jo Syndens Lænker brudt.
Jeg bad for mangen Synder
Og førte ham paa Vei, —
Siig, Anna! vil Du være
Nu mere streng end jeg?“

Hun taug. Men tusind Stemmer
Langt inde fra Paradis
Sang til den hellige Jomfru's,
Den rene Moders Priis.
Bort svandt den rige Glorie,
Og Englechorets Lov
Forstummed, og Anna vaagned
I den lysegrønne Skov.

Med heftig Hjertebanken,
Bevæget, men dog glad
Til Bøgens Rod hun læned sig
Og eftertænksom sad.
Sit blonde Hoved lagde hun
Til Siden lidt, og saae
I Veiret, som naar Duen
Speider i Himlens Blaae:

„Det var de samme Ord jo,
Som Munken fik mig sagt,
Det var den ædle Sæd,
Han i mit Sind fik lagt;
Men Hun, den Høitvelsignede,
Liig Solens hulde Magt,
Til Liv og til Blomstring
Det døde Frø har bragt."

Op sprang hun fra Græsset,
Tog Kurven paa sin Arm;
Let løb hun henad Stien
Saa blussende og varm;
Og da hun saae sin Fader,
Hun sank i hans Favn,
Og hviskede undseelig
Hiint dyrebare Navn.

Glad trykked hende Mølleren
Til Faderhjertet tæt,
Tog hende under Hagen
Og hvisked: „Det var Ret!"
Da straaled hendes Øie,
Som før saa tidt var vaadt,
Og saa blev Jørgen hentet,
Og saa var Alting godt. —

Den Møller var snart paafærde;
Han sendte Budskab hen
Til alle gode Grander,
Til Frænde og til Ven,
I Roholt og i Faxø,
I Axelhoved Sogn.
Da kom der hid til Møllen
Heel mangen pyntet Vogn.

Alt efter bedste Evne
De bragte Føring strax
Af Æg og Melk og Smør og Høns
Og andre gode Slags.
I Stue, Lo og Lade
Blev dækket Bord ved Bord,
Og Væggene behængte
Med Grønt og Blomstersnor.

De lattermilde Piger
Smykked den væne Brud,
Stolt blev hun udstafferet
Med røde Silkeskrud.
Det blonde Haar opstrøget,
Strunk sad hun paa sin Stol
Med Baand og Nakkestykke
Og skinned som en Sol.

Hun løftet blev i Vognen,
Rask Skaren foer afsted
Til Kirken over Mark og Eng
Igjennem Lund og Led.
Foran, bagefter fulgte
I broget Række lang
Tilhest de unge Karle
Med Pidskeknald og Sang.

Blandt dem red ogsaa Strange;
Og da de saa kom hjem,
Og Folket vel var bænket
Og Skafferne bar frem
De store Suppeskaaler,
Det høie Sulefad,
Da gik han om og skjenked
Dem Øl til deres Mad.

For Enden af Brudebordet
De Spillemænd fremgik,
Med Trommer og med Piber
De gjorde skjøn Musik.
De Stoddere sig flokked
Om Møllerens glade Huus,
De bleve alle qvægede
Af Fad og af Kruus.

Da Dugen var borttaget,
Endnu ved høilys Dag
Rask traadte udi Dandsen
Det hele Bryllups-Lag.
Der dandsede først Strange
Med den blomstrende Viv,
Eia, hvor slog han firligt
Sin Arm om hendes Liv!

Det vared dog ei længe,
Saa blev han klappet ud,
Thi Alle vilde dandse
Med den vakkre, unge Brud.
Hun gik fra Haand til Haand;
Mens veemodig i Sind
Ung Strange sad paa Bænken
Under den grønne Lind.

Da lød et Raab: „I Løkken
Et prægtigt Dyr der staaer
Og græsser i den unge Rug!"
Da stimled ud af Gaard
En Mængde for at see det;
Men Mølleren raabte: „Hjort!
Spring ud, min Søn! til Dyret,
Og see at faae det bort!"

Som vakt af dybe Drømme
Ved Møllerens Ord,
Sprang Strange op fra Bænken
Og ud i Marken foer.
Han dem tilbage vinked,
Som vilde følge med,
Og ene gjennem Skoven
Til Løkken løb han ned.

I grønne Rug der græssed
Det stolte Dyr i Ro,
Det bøiede sin Nakke
Med lodne Spidser to;
Sin ranke Hals det reiste,
Det spored og blev vaer, —
Halv skjult i sin Manke den
En gylden Kjede bar.

Forsigtig standsed Strange
Som en erfaren Mand;
I Brystet hamred Hjertet,
Han næppe aande kan.
Det er hans Lykkes Vidne!
Det er hans gamle Ven!
Det er hans lette Ganger,
Han kjender den igjen!

Han nærmede sig Agren
Med vaersomme Skridt;
Han fløitede den Vise,
Som den hørte saa tidt;
Da vendte den sit Hoved,
Den gik og den stod,
Saa vexlede den atter, —
Og Strange fatted Mod.

Sin Sang han atter fløited,
Og med lydløse Fjed
Han under Vinden sneeg sig
Langs Buskene ned.
Da øinede ham Hjorten
Saa nær — og med et Sæt
Forsvandt den for hans Blik,
Hvor Krattet var tæt.

Men Junkeren bagefter
I den løvrige Skov!
Det var ham, som hans Lykke
Var bundet til dens Klov.
Han som en kyndig Jæger
Forfulgte snildt dens Spor;
Snart Begge var forsvundne,
Hvor Eensomheden boer.

Skovbroderen.

Den korte, lyse Mainat
Over Skovens dunkle Træer
Var draget hen saa sagte,
Og i dæmrende Skjær
End tindred Morgenstjernen,
Mens høit i Luften hang
Den usynlige Lærke
Som en Klokke, og klang.

I Skoven var der stille,
Kun, som i Børneleeg,
Den fjerne Kukker lokkede
For Solen, som steeg.
Men lidt efter lidt
Kom der flere Stemmer til,
Og Dagmoer blev hilset
Med det fulde Orgelspil.

Paa Hældet af en Bakke
Den ædle Junker laae.
Med taarefyldte Øine
Smaablomsterne paa ham saae.
Stærkt drog han efter Veiret,
Med Ryggen mod en Rod;
Ild sittred i hans Pande,
Og mødig var hans Fod.

Den halve Nat han havde fulgt
Hjorten paa dens Flugt;
Tilsidst da Skov og Mørke
Sig havde om dem lukt,
Han havde sluppet Sporet,
Og langt fra By og Huus
Han segnet var i Lyngen,
Fortumlet som af en Ruus.

Det var den Feberhede,
Som brænder i vort Blod,
Naar paa Liv og Død vi kjæmpe,
Og Lykken er imod.
I dugfulde Lyngbusk
Han kjølede sin Kind;
Da klang en Bedeklokke
Huldt gjennem Skoven ind.

Han folded sine Hænder,
Han bøied sine Knæe,
Han lagde ydmygt Panden
Mod det skyggende Træ.
Heel trøstet han sig reiste,
Og fulgte Klokkens Klang;
Gjennem Skovbakkens Buske
Han báned sig en Gang.

Dernede i Dalen,
Hvor der løber en Sti,
Hvor der risler en Kilde
Og skynder sig forbi,
En Skovbroders Hytte,
Med spidse Tag af Straa,
I Ly af et vidtgrenet
Egetræ der laae.

Over Hytten hængte Klokken
I den knudrede Green;
Om det buede Vindve
Og paa Murens røde Steen
Sig Vedbend havde flettet
Til et yppigt Bladelag;
Paa Pinde under Tagskjæg
Sad Duer ved deres Slag.

Et Billed af vor Frue
Var naglet i Træets Bark;
Ved Siden af et Seilskib —
Var det vel Noahs Ark?
Ved Roden paa en Mosbænk
Den Skovbroder sad
Med foldede Hænder,
Og det lod, som han bad.

Hvidt var hans Haar om Nakken,
Men Alder og Natur
Hans Isse havde raget
En anseelig Tonsur.
Men var end Panden skaldet,
Han lige stolt den bar, —
Det kunde han! — thi smykket
Den var med ædle Ar.

Om brede Skuldre lagde sig
Den brune Kuttes Læg;
Ned over Brystet naaede
Hans sneehvide Skjæg.
Dybt under Brynets Buer
To hvasse Øine laae —
Ei! hvilken mægtig Reisning,
Hvis op han vilde staae!

En gammel Eg han ligned,
Som Kampestenen fast,
Med løvrige Grene
Og knudret Knort og Knast,
Der eensom staaer paa Sletten,
For hver en Storm et Rov,
Den sidste ædle Levning
Af en stormægtig Skov.

Paa Stien traadte Strange
Og henad Planken raae,
Som over Kildens Rende
Mellem Glemmigeier laae.
Det var ham som en Indgang
Til et forjættet Land.
Da løftede sit Hoved
Den ærværdige Mand.

Sit faste Blik han rolig
Paa Ungersvenden slog,
Og fulgte ham opmærksomt
Ved hvert et Skridt, han tog.
Saa reiste han sig langsomt
Op fra sin Hvileplads,
Og spurgte med en kraftig,
Dybt dundrende Bas:

„Velkommen Gut! og hvem er Du?"
Hr. Strange stille stod,
Hans Øie maalte Kjæmpen
Fra Isse og til Fod.
„Jeg hedder Strange Nielsen,
Mig skjæmmer ei mit Navn!"
Da aabned ham den Gamle
Paa eengang sin Favn.

Han trykked ham til Hjertet,
Saa Ungersvenden nær
I det kraftige Favntag
Havde mistet sit Veir.
„Det Aasyn før jeg skued,
End mindes jeg det grant,
Men det er længe siden,
Gud bedre det saasandt!

Min Ven var han, Niels Strangesøn
Til Ørum og Hyllerslev;
Os skilte Døden tidligt,
Men Mindet hos mig blev.
Jeg hedder Peder Skjægge,
Til Jernskjæg blev det vendt;
De vendiske Hunde
Det Navn ret godt har kjendt.

Men see! din Fader var jo
En Herre stolt og bold,
Han eied baade Gods og Guld
Og berømmeligt Skjold;
Hvi kommer da som Stakarl,
Foruden Sværd og Hest
I fattig Møllerkofte
Min adelige Gjæst?"

Da raabte Junker Strange,
Som der han for ham stod:
„For Gud! nu maa jeg prise
Min Lykkes Stjerne god!
Er I Peder Jernskjæg,
Den drabelige Mand?
Ei nogen bedre fandtes
Til Raad og Hjælp end han!"

Saa meldte han, hvorlunde
Han for Kongen var beført;
Saa meldte han om Rhitra,
Hvad han selv havde hørt;
End meldte han om Hjorten
Og sit frygtelige Ridt,
Om hvad hans Hjerte frygted,
En Anden havde lidt.

Men da han nævned Ellen,
Høit blussende og varm
Steeg Rødmen op paa Kinden
Fra hans trofaste Barm.
Ved dette Navn Hr. Peder
Sig slog for sit Bryst,
Han greeb hans Haand og sagde
Med dybt bevæget Røst:

„Du kjender denne Frøken?
Jeg seer og aner Alt!
Det knuger haardt mit Hjerte,
Hvad Du mig har fortalt
Om Konge og om Dronning,
Om Ellen — Nu velan!“
— Her svoer han en Eed, —
„Jeg taer fat, som jeg kan!

Dit Aasyn og din Stemme
Og Alt, hvad Du har sagt,
For Øiet har fremmanet,
Hvad til Glemsel længst var lagt.
Du skal min Tanke høre,
Og mine Syner see,
Og hvad saa Tiden fordrer
Af os Begge, — det skee!

Men først Du tage Føde,
Og dernæst tage Ro;
Du er saa bleeg om Næbet
Og staaer slet paa dine To!"
Saa førte han ham ind
I det fredelige Huus
Og satte for ham Ost og Brød
Og Vand i et Kruus.

Heel hyggelig var Cellen
Med Bord og med Stol,
Ind paa det lave Leie
Straaled den unge Sol.
Paa Væggen hængte Skjæggers Skjold
Som i et Krigertelt,
Med sneehvide Ibskal
I det søblaae Felt.

I Vindvet stode Urter
Og duftede sødt;
Paa Krusemynten gynged
En Dompap sig blødt.
En Hjelm der laae i Krogen,
Og den stribede Kat
Sig Leie havde redet
I den hamrede Hat.

Paa Straasækken kasted sig
Ung Strange da paastand;
Ham Søvnen hurtigt førte
Til Drømmenes Land,
Hvor venlige Alfer
Fløi ud og fløi ind,
Og styrkede hans Hjerte
Og muntrede hans Sind.

Men ude paa Bænken
Under skyggefulde Træ
Den Gamle sad alene
Med Haanden paa sit Knæ;
Han ordned sine Minders
Vildtslyngede Gang,
Mens Kildespringet risled
Og Droslerne sang.

Hr. Peder Jernskjæg.

Den Eftermiddags Luft
Var saa lummer og saa heed,
Den lune Varme sank
Mellem Træerne ned;
Graasløret var Himlen,
Der rørtes ei et Blad;
Som i Forventning, stille
De Smaafugle sad.

Stærkt dufted Gjedebladet,
Og med enkelte Qvæk
Lod Frøerne sig høre,
Mens overgiven kjæk
De Myggesværme dandsed,
Og med vaersomme Skridt
I Krat sig Ræven listed
Og vendte sig tidt.

Paa Bænken hos den Gamle,
Støttet mod Egens Bul,
Nyfødt og qvik sad Strange
Og saae forventningsfuld
Paa Oldingens Øine
Og lytted til hans Røst,
Mens Talen bold fremvælded
Af hans mægtige Bryst:

„En taarnet Borg der ligger
Paa den nordlige Kyst;
Vildt Havets Bølger bryde
Mod Klintens nøgne Bryst.
Af Skov man øiner Intet,
Men desto mere Sand;
Der blev jeg født og baaren
Og gjort til en Mand.

Det Første, som jeg lærte,
Var at svømme som en Fisk,
At roe med tvende Aarer
Og i Kulingen frisk
At stille mine Seil
I den rigtige Skik,
At passe Gjøs og Skjøde
Og styre paa en Prik.

Det Første, som min Fader
Mig gav, det var et Sværd.
Han sagde: „Brug dit Værge
Kun udi ærlig Færd!
Men hug da ogsaa til
Uden Lempe, saa brav,
At Himmel og Helved
Kan gjenlyde deraf.

Han sagde: „Vil Du kjæmpe
Som en rigtig Dannemand,
Som Ulven, den glubske,
Du dristigt gribe an.
Og skal en Strid udfægtes
Imellen To og To,
Forsvar Dig uforfærdet
Som Mosens vilde So;

Men hvis ud af en Træfning
Tilbage Du vil,
Saa lær af røden Ræv,
Thi han er snu og snild;
Dog aldrig maa Du vende
Din Fiende Ryggen, før
Du veed, Du kan ham møde
Gjennem en anden Dør.

Ei Gjækkes Spot Dig røre,
Men taal ei nogen Skam;
Betroe Dig ei til Manden,
Før Du har prøvet ham;
Stol ei paa Konge-Løfter,
Før Du kan see din Løn;
Troe ei paa Qvinde-Øine, —
Det duer ei, min Søn!"

Da saa min Fader døde,
Blev jeg rigtigt kastet om
Fra Frænde og til Frænde;
Men hvorhen jeg saa kom,
Min Legeplads var Søen,
Og Faren var min Ven,
Og vi blev Følgesvende
Og skiltes ei igjen.

Kong Volmer kunde virke
Den allerfineste Væv,
Skarpøiet som en Glente
Og snu som en Ræv.
Han brugte stærke Arme,
Saa hyred han da min,
Til Høvidsmand han gjorde mig
Alt paa den salte Rhin.

Hos Vender og hos Holster,
I Øst og i Vest
Tidt kom jeg med min Skude
Som ubuden Gjæst;
Og Lykkens Bør mig føied,
Paa Kyst og i Havn
De deres Glutter aved
Med Jernskjæggens Navn.

Til Gulland selv jeg førte
Hans Folk og Skib dengang,
Da Visbys Mure revned
Og Portene sprang,
Da Kræmmerne til Løsning
Deres Kander og Stob
For Dankongens Fødder
Maatte lægge i Hob.

Med de vendiske Hunde
Jeg stadigt holdt Kuur.
Saadan med trende Skibe
Engang jeg laae paa Luur
Paa Kysten ved Vismar
Med et Par hundred Mand;
Da lod jeg mig en Morgen
I Jollen roe til Land.

Med mig var da Jens Due,
En smuk og lystig Fyr.
Jeg vilde see min Leilighed,
Han søgte Eventyr;
Og dem fik vi da nok af,
Thi knap var vi paa Strand,
En stadselig Godmorgen
De bragte os paastand.

Vel mine fire Gutter,
Jens Due og saa jeg
Slog fra os, som vi kunde,
Og lysned paa vor Vei;
Men de var os for Mange;
Sex magte ikke stort
Mod en tre, fire Snese, —
Den Regning let er gjort.

Tre faldt af mine Svende,
Een sprang i Jollen ned;
Os andre To paa Slæbetoug
Til By de trak afsted.
Os begge der de kasted
I et nederdrægtigt Hul,
Der laae vi flere Dage
Og døied Sult og Kuld.

Jeg bad til vor Frue
Og til Sancte Crispin,
Jeg loved mig det hellige
Blod i Schwerin;
For Faste sørged Slutteren,
Det var hans mindste Kunst, —
Men al min Bøn og Faste
Var platud omsonst.

Men Junker Jens Due
Han vidste bedre Raad;
Han tænkte saa, her hjælper
Hverken Bøn eller Graad.
Han stoled paa sit Melkebrøds-
Ansigt, den Hvalp!
Han byggede paa Qvinder,
Og den Gang det hjalp.

Han saae paa Fogdens Datter,
Hun var en Vare let;
Han sagde: „Jeg nu reder
Os ud af dette Net!"
Naar saa hun rakte Føden os
Ind ad den snevre Glug,
Han stod der, og hun saae,
Hvor han var ung og smuk.

Saa hvisked han til hende,
Mens smidskende han saae
I hendes brune Øine
Og hun i hans blaae.
At Saadant nu kan virke
Og som en Trolddom slaae,
Er Noget, som jeg aldrig
I mit Hoved kunde faae!

Det var en evig Hvisken
Mellem hende og ham;
Men Intet jeg begreb,
Skjøndt jeg Følgerne fornam.
Vorherre selv maa vide,
Hvordan han bar sig ad;
Thi Lænkerne blev løste
Og vi fik bedre Mad.

Ja, stundom selv hun aabned
Vort jernbeslagne Buur,
Og Jens fik Lov at tage
I friske Luft en Tuur.
Da tænkte jeg, som billigt,
Nu render han sin Vei;
Den, som betaler Gildet,
Det bliver nok mig.

Men nei! En Aften kom hun
Med Suk og sagte Graad
Og hvisked: „Kom! Ved Stranden
Der ligger nu en Baad,
Som jeg har Eder maget,
Jens Due! kom, afsted!“
Da sagde han: „Nei, stop lidt!
Min Staldbroder med!“

Jeg traadte ud paa Gangen
Og lod de andre To
Med megen Suk og Kyssen
Tage Afsked i Ro.
Der blev da givet Løfter
Og der blev taget Eed!
Tilsidst jeg maatte nødes
At forstyrre deres Fred.

Jeg tog min unge Due
Og slængte som en Sæk
Ham over mine Skuldre
Og gik fra Fængslet væk;
Og som jeg ned ad Gaden gik,
Saa brugte jeg Mund,
Jeg bandede paa Vendisk
Den drukne Fyldehund;

At jeg ham maatte slæbe! —
Og saa bar jeg ham ned,
Hvor Jollen var mig anviist
Ved den skummende Bred.
Ud sprang vi saa Begge
Og tog paa Aaren fat,
Og haled af alle Kræfter
Ud i den sorte Nat.

Saa gik det hele Natten;
Da det gryede ad Dag,
Jeg maatte roe alene,
Thi Duen var for svag.
Til Toninger og Mærker
Jeg kjendte meer, end han.
Ved Solfald da vi stege
Paa Fakkebjerg i Land.

Til Sjælland kom vi atter;
Der blev jeg dog kun kort.
Jeg kunde ikke rigtigt
Fordøie denne Tort.
Saa rustede jeg Skibe,
Saa samlede jeg Mænd,
Saa bragte jeg de Vender
En Tak for Sidst igjen.

De Dage svandt saa hurtigt,
De bleve til Aar,
Lidt efter lidt sig stænked
En Sneeflok i mit Haar.
Men Verdens Færd ei kunde
Forstyrre Sindets Ro;
Og endnu er jeg stærk
Som en Bjørn, maa Du troe.

Den Tid Kong Volmer døde,
Og Datteren tog fat
Saa kjæk som en Løvinde
Og snedig som en Kat,
Da havde jeg mig vundet
Baade Hæder, Gods og Guld,
Og Fru Margrethe var mig
Heel naadig og huld.

Hun sagde: „See, Hr. Peder!
I er mægtig nok og riig,
Men at I er alene,
Ei længer sømmer sig.
Ei bør med Jer udslukkes
Den adelige Æt;
Jeg har Jer valgt en Hustru,
Som vil passe Jer ret.

Det er Frøken Marri Skave.
Hun er af fornem Slægt,
Hun har et yndigt Aasyn
Og Kister, som har Vægt.
Hun kommer nu fra Skaane,
Fra Hr. Jens Dues Gaard,
Hvor frændeløs hun hidtil
Har tilbragt sin Vaar!"

Hvad skulde jeg vel gjøre?
Naar Dronninger de vil,
Saa er der ikke Noget
At sige dertil.
Jeg lang Betænkning hader,
Jeg handler helst i Fart,
Og saa var snart det Hele
Baade klappet og klart.

Jeg saae den unge Pige da
Paa Dronningens Ord;
Fast tyktes hun mig for lille,
Da jeg selv er saa stor.
Hun var saa let som Edderduun,
Saa smidig som en Vaand,
Jeg kunde hende baaret
Som et Barn paa min Haand.

Og deilig eller ikke —
Det var mig lige kjært.
Jeg gjorde, som min Dronning
Havde budt og begjært.
Jeg beilede og fik et Ja,
Dertil en gylden Ring; —
Det Hele gik saa let og glat,
Som det var Ingenting.

Fra Skaane var hun kommet,
Og knap otte Dage svandt,
Saa havde Kirken signet alt
Den Pagt, som os bandt.
Med Fryd og megen Gammen
Til min Stammeborg vi foer,
Og satte, som man siger,
Fod under eget Bord.

Som ret og rigtig Qvinde
Sig egner og anstaaer,
Var hun fiirlig og høvisk
Og venlig som en Vaar.
Heel ydmyg og beskeden
Hun modtog og hun gav;
I Fadebuur og Stegers
Var hun ogsaa flink og brav.

Ja, Alles Øine smiled,
Hvorhen hun saa kom,
Thi ret som Solen var hun
Velgjørende og from.
Ved hendes Dør tog Sæde
Af Stoddere en Flok;
Og jeg lod hende give,
Thi vi havde jo Nok.

Ei Tidskort vi mangled;
Mangen Nabo kom til Gjæst,
Mangen Leger og Gjøgler
Med sin Karre og sin Hest.
Hun sang til Luthens Strænge
Og slog i Tavl saa qvik,
Og pyntelig og ærbar
Med mig til Messe gik.

Men længe stod det ikke saa, —
En Maaned eller to —
Jeg kunde ikke døie
At ligge der i Ro.
Eiheller Fru Margrethe,
Lod mig længe sidde fri; —
Hun havde jo saa Meget
At tage Hænder i.

Da Fru Margrethe lagdes
Under Marmelstenen hen,
Jeg stak mit Sværd i Balgen
Og forløved mine Mænd.
Ei gad jeg sætte Foden
Meer paa mit Fædreslot;
Til Skovkloster gik jeg;
Jeg tænkte: Der er godt!

Jeg kasted Hjelm og Harnisk,
Drog sorten Kutte paa;
Men alle Munkesagter
Kunde plat ei forslaae.
Mit Sind blev meer opirret,
Og dybere jeg faldt,
Og bag de qvalme Mure
Var jeg nær blevet qvalt.

Saa lod jeg her i Skoven
Mig bygge denne Bo;
Her kan jeg aande, tænke
Og græmme mig i Ro.
Jeg mener: Han, som dømmer,
Er mig jo ligenær,
Om Hvælvingen er steensat
Eller af Bøgetræ'r.

Saasnart jeg fik sat Foden
Paa tørre Grund igjen,
Min Fred og min Freidighed
Var reent som veiret hen.
Min Himmel blev saa lummer,
Og Skyer vælted op
Som de, der nu sig leire
Her over Skovens Top.

Man nævnte knap min Hustru,
Og da med Lempe kun,
Som ei de kunde gjenne
Et Smiil fra deres Mund;
Alvorligt, som af Medynk,
Halv paa Skulderen man drog,
Selv Dronningen taug stille, —
Og jeg blev lige klog.

Man meldte mig forsigtigt,
Som var det en Sorg,
At unge Fru Marri
Nys paa min fjerne Borg
Mig havde født en Datter, —
At det var kun som saa
Med Modren, og at endnu
Inden Kirke hun laae.

Med rynket Bryn han talte:
„Hør Stormen drager frem,
Oprørets Tunge mumler
I den fjerne Tordens Hjem.
En saadan Storm, et Uveir
I mit Sind Du har reist;
Som Sivet staaer jeg bøiet,
Jeg, som altid har kneist.

Mit Hjerte det er hendes,
Jeg hende kaared ud
Til Hustru mig at vorde,
Som nu hun er min Brud.
Men er det, som Du siger,
— Den Tanke har vel Vægt? —
Et Slegfredbarn ei skjæmme bør
Min ældgamle Slægt!

Vi leved som to Knupper
Paa en eenlig Hybengreen;
Den, som vor Løndom kjendte
Og saae, det var kun Een;
Umælende, men fredeligt
Det kronede Dyr
Stod hos, hvergang vi mødtes —
Som i et Eventyr.

Som den bedste Munk hun præked
Om et forsonligt Sind;
Om Pligt, om Synd, om Ære
Hun vævede sit Spind.
Sidst kom da om Fru Marri
Den Hemmelighed ud:
Hun var Jens Dues Slegfred,
Kort før hun blev min Brud.

Jens Dues Ord og Miner,
Naar der om mig blev talt,
I Fruens kloge Mening,
Havde bekræftet Alt.
Og da jeg rynked Panden
Og stammed Tvivlens Ord,
Saa blev hun rød i Kammen
Og arrig hun svor:

„At i en Kjede Marri bar
Et Kors med Stene blaae,
Hvori, heel ziirligt flettet,
En kulsort Haarlok laae.
Jens Dues Haar, som Ravnefjer,
Var glindsende og blødt,
Som Rævens Bælg mit Hoved
Stridhaaret var og rødt.

Saa fik min Viv sin Skjændsel
Skjult med en Brudekrands,
Og Ungen hist i Vuggen
Var ikke min, men hans.
Hun meldte mig det Hele,
Hun fandt det ikke ret,
At Qvisten, den uægte,
Indpodedes min Æt!" — —

— Hvis før jeg var for selvklog,
Saa blev jeg nu en Nar;
Var før jeg for koldsindig,
Nu rasende jeg var.
Jeg slog i Bord, saa Glas og Stads
I Kammeret fløi rundt,
Jeg skreeg saa vildt af Smerte,
At Fruen fast fik ondt.

Først nu jeg Daare fatted,
Hvad en Hustru ret er værd;
Først nu jeg syntes føle,
At en Qvinde var mig kjær.
Først nu jeg kunde tænke
Paa min kommende Æt;
Først nu mit Skjold mig straaled,
Da det havde en Plet.

Dog pludselig jeg taug.
Jeg holdt tilbagetrængt
Min Smerte, liig en Tiger
I Jernburet stængt.
Den forskrækkede Frue,
Den Fromme, jeg forlod,
Og listed mig til Stalden
I taus fortvivlet Mod.

Som i en Ruus jeg svang mig
Paa første, bedste Hest,
Og skyndte mig fra Borgen
Som en forhaanet Gjæst.
Saa reed jeg uden Tanke,
Uden Hvile Nat og Dag,
Og standsede ved Aftentid
Nær ved mit eget Tag.

Ved Borgeled min Ganger
Jeg stilled ved et Træ;
Den stønned og den segned
Paa Græsset i Knæ.
Og op ad Vindeltrappen,
I Riddersalen ind
Halv svimlende jeg vanked
Med usikkre Trin.

Til Kammeret jeg naaede
Fortumlet og ør,
Med skjælvende Hænder
Jeg aabnede den Dør.
Ved Lampens Lys en Seng
Og en Vugge jeg saae;
En slumrende Baageqvind
Paa Løibænken laae.

Jeg stod ved hendes Leie!
Paa Bolstret fiint og hvidt
Med foldede Hænder
Hun slumrede saa blidt.
Da aabned hun sit Øie,
Og hendes Rædselsblik
Skarpt gjennem mit Hjerte
Som en Lynstraale gik.

Jeg mine Arme slynged
Omkring den spæde Krop,
Fra Bolster og fra Hynder
Jeg løfted hende op;
Jeg kyssed hendes Pande,
Hendes Mund, hendes Kind,
Jeg trykkede mit Ansigt
Mod hvide Skulder ind.

Kan Elskov da og Ømhed
Og det grusomste Had
Saalunde smelte sammen
Og som Søstre følges ad?
Som i rasende Harme,
Som i sødeste Lyst,
Vildt knugede jeg hende
Til mit pandsrede Bryst.

Ikkun et Suk hun aanded,
Et undertrykket Skrig, —
Saa lagde jeg paa Sengen
Min unge Hustrues Liig.
Vanvittigt mine Øine
Frem og tilbage foer,
Efter et andet Offer
De rendte paa Spor.

Men tom var nu Vuggen,
Paa Gulv den væltet laae,
Og Qvinden var forsvundet.
Ved Dørens Laas og Slaa
Hun, flygtende, forsigtigt
Havde spærret mig Vei.
Let kunde jeg brudt ud,
Men jeg gjorde det ei.

Gid jeg den Barnepige
For Øie maatte faae,
Jeg hende skulde kjende,
Ihvor jeg hende saae.
Hun ægted nok en Jæger; —
Hun gav maaskee mig Trøst,
Eller stødte end dybere
Mig Smertens Piil i Bryst!

Paa Gulvet jeg mig satte;
I begge Hænder skjult
Jeg lagde mit Hoved —
Det var som tomt og huult.
Der sad jeg da saaledes
Een Dag og een Nat;
Da var min Styrke knækket
Og min Villie mat.

Paa Bord de hende strakte
Og klædte hende paa;
Bleeg, med de hvide Klæder
I sorte Skrin hun laae;
Med Vievand og Kerter
De Munke skreeg og sang,
Og taus jeg hende fulgte
Paa sidste Kirkegang.

Jeg aldrig Barnet skued;
Min Borg den staaer forladt,
Der Uglen rolig bygger
Ved Dag og ved Nat.
Igjennem brustne Ruder
Nu farer Nordenvind,
I Borggaarden Ræven
Frit lister ud og ind.

Til Rom gik saa min Vandring
Og til den hellige Grav;
De Præster og de Klerke
Mig riig Afløsning gav.
Men inderst i mit Hjerte
Der sittrede en Braad,
Mod hvis gruelige Smerte
De vidste intet Raad.

Hjemkommen hid, jeg atter
I Ærinde og Bud
For Dronningen da søgte
Paa vante Veie ud.
Men Østersøens Brusen
Og Kampens vilde Leeg
Ei døvede den Stemme.
Som i mit Indre skreeg.

Da Fru Margrethe lagdes
Under Marmelstenen hen,
Jeg stak mit Sværd i Balgen
Og forløved mine Mænd.
Ei gad jeg sætte Foden
Meer paa mit Fædreslot;
Til Skovkloster gik jeg;
Jeg tænkte: Der er godt!

Jeg kasted Hjelm og Harnisk,
Drog sorten Kutte paa;
Men alle Munkefagter
Kunde plat ei forslaae.
Mit Sind blev meer opirret,
Og dybere jeg faldt,
Og bag de qvalme Mure
Var jeg nær blevet qvalt.

Saa lod jeg her i Skoven
Mig bygge denne Bo;
Her kan jeg aande, tænke
Og græmme mig i Ro.
Jeg mener: Han, som dømmer,
Er mig jo ligenær,
Om Hvælvingen er steensat
Eller af Bøgetræ'r.

Men Barnet — det forladte, —
Saa blev det mig sagt —
Var hos den gamle Dronning
I Røgt og Pleie bragt.
Det er hiin Frøken Ellen,
Det favre Rosenblod,
Der nu saa ydmygt sidder
Ved den unge Dronnings Fod.

Og det er denne Frøken,
— Jeg ta'r vel ikke feil? —
Hvis blide Øine vare
Dit Hjertes Tryllespeil.
Nu, hvis til Hjælp jeg duer,
Som Du siger, Du troer,
Saa tal, og slaae ei Øiet
Saa undseeligt mod Jord!"

Hr. Strange saae paa Gubben,
Men mørkt var hans Blik.
En smertelig Tanke
Ham gjennem Sjælen gik:
„Jeg frelse vil min Ellen;
Men saa jeg hende flyer,
Hvis ei hun er af ægte
Uplettet Adelsbyrd."

Med rynket Bryn han talte:
„Hør Stormen drager frem,
Oprørets Tunge mumler
I den fjerne Tordens Hjem.
En saadan Storm, et Uveir
I mit Sind Du har reist;
Som Sivet staaer jeg bøiet,
Jeg, som altid har kneist.

Mit Hjerte det er hendes,
Jeg hende kaared ud
Til Hustru mig at vorde,
Som nu hun er min Brud.
Men er det, som Du siger,
— Den Tanke har vel Vægt? —
Et Slegfredbarn ei skjæmme bør
Min ældgamle Slægt!

Vi leved som to Knupper
Paa en eenlig Hybengreen;
Den, som vor Løndom kjendte
Og saae, det var kun Een;
Umælende, men fredeligt
Det kronede Dyr
Stod hos, hvergang vi mødtes —
Som i et Eventyr.

Det var den sidste Aften,
Da i Rosenlund vi saaes,
Da løste hun, som ofte før,
Halskjedens gyldne Laas.
Hun hængte Crucifixet
Om Hjortens Hals og loe
Og sagde: „Han skal smykkes,
Thi han er os saa tro.“

Da var det, vi blev revne
Fra hinanden med Magt;
Og hvordan saa det siden
Mig gik, har jeg dig sagt.
Mit Liv man jo lænked
Til Hjortens; og at hun
Forsvundet er, det veed jeg
Af Folmer Sangers Mund.

Men hende vil jeg frelse,
Det koste, hvad det maa;
Og Hjorten vil jeg fange,
At Korset jeg kan faae.
Et Middel er mig givet,
Som jeg Dig har fortalt;
Til Gurve nu jeg iler, —
Der klarer sig vel Alt!“

„Du siger," raabte Gubben,
„Et Kors med Stene blaae?
Og Frelserens Billed
Er meislet ud derpaa?"
„Saa var det," svared Strange.
„Ved Guds hellige Blod!"
Hr. Peder skreeg, „Du vækker
Mig baade Frygt og Mod!

Imorgen skal Du søge
Herfra paa Hjortens Spor;
Hos Jægere, hos Bønder
Maa Du spørge Dig for.
Du kjender jo til Tingen,
Og Du er flink og snild.
Hos Kongens gamle Jæger
Jeg da møde Dig vil.

Han boer ei langt fra Borgen,
I Skoven vild og fri;
Jeg kjender der hver Stente,
Hver Steen og hver Sti.
Der vil vi med hinanden
Oplægge vore Raad,
Og der vil vi begynde
Vor alvorlige Daad.

Endnu engang jeg kaster
I Verdens Strøm mig ud,
For Freden mig at fange
Og vinde Dig en Brud.
Vi Pigebarnet søge;
Og er den Rose fiin
En ægte, da — jeg sværger —
Da skal hun være Din.

Jeg tager Tag i Kongen,
Jeg holder ham fra Fald;
Jeg dundrer for hans Øre
Som dette Tordenskrald,
Der ruller over Skoven!
Endnu engang mit Navn
Skal spørges, før jeg seiler
Ind i den sidste Havn!"

Her taug Hr. Peder Jernskjæg,
Han kasted sig paa Knæ
For Frelserens Billed
Under det løvrige Træ.
Han trak i Klokkestrængen,
Mens der i Bøn han laae;
Og Begge lod deres Tanker
Hver sine Veie gaae.

Naar Villien har sig fæstet
Til et sikkert Maal og Meed,
Let synke Tvivlens Storme
Til Haabets Havblik ned;
Og derfor kunde Begge
I den kjølige Bo
Paa Straasækken trøstigt
Sig lægge hen til Ro.

Thi Nattens Stund var kommet,
Og den lummerhede Dag
Var endt med vilde Storme
Og knittrende Brag;
Ned sused Regn i Strømme,
Søvndyssende og sval,
Og langsomt drog Uveiret
Hen over Skov og Dal.

Paa Herreborgen.

Og det var de Bønder
I Fensmark By,
Fra Kalkerup og Sipperup
De jubled høit i Sky;
Om blomsterklædte Maitræ
De dandsede i Ring
Til Fløiter og Fidler
Med de lystigste Spring.

I Buxer og med Kofte her
Man unge Tøse saae,
Og lange, føre Karle
Med Bul og Skjørter paa;
Mai-Greven og Grevinden
Med Krandse og med Baand,
Velsminkede og smurte
De tripped Haand i Haand.

Med sværtet Ansigt Narren
Saa vever og saa fix,
Sprang om og gjorde Løier
Og visted med sin Brix.
Paa Gjerdet sad med Pose
En gammel Tiggermunk;
Paa Sognefogdens Mønning
Stod Storken nok saa strunk.

Saa trak de ud af Staldene
Heel mangen smykket Hest;
I Manken Baand var flettet,
I Halen Sløifer fæst.
Rask svang sig da i Sadlen
Baade Pige og Dreng, —
Hei! hvor de Fløiter hvined
Til den skingrende Stræng.

De Spillemænd red foran
Maigreven og hans Brud,
I klaren Solskin Toget
Smukt gik af Byen ud.
Til Holmegaard ved Mosen
Det først skulde gaae;
Hr. Iver Bugges Godtøl
De vilde smage paa.

Der kneiser et Steenkors
Ved Byens søndre Led;
Der stod nu Junker Strange
Og hviled sig derved.
Alvorlig var hans Tanke,
Og mødig var hans Fod,
Men lige stærkt hans Hjerte
Og lige frit hans Mod.

Han som en prøvet Jæger
Havde snuset sig frem
I Kulsvierhytter og
I Herremandens Hjem;
Men ikke var han kommet
Sin Flygtning paa Spor.
Han havde nu atter styret
Sine Fjed imod Nord.

Ved Susaaen ligger
De Nonners stille Bo,
Der raadede hans Moster
I from og hellig Ro.
Han havde hende gjæstet;
Og i en vanlig Dragt
Havde den fromme Frue
Sin ædle Frænde bragt.

I grønne Jægerkofte
Her stod han fri og frank,
Med Sølvhorn ved sin Hofte,
I Gjorden Daggert blank;
En sort Baret sad let og kjæk
Paa nødbrune Lok;
Sin høire Haand han støtted
Paa en vældig Tjørnestok.

Med Hu! og Hei! kom farende
De Bønders vilde Trop.
Han vaagned af sin Tanke
Og slog sit Øie op.
Han hilsede: Guds Fred!
Og de skraalede: Tak!
Og Narren kom hen til ham
Og gav sig i Snak.

„I staaer her saa alene!
Hr. Jæger! kom, følg med!
Saa skal I see, der vanker
Adskillig Lystighed.
Den tykke Junker Iver
Har deilig Viin og Mad;
Har I nu Lyst at smage,
Saa kan vi følges ad.“

Da svarede Hr. Strange:
„Didhen vil ogsaa jeg;
Nu ganske jævnt Du ride,
Saa viser Du mig Vei!“
Men Narren grinte listigt
Med sit sværtede Fjæs
Og raabte: „Heida, Spillemænd!
Spil nu op og blæs!“

Saa holdt han sig tilbage
Og red kun Fod for Fod,
Mens af og til paa Strange
Sit Blik han hvile lod.
Med Eet holdt han stille
Og steeg af Hesten ned
Og hvisked: „Volde Jæger!
Hør, vi maae tales ved!

I seer mig ud saa ærlig,
Alt uden Falsk og Svig;
Bredskuldret, høivoxen
I kneiser mandelig.
Jeg selv er ikkeheller just
Tabt bag af en Vogn,
Jeg har saa gode Knokler
Som Nogen i vort Sogn.

Jeg trænger til en Hjælper.
Rødtvunget kun jeg har
Mit røde Ansigt grimet
Og gjort mig til en Nar!"
Da sendte ham ung Strange
Et ret alvorligt Blik,
Og svared: „Siig, hvad vil Du!"
Og henad Veien gik.

Men Narren kasted Tøilen
Over Armen, og drog
Tre alenlange Sukke
Og sig om Panden tog.
Og mens de Begge vandred
Langs Pilehækken hen,
Han øste ud sit Hjerte
For sin fremmede Ven:

„Mit Navn er Jens Pode,
Jeg er en Bondes Søn;
Til Karen Jeppes beiled jeg
Alt længe i Løn.
Vore Fædre og Mødre
Vare enige med os,
Paa begge Sider var der
Baade Penge og Gods.

Til sidste Voldermisse
Vort Bryllup skulde staae,
Og Øllet alt var gjæret
Og Skinkegryden paa;
Da kasted Junker Bugge,
Dette børstede Sviin,
Sit begjærlige Øie
Paa Kjæresten min.

Men Karen lige deilig
Og ærbar og tro,
Hun elsked mig oprigtigt,
Ad Junkeren hun loe.
Det hjalp ham ei, han smidsked
Eller gjorde sig suur;
Det var, som Vinden blæser
Imod en Kirkemuur.

Som saa hun sad en Morgen
Paa Marken hos sin Ko,
Kom Junker Iver ridende
Med sine Svende to.
Han havde faa't sin Davre
Og hængte som en Sæk
Paa Hestens Ryg og grinte,
Rødblisset og fræk.

Han hikkede og raabte:
„Det nytter ei, mit Barn,
Du slaaer med dine Vinger
Som en Kramsfugl i Garn.
Det første Kys jeg tager,
Det hører mig jo til;
De andre kan Du give
Jens Pode, om Du vil.

Dog gjør Du Dig for musfig,
Som hidtil Du har gjort,
Saa skal Du ride Hesten,
Som staaer ved min Port;
Den er saa from og stadig,
Og løbsk den render ei.“ —
Da reiste sig min Karen
Og vilde gaae sin Vei.

Men Junkren brølte: „Karle!
Af Hesten strax, tag fat,
Bind begge Tøsens Arme
Og faae mig hende sat
I Hullet, hvor hun øiner
Hverken Maane eller Sol!“
Da gjorde de to Lømler,
Som Junkeren befol.

De grebe plumpt paa hende
Og tumlede saa vildt,
At Melkespanden vælted,
Og Melken blev spildt.
Min Piges Hænder bandt de
Med Reb og med Rem,
Saa maatte hun da løbe
Mellem Hestene med dem.

Fra den Tid har han hende
I Mørkestuen holdt,
Alt under Portens Hvælving,
Hvor der er hundekoldt.
Om Natten tidt jeg sneg mig
Til den gittrede Glug,
Med blødende Hjerte der
Jeg hørte hendes Suk.

Hver Dag han sender Bud
For at friste hendes Fred,
Men altid Budet kommer
Med den samme Besked.
Men slaaer hun, som jeg haaber,
Reent paa Herremanden Brag,
Træmæren maa hun ride
I Morgen den Dag.

Til Holmegaard forleden
Der kom en lystig Fant,
En Legere, en Synger,
Med sit Strængespil og Gant.
Heel vel blev han modtaget,
De sammen sad og drak,
Og det var hedt og fedt
Med Gammen og med Snak.

Men allerbedst som Talen
Den gik meest qvik og fiin,
Saa kom de op ad kjævles
Alt over deres Viin.
Og Enden blev, at Bugge
Han brølte og blev vred,
Og lod den unge Gjøgler
I Kjeldren kaste ned.

Der sidder han hos Karen.
Men nu er det min Agt
At faae dem løste Begge
Ved List eller Magt,
Imens de Andre dandse
Og juble og gjør Larm;
Og dertil kan jeg bruge
Meer end min egen Arm.

Hvis jeg kan hende frelse
Ud af Fængsel og Nød,
Saa veed jeg, hvor mig venter
Baade Fristed og Brød.
Den fromme Nonnemoder
I Suusaa-Kloster hist
At tage os i Varetægt
Har lovet mig forvist.

Der faaer jeg Huus og Ager,
Og er det end kun smaat,
Under Krumstaven lever man
Dog sikkert og godt.
Siig, vil I staae mig bi
Som ærlig, dannis Mand?"
Da svared Junker Strange:
„Jeg vil see, hvad jeg kan!" —

Som saadan de nu taled,
Gjennem Ladegaardens Led
De traadte ind og styred
Til Borgen deres Fjed.
Her stode alle Heste
Optømmede i Rad,
Mens i den indre Borggaard
Man gjorde sig glad.

Her skingrede Musiken,
Her svang man sig omkring
Alt paa de brede Fliser
Med de kaadeste Spring.
Og Madsvend og Røgter,
Hver Tøs og hver Dreng
Var ogsaa komne med
I det lystige Slæng.

Portvægteren, den gamle,
Som ellers var saa bidsk,
Han fik sig en Svingom
Med en Malkepige frisk.
Hr. Bugge stod deroppe
Med vidtskrævende Been
Og gloede paa Brimlen
Fra Trappens høie Steen.

Ølkanderne gik ogsaa rundt,
Og ingen Hals blev tør,
De drak, saa Panden glødede
Og Tanken blev ør.
Hr. Bugge var ei doven,
Han drak i svære Kluk,
Saa greeb han fat en Ungmø
Og sprang som en Buk.

Jens Pode og Hr. Strange
I Porten dulgte stod,
Jo meer de Andre støied,
Jo meer fik de Mod.
De vare just ved Døren,
Som til Mørkestuen gik,
Og saae paa Laas og Skodder
Med haabløse Blik.

Dog Lykken er os nærmest,
Naar Nøden meest har trængt!
Med Eet Hr. Strange øined
Bag Portfløien hængt
Et vældigt Nøgleknippe;
For at lette sin Krop
Til Dandsen, havde Vægtren der
I Hast det flynget op.

Hurtigt og behændigt
De aabnede det Buur,
Og Jens steeg ned ad Trappen
Langs den fugtige Muur;
Han hentede de Tvende
Fra det dybeste Hul,
Mens Strange stod paa Vagt,
Kjæk og forventningsfuld.

Det vared ikke længe,
Før Jens kom atter frem
Med Fangerne bagefter,
Og gjenned hurtigt dem
Af Porten ud, fra Broen,
Ind i den tætte Lund,
Mens Røglerne han sænked
Paa Slotsgravens Bund.

Saa fulgte han og Strange
Med iilsomme Skridt,
Op gik det gjennem Skoven,
— De lyttede tidt; —
Saa kom de over Vasen
Ved Holmegaard, og her
Beslutted de at skilles
Ad sine Veie hver.

Med nedslagne Øine
Den unge Pige stod,
Mens ellevild af Glæde
Hendes Kjærest hvisked: „Mod!"
Men Strange saae forbauset
Paa den fremmede Svend:
Det var jo Folmer Sanger,
Han mødte her igjen.

„Velkommen," raabte Folmer.
„Saa fanged jeg Jer dog!
Jeg noget Vildt dog bringer
Hjem fra mit Jægertog.
Den anden Fugl, Gud bedre!
Hvor finder jeg vel den?"
Hr. Strange greeb hans Hænder:
„Vi hjælpes ad, min Ven!

Men siig mig dog, Jens Pode!"
Vedblev han og loe,
„Er dette da hiin Leger,
Som i Døgnskifter to
Har siddet med din Due
I Buur ved Vand og Brød?
Saa" — Her afbrød ham Folmer:
„Snak! det har ingen Nød!

Skynd dig afsted, Jens Pode!
Til Klostret gaaer din Vei.
Hvad Skjebnen mig betroede,
Jeg raned det ei.
Lad Pateren Dig binde
Med Velsignelsens Baand,
Og gak saa med din Qvinde
Kun trøstigt Haand i Haand!"

Jens Pode græd og takked,
Og lille Karen græd;
Med glade Hjerter iled
De gjennem Skoven ned.
„See," sagde Folmer smilende,
„Der gaaer hun med sin Nar!"
Og stemte hurtigt Strængen
Paa Cithren, som han bar.

Og da de var alene,
Han svingede sin Hat,
Hans Jubeltoner skingred
Lydt gjennem Busk og Krat.
Han kyssede paa Fingren
Ad Blomster og ad Træer,
Han smiled op til Lærken,
Som til en Hjertenskjær:

„O, Frihed! o, Du søde,
Min Længsel og min Lyst!
Opstanden fra de Døde,
Velkommen ved mit Bryst!
Udrevet af min Vaande,
Modtag mig i din Favn!
Saalænge jeg kan aande,
Lovpriser jeg dit Navn.

Jeg seer de grønne Dale,
Jeg seer det lyse Blaae,
De hulde Nattergale
Jeg atter hører paa.
Jeg bader mig i Luften,
Paa Græsset tør jeg gaae,
Jeg drikker Ruus i Duften
Af Blomster og af Straa.

Sol kysser mine Kinder
Med blide Øiekast,
Og kraftigt Blodet rinder,
Og Foden træder fast.
O, Frihed! slip mig ikke,
Men lad, saa riig som god,
Mig ved dit Hjerte drikke
Til hele Livet Mod!"

Saa sang han, mens de iled
Paa Skovsletten ud;
De ranke Svende kneiste
Som Fyrrens unge Skud.
Og da ved Solens Nedgang
De naaede til en Kro,
De standsed der og toge
Forfriskning og Ro.

Eselet.

Under Bislag, ved Huset
Med Kanderne paa Bord,
De vexled mangt alvorligt
Og mangt et Skjemtens Ord.
Da sagde Junker Strange:
„Fortæl mig, før vi gaaer,
Hvad gjorde Du Hr. Bugge,
At han var Dig saa haard?“

Men unge Folmer smidsked
Og strøg sig om sin Mund:
„Naa Gud være lovet! her
Jeg sidder frisk og sund!
Thi laae jeg end i Mørket,
Var det min egen Skyld:
Træd Kjærling ei paa Taaen,
Og rør ei Mandens Byld.

Vor Dronning — hende glæde
Guds Engle her og hist! —
Har sendt mig ud at søge
Om Jer og om et vist
Velsignet, deiligt Møbarn,
Som sad ved hendes Fod;
Og hendes Ærind røgted jeg
Med Iver og med Mod.

Hos Høie og hos Lave
Jeg vandred ud og ind;
Jeg lytted og jeg stirred
Mig næsten døv og blind.
Men gaae paa Rævesokker,
Det var mig aldrig kjært;
Thi Barn er i By bært,
Som det hjemme er lært.

See, naar jeg Narren mødte,
Da kaldte jeg ham Nar,
Og Slyngelen jeg veied
Og tog, for hvad han var;
Og gode Ord og onde
Fik passelige Svar; —
Men sligt oprigtigt Hjerte tidt
Mig bittre Frugter bar.

Til Holmegaard ved Mosen
Jeg kom paa trætte Fod;
Det lakked just ad Aften,
Paa Borgebro jeg stod,
Og lod min Cither klinge
Og istemte min Sang,
Saa fra de røde Mure
Sig Gjenlyden svang.

Et aabent Vindve fyldtes
Med Junkrens tykke Krop;
Han vinkede og raabte:
„Hei, Sanger! kom herop!“
Deroppe stod i Salen
Et Bord med Kruus og Fad.
Han bød mig strax at sidde
Og drikke og faae Mad.

Jeg lod mig ikke nøde,
Men satte flux mig ned,
Og langede til Fadet
Og gjorde ham Beskeed.
Han spurgte, mens jeg tygged,
Jeg svarte, mens han drak;
Ret artigt og fornøieligt
Gik Tiden saa med Snak.

Af Kanderne han skjenked
Og vi drukke paa Kraft;
Den spanske Viin løb i ham,
Som i et Støvleskaft.
Men alt som den fik Indpas,
Saa gik Forstanden ud,
Og Løgn og Pral der strømmed
Som Spøl af en Tud.

Hvad jeg ham saa fortalte,
Det var ham Alt bekjendt;
Hvad jeg havde døiet,
Det var ham ogsaa hændt.
Om Kjæmper han fortalte,
Om Nisser, Trold og Dværg,
Om at han selv var ofte
Indtaget i Bjerg.

At sligt kan være sandt,
Jeg aldrig nægte vil;
Dog troede jeg, med mig
Vilde Fyren drive Spil.
Tilsidst han lagde Haanden
Paa Bug og drog et Suk,
Og sagde: „Hør nu efter!“
Og tog et vældigt Kluk.

„I troer ei slige Under?
I er endnu saa grøn!
Jeg veed, hvordan slig Vantro
Kan bære bitter Løn;
Derom min egen Slægt
Kan føre Vidnesbyrd;
Og derfor skal I høre
Min Faders Eventyr.

Min Fader var en ung Mand,
Lidt over en Snees,
Og deilig som St. Jørgen,
Hvilket endnu kan sees
Paa Contrafeiet hisset;
Og man har sagt mig tidt,
At ogsaa mig det ligner,
Som om det var mit.

Der hersked Kiv og Klammer
Paa den Tid i vort Land,
Mod Kongens Vælde reiste
Sig Bonde og Herremand.
Hans Bud de var for strenge,
Hans Haand den var for tung,
Han tømte Bondens Lade
Og Kræmmerens Pung.

Fra Huus og Hjem han Mange
Ret ubarmhjertigt jog,
Og Mangen af Forbittrelse
Fra Land og Rige drog.
Saa gik det og min Fader;
Han gjordede sit Sværd,
I Velskland tog han Hyre
Udi Kaiserens Hær.

Der fik han da en Fænnik
Af Knegte tilhest;
Og de var ilde seete,
Hvorhelst de kom til Gjæst.
Af Blod de spildte Meget,
Men samled meget Guld,
Snart havde og min Fader
Faaet Randselen fuld.

Liig Paradis, man siger,
Er dette velske Land;
Guldæbler groe paa Træer
I evig Sommerbrand;
De Qvinder ere skjønne,
Og Himlen altid mild;
Og Vinen, tænk Jer! Vinen
Den voxer der jo vild.

I samme Land skal være
En By, Perus ved Navn;
Paa Bjergetop den kneiser
Midt i Viinhavers Favn.
Did kom en sildig Aftenstund
Min Fader med sin Trop;
Af første Natteslummer
Blev Folk da vækket op.

Som nu han stod og tænkte paa
At faae sig et Qvarteer,
Han oppe paa en Svale
En yndig Pige seer;
Med venstre Haand hun Særken
Holdt sammen om sit Bryst,
Paa høire hang en Lampe,
Der flammede lyst.

Det Syn ham strax bestemte;
Han bankede da paa
Med saadan Fynd og Alvor,
At man maatte ham forstaae:
Vel kunde han ei tale
Det Sprog, som der blev talt,
Men der er visse Fagter,
Som fattes overalt.

Jens Pode og Hr. Strange
I Porten dulgte stod,
Jo meer de Andre støied,
Jo meer fik de Mod.
De vare just ved Døren,
Som til Mørkestuen gik,
Og saae paa Laas og Skodder
Med haabløse Blik.

Dog Lykken er os nærmest,
Naar Nøden meest har trængt!
Med Eet Hr. Strange øined
Bag Portfløien hængt
Et vældigt Nøgleknippe;
For at lette sin Krop
Til Dandsen, havde Vægtren der
I Hast det flynget op.

Hurtigt og behændigt
De aabnede det Buur,
Og Jens steeg ned ad Trappen
Langs den fugtige Muur;
Han hentede de Tvende
Fra det dybeste Hul,
Mens Strange stod paa Vagt,
Kjæk og forventningsfuld.

Naar Krigsmanden raster
Og lægger Sværd og Skjold,
Da søger han sin Hvile
Helst udi Qvindevold.
Hans flygtige Bolig
Da bliver ham et Hjem,
Han nyder Øieblikket
Og seer ei længer frem.

En Hat med røde Fjedre,
Et Sværd har altid havt,
Saalænge Verden staaer,
En vidunderlig Kraft.
Og mangen Qvinde lider
Ret godt en saadan Mand,
Om hvem hun trygt kan sige:
Imorgen reiser han!

Min Fader var som Tønder,
Og Pigen var som Ild,
Saa det var intet Under,
At det saadan slog til;
Hun ei forstod hans Tale,
Og hendes Maal ei han,
Men det, som sagt, var Fagterne,
Hvorpaa det meest kom an.

Han satte dyre Ringe
Paa hendes Fingre smaa,
Guldspanger og Coraller
Han ikke spared paa.
Med Øine og med Hænder
Heel veltalende han var, —
Jeg har vel ikke nødigt
At nævne hendes Svar?

I Viinhaugens Skygge,
Langs Søens Bred de gik,
I Kys de sig beruste
Som den stærkeste Drik;
De sammen gik til Brønden,
De sammen gik paa Eng,
De sammen gik til Kirke,
Til Bords og i Seng.

Men som det nu var hedest,
Saa kom Skilsmissens Dag;
Og dette var just ikke
Den Gamle til Behag.
Hun vilde holde Fuglen
Saalænge fangen der,
Indtil de havde plukket
Den sidste gyldne Fjer.

Saa sagde hun til Pigen:
„Gak ind, min Datter fiin!
Og hent mig hist fra Hylden
Den stærke Medicin;
Det er en lille Flaske,
Hvis Baand er lyseblaat,
Jeg troer, det er paa Tide,
At den kan gjøre godt.

Tre Draaber skal Du dryppe
I Ungersvendens Viin,
Saa skifter han ei Tanke,
Saa er han evig Din.
Lad ham kun spænde Sporen
Og drage bort af By;
Han komme maa tilbage,
For aldrig meer at flye.“

Min Faders Hest stod sadlet
Paa Gaden alt, da hun
Ham fulgte ud paa Trappen
Og kyssede hans Mund
Med Suk og Graad og sagde:
„Til sidste Valet
Tøm endnu dette Bæger,
Det vil styrke Dig ret.“

Han drak; men strax han følte
En Kriblen i sin Krop;
Haar dækkede hans Lænder,
Hans Ører voxte op;
Paa begge sine Hænder
Han ned sig falde lod;
Som et hvidblisset Esel
Paa Gaden der han stod.

Forfærdet begge Qvinder
I Huset flygted ind.
Den Gamle hvisked rasende:
„Men var Du da blind?
Den urette Flaske
Har Du grebet i Hast!“
Da vreed de deres Hænder
Og i Taarer de brast.

Hans Krigskarle samledes,
De bandede, de skreeg:
„Hvor er nu vor Høvidsmand?“
I Huset op de steeg.
Der brød de alle Døre
Og slog Kister itu; —
De tvende Qvinder daaned
Af Angest og af Gru.

Men da de Ingen fandt der,
Saa red de uden ham;
Bagefter dem han traved,
Iført sin Eselsham.
De greeb ham og de læssed ham,
Hvad ei de bære gad,
Paa Ryggen, baade Bytte
Og Bimpler og Mad.

Mens langt ned i Welskland
Han fulgte deres Tog,
Sin Flid og Kunst han brugte
At lære Landets Sprog;
Og det gik let med Lempe,
Foruden Riis og Stok;
Thi havde han ei Mæle,
Han havde Øre nok.

Den Kaiserlige Krigsmagt
Den mødtes ved Rom,
Og da den By var taget,
Saa vendte den om.
Den Hob, min Fader fulgte,
Kom atter til Perus;
Den gjorde Holdt og rasted der
Ved Kande og ved Kruus.

Og mens den drak og jubled
Den vilde Ryttertrop,
Han sled sig løs i Stalden
Og sparked Døren op,
Og traved hen i Gaden,
Hvor han havde lidt den Tort;
Han vilde see sin Skjønne,
Før reent han maatte bort.

Han Huset fandt. Paa Svalen
De tvende Qvinder sad;
Een sysled med en Haandteen,
Een væved udi Lad.
Knap stod han der, før Pigen,
Rød af Ængstelse og Skam,
Stødte til sin Moder
Og raabte: „Seer Du ham?"

„Mit Hjerte!" svared Hexen,
„Nu har han det saa godt,
For Du ei kunde skille
Det Røde fra Blaat!"
„Og er der," spurgte Pigen,
„Ei Raad, ham frelse kan?"
„Jo, naar han æder Lilier,
Han vorder atter Mand!"

Han rystede sit Hoved
Og stønned sit I—ah!
Hvor skulde han paa den Tid
Faae hvide Lilier fra?
Da faldt hans Øie netop
Paa en Apothekers Bod,
For Vindvet hvide Lilier
I tvende Potter stod!

Flux steiled han paa Bagbeen,
Efter Dyrets Natur,
Og støtted begge Hove
Paa Apothekets Muur;
Sin Hals saa lang han strakte
Og stak sin Mule op,
Og aad de tvende Lilier
Med Rod og med Top.

Men knap var Liliesaften
Nedgledet i hans Bug,
Saa fik han atter Hænder
Og Fødder til sit Brug.
Han reiste sig og stod der,
En Ungersvend rank,
Med røde Fjer i Hatten
Og Brystplade blank.

Den Gamle og den Unge
De skreeg ved dette Syn,
De styrted ind forvirrede
I Huset, som et Lyn.
Paa Flugt var ei at tænke;
Bysvenden tog dem fat,
Og Dommeren fik Retten
End samme Aften sat.

Den Gamle Alting nægted,
Den Unge ligesaa;
Men da man saa fik lagt dem
Gode Haandskruer paa,
Kom Sandheden for Dagen,
Og Sagen saa blev endt,
At Tøsen gik i Kloster,
Og Hexen hun blev brændt.

Nu tog min Fader Orlov;
Efter denne slemme Spads
Var det ham ikke længer ret
I Welskland tilpas.
Han kom her hjem til Gaarden,
Han gifted sig og fik
En Søn, som skal ham ligne
Til Punkt og til Prik.

Siig, vover I at tvivle,
At min Faders Sagn er sandt?
I troer dog ei, vi fare
Med Løgn eller Tant?
Selv var han blandt de Vantroe,
I Eselshammen bragt
Han fik først rigtig Troen
Paa det Hemmeliges Magt!"

Hr. Bugge taug og pusted
Og stirred over Bord,
Som vilde han med Øiet
Opsluge mine Ord.
Jeg svared: „Gjerne troer jeg,
Hvad I berettet har,
At Eders salig Fader
I Velskland Esel var.

Men," vedblev jeg dumdristig
Og kaad af hans Viin,
„I Eders Skjold I fører
Et halvt blodigt Sviin;
Hvi har I nu ei føiet
Et heelt Esel til?
Det, synes mig, har Skjebnen
Beviist Jer, at den vil."

Da grinte Hr. Bugge,
Saa det klukked i hans Vom.
Men da han lidt til Aande
Og Besindelse kom,
Han langsomt og alvorligt
Gjentog min løse Snak;
Han anede da Braadden
Og følte, at det stak.

Han bed i sine Negle,
Han rynkede sit Bryn,
Hans rullende Øine
Mig sendte Lyn paa Lyn.
Og saa kom Tordenen!
Han slog i Bord saa fast,
At Kanderne de dandsed; og
Han reiste sig i Hast.

Han fik to lange Kegler
I Hallen indkaldt.
„Nu skal I," skreeg han, „faae
Eders Haansord betalt!
Min Viin I tylled i Jer,
Og syntes nok saa glad!
Saa det er Eders Maade
At sige Tak for Mad!

Kast flux ham ned i Taarnet,
Der er Plads nok til Fleer!"
Saa foer de Bengler paa mig
Saa grovt, som man seer
To Kjøterhunde ruske
Kaninens hvide Skind;
Og slængte heel uhøvisk mig
I Mørkestuen ind.

Lidt ør og ganske blændet
Jeg stod og famled der.
Lidt efter lidt det lysned,
Og ved det svage Skjær
Den lille, ranke Pige
Med bleget Kind jeg saae
At rave hen imod mig
Paa det raslende Straa.

Men Freidigheden flygter
Saa let ei fra mit Bryst.
Jeg tog den Lilles Hænder
Og præked hende Trøst.
Jeg redeligt deelte Halmen
Og redte mig en Seng
Fra hendes fjernt; thi, vil jeg,
Min Dyd kan være streng.

En Krukke Vand vi havde,
Dertil lidt daarligt Brød.
Naar saa vi drak og spiste,
Hun dækked paa sit Skjød.
Der var jo deilig kjøligt,
Og Straaet var ret frisk; —
Saaledes jeg og Karen
Holdt sammen Dug og Disk.

Men det var saa det Hele!" —
Her maatte Strange lee.
„Saa gid jeg," raabte Folmer,
„Ret aldrig Frelse see,
Om ei fra mine Hænder
Hun gik saa reen og skjær,
Som den straalende Lilie,
Den I har saa kjær!

Og hende maae vi søge!
Vi hende frelse maae;
Jeg aldrig meer for Dronningen
Tør stedes eller staae,
Før atter jeg har føiet
Den Blomst til hendes Krands!"
Da sukked Strange: „Folmer!
Ei før til Sancte Hans!"

Han talte om Gulitza.
Om Rhitra meldte han,
Han sagde af Hr. Peder,
Den vældige Mand.
„Kom lad os vandre! Jorden
Mig brænder under mit Fjed!“
Saa stod de op og ginge
Gjennem Huulveien ned.

Alt Solen var til Hvile,
Og over det dunkle Blaae
De evigklare Stjerner
Høitideligt mon gaae.
Hr. Stranges Hjertestrænge
Var dybt alvorligt stemt;
Men Folmer Sangers Tanke
Var altid fuld af Skjemt.

Det lød i Stranges Indre!
„Hvis nu ei Rhitras Ord
Kan lede mig til Ellen
Og paa Kronhjortens Spor,
Hvor skal jeg da vel løse —
Hvor skal jeg da vel naae —
Den Knude tætindslynget,
Det Maal, jeg styrer paa?

Hvis ikke Crucifixet,
Som hendes Moder bar,
Som Ridderen nu haaber,
Kan yde Trøstens Svar;
Jeg kjøber Pigen ind
I et fornemt Klosters Skjød,
Og søger fjernt fra Danmark
Forglemmelse og Død."

Og det var Folmer Sanger,
Han talte til sig selv:
„Mig Andres Hjertesorger
Henskyller som en Elv.
Velan, jeg Strømmen følger,
Hvorhen den tager Fart,
At jeg kan atter skue
Min Dronnings Aasyn snart.

Som efter Musen Katten,
Som Ungmø efter Dands
Jeg længes efter Natten,
Der gaaer før Sancte Hans;
Da skal jeg Uglen fange,
Da skal jeg Inger see,
Da skal vi gjøre mange
Tusind Løier og lee!"

Saa fulgtes de med Foden,
Men ei med Tankens Gang;
Den Enes var en Grublen,
Den Andens var en Sang;
Indtil ved Dag de naaede
Til Skovens Rand, og saae
Paa Ageren tilhøire
En Rudel Krondyr staae.

I den tidlige Morgen,
Som det er Dyrets Skik,
De langsomt græssende
I unge Vipper gik.
De dukkede mod Jorden,
De kneiste saa igjen,
Og stirrede med Undren
Paa de Vandrende hen.

Men forrest i Flokken
Der hævede sig Een,
Den største af dem Alle
Med bastet Tak og Green;
Hængt om den stride Manke,
Foran paa dens Bryst
Et Guldkors fremviste
Alverdens Haab og Trøst.

Ung Strange hvisked: „Stille!"
Men næppé var det hørt,
Bort blev som af en Stormvind
Den hele Rudel ført
Henover grønne Slette,
Paa den fjederlette Klov
Igjennem Mosens Eller
Og ind i tætte Skov.

Men Strange raabte: „Folmer!
I følge mig nu ei!
Gak I til Jægerhuset
Den gjenneste Vei.
Der mødes vi!" Og hurtigt
Over Marken han foer,
Og fulgte ufortrøden
Sin Skjebnes vilde Spor.

„Til Lykke!" raabte Sangeren
Og svingede sin Hat.
Flink skred han hen ad Stien
I det skyggende Krat.
Hans Hjerte havde Vinger,
Hans Gang var som en Dands,
Hans Tankers Række var
Som en broget Urtekrands.

I Jægerhuset.

En Rast fra Kongeborgen
Der ligger en aaben Plet
I Skovens Dyb, af Hassel
Og Bøg omgjerdet tæt.
Der Bogfinken qviddrer,
Der synger sorten Stær,
Og Vildanden pladsker
I det krusede Kjær.

Hen ved den ene Side
En Jægerbolig staaer,
Straatakt med spidse Gavle,
Og rundtom Huset slaaer
Et Gjerde sig af Hvidtjørn
Ret som en fyldig Arm;
Den vilde Humle kravler
Henad den runde Karm.

Der er saa eensomt, stille,
Over den dybe Dam
Kun af og til kan høres
Hunrævens hæse Glam.
Paa Engen Storken spanker
Alvorligt og strunkt,
Høit under Skyen kredser
Guldørnen som et Punkt.

Det var saa henad Middag
Paa St. Albani Fest,
For Jægerhusets Gjerde
Der vrinsked en Hest;
En nordfrisisk Kleppert
Graaskimlet og frag,
Den stolteste Rytter
Den bar paa sin Bag.

I Sadlen sig hæver
En mægtig Kjæmpekrop;
I Staal saa er den smeddet
Fra Taa og til Top;
Det blanke Pandser dækkes
Af en Munkekutte bruun,
Paa Brystet bølger Skjægget
Saa hvidt som Svaneduun.

I Skjold den hvide Ibskal
Svømmer i det Blaae;
Syv grønne Paafjedre
Over Hjelmkammen staae.
Ved venstre Side dingler
Det drabeligste Sværd.
Han raabte, saa det gjalded
Høit mellem Skovens Træ'r:

„Hei, er her Nogen hjemme?"
Da aabnedes et Led.
Ud treen den gamle Jæger
Og sagde: „Guds Fred!"
Men da han saae ret nøie til,
Saa slog han Haand i Haand,
Og raabte: „Ved St. Hubert!
Nu seer jeg nok en Aand?

Er det Jer selv, Hr. Peder!
Med Kjød og med Blod?
Saa vær mig da velkommen,
Velsignet Eders Fod,
Som træder paa min Tærskel!
Kom, hvil Jer paa min Bænk,
Og faae en Bid til Styrkning
Og til Velkomst en Skjenk!"

Den gamle Herre svang sig
Som en Yngling af sin Hest,
Og sagde: „Først vi sørge
For den firbeente Gjæst!"
Han Hovedlad og Sadel
I Hast da smøged af;
Med Brinsken søgte Hesten
Til Engen da i Trav.

Det var Hr. Peder Jernskjæg,
Han længtes efter Helm,
Han fulgte ind i Haugen,
Tog af sin sorte Hjelm.
Dybt maatte han sig bøie
For at komme under Tag;
Han hængte der sin Jernhat
Og sin Dyrendal paa Knag.

Den Jæger bredte Hynde.
Men Alt som der han sad,
Ind traadte Husets Qvinde
Med Dug og med Fad.
Da raabte brat Hr. Peder:
„Saa hjælpe mig St. Georg!
Den sidste Gang jeg saae Jer,
Var paa min egen Borg!"

Sig ydmygt Qvinden neied
Og rødmed under Liin,
Og hendes Øie fyldtes
Med en Dugperle fiin.
Hun hvisked ganske sagte:
„Jeg mindes nok den Stund!“
Taus stirrede Hr. Peder
Med et bittert Smiil om Mund.

Han fulgte med sit Øie
Den gamle Kones Gang,
Imens hun stille skyled
Og bredte Dugen lang.
Han greeb, som i Tanker,
Et Kruus, hun stilled hen,
Og dreied det i Haanden
Og satte det igjen.

Det var det bittre Minde
Fra Dagene, som svandt,
Der i hans Hjertes Mørke
Som en Maane oprandt,
Og klart paany ham viste,
Hvad Tidens Taage fik
Halv dulgt og udslettet
For hans Tankes trætte Blik.

Saa tyst som i en Kirke
Der var ved deres Bord;
Imens de sinke Unnen,
Der hørtes ei et Ord.
Afdækket blev saa Skiven,
Saa holdt de deres Bøn;
Da vinkede Hr. Peder
Den Qvinde ud i Løn.

De satte sig i Haugen
Paa en Græsbænk, i Læ
Af Hasler og af Hvidtjørn
Under et Abildtræ.
Hun sagde: „Ædle Herre!
Jeg kjender Eders Hu,
Og hvad Jert Øie spørger,
Vil jeg besvare nu.

Men jeg har ingen Balsam
For Eders Hjertes Vee,
Jeg kan Jer kun berette,
Hvad selv jeg maatte see.
Eiheller kan jeg gjøre
Eders Byrde mere svær!"
Saa talte hun, og Gubben
Drog dybt efter Veir.

„Jeg tjente Eders Frue,
Hun var saa from og god,
At jeg gjerne for hende
Havde givet Liv og Blod.
Og da den lille Frøken
Var født, og Modren svag,
Jeg passede dem Begge
Baade ved Nat og Dag.

Da hun den sidste Morgen
Slog Øiet op saa mat,
Hun sagde: „Ak, jeg drømte
Saa underligt i Nat.
Mit Hoved er saa tungt
Og mit Sind saa beklemt;
Guds Moder maa vide,
Hvad der er mig bestemt.

Jeg drømte, jeg var død
Og alt i Kisten lagt,
Min Sjæl paa sine Vinger
Stræbte opad med Magt.
Fra Høire kom en Due,
Fra Venstre kom en Ravn,
De gjenned mig tilbage
Fra Paradisets Havn.

Saa stod jeg ganske ene
I den vildeste Skov;
Der kom en Lyngorm skridende
Og hyled efter Rov.
Den slynged sig i Bugter
Omkring mit svage Liv,
Jeg vaanded mig og segned
Som for Stormen et Siv.

Men før jeg sank, da saae jeg
Dens røde Øine gloe
Begjærligt hen til Vuggen,
Hvor Barnet laae i Ro.
Af Halsen rev jeg Korset her,
Mit dyreste Klenod,
Og slængte det paa Barnet
I Fortvivlelsens Mod.

Og næppe var det faldet
Og laae paa Ellens Bryst,
Saa traadte ud fra Krattet
Høitideligt og tyst,
Med høie, brede Takker
En kongelig Hjort,
Fik Barnet op paa Ryggen
Og ilede bort.

Saa sank jeg dybt i Dvale,
I en lang, en bælmørk Nat;
Jeg tabte Sands og Tanke —
Og saa vaagned jeg brat.
Stor Jammer vil mig times,
Forvist jeg det troer,
Men liden Ellens Frelse
I dette Guldkors boer."

Fra Barmen drog hun Smykket
Ved det glimrende Baand,
Hun trykked det mod Læben
Og med sittrende Haand
Hun lagde Kors og Kjede
Om Barnets spæde Bryst;
Saa tog hun mig om Hovedet
Og hviskede tyst:

„Gud frie os fra det Onde!
Men skulde Faren naae
Til denne Helligdom," —
Og hun peged paa den Smaa —
„Da sværg mig, Du vil vogte
Paa mit yndige Roer!"
Saa bad hun mig saa bønligt,
Og med Taarer jeg svor.

Saa veed I, hvad der skeete, —
Hvorfor? veed ikke jeg.
I Rædsel greeb jeg Barnet
Og flygtede min Vei.
Jeg spærrede Jer Døren;
Og i min unge Arm
Bort bar min Skat jeg hurtigt
Ved en bankende Barm.

Jeg vandred gjennem Skove,
Jeg vandred over Land,
Og overalt den deilige
Glut velsigned man.
I rige Herrers Stalde,
I Bondens ringe Bo
De lode hende die
Baade Gimmerlam og Ko.

Jeg sad ved stille Søer
Og lulled hende ind,
Hun slumred paa min Skulder
Med sin rosenrøde Kind;
Saa da jeg kom til Hove,
Som var min Vandrings Maal,
Var hun vever som en Lærke
Og buttet som en Aal.

Men det var Fru Margrethe
Kong Volmers Datter prud,
Hun tog sig af den Spæde,
Og styred hende ud
Med Klæder og med Smykker,
Med Lærdom og med Tugt,
Og Alting hende anstod
Saa yndefuldt og smukt.

Da Volmers Datter døde
Og Jorderig forlod,
Sad Frøken Ellen siden
Ved den unge Dronnings Fod;
Indtil i Fjor, i Høsten
Hun pludselig forsvandt!
Da blødte mange Hjerter,
Og mange Taarer randt.

Man hvisked om Hr. Strange,
Om en Hjort blev der talt;
Men Ingen kunde fatte
Eller samle det Alt.
Saa sank det hen i Glemsel,
Som det gaaer til paa Jord;
Hvem tænker vel paa Sneen,
Som skinned her ifjor?"

Hun taug. Men Hr. Peder,
Fordybet i sit Sind,
Stivt stirrede paa Græsset,
Med Haanden paa sin Kind.
Hid treen den gamle Jæger,
Han hørte de sidste Ord;
Han sagde: „Hjorten kommer
Nok her igjen, jeg troer.

Hvis ei den alt er fældet,
Saa er det Dyrets Skik
At søge did, hvor først
Den græssede og gik.
Den glemmer ei de Skove,
Ei den Mark eller Vang,
Den kjender alle Fugle,
Den mindes hver en Sang.

Ved Toner kan den lokkes.
Ak ja, hvor mangen Gang
Saae jeg dem ikke standse
Og lytte, naar bedst de sprang.
Faaer jeg først hiin for Øie,
Jeg ta'er vist ikke feil;
Jeg kjender den saa nøie
Fra Blad og til Speil!"

Som saa han stod og talte,
Rast over Gjerdets Torn
Syv kjække Stød der hørtes
I et klingende Horn.
Den Jægersmand da lytted:
„Hvad? er jeg ved Forstand? —
Det var de Strangers Løsen, —
Og see, der kommer han."

„Guds Fred! og Velkommen!"
Da raabte alle Tre,
Da gjennem Havelaagen
De Junkren fik at see.
Men Alvor paa hans Pande
Og Blegbed paa hans Kind
Neddæmped deres Glæde,
Da taus han traadte ind.

Sin flygtige Ganger,
Sin Gaade havde han
Nu atter fulgt forgjæves
Gjennem Skov, over Land.
Frem og tilbage krydsed den
Dog op imod Nord; —
For trende Dage siden
Han havde tabt dens Spor.

Knap var nu al Forundring
Og hans Fortælling endt,
Saa lød der høit en Stemme
Som var dem velbekjendt.
Som Lærkeslag den jubled,
Saa Skovens Hvælving klang;
Og det var Folmer Spillemand,
Der meldte sig med Sang:

„Du, som har Sorg i Sinde,
Gak ud i Mark og Lund,
Og lad de svale Vinde
Dig vifte karsk og sund.
Gak over Høi og Dale,
Og lyt ved Søens Glar
Til Skovens Alvorstale
Og Kildens muntre Svar.

Var Hjertet fuldt af Klage,
Og brused Blodet vildt,
Jeg gik mig ud at jage
Det yndeligste Vildt.
Det var ei Hjort og Hinder,
Ei Terne eller Tjur;
Det var med friske Kinder
Den vilde, frie Natur.

Jeg vil saa nødigt bænkes
I Stuen, under Tag;
Der drikkes og der skjenkes
I døsig Fred og Mag.
Langt heller vil jeg brede
Min Dug bagved en Tjørn,
Paa lyngbegroede Hede
I Selskab med en Bjørn.

Mig hued ingensinde
Smaafuglene i Buur,
Som pynteligt paa Pinde
Maa sætte sig til Kur.
Nei paa de rigtig Vilde
Er det en freidig Jagt;
Om de er nok saa snilde,
Er deres Værge svagt!"

Saa hørte de ham synge,
Længe før de ham saae;
Foran ham sprang hans Pudel
Gjennem de høie Straae.
Da kom han frem af Krattet
Med Strængeleeg i Haand,
Med sit smilende Ansigt
Og de flagrende Baand.

Da samled' rundt om Bordet
De sad ved deres Viin,
Hr. Folmer førte Ordet,
Thi han var snild og fiin.
De bedste Raad han vidste,
Han havde lystigt Mod,
Og han med megen Liste
Paa Qvindfolk sig forstod.

„At faae et Uglehjerte
Det tager jeg mig paa;
Og Dorrits Sovekammer
Os aabent skal staae;
Thi hendes Terne, Inger,
Er i min Vold, jeg veed,
Som jeg igjen i hendes,
Efter Tid og Leilighed!"

De Andre To ham loved,
Hans Ord de gave Magt,
De vilde holde sammen
Ved de Raad, han havde lagt.
Saa ginge de til Hvile, —
De To med Sorg i Sind;
Til sine brogede Drømme
Den Tredie slumred ind.

St. Hans' Aften.

I Skoven tæt ved Gurve,
I Ly af Bøg og Eeg,
Der vrimled det heel lystigt,
Og der var Dands og Leeg.
Fra alle Landets Egne
Var kommet mangen Gjæst,
Fornemme og Ringe,
Til St. Hans-Aftens Fest.

Farvede Lamper straalte
Fra tusind Grene ned;
Rundtom var plantet Fakler
Som Blomster i et Bed.
De Tjæretønder blussed,
Ophængte paa Stav;
Den glade Stimmel bølged
Og larmed som et Hav.

Fra rene Sommerhimmel
Snart her og snart hist
En lille, stille Stjerne
Fremtindred som en Gnist.
Ei Straa, ei Blad sig rørte,
Og trindtom Natten laae,
Som en kulsort Morinde
Med Glimmersmykke paa.

Der var med Viin og Mundgodt
Saa mangen pyntet Bod;
De tørstige Sjæle
Som en Muur om dem stod.
Mangen Springer og Dandser
Stod der ogsaa paa Lad
Med sit malede Ansigt
Og bar sig morsomt ad.

En Sværm af Formummede
Lidt efter lidt kom frem;
Hr. Peder og Hr. Strange
Vare ogsaa blandt dem.
Ung Folmer var paafærde,
Hvor der var lidt at see;
Han gjorde tusind Løier
Og fik Alle til at lee.

Med Eet der klang Trompeter,
Med Fløiter og Basun;
Dankonningen sig viste
I Skovens Paulun;
Med ham en fager Skare,
Saa munter og saa let,
Med Guld paa Fløielskofte
Og Fjeder paa Barett.

Saa kom en deilig Qvinde
Agende i sin Karm;
Fra Ansigtet hun løfted
Sløret med sin Arm.
Da blussede de Kinder,
Da straalede de Blik!
Dankonning hende høvisk
Imøde da gik.

Selv hjalp han den Skjønne
Fra Vognen til Jord,
Og hvisked hende lønligt
Et skjemtefuldt Ord.
De sorte Slangelokker
Slog hun fra Panden klar,
Og hendes røde Læber
Gav et smilende Svar.

Hr. Strange og Hr. Peder
De stode og derhos;
En Mumlen gik blandt Folket
Af Beundring og Trods.
Hun lod de sorte Øine
Tillyne dem et Blink;
Sødt toned da Musiken
Paa Konningens Vink.

Han qvæged sine Øine
Og sin elskovssyge Aand
I hendes Lueblikke.
Saa greeb han hendes Haand
Og traadte hen i Kredsen
Paa den fløielsgrønne Grund,
Og Sangen lød og Dandsen gik
Saa let igjennem Lund.

Vel bruste Lystigheden,
Men den gav ogsaa Ro.
Det er saa sødt at vandre
I Natten To og To.
Og mangt et Par sig listed
I Krattets Mørke ind
Med bankende Hjerter
Og med rødmende Kind.

Ung Folmer gik med Inger,
Han hvisked: „Favre Mø!
Tilgiv mig, Du maa seile
Nu i din egen Sø!
Imorgen, naar vi mødes,
Maa Du aabne hendes Dør,
Som din egen, søde Inger!
Du tidt mig aabned før.

Hvad vi fra Dorrit tage,
Er Intet uden Ord;
Hun skal os kun opdage
En Hemmelighed stor.
Og frygter Du for Kongen,
Til Dronningen Du tye.
I hendes Jomfrubuur
Vil jeg skaffe Dig Ly."

Saa kiged han skalkagtigt
I Pigens Øine ind,
Strøg hendes Haar fra Panden
Og kysсed hendes Kind,
Og sprang saa let afsted
Fra den glædedrukne Sværm
Til Borgen op og standsed
Under Lindetræets Skjerm.

Men Dronningen, den Rene,
Med sine favre Mø'r
Sad stille hist i Hallen
Inden lukkede Dør.
Den hellige Vigilie
Var endt; alene, tyst
I sit Buur hun kunde høre
Den fjerne, vilde Lyst.

Da klang en Cithers Strænge
Nede ved Borgens Fod.
Da lytted hun, da trængte
Til Hjertet hendes Blod.
Hun reiste sig, slog om sig
Et Fløiels Purpurskrud;
Let traadte hun, den Ranke,
Paa Borgsvalen ud.

Hun læned sig til Rækket
Bag den duftende Lind;
Paa hviden Haand hun lagde
Den fine, blege Kind.
Hun holdt sig taus og stille,
Hun aanded knap engang.
Op tonede franeden
Ung Folmers Nattesang:

„Min høie, ædle Frue!
Jeg gjorde som I bad.
Ud fløi jeg som en Due
Efter Fredens Olieblad.
Endnu er det ei plukket,
Dog brydes det forvist;
Thi Himlen hørte Sukket,
Alt vinker det fra Qvist.

Jeg giennem Skov og Dale
Har vandret paa min Fod,
Mens Klangen af din Tale
Mit Øre ei forlod.
Jeg steg paa Bjerg og Banker;
Og stærk jeg blev derved,
At det var dine Tanker,
Som styrede mit Fjed.

Jeg døied megen Smerte;
Men som en Svaledrik
Huldt qvægede mit Hjerte
Da Mindet om dit Blik.
Langt hellere jeg døde,
Langt heller blev jeg blind,
End Haabets Morgenrøde
See blegnet paa din Kind.

Der dæmrer nu en Morgen,
Der lysner nu en Dag;
Som Natten flygter Sorgen,
Og som ved Trylleslag
Vil alle Roser røde
Og alle Lilier smaa,
Opreiste fra de Døde,
Sødtduftende fremgaae.

End tvungen, maa jeg dvæle
Fjernt fra din Naadessol;
Jeg vover ei at knæle
End for min Dronnings Stol.
Ei tør min Eed jeg krænke,
— Mig Længsel hid har ført! —
Et Pant Du naadigt skjenke,
At Du min Sang har hørt!"

Hun løste af sin Nakke
Et blaat, guldvirket Baand;
De blonde Lokker strømmede
Ned under hendes Haand.
Saa lod hun Sløifen synke
Og fjernede sig tyst.
Han fanged den i Luften
Og gjemte den ved sit Bryst. —

Den fjerne Larm sig tabte,
Og Festen slumred ind,
I halvudbrændte Fakler
Visted en Morgenvind.
Og der var Søvn og Stilhed
Alt over Skov og Dal,
I Bondens lave Hytte,
I Drottens høie Sal.

Uglens Hjerte.

Den morgenglade Lærke
Høit under Himlen sang,
Paa Blomster og paa Blade
Dugdiamanter hang.
En sagte Luftning seiled
Hen over Skovens Ryg,
Paa Engen stod end Dampen
Af Mosekonens Bryg.

Men i den Lindegyde,
Som fra Kongeborgen gaaer,
Hvor hist og her i Skyggen
Hoffinders Huse staaer,
Foran den sidste Bolig,
Som var saa ziirligt bygt,
Halv dulgt bag Rosenhækker
Og med Billeder smykt;

Der stod nu Hr. Strange
Og den gamle Riddersmand;
Nysgjerrig Morgenstjernen
Keeg over Skovens Rand.
Og Folmer kom og viste
En Boddik, som han bar;
Til Løndommens Dør
Det den sære Nøgle var.

Hr. Stranges Øine brændte,
Hans Kind var som en Bæg,
Paa Fingeren han prøved
Sin Daggerts Odd og Ægg.
Han sagde: „Hvis hun vaagner
Og ei bekjender Alt,
Er hendes Lod afveiet
Og hendes Dage talt!“

„Kom, skaf os ind!“ han hvisked
Og greeb i Folmers Arm.
Da traadte liden Inger
Just under Dørens Karm.
Hun vinked og hun smiled,
Men bleeg var hendes Kind;
De Ungersvende drog hun
I dunkle Forhal ind.

Her slynged Folmer Armen
Om hendes Midie bløð
Og kysſed hendes Læbe
Og hviſked: „Du er ſød!"
Men udenfor i Haugen
Under duftende Træ'r
Som Vagt den gamle Herre
Stod, støttet til ſit Sværd.

Derinde løfted Inger
Et Teppe fra en Dør,
Mens ned om hendes Aaſyn
Sank Undſeelſens Slør.
Forelſket hun ſaae
Paa den letfærdige Svend,
Og peged taus med Fingeren
Til Rhitras Leie hen.

Der laae hun dybt i Slummer
Paa bløde Hynder ſtrakt,
Som i en Sky henſunket
I al ſin Ungdoms Pragt;
Og under Silketeppet
Aftegnede man ſaae
De unge Lemmer, runde,
Som Havets Bølger gaae.

Den venstre Arm bag Nakken
Laae paa det hvide Baar,
Den fine Haand begravet
I de slangesorte Haar;
Den Høire over Teppet
Langs den udsyete Søm;
De Fingre sagte krummed sig
Paa Silken, som i Drøm.

Et Been med spæden Ankel
Og svulmende Læg
Var listed ud fra Teppet
Mod den nødbrune Væg.
For Vindvet hang og dirred
En Green saa lys og lind,
Med Blussel Rosen stirred
I Kammeret ind.

Mens Sangeren med dristig
Og med veløvet Haand
For Barmen løste Løkken
Paa det silkesnoete Baand,
Hr. Strange med faste
Men lydløse Fjed
Barsk hen over Gulvet
Til Hovedgjerdet skred.

I Folmers Haand han aabned
Den Boddik og tog
Og lagde Uglens Hjerte,
Hvor Pigens Hjerte slog,
Tæt under det faste,
Kjækt kneisende Bryst;
Saa greeb han hendes Høire
Og betragted hende tyst.

En Sittren gjennemgyste
Den skjønne Qvindes Krop,
Der var en indre Kamp
Som for at vaagne op.
De hvalte Bryn sig hæved,
Bag Øielaagets Gjem,
De sorte Stjerner tindred
Uhyggeligt frem.

Hun mægted ei at vaagne;
Underdanig hans Blik
Hun laae opløst og fængslet
Som af en Dvaledrik.
Han sagde: „Siig mig, Rhitra!
Hvor dølger sig din Magt?
Og lever Frøken Ellen?
Og hvor er hun henbragt?“

Et Suk, et ubeskriveligt,
Steg op fra Hjertets Grund,
Med bittert Smiil hun aabned
Sin rosenrøde Mund,
Mens atter en Gysen
Hendes Lemmer gjennemfoer,
Med sælsomt dæmpet Stemme
Hun mæled disse Ord:

„O Slange! gyldne Slange!
Min dyrebare Skat!
Dankongen fik Du lokket mig
Hver evige Nat;
Men ak! Du magted ikke
Hiin Ungersvend prud,
Thi han var reen som Sneen
Og trofast mod sin Brud.

Mit glødende Hjerte
Og mit Favntag han forskjød!
Saa gruelig en Smerte
Havde nær voldt min Død!"
Her brast hun i Taarer;
Som klare Perler gled
De frem fra Øielaaget
Paa Kindens Roser ned.

Ung Folmer, — mens bevæget
Og rørt hans Hjerte slog, —
Af Rhitras Øre Ringen,
Den gyldne Slange tog.
Stærkt sittred hendes Læber,
Og hvid blev hendes Kind —
Et andet Drømmebilled
Da stod for hendes Sind.

„Hvor kunde jeg vel leve,
Før han var kommet bort?
Og Hævn jeg maatte have!
Paa den kronede Hjort
Jeg lod ham baglænds binde, —
Ha, ved Nattens stærke Gud!
Det var en lystig Rytter, —
Hvor det saae deiligt ud!"

Hun loe — en rædsom Latter! —
Med vildtskingrende Røst,
Som kom den fra et pinet,
Et fortvivlende Bryst.
Hun loe, mens Taarer strømmed,
Afbrudt af dybe Suk.
„Med Alt det," tænkte Folmer,
„Er hun, ved Gud! dog smuk!"

Men strengt gjentog da Strange,
Ubøielig, sit Ord:
„Siig, lever Frøken Ellen?
Nu svar mig, Rhitra! hvor?“
Da bævede hun atter
Som i Høstvind et Siv,
Det syntes, som hun kjæmped
For at komme til Liv.

Modstræbende hun mæled:
„Det er min bittre Sorg!
End lever hun, min Fiende,
Paa sin Faders øde Borg.
Indmuret der hun sidder;
Foruden mig, kun To
Her vidste det. De tie;
Jeg har bragt dem til Ro.

Kun Een bevogter hende.
I Kamret, hvor han boer,
Han tør kun ved at trække
Med Haanden i en Snor,
Hvis Nogen vilde driste sig
At gjøre hende fri;
Da styrter hun i Dybet
Vel Favne fem Gang ti.

Saalænge i mit Øre
Den gyldne Snog jeg bær,
Skal Ingen Stedet finde,
Hvor Frøken Ellen er.
Og Dronning vil jeg være;
Ved Gift eller Staal
Jeg skal mig aabne Veien
Til mit sidste, store Maal!"

Forfærdet slap Hr. Strange
Den Sovendes Haand.
Strax løstes hendes Lemmer
Af Krampens spændte Baand.
Tilbage sank hun atter
I Søvnens rette Favn,
Og smiilte som et Barn
Uden Sorg eller Savn.

Taus fjerned sig Hr. Strange
Og vinked Folmer: „Kom!"
Men langsomt fulgte Sangeren
Og saae sig ofte om.
Det var, som paa hans Fødder
Der laae en Lænke svær;
Førſt da han stod i Haven,
Han rigtig fik sit Veir.

Fra Kongeborgen iled
De trende Venner ned
Til Jægerens Bolig
Gjennem Skoven afsted.
De tause gik, som lytted de
Paa Lundens Klokkespil;
Hver havde sine Tanker
At holde sig til.

Men da de vare komne
Ved Jægerhuset nær,
Ung Folmer kasted Ringen
I dybe, klare Kjær.
Som levende det sprælled,
Det glimrende Kryb;
Det syded og saa svandt det
I bundløse Dyb.

Den samme Aften svang sig
Hr. Peder paa sin Hest;
Tilfods de unge Svende
Ham fulgte som bedst.
Den Sanger bar sin Strængeleg,
I Sorrig og i Fryd
Den fulgte ham trofast.
Nu slog han til Lyd:

„Høitidelig er Natten!
Paa Skovens bløde Sti,
Paa Veien efter Skatten
Heel travle stræbe vi.
Hvor vore Fjed vi træde,
Snart Fare boer, snart Fred,
Her vandre Sorg og Glæde
Som Reisefæller med.

Som med et Slør for Øie
Vi skue Intet grant.
Vor Fod sig vogter nøie,
Som om et Baand den bandt.
Viol og Bukkar sender
Med Duft en Hilsen froe,
Mens hisset Ravnen vender
Et Aadsel med sin Klo.

Her klaren Kilde risler,
Hist damper Mosen fuul;
Hugormen snedig hvisler
Bag Lyngens tætte Skjul.
Den vilde Rose daarer
Os med sit søde Smiil,
Og gribe vi, den saarer
Tidt med en giftig Piil.

Hist Lygtemanden flammer
Og lokker ved sin Ild
Os ind blandt Skovens Stammer
Fra Veien, kaad og vild;
Mens trøsterig en Stjerne
Ned mellem Løvets Pragt
Veileder fra det Fjerne
Og faaer os Varsel bragt.

Her snuble vi paa Roden,
Hist Stien er saa bløđ,
Og vexelviis faaer Foden
Snart Hvile og snart Stød;
Dog Hjertet skal ei grue!
I Øst vil klar opgaae
En nyfødt Morgenlue, —
Da skal vi Skatten naae!"

Saa lød hans Sang. Dens Toner
I de Andres Sind gjenklang;
Og selv Hr. Peders Skimmel
Fik Retmaal i sin Gang.
Saa drog de ud af Skoven,
Hen over Mark og Vang,
Mens foran dem med Bjeffen
Hr. Folmers Pudel sprang.

Befrielsen.

Høit paa en nøgen Banke,
Hvor Marehalm og Græs
Af Sandet magert spirer,
Ei langt fra et Næs,
Der laae den gamle Borg
Med Tinde og med Taarn,
Hvor Peder Jernskjæg fødtes,
Og han husede tilforn.

En lille, fattig Have
Laae tæt ved Murens Hegn,
Ret som en Haandfuld Blade
Tabt i en øde Egn.
Og alle Træer og Buske
For den barske Nordenvind
Havde bøiet deres Toppe
Forknyt mod Landet ind.

Tungsindigt Taarnet stirred
Mod Nord paa Havets Speil,
Fra Brinken ud til Hesselø,
Til fjerne hvide Seil.
Mod Syd dens Øine fulgte
Med Høi og Dal, der skred
I smaa, i mindre Bølger
Mod flade Slette ned.

Dybt nede, tæt ved Stranden
Et Fiskerleie laae,
Leerklinede Hytter
Med Tag af Tang og Straa.
Om Borgen qviddred Svalen,
Og Maagen skreeg ved Strand,
Hvor evigt mellem Stene
Rulled det salte Vand.

Tre Steenkast vel fra Borgen,
Hvor Veien, sandet, brat,
Den sidste Krumning slynger,
Der stod et lille Krat
Af tætte Avnbøgstubbe,
Af den haardføre Tjørn;
Der Tornskaden bygged
Med fine kjække Børn.

Her standsed just Hr. Peder
Og svang sig af sin Hest.
Det lakkede mod Aften
Og Solen stod i Vest.
Paa Skrænten hviled Folmer
Med Pudlen ved sin Fod;
Iført Hr. Peders Kutte
Den ædle Junker stod.

Med Mandeblods Knopper
Ham Folmer havde smurt,
Ved Rynker og ved Furer ham
Høitaldrende gjort.
De udsyete Støvler
Selv drog han af saa fuus;
Thi barbenet Munken
Jo gaaer fra Huus til Huus.

Han talte til de Andre:
„Jeg ene bør og maa
Som Tiggermunk til Borgen
I denne Kittel gaae.
Med fromme Ord og Lader
Jeg Dragen vil i Ro
Faae dysset, til jeg mægter,
At lænke dens Klo.

Thi siner han os Alle,
Er Faren altfor stor;
Hvor hurtigt naaer ei Haanden
Den rædselsfulde Snor.
Vil han mig selv tillivs,
Ei agter jeg det stort.
Det vorde skal den sidste
Misgjerning, han faaer gjort!

Men er jeg først derinde,
Da lister Eder hid;
Det turde jo dog hænde,
I kom i rette Tid!"
Saa talte han og vandred op
I Veiens dybe Sand,
Med Hætten ned om Panden,
Krum som en gammel Mand.

Hen over Vindebroen,
Hvis Lænker hængte ned,
Han, støttet til sin Knippel,
Traadte med langsomt Fjed.
De næsvise Krager,
Halvtamme, op han jog;
Han spændte sine Muskler,
Og kjækt hans Hjerte slog.

Paa jernbeslagne Portlem
Med Staven banked han:
„I Herrens Navn! luk op
For en vansmægtet Mand!“
Da aabned sig en Luge,
Et Ansigt, blegt og fedt,
Med blakkede Skjæggebørster,
Saae ned og spurgte vredt:

„Hvad nu?“ Men da hans Øie
Fra Vinduet blev vaer
Den fredelige Gubbe
I den hellige Talar,
Af halvforglemte Vane
Han mumlede: „Guds Fred!
Bi lidt, nu skal jeg komme!“
Og saa kom han ned.

Han Portlemmen aabned,
Lod Munken foran gaae,
Og laasede saa atter
Med Nøgle og Slaa.
Men inde i Kammeret,
Med lumsk, fjollet Smiil
Han sagde: „Fromme Broder!
Kom sæt jer og hvil!“

Mat lod sig Strange segne
Hen paa en Løibænk, hvor
Hans Falkeblik foroven saae
Den frygtelige Snor.
Og mens den Anden stod
Og gloede paa ham stum,
Han lod sit Øie glide
Om i det snevre Rum.

Paa Væggen hang en Armbrøst,
En Dolk og et Sværd,
I Krogen stod et Madskab,
Ved Siden et Spær.
Et Kruus der stod paa Bordet,
Hvor en Ølbimpel laae;
Og Døren op til Taarnet
I et Hjørne han saae.

Men da han vel fik mønstret
Den Vægters raae Gestalt,
Med Eet det som et Slør
Ham fra Øinene faldt.
Han kjendte godt hans Næve,
Han havde følt dens Greeb;
Han var blandt dem, der bandt ham
Til Hjortens Ryg med Reeb.

Op flammed da hans Hjerte,
Dog tvang han end dets Ild;
Han tog et Bæger, bad en Bøn
Og drak ham saa til;
Og mens han suged Øllet
I langsomme Drag,
Den lurvede Kjæmpe
Han speidede i Mag.

Der stod han i sin Kofte graa,
Skinhellig og slug,
Stivt stirrende, med foldede
Hænder for sin Bug.
„Hør," mæled da Hr. Strange
Og satte hen sit Kruus,
„Du kommer sagtens sjelden
Til Gjæst i Herrens Huus?"

„Nei," grinte Kjæmpekarlen
Og krammed i sit Haar,
„Til denne Ravnerede
Ei Klokkeklangen naaer!"
„Saa skrift mig dine Synder,
At Afløsning Du kan faae,
Saa er dit Øl betalt!"
Og han mumlede: „Lad gaae!"

„Først sige Du dit Credo!"
„Det har forlængst jeg glemt!"
„Saa bed et Paternoster!"
„Det paa samme Sted er gjemt!"
„Knæl ned da! jeg vil bede,
Tag af min Mund hvert Ord!"
Og uvilkaarligt Karlen
Sig neiede mod Jord.

Knap laae han der nedbøiet
Og slog sig for sit Bryst,
Og mumlede i Skjægget:
„Forført af Syndens Lyst" — —
Saa greeb ham Junker Strange
I Qværken, fast og kjæk,
Og væltede ham baglænds,
Som man vælter en Sæk.

Da brølede den Skumle:
„Ha, er det saadan fat?"
Men Strange fik ham Knæet
Paa den brede Bringe sat,
Som naar et Neg man binder;
Han med sin Høire slap
Og famled efter Dolken, —
Da blev den Vægter rap.

Om paa den ene Side
Han som en Orm sig vreed,
Saa Junkrens Knæ mod Flisen
Liig en Hammer slog ned;
Som naar en Ganger steiler,
Han krummede sin Krop,
Paa Knæ, een Haand alt strakte
Han imod Snoren op.

Rask tog ham Junkrens Arme
Et vældigt Undertag,
Han styrted sig mod Døren,
Op sprang den med Brag!
De rulled som to Slanger
I Portrummet ud,
Høit brølede den Vægter
Da som en tirret Stud.

De vælted sig, de kjæmped,
Og Kampen de forstod;
Men Stranges unge Kræfter
Holdt ei Skridt med hans Mod.
Det sortned for hans Blikke;
Men af Taagesløret Gjem
Han syntes, at der straaled
To søde Øine frem.

De smilte saa bedrøvet!
De gav ham atter Kraft;
Hans muskelspændte Arm
Blev som et Egeskaft.
Det lysned for hans Øine,
Hans Tanke blev klar,
Og atter blev han øverst,
Som før han underst var.

Han slap med begge Hænder,
Tog Tag i Knegtens Skjæg,
Sin Dolk han rask fik viklet
Af Kuttens side Læg.
Høit svang han ud sin Høire;
Grum i sin Hævn og Harm
Han vilde sænkt dens blanke
Staaltunge i hans Barm.

Men i et Spring kom Folmer,
Hr. Peder fulgte med;
Han kjendte jo, som Bjørnen,
Sin Hules Leilighed.
Saa svinebandt de Karlen,
Og, væltet paa sin Ryg,
Han laae med Fraad for Munden,
Taus stirrende og styg.

Han stønned, og hans Lemmer
De bævede som Siv;
Han bad og han tigged
Alt for sit usle Liv.
Da sagde Peder Jernskjæg:
„Du bliver her, min Søn!
Jeg skal Dig lade hente
Og faae Dig Portnerløn!"

Men Strange flux med Dolken,
Han end i Haanden bar,
Det tunge Nøgleknippe
Af Karlens Belte skar.
Uhyre Længsel drev ham
Som Skibet en Bør;
Ind stormed han i Kamret
Og sparked op en Dør.

Ad Vindeltrappens Hvirvel
Han svimlende steeg op;
Og lige under Hatten,
Tæt under Taarnets Top
Han standsed ved en Laage,
Af Egetræ gjort;
Tre Nøgler først fik aabnet
Den knagende Port.

Han traadte ind forsigtigt,
Med Haanden for sit Bryn,
Thi Solens sidste Straale
Skarpt blændede hans Syn.
Sit Afskedsblik den kasted
Bemodigt, venligt paa
Det Knippe Straa i Krogen,
Hvor liden Ellen laae.

Ned bøiet over Leiet
Ei voved han en Lyd;
Han stirrede paa Pigen
Med smerteblandet Fryd.
Ei saae hun Solens Hilsen,
Hans Fjed ei hørte hun,
Thi lukt var hendes Øie
Og bleeg var hendes Mund.

Een Haand laae under Kinden
Og een i hendes Skjød.
Forfærdet da han hvisked
Til sig selv: „Hun er død!"
Han greeb en Haand fortvivlet —
O, Gud! den var dog varm! —
Da løfted Ungersvenden
Den Lilie paa sin Arm.

Saa ømt han bar sin Skat ned
I Borgens skumle Gaard;
Omkring hans Skuldre hængte
Hendes lange, blonde Haar.
Paa Stenen, tæt ved Brønden
Han satte hende ned;
Strax Folmer var ved Haanden
Og den gamle Ridder med.

De støtted hende kjærligt,
Mens Strange paastand
Fik vundet op af Kilden
Det friske, kolde Vand.
De stænked hendes Pande,
De væded hendes Mund;
Et Suk opsteg fra Barmen,
Og sagte aanded hun.

Sin høire Haand hun løfted,
Men atter hen den faldt;
Hun hæved sky sit Hoved,
Som havde Nogen kaldt;
Men pludselig hun aabned
To Øine saa blaae,
Saa fromme, som de ud
Fra Paradiset saae.

Tilbage foer Hr. Peder
Ved dette søde Syn,
Med begge sine Hænder
Han dækked sine Bryn,
Og hviskede: „Gudsmoder!
Det er det samme Blik,
Som, sidste Gang jeg var her,
Af to Øine jeg fik.“

Han sagde: „Ædle Frøken!
Tak Gud! vær uden Frygt!
I staaer i Venners Værge,
Og I tør aande trygt!“
Til Side holdt sig Strange;
Men Folmer havde rask
Alt med sin Daggert hugget
Løvgrene af en Ask.

Og af de seige Qviste
Indslynged fast og tæt,
Han fik paa de længste
Snart flettet nok saa net
For Pigen en Bærebør,
Heel magelig og svai; —
Hun kunde jo ei vandre
Den lange, tunge Vei.

Hr. Peder løfted Møen
Paa sin mægtige Arm;
Hans Øine bleve blanke,
Fast bævede hans Barm.
Han lagde hende lempeligt
Paa grønne Seng, og mild
Han tog sin brune Kutte
Og dækked hende til.

Hr. Strange fik sig atter
Ført Støvler paa og Hat.
De raske Ungersvende
Da begge toge fat.
Ud bare de skjøn Jomfru
Af Borgens snevre Port,
Eia, den Junkers Hjerte
Ham næsten blev for stort!

Ung Folmer bar ved Hovedet,
Men foran Strange bar;
Hun kjendte ham sletikke,
Saa dunkelt som det var.
End stod der kun en blegrød,
Guldrandet Sky i Vest.
Hr. Peder efter lunted
Paa sin abildgraae Hest.

Fra Søen visted Vinden kold
Hen over Lyngen bruun,
Men nede mellem Bankerne
Blev Luften mild og luun.
Den stille Himmel hvælved
Sit guldbrodeerte Telt.
Ei kunde Folmer tie her,
Ihvad det skulde gjældt.

Bagved ham reed Hr. Peder
Opslugt af Minders Strøm;
Foran sig saae han Strange,
Og tænkte sig hans Drøm.
Og mellem dem hans Blikke
Paa Lilien sank ned.
Hans Hjerte var saa freidigt, —
Nu fik han løst sin Eed.

Ja, havde han havt Vinger, did
Han fløiet var paa dem,
Hvor den kongelige Frue
Sad i sit stille Hjem.
End havde han tilbage
En lang og møisom Gang;
Thi hæved han sin Stemme
Og fløi afsted i Sang:

„Sov sødt, Du Liliehvide!
Vaagn op som Rose rød!
Ei længer skal Du lide,
Thi nu er Sorgen død;
Forvundet er al Smerte,
Frisk Glædens Blomst vil groe;
Nu flere end dit Hjerte
Kan slaae sig til Ro.

Min frydefulde Tanke!
Afsted, tag Vinger paa;
Hen over Skov og Banke
Din lette Flugt skal gaae.
O, naaderige Dronning!
Modtag den Flyver godt,
Som Bi den bringer Honning,
Og Kuben er dit Slot.

Den samme Vei jeg vandred
Nys med saa tungt et Fjed;
Hvor er den nu forandret,
Saa jeg undres derved.
Du brede Eng langs Skove,
Som gjemmer i dit Skjød
Den Sø med blanke Vove,
Er dobbelt grøn og blød.

Du klare milde Stjerne,
Som tindrer hist saa blaa.
Du trøstede mig gjerne,
Da sorgfuld Du mig saae.
Paa dine fjerne Veie
Til Gjengjæld for din Trøst
Du ogsaa nu skal eie
Det Halve af min Lyst.

Her under disse brede,
Løvrige Grenes Pragt,
Har Fugle smaa paa Rede
Til Slummer sig nu lagt;
I Bøg, i Ask, i Elle
Jeg gad dem vække her,
Jeg vilde dem fortælle,
Hvor lykkelig jeg er!

O, Livet er dog yndigt,
Ak, men det er saa kort.
Det var dog altfor syndigt,
Hvis snart jeg skulde bort.
Nei, let jeg end mig svinger,
Jeg føler, paa min Fod
Er Sommerfuglevinger
Og Solglimt i mit Blod!" —

I Jægerhusets Hauge
Ved aabne Laage saae
Alt Morgenstjernen længe
Den gamle Kone staae.
Der, lænet op mod Stolpen,
Før Dagens Lys blev tændt,
Hun havde Øiet stadigt
Til Skovveien vendt.

Thi Længsel og Forventning,
Liig onde Alfer to,
Fra Øiet og fra Sindet
Havde jaget Søvn og Ro.
Een Tanke bragte Gysen,
En anden Blodet jog
Af Glæde gjennem Hjertet,
Saa uden Rast det slog.

Med Buen under Armen
Og Tasken ved sin Lænd
Var Manden alt i Skoven;
Ham Banen drev derhen,
Hvor Snarer var ophængte
Og der var stillet Fald;
Han røgted endnu trofast
En Jægers muntre Kald.

Hun stod og ændsed ikke
Den gamle troe Pasop,
Som sad foran og logred
Og saae til hende op;
Ei hendes Øre hørte,
At mellem Blad og Green
De Fugle smaa paa Rede
Nu vaagned Een for Een.

Med Eet hun løfted Armen
Og skygged for sit Bryn;
I hendes Øie speiled sig
Det frydeligste Syn.
Fra Skovveien, saae hun, kom
Hr. Peder paa sin Hest,
Paa Leiet, mellem de Unge,
Den høitelskede Gjæst.

Ind under Lindegangen
Bar de den Byrde sød,
Just som den første Straale
Af Morgensol frembrød.
Forundret vaagned Ellen;
Matøiet, bleg om Kind;
Gjennem venlige Stuedør
De ledte hende ind.

Da saae hun Jægrens Hustru,
Da saae hun, hvor hun var;
I hendes Øie tindred
En Glædestaare klar.
Her fandt hun atter Een dog,
Som vidste hendes Navn;
Her kunde sødt hun hvile
Som i en Moders Favn.

Hende Hvilen beredtes af
En trofast Kjærlighed,
Og Pleie, som en Moder
Kun ret forstaaer og veed.
Hr. Peder sad og smiled,
Mens Folmer slumred alt;
Han kunde ei faae Øiet
Fra den yndige Gestalt.

Først da hun med den Gamle
I et stille Kammer svandt,
Da søgte han til Leiet,
Og snart ham Søvnen fandt.
Men Strange gik i Skoven,
Hans Sind ei havde Ro;
Han elsked liden Ellen,
Men — sit Skjold var han tro.

Til sine fire Venner han
Sorgmodig havde sagt:
„Vil I mit Vel, saa være
Paa Hjertet det Jer lagt:
Nævn ei mit Navn for Ellen,
Hun selv det vover ei;
Og dele Dødens Bæger
Med hende, kan kuns jeg!“

I Riddersalen.

Naar blygraae Skyer skjule
Midsommers Himmel blaae,
Naar Havets Bølger hvile
Og Skovens Bøge staae
I ængstelig Taushed,
Og Bukkar med sin Duft,
Berusende som Viindamp,
Krydrer den tunge Luft;

Da styrer Stæren sin Tunge,
Og Viben dæmper sit Skrig,
Tudserne sig skjæle
Under Skræppens brede Flig;
Ud fra sin sikkre Hule
Speider den gule Ræv,
Sig Edderkoppen ruller
Bag Bjelken i sin Væv.

Paa Kongeborgens Tinder,
I hver en Sal og Vraa
Der slig en lummer Torden
Lumsk lurende laae;
Den sortned hver en Tanke,
Den gjorde Barmen trang,
Hvert Aandedræt blev kortere
Og Tiden dobbelt lang.

Hofsinderne med vigtige,
Med ængstelige Blik
Paa Trapper og ad Gange
Kun paa Taaspidsen gik;
I Kjelderen man hvisked,
I Stegerset man tav,
Og selv i Borgestuen
Var der tyst som i en Grav.

I Riddersalen hørtes kun
Kong Eriks faste Fjed,
Hans Hat med hvide Fjedre
Den sad ham paa Sned.
Hans Øine vare matte,
Hans Kind som hviden Væg,
Med høire Haand han holdt
Om sit buskede Skjæg.

En underlig Beklemthed
Havde taget ham i Favn;
Han længtes efter Noget,
Men vidste ei sit Savn.
Hans Hjerte var saa øde,
Saa tomt som en Lo
Om Sommeren før Høsten,
Mens Vipperne end groe.

Han følte sig saa eensom,
Saa usel og forladt;
Hans Tanke, liig en Jolle
Paa Hav i bælmørk Nat,
Drev om i Sjælens Mørke,
Og som i Lyn paa Lyn
Fremviste Fortids Veer
Sig for hans indre Syn.

Han mindedes, hvor ofte
Hver Plan, han havde lagt
For at øge sin Ære
Og Danrigets Magt,
Var blevet til en Snare
Alt for hans egen Fod;
Hvor tidt han maatte frie sig
Ved sit og Manges Blod.

Det lod, som selv Naturen
Hans arge Fiende var;
Hvor falsk var ikke Isen,
Naar den hans Slæde bar;
Hvor ofte havde Bølgen
Ei truet ham med Død,
Og knust den Stavn, som bar ham,
Mod Klippen som en Nød.

Han tænkte paa, hvor ofte
Beført og forraadt,
Hans Haand var strakt mod Frugten,
Som ei han havde naaet;
At aldrig ham iskjenket
Var noget Bæger puurt,
Men Livets Drik forgiftet
Med Sorgens bittre Urt.

Saa fløi hans Blik mod Øster
Til det hellige Land;
Selv paa sin fromme Vandring
Var han Ulykkens Mand.
Tydsk Svig ham havde dengang
I Fangenskabet bragt;
Han følte fast de Lænker end,
Hvori hans Haand var lagt.

Til Saraceners Sultan
Var sendt hans Contrafei;
Fra de holsteenske Grever
Det gik den lange Vei.
Han fangen blev og gjenkjendt;
Med Nød han fik sin Haand
Ved Hjælp af gyldne Nøgler
Løst ud af Slavebaand.

Thi Syd for Eiderstrømmen
Laae evigt paa Luur
Den Lyngorm, som vil krybe
Over Dannevirkes Muur.
Mod den han havde kjæmpet, —
Den tørsted efter hans Blod, —
En holsteensk Greve aldrig
Var Dannerfolket god!

Mens disse sorte Tanker
Vælted i Kongens Sind,
Den gamle Ridder Jernskjæg
Fra grønne Lind til Lind
Op ad den lange Gyde
Heel langsomt monne gaae,
Hvor hist og her i Skyggen
Hoffinders Huse laae.

Mens saa med bøiet Hoved
Og Haand paa Sværd han gik,
Hans Tanker og en Vandring
Frem og tilbage fik;
Og alt som saa han grubled,
Hans Fjed blev mere fast,
Hans Pande mere rynket
Og Øiet mere hvast.

„Jeg sige vil til Kongen,"
Saa tænkte han i Løn,
„Du bør den Vei forlade,
Du træder nu, min Søn!
Søn tør jeg ham vel kalde, —
Alt var mit Haar jo hvidt,
Da paa mit Knæ han havde
Sig faaet mangt et Ridt.

Jeg sige vil, Du bryder
Forgjæves al din Kraft;
Du trodser og vil tage,
Hvad Fædrene har havt;
Men paa Sindighed det brøster,
Du er for kaad og vild;
Husk paa, let Luen slukkes,
Men Gløden holder Ild.

Jeg sige vil, Du aabner
For vidt din Borgeport;
Den Flok, som der indtrænger,
Den duer ikke stort.
De smidske for dit Aasyn,
De prise høit dit Huus,
Men Alt, hvad der de søge,
Er kun Sulefad og Kruus.

Jeg sige vil: Dig blomstred
En Lilie til din Lyst,
Du kunde havt den reneste
Jomfru ved dit Bryst;
Ha! Dankonning! skam Dig
For din usleste Dreng!
Den frækkeste Skjøge
Har Du lagt i din Seng!

Ja, saadan vil jeg sige!
Og Mere, hvis jeg kan!"
Saa tænkte i sit Hjerte
Den ærlige Mand;
Og alt som han vandred,
Kom immer mere til,
Og hvergang var hans Slutning:
„Saadan jeg tale vil!"

Han traadte gjennem Porten,
Steeg op ad Trappens Steen;
Det var saa længe siden,
Han satte sine Been
Paa disse store Fliser,
I dette Frammers bredt;
Han gjenned alle Minder bort
Og holdt sig beredt.

Da aabned Svenden Døren,
I Salen kom han ind,
Hvor Drotten vandred op og ned
Med drønende Trin.
Da standsede de Begge;
Med Undren Kongen saae
Paa ham, — en Fortids Skygge
I Hallen for sig staae.

Han venligt gik hen til ham,
Og rakte ham sin Haand:
Al Barskhed var som veiret
Af Ridder Peders Aand!
Med bøiet Hoved stod han
For Kongens Majestæt,
Og glemte reent sin Tale,
Som var saa vel indklædt.

Slig kongelig Huldsalighed
Bedaared tidt et Sind
Langt mere stærkt end dette;
Han stod som ør og blind!
Hans Øie, som aldrig blinked
For Sværdets hvasse Lyn,
Nu heel spagfærdig skotted
Under de tykke Bryn.

„Hvad fører hid til Hove,"
Saa Kongens Tale lød,
„Fru Moders bedste Støtte,
De Danskes Trøst i Nød?
Hvad drev Jer vel fra Reden,
Min ædle, gamle Ørn?
Hvad søger I, min Fader!
Blandt os uvorne Børn?"

Hr. Peder vilde svare,
Han aabned Munden alt,
Han famled efter Ordet, —
Da traadte just, som kaldt,
En Flok af Hoffets Herrer
Derind, og dem foran
Stoltsered Hr. Jens Due,
Marsk og Befalingsmand.

Han gik med samme Reisning,
Som da han end var ung,
Men Ryggen var nu stivnet
Og Gangen var lidt tung;
Det sorte Haar var graanet,
Og det krusede Skjæg
Laae pynteligt paa Kosten
Og Kravens stive Læg.

„See!" raabte Konning Erik,
„Den Dag er mig en Fest!
Den har mig bragt uventet
En høit velkommen Gjæst;
En Mand, udi hvis Hjerte
Urokket Troskab boer!"
Da bøiede sig alle
De Hoveder til Jord.

„Men det er sandt, Hr. Peder!"
Saa mæled han igjen,
„Blandt disse gode Herrer
I har en gammel Ven.
I ham dog vel gienkjender,
Han var Jer meget kjær,
Skjøndt han, som I, har skiftet
Baade Farve og Fjer?

I var jo som to Brødre,
Saa har man mig fortalt,
Stod Last og Brast tilsammen
Og deelte troligt Alt?"
Frem traad han da, Jens Due,
Paa Spidsen af sin Fod;
Men som en Blok Hr. Peder
Ubevægelig stod.

„Er det ei saa, Hr. Peder?
Mig tykkes, det blev sagt,
At fra Hr. Jenses Rede
Blev Jer den Due bragt,
Som saa blev Ørnens Mage?"
Saa skjemted Kongens Ord;
Da var det, som et Smiil
Over Marskens Ansigt foer.

Et Skridt da tog Hr. Peder
Hen mod den fine Mand;
Det Smiil faldt i hans Hjerte
Som i Høstak en Brand.
Hans Øine skjøde atter
Med den skarpeste Piil;
Hans sagde: „Hvad, Jens Due!
Betyder dette Smiil?"

Dog næppe fik han høre
Sin egen Stemmes Klang,
Der kjækt mod Salens Hvælving
Sig som en Torden svang.
Saa følte han i Barmen
Gjenfødt sit gamle Mod; —
Men nysgjerrigt lyttende
De andre Herrer stod.

„Hvad mener Du?" gjentog han,
„Har Du dit Mæle tabt?
Jeg kjendte Dig den Tid,
Da det var nok saa rapt!
Dit Aasyn klart mig siger,
Hvad ikke dine Ord:
Bagved din Fløielskofte
Et Rævehjerte boer.

Du skal mig gjøre Rede,
Du pyntede Nar!"
Saa tordnede Hr. Peder,
Han glemte, hvor han var.
Bleeg og med knyttet Næve,
Fast blind af Raseri,
Han afskar Marskens Tale
Og skreeg afsindig: „Tie!

Gjem Løgnen paa din Tunge,
Det baader Dig nok bedst;
Med Staal i Haand vi tales ved,
Forræder, som Du est!"
Saa greeb han Marskens firligt
Opstudsede Skjæg,
Og havde nær ham knuset
Som en Æggeskal mod Væg.

Da stimled Alle sammen
Med Bulder og med Skrig
Og drog dem fra hinanden;
Mens bleeg som et Liig
Kong Erik paa sin Løibænk
Fra Panden strøg sit Haar,
Knap ændsende Bruddet
Paa Freden i hans Gaard.

Det indre Lys var slukket,
Som et Dieblik var tændt,
Og atter havde Tanken sig
Til Hjertets Mørke vendt;
Og atter havde Drømmen
Ham taget i Favn, —
Da pludselig han vaktes
Af Dvalen ved et Navn.

Brat havde Stormen lagt sig.
Og Alles Blikke saae
Med nysgjerrig Undren
En Skikkelse staae
I aabnede Fløidør
Og langsomt skride hen
Tre, fire Skridt i Hallen
Og saa standse igjen.

Og Alle raabte: „Dorrit!“
Stolt hæved hun sit Blik
Og arlede sin Kaabe
Med høitidelig Skik.
Stum Kongen sad, høit stritted
Paa Hovedet hans Haar,
Forover bøiet sad han
Med Næven paa sit Laar.

Men Dorrit løfted foran lidt
Sit guldbrodeerte Skjørt
Og satte Foden fremad,
Og fornemt og tørt
Hun talte: „Saa I mene,
Slet ikke det gaaer an,
At jeg kan Dronning vorde
I dette skjønne Land?

Jeg siger Jer forsanden,
Ei mange Timer gaaer,
Saa maa han der Guldkronen
Mig lægge om mit Haar.
Han selv er da min Slave —
Og Hiin med — og saa —"
Her sank hun ned, paa Gulvet
Knæfalden hun laae.

Fra Øiet strømmed Graaden,
Hun hviskede mat:
„Hjælp mig! man har mig ranet
Min dyrebare Skat!
Min Erik! o Du Søde!
O, min Konge og min Ven!
O, skaf din stakkels Dorrit
Sin Guldsnog igjen!"

Op sprang hun som forfærdet,
Da dette Ord var sagt;
Vildt slynged hun bag Nakken
De sorte Lokkers Pragt:
„Hvad vil den Stodderkonge?"
Her rædsomt hun loe, —
„Knæl ned i Støv og ydmygt
Kys Spidsen af min Sko!

Jeg er en Guddoms Datter,
Den mægtigste paa Jord;
Hist i de hvide Klipper
Paa Lante Ryn han boer;
Paa sorten Hest han rider
Hver evige Nat
Med Vedbend om sin Skulder
Og Uglen paa sin Hat.

Han kommer, naar jeg kalder, —
Vee Jer, ifald jeg vil!
Ha, trodser I? det vorder
Jer Alle et farligt Spil!
Han brat fra dette Hoved
Skal rive Kronen blank!"
Her hendes spæde Høire
Paa Drottens Isse sank.

Hidtil han sad-forstenet,
Nu vaagned han og foer
Fra Sædet op, som Lynet
Var faldet bag hans Spoer.
„Fordømte Hex!" han mæled
Med Stemmen brudt og mat,
„Viig fra mig, bort! og skjul Dig
I den evige Nat.

Dit Garn mig lumsk omsnæred,
Du hedenske Kryb!
Far hen, hvorfra Du stammer,
Til det glødende Dyb!"
Og rasende han løfted
Sit bestøvlede Been,
Han sparkede til Pigen,
Saa hun faldt mod Gulvets Steen.

Hun reiste sig ikke,
Eiheller hun krøb;
Som Katten behændig
Hun paa alle Fire løb.
Udaf halvaabne Dør
Liig en Skygge der fløb, —
Et langtrukket Jammerhyl
Da gjennem Borgen løb.

En Midnats dybe Stilhed
I Riddersalen var;
De Herrers Øine spurgte,
Men de fik intet Svar.
Tilbage paa sin Løibænk
Sank Kongen mat og ør,
Og skjulte sine Øine
Med begge Hænders Slør.

Mens tunge Smertessukke
Bevægede hans Barm,
Hans hele Legem sittred
Og Krampen drog hans Arm;
Da strømmede hans Taarer,
En Sommerregn saa mild,
De gjorde frit hans Hjerte
Og slukked Smertens Ild.

Han længe sad hensjunket,
Ført af sin Tankes Strøm;
Lidt efter lidt sig fjerned
Den fæle, skumle Drøm.
Saa sad han længe, stille,
Indsluttet i sit Sind;
Da reiste han sig pludselig
Med smilende Kind.

Han lagde Haand paa Hjertet,
Dybt gik hans Aandedræt,
Med trøstig Stemme sagde han:
„Ak, nu er dette let!
Forvundet er nu Qvalen,
Bort drog den sorte Sky, —
Een Længsel er indslumret, men
Nu vaagner der en ny.

En Gjeld vil jeg betale,
Hvis end det muligt er;
En Gunst vil jeg erhverve,
Hvis jeg den findes værd.
Jeg tjene vil som Slave —
Paa Naade tør jeg troe, —
Da hersker jeg som Konge,
Hvor Himlens Engle boe!

Følg med! I Vidner være!"
Saa skred han foran dem;
De Hoffolk i hans Fodspor
Da trængte sig frem.
Hr. Peder og Jens Due
I den nysigne Kreds
Ved lønlige Miner
Fik sagt: „Vi sees!" — „Vi sees!"

I Fruerburet.

I stille Lønkammer,
Hvor Lindens brede Blad
Mildt skyggede for Vinduet,
Den unge Dronning sad.
Hun støttede sin Albu
Paa det snirklede Bord,
Og lyttede heel tankefuld
Til Folmer Sangers Ord.

En Mynde, hvid som Sneen,
Med Halssløife rød,
Lagde sit fine Hoved
Paa hendes Silkeskjød;
Hun sagte lod sin hvide,
Sin smalle Jomfruhaand
Paa Hundens Nakke glide
Og lege med dens Baand.

Hun løfted glad sit Øie
Den Qvinde, mild og from,
Med Haand paa Hjertet talte hun
Og saae sig freidigt om:
„Nu er een Sorg da svundet,
Som her havde Hjem!
Saa er Hun atter fundet?
Han atter kommet frem?

Hvor jeg skal hende pleie
Og atter vække Lyst
I hendes unge Hjerte
Til Livets Blomsterhøst!
Han skal igjen mig tjene. —
Jeg vil det nu saa —
Et Bærn jeg vil ham være,
Og bedre passe paa!“

Saa mæled hun, den Ranke,
Der hun sad i sin Stol,
Mens over hendes Aasyn
Klart skinned Glædens Sol.
Taknemlig lod hun ile
En Straale af den
Med Blikket, som hun sendte
Den snilde Ungersvend.

I sin udsyete Kofte
Med de flagrende Baand
Rank stod han der paa Teppet
Med Cithren i sin Haand.
I Høisal og i Stegers
Han lige freidig stod;
For Dronning eller Terne
Var lige kjækt hans Mod.

Hun leged med Hundens Øre,
Han greeb til sin Barett;
Om Alt var nu tilende,
Det vidste Ingen ret.
Der var en Stund heel stille;
Med Eet hun slog sit Blik
Iveiret, som et Minde
I hendes Sjæl opgik.

„Ak ja, nu først", hun sagde,
„Ihukommer jeg mit Ord,
Da paa mit Bud Du jaged
I de Forsvundnes Spor;
At, hvis Du kunde bringe
Min Smerte Lægedom,
Jeg naadigt vilde skjenke
Dig, hvad Du bad mig om!"

Han slængte hen Baretten,
Han lagde Cithren bort,
Hen mod den skjønne Viv
Han tog et Skridt, et kort;
Det var, som om en Trolddom
Drog ham hende nær,
Som laae der i hans Øine
Et dristigt Begjær.

En Angest drev til Kinden
Alt hendes Hjertes Blod;
Det var fast mere Qvinden
End Dronningen der stod;
Og næsten forfærdet
Hen sank hun i sin Stol,
Bort veeg fra hendes Aasyn
Hin Tilfredshedens Sol.

Med usikker Stemme
Gjentog hun sine Ord,
Mens over hendes Pande
En dunkel Sky der foer:
„Saa siig mig, hvad Du ønsker,
Nu skrift mig ærligt, hvad?“
Da tog den Sanger smilende
Til Cithren og qvad:

„Tillad, min ædle Dronning!
At byde Dig mit Svar
I Sangens Blomsterhonning
Saa fiin, som jeg den har!"
Da lysned hendes Øine,
Hun atter aanded let,
Og sagde: „Syng! jeg hører
Og bliver ikke træt!"

„Jeg elsker gyldne Spange,"
Han sang, „og Stenes Prægt;
Af dem har mine Sange
Dog meer end nok mig bragt.
Og der paa Jord ei findes
Saa kostbart et Baand,
Der værdigt var at vindes
Som Gave fra din Haand.

Jeg trænger ei til Bolig,
Himlen er mit Paulun,
Jeg sover lige rolig
I Lyngen og paa Duun;
Jeg vil ei Ridder være
Og føre Skjold og Stang;
Min Frihed er min Ære,
Min Adel er min Sang.

Jeg være vil din Sanger,
O, skjenk mig dette Navn!
Jeg Intet meer forlanger,
Indtil jeg naaer min Havn!
Som Blomstens Blikke Solen
Følge til sidste Blink,
Vil jeg fra Dronningstolen
Agte paa mindste Vink.

Som Sømands Øie skuer
Til Stjernen i det Blaae,
Og spørger trygt dens Luer,
Hvad Vei han skal gaae;
Vil jeg i Livets Brænding
Mig tænke dit Raad, dit Bud,
Og tage sikker Kjending
Og slippe sikkert ud.

Som Bien, der sig trænger
Dybt ind i Rosens Barm,
Og diende der hænger
Sødt svimlende og varm;
Saa vil min Sjæl sig ranke
Til din udi min Sang, —
Ha, der skal fødes Tanke!
Og der skal høres Klang!

Kald paa mig i din Lykke,
O, lad din Sangers Ord
Og Toner Glæden smykke
Med Sangens Perlesnor.
De Perler er vel dine,
Samt alle Blomster smaa;
Jeg gjør dem dog til mine, —
Det maa nu jeg forstaae!

Kald mig, naar Verden træder
Dig nær og gjør Dig Vee,
Naar Smertens Taare væder
Kindens Roser og Snee;
Da skal min Sang omstrømme
Dit Hjerte huldt med Klang
Og vække søde Drømme
I Sorgens Nat saa lang.

Han er saa stolt, Du tænker,
At fast han er en Nar?
Ak nei, der findes Lænker,
Som jeg med Stolthed bar.
Mig er, naar Sjælen tørster,
Dit Blik et Kildevæld;
Og jeg seer ned paa Fyrster,
Naar blot jeg er din Træl!"

Han taug; og Begges Øine
Nu mødtes uden Sky;
Om hendes fine Læber
Fødtes Smilet paany.
Hun sagde: „Nei, for Lænken
Min Træl ei kan gaae fri;
Jeg binder Dig med hundred,
Som der er Trolddom i!“

Saa tog hun ved sit Belte
Sin blankeste Sax,
Af blonde, lange Fletning
En Lok hun klipped strax,
Til Folmers Hals en Sløife, —
Hvor bæved ei hans Sind,
Da blødt han følte streife
Hendes Haand paa sin Kind.

Han henrykt stod, men svimmel
Som paa en Klippetop,
Med Haand paa Bryst han knæled,
Men stod saa hastigt op;
Thi Bulder alt der hørtes
Af mange Fodders Trin, —
Med straalende Øine
Traadte Dankongen ind!

Ind traadte Konning Erik
Med alle sine Mænd;
Det var den unge Dronning,
Hun stod ham op igjen.
Hun undredes vel saare,
Men yndigt saae det ud, —
Hun mødte ham med Rødmen
Som sin Brudgom en Brud.

Han aabned sine Arme,
Tog hende ømt i Favn,
Og nævned hende kjærligt
Ved Hustruens Navn;
Han kysſed hendes hvide Haand;
Saa fulgtes de ad
Til Salen og tilsammen
Paa Høisædet sad.

Mens der de sad, han hvisked
Saa mangt et Trøstens Ord,
De spired fra hans Hjerte
Som af en vaarlig Jord;
Og Solen, som dem fostred
Med guddommelig Ild,
Den straaled ved hans Side
Saa varm og saa mild.

Og der var Fryd og Gammen
Da over al den Gaard;
De unge Møer smykked
Igjen det faure Haar;
De Ungersvende jubled
Fra Kjelder og til Tag, —
Det var, som der blev feiret
Paany en Bryllups-Dag.

Men Dronningen, den glade,
Den gjenfødte Brud,
I sine stille Tanker
Nu ydmygt takked Gud.
I Hjertet var indslumret
Den nagende Orm, —
Men — Mandens Sind er flygtigt,
Som paa Havet en Storm.

Moder og Datter.

Det Huus i Lindegyden,
Som var saa ziirligt bygt,
Halvdulgt bag Rosenhækken
Og med Billeder smykt,
Det stod nu som en Rede,
En Trækfugl har forladt,
Og der var lige stille
Ved Dag og ved Nat.

De smykkede Kamre
Var nu Eensomhedens Bo;
Et Vindve stod aabent;
Der sad i Mag og Ro
Den vevre Spurv og kiged
Forsigtig og klog;
Paa Dørtræet Katten
Sig trykked op i Krog.

I Gangen op til Døren
Alt groede Nelden høi,
De hvide Duer ængsteligt
Om spidse Gavle fløi;
Og Hver, som gik forbi
Fra Lind og til Lind,
Med nysgjerrigt Øie
Da skottede derind.

Ei langt fra Nestved strækker sig
En Høiryg stor;
Der Faaret gaaer og søger
Sit tarvelige Foer;
Forneden krummer Veien
Sig gjennem dybe Sand;
I Grøften, uden Rislen
Siver Kildens Okervand.

Det led saa hen mod Solsæt,
Og fra den fjerne By
De Aftenklokker sendte
En Lovsang imod Sky;
De taug, og Alt blev stille
Og slumred hen med dem,
Kun stundom skreeg en Krage,
Som iled til sit Hjem.

Lidt inde fra Veien
I Sandgravens Læ
Der sad en gammel Qvinde,
Og over hendes Knæe
Sig lænede en Yngre
Med nøgen Fod og Arm;
Dem sendte Aftensolen
Sin sidste Straale varm.

Den Gamle sad saa stille
Som hist den runkne Piil,
Ei Bedeklokken ændsed hun,
Ei Solens Afskeds-Smiil;
Forover bøiet stirred hun
I Pigens Ansigt ind,
Mens hendes hvide Hovedhaar
Sank ned om hendes Kind.

Men Pigen var som rastløs,
Ei Hvile havde hun;
Og som i Drøm bevæged
Hun tidt sin blege Mund;
Hun vendte sig, hun vreed sig,
Med Armen ud hun slog,
Og krampagtigt Benene
Op under sig drog.

Tidt reiste hun sig heftig,
Med vilde Øiekast,
Og følte til sit Øre,
Til det Venstre, i Hast;
Saa sank hun brat tilbage,
Et Jammersuk frembrød,
Hun borede sit Hoved
Dybt i Moderens Skjød.

Men Dagens Lys var slukket
Og Himlen blevet graa,
Et Dæmmerskjær sig bredte
Over Egnen, hvor de laae;
Sit første kolde Aandedrag
Alt Natten høre lod,
Det hvisled gjennem Græsset
Og Pilen, som der stod.

Da reiste Pigen hurtigt
Og ængsteligt sig op,
Stærkt sittred, som i Krampe,
Den unge, skjønne Krop;
Tæt til den Gamles Hjerte
Hun trykkede sig ind, —
De sorte Lokker ringled
Som Slanger om hendes Kind.

„Naa, hører Du det hvisle?"
De sorte Øines Blik
Forfærdede, forvildede
Frem og tilbage gik.
„Jag bort de grimme Snoge!
Hvad vil den store der?
Jeg vil slet ikke taale,
Den kommer mig saa nær!

Hvad vil den sorte Krage?
Hvad tyder vel dens Skrig?
Jeg veed det! Den er sulten,
Den vil hakke mit Lig!
Men jeg — jeg døer jo aldrig, —
Nu svar mig, Moder! tal!
Jeg vil ei lide Døden, —
O! rædsomme Qval!"

Den Gamle tog sit Barn
I blød og kjærlig Arm
Og trykked hende sagte
Til sin moderlige Barm;
Men Pigen foer tilside
Og stødte hende bort:
„Hvad har jeg dog gjort Dig,
At Du tager saa haardt?"

Tidt reiste hun sig heftig,
Med vilde Øiekast,
Og følte til sit Øre,
Til det Venstre, i Hast;
Saa sank hun brat tilbage,
Et Jammersuk frembrød,
Hun borede sit Hoved
Dybt i Moderens Skjød.

Men Dagens Lys var slukket
Og Himlen blevet graa,
Et Dæmmerskjær sig bredte
Over Egnen, hvor de laae;
Sit første kolde Aandedrag
Alt Natten høre lod,
Det hvisled gjennem Græsset
Og Pilen, som der stod.

Da reiste Pigen hurtigt
Og ængsteligt sig op,
Stærkt sittred, som i Krampe,
Den unge, skjønne Krop;
Tæt til den Gamles Hjerte
Hun trykkede sig ind, —
De sorte Lokker ringled
Som Slanger om hendes Kind.

„Naa, hører Du det hviske?“
De sorte Øines Blik
Forfærdede, forvildede
Frem og tilbage gik.
„Jag bort de grimme Snoge!
Hvad vil den store der?
Jeg vil slet ikke taale,
Den kommer mig saa nær!

Hvad vil den sorte Krage?
Hvad tyder vel dens Skrig?
Jeg veed det! Den er sulten,
Den vil hakke mit Lig!
Men jeg — jeg døer jo aldrig, —
Nu svar mig, Moder! tal!
Jeg vil ei lide Døden, —
O! rædsomme Qval!“

Den Gamle tog sit Barn
I blød og kjærlig Arm
Og trykked hende sagte
Til sin moderlige Barm;
Men Pigen foer tilside
Og stødte hende bort:
„Hvad har jeg dog gjort Dig,
At Du tager saa haardt?“

Den Moders dunkle Øie
Det tindred hedt og tørt:
„Kom læg Dig her at sove
Og dæk Dig med mit Skjørt.
Jeg vredes jo ei mere,
Alt er forgjæt og glemt;
Imorgen, Barn! vi hente
Den Skat, som Du har gjemt.

Jeg Alt jo har opgivet,
Jeg Alting har forladt,
Jeg pleie vil og vogte
Dig som min bedste Skat;
Jeg har jo Ingen anden." —
Her smelted Barmen øm,
Og hendes Kinder væded
En voldsom Taarestrøm.

Sit Hoved løfted Pigen
Og ligegyldig drog
Sig ud af hendes Arme
Og en Latter opslog:
„Min Skat? ja, kan den findes?
Jeg havde mangen Skat,
Det var forfløine Fugle,
Hvor faaer man dem vel fat?

Ak, Jørgen, denne Stakkel,
Og Erik, denne Nar,
Og alle — alle de Andre
Kun mit Legetøi var;
Een var der kun i Verden,
Een kaared jeg mig ud, —
Men han var reen som Sneen
Og trofast mod sin Brud.

Mit glødende Hjerte,
Mit Favntag han forskjød;
O, gruelige Smerte,
Det volder dog min Død!"
Hun kasted sig paa Sandet,
Hun hvinende skreeg;
Den Moder sad og stirred
Som en Gravstøtte bleeg.

Saa blev hun atter stille,
Som havde Sjælen Fred;
Hun reiste sig møisomt,
Hun stønned dybt derved.
Hun sine Arme strakte
I den dæmrende Nat
Og talte med en Stemme,
Der klang saa huul og mat:

„Men, seer Du, jeg skal hævnes
Paa Een, det er min Trøst;
Han bærer Hævnens Spire
Gjemt i sit eget Bryst.
Han troer, at han har seiret,
Han troer sig dydig, from,
Han troer, han alt paa Veien
Til Paradiset kom.

Jeg skuer klart i Aanden,"
Saa brød hun ud med Kraft,
„En Anden snart vil arve
Den Magt, som jeg har havt;
Og hun skal atter kue
Hans uselige Sjæl,
Han skal sig atter bøie
Som Tjener og som Træl.

Som Tyv han maa sig liste
Fra dette skjønne Land,
Jeg seer ham hisset lande
Paa Klippe-Øens Strand;
Der maa han Livet friste
Ved mangen Gjerning fuul,
Og mangen Gang fortjene
Baade Galge og Hjul."

Hvor frydes ei mit Hjerte!
See, fattig og krank
Han eier knap til Hoser
En Sølvpenning blank;
I vort Land han vanker
Fra Huus og til Huus,
Graahaaret, krumbøiet,
Og tigger til et Kruus.

Didhen vi ville drage
Fra denne grønne Ø,
Hist skal jeg Hævnen smage,
Thi jeg kan aldrig døe!"
Her sank hendes Stemme;
Til Øret op hun tog,
Og smerteligt hun smiled
Og dybe Sukke drog.

Med Eet hun greeb til Hjertet:
„Hør, Moder! veed Du hvad?
Nu vil jeg gjerne sove, —
I Morgen er jeg glad!"
Hun lod sig sagte segne
Hen i Moderens Skjød,
Og aanded blot et Suk, —
Et Suk — og var død.

Den Moder sad alene
Paa røden Sand og skjalv,
Mens Stjernerne, de tause,
Gik over Himlens Hvalv;
Med Arm om Pigens Midie
Til Hjertet lytted hun;
Men Hjertet det var brustet
Og Sjælen bragt til Blund.

Hun grov med fine Hænder
En Grav saa lang og bred,
Blødt lagde hun i Sandet
Sin døde Datter ned;
Til Suusaa-Kloster vendte
Hun ei sit Fjed paany,
Ei tyede hun tilbage
Til det Helliges Ly.

Hun vandred og hun tigged
Fra Dør og til Dør,
Indtil hun naaede did,
Hvor hun husede før.
Der søgte hun til Hytten
Paa skovbegroete Fedd,
Og med en vendisk Fisker
Tilsidst hun drog af Led.

Korset.

Det var en Morgen tidlig
En varm September-Dag.
End laae paa Engen hvidlig
Taagen i brede Lag;
Den grønne Løvfrø qvækked
Alt i det høie Træ,
Den sorte Snog sig strækked
Ud under Tjørnens Læ.

Hr. Strange gik i Lunden,
Hans Gang var langsom, mat,
Han havde ikke funden
Hvile den hele Nat.
Ved Dag tidt slumrer Sorgen,
Mens Solens Øie leer,
Fra Aften og til Morgen
Den vaager tidt desmeer,

Uroligt Hjertet banker;
Hvor kan det finde Ro,
Naar hans ustyrlige Tanker
Ile til Ellens Bo,
Mens for ham stander Ære
Med hvasse Sværd i Haand
Og truer at sønderskjære
Det livsalige Baand?

Han gik saa vide Veie
Og vidste knap, hvor han kom,
Som Forelskede pleie,
Der sjelden see sig om.
Han gik fast som i Blinde
Og talte ei sine Fjed,
Og Sorgen, hans Elskerinde,
Den fulgte troligt med. —

Langt inde, fjernt fra Huset,
Hvor den gamle Jæger boer,
Der havde Lynet knuset
En Egestamme stor;
Og skjøndt man skulde mene,
De havde det ei godt,
De svære, krumme Grene
End spirede saa smaat.

Midt paa den faldne Stamme,
Halv skjult af Green og Blad,
Som fattet i en Ramme
Den unge Frøken sad;
Til Dronningen paa Borgen
Var hun stævned samme Qvæld,
Nu vilde sidste Morgen
Hun sige sin Skov Farvel.

Der havde hun just Venner!
Saa mangen Eeg og Bøg
Saa nøie hun jo kjender
Og vil unde sit Besøg;
Hiin Hybenbusk paa Marken
Med Frugt saa purpurrød,
De Fiske smaa i Parken,
Som hun fored med Brød.

Thi hendes unge Hjerte
Ei sov i hendes Bryst;
Midt i sin Længsels Smerte
Det søgte efter Trøst;
Hun maatte have Noget,
Hun kunde holde af,
Og hun forstod just Sproget,
Naar hun tog og hun gav.

Der sad hun nu hensjunken,
Mens Alt i Stilhed laae,
Og Solen tændte Funken
I Duggens Perler smaa;
Som Bier om grønne Linde,
Som Maager om en Havn
Hendes Tanker derinde
Huldt sværmed om et Navn.

De sværmed om et Øie,
Et Aasyn, en Gestalt,
De kjendte Alt saa nøie
Og kunde male Alt;
De maled saa mærkværdigt
Naturligt Kjød og Blod,
At Billedet snart var færdigt
Og klart for hende stod.

Der stod han ved Tjørnegjerdet!
Hun trykked Øiet til,
Hun troede, heel forfærdet,
Det var et Drømmespil.
Det var ham selv! beskygget
Af Ypperns mørke Blad;
Op sprang hun født henrykket
Fra Bullen, hvor hun sad.

Let løb hun over Løvet,
Hun raabte høit hans Navn,
Og styrtede bedøvet
I hans aabnede Favn.
Det var slet intet Under,
Om stum var deres Mund,
Den havde ikke Stunder
At tale endnu en Stund!

Med begge Hænder han lagde
Til sit Bryst hendes to;
End intet Ord hun sagde,
Men baade græd og loe;
Han saae sig ganske svimmel
I hendes Øines Blaae,
Som ind i denne Himmel
For første Gang han saae.

Bort fra hans Tanke svundet
Var Mulmet, hvori den laae;
Hiint Baand, af Æren tvundet,
Det brast nu som et Straa;
Tvivlskyen var henveiret
Som truede ham før;
Kjærlighed havde seiret,
Som altid den bør.

„Hvor har Du været, Strange?"
Hun spurgte bly og blid,
„I denne lange — lange
Uendelige Tid?"
Han svared: „I Elende
Og bundet til vor Hjort
Man havde troet at sende
For evig Tid mig bort.

Gud vilde mig bevare;
Han og vor lille Sang
Mig løste ud af Fare, —
Men Du? fortæl engang!"
„Bortrevet fra din Side,"
Hun svared, „blev jeg slæbt væk;
Ak, meget maatte jeg lide
Af Kummer og af Skræk.

Kun Svalen saae min Jammer
Og lytted til mit Suk,
Naar ind i mit Kammer
Den fløi fra Taarnets Glug;
Den blev saa venlig mod mig,
Og i min Sorg, mit Savn
Jeg syntes, den forstod mig
Og qviddrede dit Navn.

Tidt tyktes mig, Du var mig
Saa nær og saa varm,
Det kom mig for, Du bar mig
Engang paa din Arm.
Men det er nu vilde Drømme,
Der komme brat og gaae
Og i Taage hensvømme,
Naar man tænker derpaa!"

Da smiled Hr. Stranges Læbe:
„Ung Ellen! vær nu fro,
Nu tør vi sikkert stræbe
At fange Fred og Ro;
Den Afgrund, som os trued,
Har sit Gab nu tillukt,
Det Flammelyn, som lued
Mod vor Jöse, er slukt."

Heel ridderligt han lagde
Sin Arm om Ellens Liv:
„Vil Du," han trøstigt sagde,
„Nu vorde min Ægteviv?"
Hun saae ham klart i Øiet,
Dog blussende som Carmin,
Og svared kjæk fornøiet:
„I Guds Navn! jeg er Din!"

Med Øine glade, milde
De bytted Ring mod Ring;
Der var ei Tid at spilde
Til saa vigtig en Ting.
Paa Tuen grøn med Ære
Han bredte sin Kappe blaa,
Og bød sin Hjertenskjære
At hvile derpaa.

Han sad ved hendes Side
I bløde Græs og Straa,
Og hendes Haand, den hvide,
Et Kys han trykked paa,
Og sang: „Min klare Stjerne!
Min dyrebare Skat!
Dig søgte i det Fjerne
Min Sjæl ved Dag og Nat!"

Hun raabte glad: „Ak, Strange!
Din Hu har Sangen gjemt!
Jeg var jo næsten bange,
Du reent den havde glemt."
Og han blev ved: „Min Stemme
Du kjender, Du kommer jo,
Du kan ret aldrig glemme,
Du skjenked mig din Tro!"

Hun sang: „Hver Nat er Sommer
For os, dens Blomster vi;
Naar Dagen den kommer,
Er vor Sommer forbi!"
Og han: „O, min Kjærminde!
Min Elskovsrose rød!
I Mulm jeg kan Dig finde,
Din Duft er stærk og sød!"

Med dæmpet Stemme sang de
Som under Nattens Flor;
I Skoven yndig klang de
Smeltende Elskovs-Ord.
Da rasled det, — de lytted,
De standsed med deres Qvad,
Og holdt sig tyst, beskytted'
Af Hækken, hvor de sad.

Det hørtes atter ruske
Gjennem det tætte Krat,
De løvbedækte Buske
Da aabnede sig brat;
Et stolt Gevier sig reiste
Høit mellem Løvet frem;
En Kronhjort stod og kneiste
Og stirred stivt paa dem!

Knap hørligt hvisked Strange:
„Syng, Ellen! o, bliv ved!
O, kunde vi ham fange!
Det gjælder Liv og Fred!"
Og uden selv at vide,
Hvad Sangen her betød,
Hun sang da med sin blide,
Sin Klokkestemme blød.

Det ranke Skovdyr bøied
Sit stolte Hoved ned,
Med hine To for Øiet
Den græssede et Fjed;
Den sine Ører vendte,
Den spored og fornam;
Med Musklerne spændte
Hr. Strange vogted paa ham.

Saa kom han ud paa Pletten,
Hvor de Syngende stod;
Strunk gik han over Sletten,
Det syntes, han fik Mod;
Et lille Sæt tilbage
Han atter drog fra dem,
Da syntes Sangen drage
Ustandselig ham frem.

Med sænket Hoved gik han,
Og findig her og hist
Som Tidsfordriv sig fik han
Et Blad, en Eneqvist;
Til Høire hist han snøfted,
Og saa til Venstre her,
Høit Takkerne han løfted
Og stod dem ganske nær.

Med Øine skye han maalte
De gamle Venner tyst;
I Solens Glands da straalte
Guldkorset paa hans Bryst;
Han rakte frem sin Mule,
Med Løbet sparked han;
Da klang den gyldne, gule
Kjede udi hans Man.

Som baaret af en Vinge
Sprang Strange til i Hast,
Greeb Korset paa dens Bringe,
Saa Kjedens Ringe brast;
Han holdt det dyre Bytte!
Fast sittrede hans Knæe,
Han maatte Ryggen støtte
Og læne sig til et Træ.

Men Hjorten var forsvunden!
Skjøndt før saa tam og tryg,
Den foer nu gjennem Lunden,
Kyst ved det barske Ryk.
De saae, hvordan den jaged
I Krat med høie Hop,
Saa Grenene de knaged
Og Fuglene fløi op.

End Junkren stod bedøvet,
Hans Aandedræt var kort.
„Ak," raabte Ellen bedrøvet,
„Det var jo vor gamle Hjort!
Men der er jo mit Smykke?
Det vil mig Lykke spaae!"
Han svared mørk: „Ja, Lykke!
Det kommer an derpaa.

See, Ellen! Du maa vide,
Dit Kors kan som en Dør
Aabnes paa denne Side, —
Det vidste Du ei før.
Det aned os jo ikke,
Da sidste Gang vi saaes,
Vor Lykke kunde ligge
Bag denne lille Laas!"

Han stod som for at kjæmpe
Paa Liv og paa Død,
Fik Laasen op med Lempe
Og saae — en Fletning rød!
Som Rævens Bælg rødhaaret
Var Lokken, som der laae;
Den havde Hr. Peder baaret, —
Ak, nu var han saa graa!

Da svandt Hr. Stranges Smerte,
Han sukked: „Gud Lov og Priis!“
Det var hans ædle Hjerte
Et fuldeligt Beviis.
Han sagde: „Lad mig, Søde!
Beholde Smykket end;
En Guldsmed skal det bøde,
Saa faaer Du det igjen!“

Hans Sjæl var sorrigsvanger
Midt i hans Lykke nu,
Den gamle Ridders Anger
Han tænkte paa med Gru.
Dog ømt og fiint han dulgte
For Ellen sin Uro;
Han hende langsomt fulgte
Til Jægerens Bo.

Tvekampen.

Han havde seet sin Haarlok,
Som den i Ungdom var,
Nu skinned hvidt som Sølvet
Det Lidet, som han bar.
Han havde seet sin Haarlok,
Og sønderknust han stod;
Den vidned for Fru Marri,
Den vidned ham imod.

Der laae den unge Qvinde,
Uskyldig, for hans Blik;
Et tveægget Sværd da
Gjennem hans Hjerte gik.
Der stod nu for hans Øie
Hans egen raae Gestalt,
Om den nu Syndens Mørke
Som et Ligklæde faldt.

Der er en Høi ved Stranden,
Den har et gammelt Navn;
En Viking fandt vel fordum
I den sin sikkreste Havn;
Den skuer over Sundet
Til Kullens steile Bryst;
Bag ved den ligge Skove
Og krandse Land og Kyst.

Hidstævnet af Jens Due
Hr. Ridder Peder sad
Der bagved Kjæmpehøien
I Solens milde Bad;
En sagte Luftning leged
Med Lyngtoppen rød,
Mod Stranden Sundet bruste
I langsomme Stød.

Tæt foran ham paa Engen
Græssede der i Mag
Hans frisiske Stridshingst,
Graaskimlet og frag;
Paa Hjelm de grønne Fjedre
Svaied i Luften hen;
Hans Skjold det laae i Græsset
Og Kutten om hans Lænd.

Det mægtige Slagsværd,
Som sjelden kun han slap,
Mellem Knæerne han holdt
Og Hagen paa dets Knap;
Som saa han sad paa Stenen,
Den vældige Figur,
Han ligned fast en Levning
Af en ældgammel Muur.

Hvor vare vel hans Tanker?
Dybt inde hos hans Sjæl.
Der foer de om forvildede
Som i en Skumring fæl.
Han fulgte deres Vandring,
Mens Angers Eddersnog
Sig knuged om hans Hjerte
Ved hvert et Skridt, han tog.

Gjengangere af Dage,
Som for evigt vare spildt,
I Række gik forbi ham
Og truede ham vildt.
Hver lille myrdet Glæde
Ham viste sig nu stor,
Som, nær ved Himmelranden,
Maanen bag Taagens Flor.

Forfilde! — ak, her hjælper
Ei Taarer eller Strid!
Saa nær ved Grændseskjellet
Af Evighed og Tid
Det bittert er at høre
Sin Fortids Varsels Kald,
Og kun at turde svare:
„Ifald jeg blot — ifald" —

Som Stormen imod Granen,
Mod Klippen Dalens Elv
Den gamle Ridder kjæmped
Forbittret mod sig selv;
Og Kampen var fortvivlet
Som Eens imod en Hær,
Thi vaabenløs var han,
Og Fienden var saa nær.

Iblandt de stærke Magter,
Som trængte ham saa haardt,
Een altid svæved forrest
Og aldrig veeg den bort.
Huldsalig som en Engel
Den smiled, men dens Smiil
Sveed skarpere hans Hjerte
End den giftigste Piil.

Med Øine glade, milde
De bytted Ring mod Ring;
Der var ei Tid at spilde
Til saa vigtig en Ting.
Paa Tuen grøn med Ære
Han bredte sin Kappe blaa,
Og bød sin Hjertenskjære
At hvile derpaa.

Han sad ved hendes Side
I bløde Græs og Straa,
Og hendes Haand, den hvide,
Et Kys han trykked paa,
Og sang: „Min klare Stjerne!
Min dyrebare Skat!
Dig søgte i det Fjerne
Min Sjæl ved Dag og Nat!“

Hun raabte glad: „Ak, Strange!
Din Hu har Sangen gjemt!
Jeg var jo næsten bange,
Du reent den havde glemt.“
Og han blev ved: „Min Stemme
Du kjender, Du kommer jo,
Du kan ret aldrig glemme,
Du skjenked mig din Tro!“

Hun sang: „Hver Nat er Sommer
For os, dens Blomster vi;
Naar Dagen den kommer,
Er vor Sommer forbi!"
Og han: „O, min Kjærminde!
Min Elskovsrose rød!
I Mulm jeg kan Dig finde,
Din Duft er stærk og sød!"

Med dæmpet Stemme sang de
Som under Nattens Flor;
I Skoven yndig klang de
Smeltende Elskovs-Ord.
Da rasled det, — de lytted,
De standsed med deres Qvad,
Og holdt sig tyst, beskytted'
Af Hækken, hvor de sad.

Det hørtes atter ruske
Gjennem det tætte Krat,
De løvbedækte Buske
Da aabnede sig brat;
Et stolt Gevier sig reiste
Høit mellem Løvet frem;
En Kronhjort stod og kneiste
Og stirred stivt paa dem!

Knap hørligt hvisked Strange:
„Syng, Ellen! o, bliv ved!
O, kunde vi ham fange!
Det gjælder Liv og Fred!"
Og uden selv at vide,
Hvad Sangen her betød,
Hun sang da med sin blide,
Sin Klokkestemme blød.

Det ranke Skovdyr bøied
Sit stolte Hoved ned,
Med hine To for Øiet
Den græssede et Fjed;
Den sine Ører vendte,
Den spored og fornam;
Med Musklerne spændte
Hr. Strange vogted paa ham.

Saa kom han ud paa Pletten,
Hvor de Syngende stod;
Strunk gik han over Sletten,
Det syntes, han fik Mod;
Et lille Sæt tilbage
Han atter drog fra dem,
Da syntes Sangen drage
Ustandselig ham frem.

Med sænket Hoved gik han,
Og findig her og hist
Som Tidsfordriv sig fik han
Et Blad, en Eneqvist;
Til Høire hist han snøfted,
Og saa til Venstre her,
Høit Takkerne han løfted
Og stod dem ganske nær.

Med Øine skye han maalte
De gamle Venner tyst;
I Solens Glands da straalte
Guldkorset paa hans Bryst;
Han rakte frem sin Mule,
Med Løbet sparked han;
Da klang den gyld'ne, gule
Kjede udi hans Man.

Som baaret af en Vinge
Sprang Strange til i Hast,
Greeb Korset paa dens Bringe,
Saa Kjedens Ringe brast;
Han holdt det dyre Bytte!
Fast sittrede hans Knæe,
Han maatte Ryggen støtte
Og læne sig til et Træ.

Men Hjorten var forsvunden!
Skjøndt før saa tam og tryg,
Den foer nu gjennem Lunden,
Kyst ved det barske Ryk.
De saae, hvordan den jaged
I Krat med høie Hop,
Saa Grenene de knaged
Og Fuglene fløi op.

End Junkren stod bedøvet,
Hans Aandedræt var kort.
„Ak," raabte Ellen bedrøvet,
„Det var jo vor gamle Hjort!
Men der er jo mit Smykke?
Det vil mig Lykke spaae!"
Han svared mørk: „Ja, Lykke!
Det kommer an derpaa.

See, Ellen! Du maa vide,
Dit Kors kan som en Dør
Aabnes paa denne Side, —
Det vidste Du ei før.
Det aned os jo ikke,
Da sidste Gang vi saaes,
Vor Lykke kunde ligge
Bag denne lille Laas!"

Han stod som for at kjæmpe
Paa Liv og paa Død,
Fik Laasen op med Lempe
Og saae — en Fletning rød!
Som Rævens Bælg rødhaaret
Var Lokken, som der laae;
Den havde Hr. Peder baaret, —
Ak, nu var han saa graa!

Da svandt Hr. Stranges Smerte,
Han sukked: „Gud Lov og Priis!“
Det var hans ædle Hjerte
Et fuldeligt Beviis.
Han sagde: „Lad mig, Søde!
Beholde Smykket end;
En Guldsmed skal det bøde,
Saa faaer Du det igjen!“

Hans Sjæl var sorrigsvanger
Midt i hans Lykke nu,
Den gamle Ridders Anger
Han tænkte paa med Gru.
Dog ømt og fiint han dulgte
For Ellen sin Uro;
Han hende langsomt fulgte
Til Jægerens Bo.

Samfulde otte Dage
Stod Lystigheden paa;
I dem de Stegevendere
Gik aldrig istaa.
Af Tamt og Vildt Velsignelse
Der var, af Fisk og Kjød;
Med Viin og Mjød og Godtøl
Det strømmed og det fløb.

Herhid de Gjæster stimled
Fra hver en Verdens Kant;
De opredt Seng og dækket Bord
I Borgens Sale fandt;
Til Velkomst fik de Hilsen
Fra Porttaarnets Muur
Af Fløiter og Basuner,
Trompeter og Luur.

I Loer og i Lader
Var der redet til Fest
For Bønder og for Smaafolk,
Der ogsaa var til Gjæst;
Ved Dands og anden Gammen,
Ved Godtøl og Mad
De kunde sig der forlyste,
Saameget som de gad.

Der var sendt Bud til Møllen,
Hr. Stranges gamle Bens,
Til Jørgen og hans Anna,
Til Karen og hendes Jens;
Og alle fem kom agende,
Holdt hele Festen ud;
De droge hjem med Gaver
Fra Brudgom og fra Brud.

Ung Folmer allevegne
Var paafærde og travl,
Han havde at bestille
Fra Gulv og til Gavl;
Der skulde flettes Fakler,
Der skulde bindes Krands,
Og lige færdig var han
Til Driks og til Dands.

Han sang for Salens Gjæster
Heel fine Elskovsqvad;
Men naar han hist i Laden
Hos Bønderne sad,
Da klang der mangen Vise
Saa kaad og saa kjæk,
At Karlene de griinte,
Og Pigerne løb væk.

Med Fedel og med Bue
Hidkom de Spillemænd;
Da var det just, Hr. Folmer
Ret gjordede sin Lænd.
Han dandsede i Salen,
Men spared ei sine Skoe,
Og svang de raske Piger
I den pyntede Lo.

Deroppe og dernede
Den hele Gjæsteflok
Fast druknede i Glæde,
Thi der var meer end nok.
Og Verten selv, den Ædle,
Gik om og passed paa,
At Fornem og at Ringe
Lige godt det kunde faae.

Saa svandt den glade Tummel,
Og Gjæst efter Gjæst,
Een kjørte imod Øster,
En Anden red mod Vest.
Og snart var Borgen stille;
Men for de Venner Tre
Hver Dag end var en Høitid,
Det var saa let at see. —

Mod Haugen var en Svale;
Paa Rækkets brede Karm
Sidder Hr. Ridder Strange,
Mens lænet til hans Arm
Hans unge, skjønne Frue
Blødt hvilende staaer,
Med sorte Fløielshue
Paa de guldfagre Haar.

Foran dem sidder Folmer
Saa lystig og saa kjæk,
Dernede lidt fra Trappen,
Paa Haugebroens Ræk;
Med Ryggen mod en Engel,
Udhugget i Steen,
Han klimprer paa sin Cither
Og dingler med sit Been.

Den sorte Pudel snuser
Og seer paa alle Ting,
Ved Hækker og ved Buske
Den springer omkring
Med flagrende Ører
Og med opreist Stjert; —
Naar kun den var hos Herren,
Var Alt den lige kjært.

Fra Bedet dufted Urter,
Smaafuglene sang.
I Aftensolen Taarnet
Kasted en Skygge lang
Hen over Skovens Toppe;
Og Skjemt og Alvorsord
Som Bolde fra de Trende
Frem og tilbage foer.

„Hør, Folmer!“ raabte Strange,
„Bliv fast nu paa min Borg!
Du dele skal min Glæde,
Du mildne skal min Sorg.
Du drikke af mit Bæger,
Du bryde af mit Brød,
Saalænge som Du gider,
Om Du vil til din Død!“

Da var det, som en Gysen
Tog fat i Folmers Krop;
Som skræmmet og forfærdet
Han saae til Svalen op;
Hans Pande blev alvorlig,
Et Suk steeg fra hans Bryst,
Han hurtigt tog til Cithren, —
Det var altid hans Trøst.

Han sagte rørte Strængen,
Han spilled sig til Ro;
Venligt Fru Ellen smiled,
Men Ridder Strange loe.
Og da han saa var kommet
Til Aande lidt, han svang
Sig Lokkerne bag Øret
Og med kraftig Stemme sang:

„Med takket Gavl og Tinde,
Med Taarne og med Fløi,
Mod alle fire Vinde
Skuer din Borg saa høi;
Den seer hen over Skove,
Over Eng og Agerland
Fjernt hen til mørkblaae Vove,
Til den skummende Strand.

Som en Kjæmpe den sig høiner
Med Blikket stolt og frit,
Alt hvad den herfra øiner,
Det kalder Du jo dit:
De brede, fede Marker,
Den Skov med Hjort og Daa,
De fiskerige Parker
Og hver en Mølle-Aa.

Her skal Du Landet frede
Og skifte Bonden Ret;
Den Blinde skal Du lede
Og gjøre Armod mæt;
I Skoven og paa Hede
Der klinge skal dit Horn,
Der skal Du Dyret bede
Og spare Bondens Korn.

Du pløie skal og riste
Og lægge Rug og Byg,
Det Første og det Sidste
Til dit Brød og din Bryg;
Du Abild skal opdrætte
Og værne dem mod Frost,
Og i din Kjelder sætte
Tønderne med Most.

De Smykkeurter pleier
Din ædle Hustru fiin;
Roser og Akkeleier,
Lavendel og Rosmarin
Skal staae i Havens Løkke
Fra Vaar til Sancte Hans; —
Hun selv er Livets Smykke,
Hun er det Heles Krands.

Stolt sidde Du, Hr. Strange!
Med din yndige Gemal
Ved Gjæsteborde lange
I din Høieloftssal;
Omkring Dig glade Gjæster,
En Venneflok Du seer, —
Thi Aaret har mange Fester,
Dit Liv faaer endnu fleer!

Vil Kongen Hofbud sende,
Da paa din vrinske Hest
Foran de raske Svende
Du rider som til Fest.
Dig vinker din Hjertenskjære
Fra Svalen med sit Slør:
„Kom hjem igjen med Ære,
Med Seir, — men ikke før!"

Hun vil i Gjensynsstunden
Frembære Dig et Pant,
At hun og har Seier vunden,
Imens Du Seier vandt!" —
Her hvisked Ellen listigt,
Hun smilede derved:
„Han taler noget dristigt,
Dog veed han godt Besked!"

„Hav Tak," vedblev han, „Kjære!
Du bød mig Huus og Hjem;
Her var jo godt at være,
Men jeg maa længer frem!
Jeg kan ei sidde stille
Bag Borgens tykke Muur,
Saalænge Lærkens Trille
Kan lokke mig fra Buur.

See! Eders Hjort, den ranke,
Som bragte Fredens Skjold,
Eiheller havde Tanke
Til meer at staae i Fold.
Den tog sig for at følge
Sit eget Hjertes Lov,
Den kunde sin Lyst ei dølge,
Men drog ad grønne Skov.

Jeg fæster ingen Qvinde,
Jeg sætter aldrig Bo;
Jeg har en Elskerinde,
Som evigt jeg er tro;
Som Solen kaster Skygge,
Som Blomst har Blad ved Blad,
Vi sammen boe og bygge,
Og skilles aldrig ad.

Fra Blomstens Kalk hun hæver
Til mig sit Øie sødt,
Som Ellepigen svæver
Hun over Engen blødt;
Hun lokker mig til Lunden,
Hvor Nattergale slaae,
Hun vinker mig fra Bunden
Af den sølvklare Aa.

Hvert Kildevæld, som klinger,
Mig tolker hendes Ord,
Paa Skyens Englevinger
Hun hæver mig fra Jord;
Hun alle Qvaler fjerner;
Naar Hjertet hedt har brændt,
Trøst skriver hun med Stjerner
Paa Nattens Firmament.

Vi mødes allevegne,
I Slot, i Bondens Bo,
Naar Dagens Farver blegne,
Naar Natten gaaer til Ro;
Hun deler, hvad mig qvæger,
Jeg øiner i hver Drik,
Der dufter i mit Bæger,
Hendes vækkende Blik.

Snart er hun blid og rolig,
Snart vild og barsk og streng,
Og saa igjen utrolig
Kaadmundet som en Dreng;
Snart fast som Klipperanden,
Snart flygtig som en Elv; —
Vi passe for hinanden,
Thi — saadan er jeg selv!

Derfor jeg hende følger,
Ihvor det saa gaaer,
Saalænge der end bølger
En Lok af mit Haar.
Med hende paa min Vinge,
Som hidtil jeg fløi,
Vil jeg med Jubel svinge
Mig over Dal og Høi.

Alt Dagen er forsvunden
Og Natten stunder til,
End klinger gjennem Lunden
Smaafugles Klokkespil;
Hist staaer alt Maanen blide
Bag Skovens Rygning smukt;
Nu er det just paa Tide,
Jeg begynder min Flugt.

Naar først jeg er saa gammel,
At knap min Fod kan gaae.
Naar Vinen er mig vammel,
Og Rosen er mig graa;
Naar ikke meer mit Øre
Kan fatte Klangen reent, —
Da vil jeg Dig tilhøre,
Men — som jeg haaber, — seent!"

— Saa sprang han ned fra Rækket,
Og løftede sin Hat;
Han ønsked dem af Hjertet
Vel tusinde Godnat.
Han fløited ad sin Pudel,
Han vinked med sin Haand, —
Snart svandt i Krat hans Fjerbusk
Og de flagrende Baand.

Christian Winthers
Samlede Digtninger.

Ottende Bind.

Fortællinger i Prosa. I.

Kjøbenhavn.
C. A. Reitzels Forlag.
1860.

Bianco Lunos Bogtrykkeri ved F. S. Muhle.

Indhold.

Fortællinger i Prosa.

I.

Et Reise-Eventyr.

— — Bælmørkt var det, og skjøndt jeg sjelden kan komme i det Tilfælde at kjede mig, saa fandt jeg dog Krostuen for ureenlig, og mit Kammer for uhyggeligt, til at jeg der med nogenlunde Behag skulde kunne tage Hvile; og at fortsætte Reisen denne Aften turde jeg ikke tænke paa. Jeg gik ud i Kjøkkenet, og medens jeg tændte min Pibe, spurgte jeg Pigen, der rakte mig Gløden, blandt andet om Landsbyens Præst. Hun nævnede mig da en ung Mand, med hvem jeg, skjøndt han ikke hørte til mine nærmeste Omgangsvenner, dog som Student i et lystigt Lag havde drukket Dus. Han var dengang et godmodigt, opvakt Menneske, som vi paa Regensen alle holdt meget af; men da han tidligere, end jeg, havde taget Examen, og strax derpaa forladt Byen, havde jeg tabt ham ganske af Syne. Men nu, ved at høre hans Navn, vaktes Erindringen saavel om vort hele Samliv i Studenterdagene, som om enkelte herlige Scener, hvori han figurerede, saa levende hos mig, at

jeg følte en inderlig Lyst til at see ham og tale med ham. Jeg tænkte tillige: han sidder nu her saa stille hen, som det sømmer sig en god Hyrde, hos sin Hjord, han hører kun lidt til Verden og dens Tummel, — han er gift, men Herregud! man kan ikke vide det, maaskee er hans Hustru ikke af de moersomste: var du i hans Sted, vilde et Besøg af en gammel Ven blive noteret i Almanakken med en rød Streg; hvad du vil, at Andre skulle o. s. v. — jeg gaaer bestemt hen og besøger ham!

Da jeg traadte ind, sad han ved Theebordet, og, som jeg kunde høre, læste Tydsk med sin lille Pige, der sad paa hans Skjød. Han satte Barnet ned, skjød Lyseskjærmen tilside, og kom mig imøde. Det var det gamle, mandhaftige, glade Ansigt og det med et saadant Udtryk af Tilfredshed, at jeg nok kunde skjønne: han kjeder sig ikke i sin Kreds! — Men Solen, der kastede disse Glædesstraaler paa hans Ansigt, sad ogsaa ligeover for ham, og jeg begyndte alt i mit stille Sind tusind Gange at bede om Forladelse for den ugrundede Mistanke, jeg før, angaaende hans Kone, havde ladet opkomme hos mig; men man gjør sig stundom i en ledig Time saadanne dumme Tanker!

Hendes Figur var af de bedste Forhold, og hvad der manglede hendes Ansigt i regelmæssige Former,

erstattedes fuldeligen ved det characteristiske Udtryk og de deilige Øine; man kunde sige, hun talede ei blot med Munden, der egentlig slet ikke var smuk, men ethvert Blik, enhver Bevægelse af hendes deilige Lemmen var saa talende, og alt hvad de sagde, saa yndigt, at jeg maatte tilstaae, den Aand, der besjælede dem, kunde umuligen være en Asmodæus. Alting omkring i Stuen var ligesaa siirligt som simpelt; paa Væggen hang en Deel Billeder, blandt hvilke et smukt gammelt, qvindeligt Hoved i Sortkridt især faldt mig i Øinene. I Sophaen laae en lille tyk Dreng paa Ryggen med een Arm til hver Side, og sov af alle Kræfter, og for at fuldende Maleriet kom der fra Kakkelovnskrogen en stor Hønsehund, — de kaldte den Mahmud, — som, efterat have trohjertigen beseet og besnuset mig, igjen begav sig til sin Maatte.

Skjøndt jeg altsaa maatte slutte, at min Ven, — Henrik hedder han, — ikke trængte til Opmuntring, saa var dog den Modtagelse, jeg nød, derfor ikke mindre hjertelig, og da han havde forestillet mig for sin Kone, og ladet mig kysse sine Børn, saavel hende, der studerede Tydsk, som ham, der sov, og jeg havde faaet en Kop og en Pibe, befandt jeg mig allerede som hjemme. Den lille sex Aars Pige maatte sætte sig ved Klaveret paa et Underlag af tydske Lexica,

og spille og synge „Schöne Minka“ og „Heideröslein“ for den fremmede Herre. Jeg maatte besee hans Bogsamling, — theologiske, historiske, og en Hærskares Mangfoldighed af franske, tydske, engelske og americanske Godtkjøbsbøger; og da alt dette var bestilt, da hans Kone var gaaet i Kjøkkenet for at besørge Aftensmaden, satte vi os til Ro i hans Studerekammer, for ret efter Hjertenslyst at tale om gamle Tider.

„Thi“, sagde jeg til ham, „jeg, der kommer lige fra Hovedstaden, kunde jo rigtignok udkramme en stor Deel Viisdom, f. Ex. om Perser og Russer, Græker og Tyrker, Ferdinand og Bolivar, Adams og Jackson, Clausen og Grundtvig, Rossini og Weyse, hvilket for Dig som Landsbymand vilde være ret fornøieligt; men alt dette har endnu ei afgjæret, Øllet er for nyt; vi ville altsaa nyde det, som staaer klart for os, fordi det har havt Tid til at sætte sig: Lad os tale om vore korte Studenterdage, og om de fortræffelige Karle, som vi under vort Ophold i Kjøbenhavn have havt til fælleds Venner!“ — Vi gjennemgik da den lange Række af Bekjendte, levede mangen Scene om igjen, opkogte vore vittige Indfald og dumme Streger, og — dog, jeg vil ikke forsøge at skildre det forunderlige Behag, vi føle ved at gjenkalde os den Tid, der gik; det er skeet saa ofte, og

ethvert Menneske, som har et Hjerte, vil vist have følt noget lignende.

„Men det undrer mig," sagde Henrik, idet han stod op for at stoppe sin Pibe, — jeg troer snarere for at skjule mig sit Ansigt, — „det undrer mig, at hverken Du eller jeg med et eneste Ord have omtalt Vilhelm Frank, som boede ligeover for Dig i anden Gang paa Regensen. I vare dengang meget gode Venner; og hans vulkanske Hjerte uagtet passede I ogsaa ret godt for hinanden; thi, lagde han til med et Smiil, I vare begge lige store Phantaster!"

„Hvem kan vel", svarede jeg, „holde Control med Jer, kjære Venner! I have den grueligste Hast med at komme fra Kjøbenhavn, opslaae Eders Paulun og bygge Eders Arne eet eller andet Sted; glemme reent, at der er noget, der hedder Postvæsen og Brevstiil, og inden man veed et Ord deraf, ere I henlagte paa Glemsels Hylde. Vilhelm Frank sidder vel, ligesom Du, luunt inden fire Vægge, og har ligerviis omkring sig en lille Himmel, befolket af Engle!"

„Saa Du har virkeligen ikke hørt noget om ham?" spurgte Henrik med et veemodigt Smiil. „Han har", vedblev han, „vistnok en Himmel og Engle, thi han var jo brav og god; og bag lune Vægge boer han, thi han er død og begravet for omtrent ni Aar

siden!" — Vi taug begge et Øieblik. „Er der da nogen særegen Omstændighed ved hans Død?" spurgte jeg; „det forekommer mig, som kunde jeg læse noget saadant i dit Ansigt."

„Hvad mærkeligt kan der vel være forbundet med et ubekjendt, ungt Menneskes pludselige Død? Jeg holdt meget af ham, og var Vidne til hans Endeligt, derfor forekommer mig maaskee det Hele mere betydningsfuldt. Klokken er ikke mange; min lille Kone vil nok gjøre Ære af vor kjærkomne Gjæst, saa at jeg vel troer før Bordet at kunne faae Dig alt desangaaende fortalt. Dog maa jeg meget bede Dig, i den lille tragiske Idyl, som Du vil høre, ikke at ville vente en Skizze til et Characteermaleri, eller vel endog Emnet til en Novelle!"

Selv veed Du, som Landsbybarn, hvor herlig Juletiden kan være. Alle Landmandens strengere Arbeider hvile, Enhver bereder sig til at nyde sin Fritid dobbelt ved at dele Glæden med Slægt og gode Venner; de Ældre have travlt med at ordne de smaa Fester, Børnene ere fulde af Forventning; Landsby-Violinisten trækker nye Strænge paa, og Statsmusikanten i Kjøbstaden indstuderer sine kjøbenhavnske Dandse til Brug paa Herregaardene; Sønner og Svi-

gersønner komme hjem fra Skoler og Universitetet; Pigehjerter banke af Længsel efter Valse og Cotillons, — maaskee af andre Grunde; de landlige Intriguer nemlig, som ellers pleie at gaae Sneglegang, faae i denne Carnevalstid betydelige Stød fremad. Træffer det nu, at Frosten lægger Bro over alle Bække og Moser, og Jorden er saa haard, at man langt borte hører Vogne rulle og Vandrerens Skridt, og den rene Luft fjernt fra bærer Klokkernes Klang til vort Øre; eller ogsaa Himlen dækker den stille Egn vidt og bredt med jævn Snee; saa bliver Samfærselen lettet, Besøg og Gjenbesøg holde ikke op, og Stegevenderne faae ingen Hvile.

Tilgiv mig den lange Beskrivelse; det var nemlig i en saadan smuk Juletid, at jeg med let Hjerte, efter flere Aars Pløining i Künöl og vor gode Ven B's Hefter og dernæst overstanden Attestats, gjorde en Reise over til Jydland for at forfriske mig efter mit Arbeide, og denne Forfriskning haabede jeg at kunne tage hos min og din Ven, Vilhelm Frank. Mine Forældre vare døde, jeg havde intet Hjem, mine Venners maatte da være mit. Vilhelm havde dengang allerede nogle Aar været Huuslærer hos en Enkefrue, der eiede en stor Herregaard i Nærheden af A., og hvis Børn, en Datter og en Søn, han havde hjulpet til at opdrage. Ifølge den paa Landet

gjældende Gjæstfriheds Lov turde jeg, skjøndt ukjendt af Fruen, paa min Vens Anbefaling vente mig den bedste Modtagelse, og den landlige Hospitalitet fornægtede dengang ikke heller sig selv. — Af Fruen, — saaledes kaldtes hun i Egnen, — af hendes Børn, en Datter paa sexten og en Dreng paa syv Aar lige indtil den gamle Stine og Skytten blev jeg modtaget som en gammel Bekjendt, var snart indviet i alle Gaardens Hemmeligheder og deelagtiggjort i alle Festens Glæder, der havde udbredt ligesom et forhøiet Liv over hver enkelt Person. Kun Frank syntes mig ikke at være den Samme, som jeg før havde kjendt ham, eller i det mindste maatte der i hans Indre bevæge sig noget, som stred mod den opvakte Lystighed, hvortil alle Omgivelserne skulde opfordre ogsaa ham. Vistnok var han ikke af det Slags svage Mennesker, der, fordi de ikke formaae at beherske deres Mismod, saa let støde an mod de udvortes Forhold, blive sære, forbittre Andre Øieblikkets Frugt, og forværre deres egen Tilstand. Tvertimod søgte han at skjule for Andre de Skyer, som formørkede hans Himmel, ved at deeltage i enhver Fornøielse, som Tiden frembød, og syntes det endog undertiden, som var han det Hjul, der satte Selskabelighedens Maskine i Drev. Men mig, der kjendte hans Characteer nøiere, blev det ikke skjult, at dette meest var

en Bestræbelse for at overdøve en vis Uro, der bevægede hans Indre.

Jeg bemærkede dette strax den første Dag efter min Ankomst. Jeg var gaaet ud om Morgenen, tidlig, for fra een af de omliggende Banker at betragte den smukke gamle Gaard, der med sine rødbrune Mure i det vinterlige Landskab tog sig herligt ud. Da jeg kom tilbage, traf jeg Vilhelm. Han stod i Borggaarden, som ved et Stakit, der i en Halvcirkel forenede begge udspringende Sidefløie, adskilledes fra den lange og brede Staldgaard, og var just ifærd med at dressere en stor Hønsehund, til hvilken han, med Hundepidsken hængende over den ene Skulder, snart uddeelte Brød, snart Klaps, snart gode Ord.

„Det var ret besynderligt," raabte han, saasnart han saae mig, i det han gav Hunden den sidste Bid Brød, og tørrede Haanden for at række mig den, „det var ret besynderligt, at min Moder ikke med Dig har sendt mig Svar paa mit sidste Brev! Intet i Verden er mig i dette Øieblik vigtigere end det Brev, som jeg venter fra hende!"

„Naar skrev Du da til hende?" spurgte jeg.

„Med sidste Post," var Svaret.

„Men, kjære Ven! Du forlanger altsaa umulige Ting; din Moder kunde jo ikke engang have faaet

dit Brev før min Afreise fra Byen; og desuden sagde jeg Dig jo i Aftes, at hun, da jeg besøgte hende, for i det Mindste at bringe Dig en Hilsen, selv havde klaget over din lange Taushed, men dog havde i Sinde med det Første at skrive."

Du kjender ikke Fru Frank, og jeg maa derfor sige Dig, at denne Kone med alle Egenskaber, der pryde en Hustru og Moder, dog forener en saa stor Grad af honnet Ambition, at den næsten grændser til en mindre elskværdig Stolthed. Det var hendes ivrigste Ønske, at hendes eneste Søn skulde studere Jus; thi hun haabede, at hans udmærkede Evner og hendes Forbindelser skulde føre ham paa en glimrende Levevei. Men Vilhelms afgjorte Tilbøielighed for den geistlige Stand og Landlivet, — ikke engang i Kjøbenhavn ønskede han at blive Præst, — lagde hendes høitstræbende Planer uoverstigelige Hindringer i Veien. Uagtet hendes inderlige Kjærlighed til ham, anvendte hun dog al sin Myndighed, ja endog Strenghed for at formaae ham til at føie sig efter hendes Ønsker; men skjøndt han i enhver anden Ting var lydig og føielig, saa strandede dog ethvert Forsøg til at bøie ham efter hendes Villie paa hans urokkelige Fasthed. Blev hun nu overrasket af denne usædvanlige Modstand, eller indsaae hun det Urigtige i sit Forlangende, nok, hun gav efter, og han tog

theologisk Examen; men da han endnu var for ung til at blive Præst, og hans fine Følelse forbød ham længere at leve af Moderens Godhed, tog han en Huuslærerplads, hvor han, som sagt, havde gjort sig ligesaa yndet, som da han levede blandt os. Men denne hans Moders Eftergivenhed, som han ikke før syntes at have kjendt, havde gjort et saa dybt Indtryk paa hans Hjerte, og i den Grad forstærket hans Taknemlighed, at han siden den Tid gjorde sig, saa at sige, til Slave af hendes Ønsker, og aldrig uden hendes Samtykke foretog sig noget Skridt af Vigtighed.

Han taug. — „Altsaa," vedblev jeg, „kan Du ikke vente Brev før i Morgen Formiddag; thi, som jeg hører, kommer Posten først i Nat til A., Breve og Aviser kunne altsaa ikke være her før et Par Timer efter Dagbrækningen."

Han lod Hunden apportere et Stykke Brænde, som just laae ved hans Fod, skjød Kasketten bag af Nakken og purrede sig i Haaret, idet han adspredt saae efter Hunden.

„Der er noget passeret med Dig," sagde jeg efter forgjæves at have ventet paa Svar, „Du ligner Dig selv ikke meer; enten er Du forelsket, eller i Gjeld, eller — hvad feiler Dig dog, kjære Ben!"

Han saae paa mig med et hos ham sjeldent

Udtryk af blid og dyb Glæde, og sagde med et let Suk: „Jeg er usigelig lykkelig! men," lagde han hurtigt til, som for at skjule sin Følelse, „jeg venter, som Du veed, snart at blive befordret, det er saa piinagtigt at gaae i denne Uvished; tillige har jeg nu ikke saa meget at bestille her, siden jeg mistede mine to Discipler; — nu er jo Frøken Marie alt for et Aar siden confirmeret, og har udlært!"

„Hvorledes?" spurgte jeg forundret, „læser Du ikke længer med den lille Dreng?"

„Jo det forstaaer sig," var Svaret.

„Men Du sagde jo: mine to Discipler; havde Du da flere end disse To?"

„Aa, ja vist, en lille Bondepige!"

„En Bondepige?"

„Ja, ja, en Bondepige," svarede han utaalmodig over min Undren, „en Datter af en fattig, gammel Huusmands Enke. Hun har fra sin tidlige Barndom været Frøkenens Legekammerat, og da hun artede sig vel, og syntes at have gode Evner, lod Fruen hende tage Deel i de andre Børns Underviisning."

„Ei, ei!" raabte jeg leende, „og nu har hun vel skudt Huen bagaf, og faaet Kam i Haaret, parlerer Fransk, skal dog være Bondepige, og er altsaa fordærvet for sin Stand? Det har Du nu paa din Samvittighed!"

„Saa?" sagde han med Bitterhed i Tonen; „fordi hun har lært at skrive, regne og bogstavere lidt menneskeligt, lært lidt Tydsk; fordi hun har gjennemgaaet en Dandseskole, skulde hun maaskee være fordærvet for sin Stand? Fruen er en saare fornuftig Kone, hun har indseet al slig Fare, ligesaagodt som min superkloge Herre; hun har ladet hende bevare sin Bondedragt, og har holdt hende til saadant Arbeide, der sømmer sig for hende, og hun skal nu snart ud at tjene!"

„Hvor er hun da nu?" spurgte jeg, „endnu har jeg ikke seet hende!"

„Seet hende?" svarede han, „jeg har heller ikke seet hende i flere Dage; thi hun er gaaet hen at besøge sin Moder, der boer i Rum By, halvanden Miil herfra. Husker Du ikke det smukke, gamle Hoved, tegnet med Sortkridt, som Du i Aftes med en ægte Kunstkjendermine sammenlignede med et Arbeide af Gerard Douw, det, som hænger i Frøkenens Kabinet? Det er Pigens Moder. Skuespiller W., vor gode Ven, som forrige Sommer var her med en Deel andre af det kongelige Theaters Personale, fandt saa meget Behag i den gamle Kones Ansigt, at han tegnede det, og forærede mig — vil jeg sige — Datteren det! — Heida, Mahmud!" Han fløitede Hunden til sig, og tog den ved begge Ørerne.

„Hm! fordærvet! dig har jeg ogsaa optugtet og underviist, og givet dig en nobel Dannelse; har jeg kanskee ogsaa fordærvet dig for din Stand, min stakkels Dreng? Kom!" raabte han til mig, medens han slog Knald med Pidsken, og Hunden sprang gjøende omkring ham, „kom, Fruen venter os ved Frokosten; til Middag er her Selskab, og i Aften skulle vi Alle til Dands hos Forpagter Hansen, — og i Morgen kommer da Posten! Om et Par Dage skal vore Folk have Lystighed, da, haaber jeg, da skal jeg først dandse ret af Hjertensgrund; thi den Post, den Post! Kom, kom, og vær lystig, og see ikke saa alvorlig ud! man kalder Dig ellers en gammel, pedantisk Candidat, og beklager ynkeligen det stakkels Pigebarn, der engang skal holde ud med Dig i en forrøget Præstegaard!"

Han trak mig afsted. Dagen hengik muntert, og efter Bordet kjørte det samtlige Selskab i tre Vogne til den omtalte Forpagter Hansen, der boede omtrent en Miil fra Fruens Gaard.

Her var Alt levende og i Bevægelse. Lysene vare tændte paa alle mulige Lysestager og Lampetter, pyntede Tjenestepiger trængte sig gjennem Brimmelen af de forsamlede Gjæster og bød Theevand om; i nogle Stuer bleve Spillepartier ordnede for de Ældre; en gammel lystig Skolelærer fra Egnen havde samlet alle

smaa Piger og Drenge omkring sig, og morede dem ved mange Narrestreger, meest dog ved sin egen snurrige Person; men oppe fra den saakaldte Storstue hørtes Violiner stemmes, enkelte Løb af en Fløite og Stød i et Valdhorn. Man havde ventet lidt paa os, og næppe havde derfor Damerne ordnet deres Pynt, og faaet tilstrækkeligt Theevand og Tvebakker, før Forpagterens Søn, en rask, ung Landmand, førte Frøken Marie op i Salen for at aabne Ballet med hende, og snart var alle Fødder, som besad nogenlunde Takt og Behændighed, i levende Bevægelse. — Efter et Par almindelige Dandse, fik man Lyst at prøve en Bondedands; men da jeg ikke vilde vove at deeltage heri, satte jeg mig hen for at see til. Den lille Frits, Fruens Søn, stod ikke langt fra mig, og saae, som det syntes, med Forundring paa de vilde Spring, hans Lærer gjorde; thi han dandsede, forekom det mig, med Flid ret voldsomt.

Jeg kaldte paa ham: „Skal Du ikke dandse, lille Frits?“

„Nei, Forpagterens Mariane vil ikke dandse med mig!“

„Vilde Du da saa gjerne dandse med Mariane?“

„Ja, det er jo min Kjæreste! — men om et Par Dage skal der være Gilde hjemme for vore Folk, saa kommer jeg nok til at dandse.“

„Hvorledes det?"

„Jo, saa dandser nok Johanne med mig."

„Johanne? hvem er Johanne?"

Drengen trak sig lidt tilbage, og saae paa mig med store Øine, som om han vilde sige: „Du vil nok narre mig? kjender Du ikke Johanne?" — Jeg maatte lade, som om jeg vidste det. „Og saa," vedblev Drengen snaksom, „saa dandser Hr. Frank denne Dands med Johanne, og naar de saa ere færdige med Dandsen, saa kysser han hende."

„Kysser hende? Hvad siger Du? Hvoraf veed Du det saa bestemt?"

„Jo, jeg skal sige Dig, det saae jeg, han gjorde forrige Aar accurat efter denne Dands. De gik ind i den blaae Stue ved Siden af, og der laae jeg i Sophaen og havde sovet, og saa stod de der, og saa snakkede de, og saa kyssede han hende saadan" — dette Saadan lagde han et særegent Eftertryk paa.

„Og hun ham igjen?"

„Ja, det forstaaer sig, hun slog begge sine Arme om hans Hals! Men", vedblev Frits med en vigtig Mine, „det var dog ikke rigtigt af Hr. Frank, var det vel, Du?"

„Hvoraf veed Du, at det ikke var Ret?"

„Jo, jeg skal sige Dig, det hørte jeg, min Mama sagde til Jomfru Christensen!"

„Ah, Huusjomfruen? ikke sandt?“

„Jo!“ sagde han, nikkende med Hovedet.

„Men, hvoraf vidste din Mama, at Hr. Frank havde kysset Johanne?“

„Jeg fortalte hende det strax!“

„Men burde Du fortælle saadant til din Mama?“ spurgte jeg for at prøve ham.

„Ja, det forstaaer sig,“ svarede Frits med gammelklog Anstand, „Hr. Frank siger selv altid til mig: Du maa aldrig skjule nogen Ting for din Mama! Men veed Du hvad,“ lagde han eftertænksom til, „Du kan troe, han vil have hende til sin Kone!“

Jeg loe høit: „Hvoraf slutter min kloge Frits da det?“

„Jo, det sagde min Mama til Jomfru Christensen. For jeg skal sige Dig, naar To saaledes kysses og holde af hinanden, saa ville de alletider gifte sig med hinanden!“

„Men sig mig dog, Frits, hvem er Johanne? hvorfor er hun ikke her?“ — Paa disse Spørgsmaal fik jeg intet Svar; thi Frits havde faaet Øie paa en Pige, der paa et stort Fad bar Pebernødder og Kager til Børnene ind i en anden Stue, og hende var han pludseligen fulgt i Hælene.

Min gode Frank var altsaa forelsket op over begge Ører, det vidste jeg nu i det mindste; men

denne Johanne, hvem var hun? Skulde det være —? Jeg kjendte jo rigtignok vor Ven tilbunds, og vidste, at hans Phantasie ofte foregjøglede ham Eventyr, der i Tanken vare liflige, men ofte i Virkeligheden sank saa meget dybere; dog — skulde min Formodning her have truffet det Rette, saa vilde dette Tilfælde overgaae alle mig hos ham bekjendte Træk. Under disse Betragtninger, der forekom mig just ikke at føre til noget glædeligt Resultat, kom Frank, blussende af den heftige Dands, farende over Gulvet hen til mig, greeb mig i Kjolekraven med begge Hænder og ruskede mig stærkt. Han havde staaet omringet af en Flok unge Piger, og som sædvanligen af og til vakt en lydelig Latter.

„Vil Du vaagne?“ raabte han; „Frøken Marie og de øvrige Pigebørn derhenne paastaae, at Du i Aften maa være meget theologisk stemt, eller ogsaa maa Du savne Nogen her. Speil Dig i mit følgeværdige Exempel, og vær glad, saalænge Du kan; Gud veed, hvorlænge det kan vare! Savner Du Nogen?“ vedblev han med Ironie, „Du stakkels Henrik! er hun i Kjøbenhavn? eller hvor? sig mig det! Kom, vi ville drikke hendes Skaal!“

Han tog mig under Armen, drog mig ind i en anden Stue, bragte fra Skjenkebordet to Glas Punsch, og klinkede med mig: „Din Donna!“

„Jeg har ingen, min kjære Frank! men jeg vil foreslaae en anden Skaal: en lykkelig Post i Morgen!"

Han saae alvorligt paa mig, satte Glasset, og trykkede min Haand: „Du skikkelige Fyr! Tak skal Du have! Ak! vidste Du — — Nu vel," i det han klinkede med mig, „en lykkelig Post i Morgen, og Du skal i Overmorgen see mig som en net, stadig Ungersvend; thi nu maa jeg rigtignok med Gevalt sætte mig i Lune, for at dæmpe min uhyre Længsel!" — Jeg vilde tale, men han afbrød mig: „Hører Du Cotillon! Du skal jo dandse med Frøken Marie? Forpagterens Søn er allerede ganske skinsyg paa Dig. Tag Dig i Agt for ham, han har nogle skrækkelige Knokler, den Karl; han bærer en Tønde Ærter op paa sin Faders Loft ligesaa let, som Du sætter Badens latinske Lexicon paa din Hylde!" Saaledes talende gik han fra mig, og Dandsen adskilte os den øvrige Deel af Natten.

Da Morgenrøden henimod Klokken syv begyndte at oplyse det smukke Vinterlandskab, hvor alt var stivt af Frost og glimrende af Snee, toge vi Afsked fra vort Selskab. Jeg maatte, hvor gjerne jeg end ønskede at sidde hos Frank for at tale med ham, tage Plads hos Fruen og hendes Børn i den lukkede Vogn, medens Frank satte sig paa Postvognen. Da jeg saae, at mine Damer ikke vare oplagte til Samtale, kom

jeg uvilkaarligen lidt efter lidt til atter at tænke paa Frank og den besynderlige, spændte Stemning, der selv hos ham forekom mig unaturlig, og som gjorde mig ret urolig, selv vidste jeg ikke at gjøre mig Rede, hvorfor. — Jeg blev vækket af mine Betragtninger ved at Vognene standsede.

„Hr. Frank vil staae af!" raabte den forreste Kudsk til den anden. Jeg aabnede Slaget, og saae, at vi befandt os paa en indgrøftet Vei, der løb over en Banke. Neden for denne strakte sig en stor Mose, hiinsides denne en Skov, og over Skoven kunde jeg see et Kirketaarn og Rygningen af nogle Huse, som vare ganske røde af Solens Straaler, der just nu brød frem over Horisonten.

„Hvad er det for en By?" spurgte jeg Kudsken.

„Hist ovre?" spurgte han, og pegede med Pidsken; „det er Rum By, Herre!"

Da Frank kom springende hen til Slaget for at sige Farvel, sagde Fruen: „De skulde dog vogte Dem, og ikke gaae i denne Kulde, efter at have dandset saa meget, kjære Hr. Frank!"

„Det er just godt," svarede han hastigen, som frygtede han for at overtales, „at bevæge sig i den friske Morgenluft; jeg gaaer til A. for at hente Posten, og kommer om et Par Timer sikkert igjen. Adieu!" — Han sprang over Gjerdet ind paa Marken, og

da vi ved Foden af Bakken gjorde en Dreining, saa at man paa langs kunde oversee hele Mosen, saae jeg ham allerede med hurtige Skridt at ile over den henimod Skoven.

Da vi kom hjem, gik de Andre alle til Sengs; men jeg besluttede at oppebie Franks Tilbagekomst. Mit Kammer var varmt og hyggeligt, saltede Roser duftede paa Ovnen, og en Bog og en Kop Kaffee holdt mig aarvaagen; jeg havde klædt mig om, og befandt mig saare vel. Næppe havde jeg siddet en halv Time i mit Kammer, før jeg saae Postbudet, — det var kjendeligt paa Tasken, — komme op ad Gaarden; og lidt derefter bankede det paa min Dør. Det var den gamle Stine, som bragte mig et Brev.

„De sagde dernede i Kjøkkenet, at De ikke vilde gaae i Seng, men havde faaet Kaffee op, og derfor var jeg saa dristig, at bringe Dem dette. Her er ogsaa et Brev til Hr. Frank; det er nok fra hans Moder, kan jeg see af Seglet. Det er ret slemt, at han er gaaet den lange Vei forgjæves; thi som jeg hører af Lars, Kudsken, er han gaaet til A. fot at hente Posten. Men," lagde hun til med en snu Mine, „Skytten fortalte ogsaa nede i Borgestuen, at han havde mødt ham i Rum Skov, han løb saa stærkt, sagde Skytten, at han kunde rende en Hare op han har nok forsinket sig ved den lange Omvei; thi Veien

til A. gaaer ikke gjennem Rum By, nei mæn gjør den ei?"

Hun smidskede og gik; jeg læste mit Brev, Aviserne og et Par Blade af en Coopersk Roman, som jeg fandt i en Toiletskuffe, og et Par Timer kunde omtrent være forløbne, da jeg saae Frank mere springende end gaaende komme ind ad den yderste Port. Hatten sad ham bag i Nakken; Frakke, Kjole, Vest stode aabne, hans Kinder blussede, og uagtet det frøs syv Grader, løb Sveden ham strømmeviis ned ad Panden. Jeg skyndte mig ned i Dagligstuen for at tage imod ham.

„Hvor er mit Brev?" raabte han med skjælvende Stemme, i det han kom farende ind ad Døren uden at svare paa min Tiltale: „Postmesteren i A. sagde mig, at Budet havde faaet det tilligemed de øvrige!" I det samme kom den gamle Stine ind med Brevet i Haanden.

„Er det til mig?" sagde han utaalmodigen, og rakte Haanden ud derefter.

„Ikke saa hidsig, unge Herre!" sagde den Gamle i den spøgende Tone, som yndede Tjenestefolk undertiden tør bruge, og holdt Haanden med Brevet paa Ryggen: „ikke saa hidsig! først atten Skilling her paa Bordet, før faaer De det ikke!"

Han stirrede paa hende og Brevet, som frygtede

han, det skulde smelte bort for hende, medens begge hans Hænder med utrolig Hurtighed undersøgte alle Lommer, og da han intet fandt i dem, sprang han som et Lyn ud af Døren, op paa sit Værelse i venstre Fløi. Et Par Secunder derefter hørte vi ham storme ned ad Trappen; han kom ind, kastede Pengene paa Bordet, og greb Gjenstanden for sin heftige Længsel. Men just, som han gjorde Mine til at bryde Seglet, saae jeg, hvorledes Dødblegbed dækkede hans Ansigt, Øinene lukkedes, Haanden knugede krampagtigen Brevet sammen, og inden jeg kunde komme ham til Hjælp, segnede han om paa Gulvet, og var — steendød.

Tænk Dig vor Skræk! — Jeg lod ved Forvalteren hente en Læge, og den gamle Stine maatte vække Fruen. Hun kom strax, og anordnede med den hende egne Fatning Adskilligt, der kunde synes passende for vor stakkels Ven. Vi lagde ham ind i et Sideværelse; ak, jeg kan ikke beskrive Dig den smertelige Følelse, hvormed jeg hjalp til at bære den smukke, kraftfulde Skikkelse, som jeg et Øieblik i Forveien havde seet handle i al sin Ungdoms Ild og Liv; — aldrig føler man sin Afmagt og Uselhed stærkere, end i et saadant Øieblik! —. Lægen kom; men saasnart den gamle Mand sindig og rolig havde seet et Øieblik paa Frank, og foretaget de ved slige Anledninger passende

Forsøg, saa rystede han paa Hovedet, og sagde: „Her standser min Kunst! Imidlertid raader jeg til at lade vaage hos ham.“ Da han var kjørt, opsøgte jeg Fruen; hun maatte vel, meente jeg, hos Frank ogsaa have bemærket den underlige Stemning, der for mig, som dog i saa lang Tid ikke havde seet ham, havde været saa paafaldende, og maatte vel ogsaa have i det mindste Formodning om sammes Aarsag. At hans Død tildeels var en Følge af hans voldsomme Anstrængelse om Natten og Formiddagen, var rimeligt nok; men en indre, heftig Uro var saa umiskjendeligt at spore i hele hans Opførsel, at man nødvendigen ogsaa maatte tænke sig denne som en medvirkende Aarsag. Jeg fandt Fruen siddende ved et Vindue, som vendte ud til Gaarden. I det Øieblik, da jeg vilde begynde mine Spørgsmaal om den Sag, der saa meget laae mig paa Hjerte, faldt just hendes Øie ud over Gaarden, og i det samme slog hun Hænderne sammen, og udraabte, ligesom pludseligen greben af en smertelig, veemodig Følelse: „O Gud! hende have vi da slet ikke tænkt paa! Hvad vil hun vel sige! stakkels Johanne!“

Jeg traadte hurtigen til Vinduet, og min Nysgjerrighed, som var vakt ved disse medlidende Udraab, men især ved Navnet Johanne, blev strax paa en saare behageligt overraskende Maade tilfredsstillet. Jeg

havde tænkt mig hende som et stærkt Bondefruentimmer, bredskuldret og høi, hvis meste Skjønhed bestod i Ungdom og Sundhed. Men jeg havde tildeels bedraget mig. Den Pige, der kom langsomt gaaende op ad Staldgaarden mod Hovedbygningen, og som strax tykkedes mig det lifligste Syn, mit Øie havde seet; var rigtig nok, hvad Stof og Klædernes Snit angik, klædt aldeles som de andre Egnens Bønderpiger; men Legemets deilige Former kunde ikke skjules selv af det stive Klædemon. Hun var snarere lille end stor, og skjøndt hun var slank som et Rør, var dog hvert Lem ungdommeligt trindt, og med alt dette forenede hun i sine Bevægelser den yndigste Smidighed og Nyghed. Hunden Mahmud, som var kommen ind ad Porten med hende, gav mig ret Leilighed til at glæde mit Øie. Stod hun stille for at klappe den, hældede hun sig til Siden for at undgaae dens Spring og Kjærtegn, standsede hun for at true den med oprakt Finger, eller satte hun sig ned for at caressere den, saa aabenbarede sig i enhver Stilling og Bevægelse en riig Mangfoldighed af Skjønhed og Ynde. Du maa derfor ikke undre Dig, at Synet af hende i dette Øieblik, der blev mig det vigtigste i mit Liv, næsten ganske fortrængte min Smerte over Tabet af min Ven, ja siden efter mildnede den bittre Sorg, og frembragte den underlige, blandede Følelse, der

stundom gjør visse Øieblikke i vort Liv til de mærkeligste og betydningsfuldeste. Og hvor velgjørende er det da ikke, at der er mere end een Stræng i vort Bryst, der kan klinge; kun derved kunne Dissonanserne, der ellers vilde bringe vort indre Øre til Fortvivlelse, lidt efter lidt opløses til den beroligende, rene Accord!

Det syntes, som om hun søgte Nogen. Da hun var traadt ind i Borggaarden, satte hun sig — sagtens med Forsæt — paa Huk, og efterat have lagt en lille Pakke, hun havde baaret, paa den frosne Steenbro, caresserede hun Hunden; men begge de deilige mørkeblaae Øine, der tindrede af Kløgt og Skjelmeri, sendte imidlertid ligesom lysende Strømme af Ømhed og Længsel op til Vinduerne i venstre Fløi, som om hun ventede der at see Nogen.

Fruen tørrede sine Øine, og aabnede Vinduet: „Kom dog op til mig, lille Johanne!" raabte hun. Overrasket dreiede Johanne hurtigen sit Ansigt hen imod os, og traadte lidt efter ind i Stuen. Med naturlig Frihed og Anstand hilste hun, kyssede Fruens Haand, og fortalte med Liv og Munterhed om sin gamle Moder og om Julens Glæder. Men da hun derpaa gjorde Mine til at gaae bort, søgte Fruen atter at knytte Samtalen. Det lykkedes vel for en Deel; men jeg mærkede tydeligen, saavel hvor piinlig Fruens

Stilling var, da hun var tvivlraadig, om hun strax turde aabenbare Johanne Franks Død, eller ei, som og, med hvilken urolig, kjærlig Ængstelse denne ventede det Øieblik, da hun kunde ile til ham. Endelig tog hun Mod til sig, og sagde: „Jeg har noget her, som jeg har besørget syet for Hr. Frank; jeg haaber det vil være ham en Fornøielse, derfor vil jeg bringe ham det strax!"

„Du kan ikke faae Hr. Frank i Tale nu," sagde Fruen med usikker Stemme.

Den unge Pige blev opmærksom; hendes Øine bleve alvorlige, og med dæmpet Stemme spurgte hun: „Hr. Frank er dog ikke syg?" Da man nølede med Svaret, udbrød hun hurtigt: „Min Gud! hvad er der skeet? De see alle saa alvorlige paa mig! Kjære Frøken Marie," idet hun henvendte sig til denne, der just var traadt ind, „sig De mig, for Guds Skyld! hvad er der skeet?" Frøken Marie kunde ikke tilbageholde sine Taarer, men brast i heftig Graad. Johanne stod et Øieblik taus, betragtende enhver af os med fast Blik, og spurgte derpaa med sikker Stemme, der antydede, at hun ventede det værste Svar: „Han er altsaa død?"

Da jeg nok saae, at hverken Moder eller Datter vilde være i Stand til sammenhængende at meddele hende det Forefaldne, søgte jeg saa skaansomt, jeg kunde,

at gjøre det. Jeg saae, medens jeg talede, hvor bleeg hun blev, hendes deilige Øine betragtede mig, og syntes at takke mig for hvert formildende Udtryk, jeg brugte; men hendes Rolighed ængstede mig, hun græd ikke, hun sukkede ikke; hendes Elskovs Hemmelighed laae skjult i denne udvortes kolde Ro, som en ung Blomst, der skal visne under den fildige Vaarsnee. Men da jeg fortalte hende, hvilke Foranstaltninger der vare trufne, om det muligen kun skulde være en Dødssøvn, saa vendte hun sig hurtigen til Fruen og sagde: „De tillader vel, kjæreste Frue! at jeg sidder inde hos ham?“ Hun sagde disse simple Ord, som alt hvad hun talede, med et characteristisk Udtryk i Stemme, Ansigt, Holdning, saa bøieligt, saa overtalende, at det vilde have været mig umuligt, at afslaae hende det. Ogsaa Fruen maatte efter nogle svage Indvendinger vige for hendes Overtalelse, hvorpaa Johanne kyssede hendes Haand saa inderligt, saa taknemmeligt, som om hun af denne Haand havde modtaget det, der nu alene havde nogen Værdi for hende, kastede sit Halstørklæde, og ilede ind i Værelset, hvor Frank laae.

Vi skiltes ad. Henimod Aften, da jeg traadte ind i den daglige Stue, kom Fruen mig imøde: „Jeg har ventet paa Dem, for ved Deres Hjælp maaskee at formaae Johanne til at forlade Hr. Frank. Døden har vist berøvet hende mere end Dem og os, og jeg

frygter for hendes Sundhed: hun er mig kjær som mit eget Barn!" Jeg fulgte hende. — I Værelset, hvor den Døde laae, fandt vi Pigebarnet liggende henslængt ved Siden af Leiet med den ene Arm og Ansigtet hvilende paa hans Bryst; i den anden holdt hun et aabent Brev, det samme, som Frank havde faaet om Formiddagen. Hun havde grædt, og græd endnu, som om hun bogstaveligen vilde hensmelte i Taarer, og havde ogsaa vædet hans Bryst og Arm og sit eget Tørklæde med sin Graad. Hun var halv afmægtig, og lod sig paa Fruens venlige Anmodning villigen føre til sit Kammer og bringe til Sengs.

Brevet, som oplyser, hvad der maaskee endnu kunde synes tvivlsomt i denne Tildragelse, det, som Frank døende havde knuget sammen i sin Haand, kan jeg, sagde Henrik, i det han gik til sin Pult og fremtog et Papir, forelæse Dig; her er det.

Kjøbenhavn, Decbr. 18**.

Hvormegen Glæde dit Brev, min elskede Vilhelm! foraarsagede din gamle Moder, vil jeg næppe kunne beskrive Dig, og især hvor godt det gjør mit Hjerte, at kunne sende Dig et Svar derpaa, som vil være Dig fyldestgjørende. I Grunden var det dog ikke Ret, og, hvis jeg ikke holdt saa meget af Dig, kunde jeg gjerne faldet paa at skjænde lidt, fordi Du blot eet Øieblik kunde tvivle om mit meest ubetingede

Bifald i en Sag, der for din fremtidige Lykkes Skyld maatte være mig kjær og vigtig. Og hvad er det saa vel for en Byrde, Du lægger paa din Samvittighed? Dog vel ei din edelige Forsikkring til mig, at Du aldrig uden mit Samtykke vilde gifte Dig? Vel kjender jeg Dig, og veed, at dit sværmerske Hjerte og dit varme Hoved undertiden — tilgiv mig — forskrue Dig lidt; men dette var, selv under hine Forudsætninger, ikke ganske naturligt. Skal jeg da forklare mig tydeligere? Din Eed, var den ikke fra min Side frivillig? uden Tvang? Og havde den end ikke været det, kunde jeg da ikke gjengive Dig dit Ord? Har Du da virkeligt saa liden Tillid til min Kjærlighed, at Du skulde frygte et Afslag, fordi dit Valg ikke var mit? — Hvis Sagen i sig selv ikke var saa alvorlig, vilde jeg næsten anseet det for dit Spøg, trods den alvorlige, høitidelige Tone hvori Du omhandler den. Ak! jeg mindes endnu saa levende den Aften, da Du gav mig hiint høitidelige Løfte. Jeg havde i de Dage samtykket i, at Du valgte den geistlige Stand. Du var kommet hjem til mig fra et Collegium hos S., og sad saa stille henne i Vinduet. Jeg spurgte Dig tilfældigviis om Aarsagen til din usædvanlige Taushed. Da satte Du Dig hos mig i Sophaen — Du forskrækkede mig, som sædvanligen, med din Heftighed, — og tilsvor

mig med de helligste Forsikkringer, at Du, som et Beviis paa din Taknemmelighed for min nyligen udviste Eftergivenhed, kun af min Haand og med mit Samtykke vilde tage nogen Hustru. Jeg modtog dit Løfte, men — jeg gjentager det, — jeg tog ikke dette Løfte af Dig. Og hvorfor skulde jeg ikke have modtaget det? Maatte dette ikke glæde en Moder, at hendes eneste, elskede Barn gjengjælder hendes Kjærlighed med Tillid? — Dog nu vær rolig, kjære Søn! Du har indfriet dit Ord! Er den lille Bondepige (i din Iver har Du glemt at sige mig hendes Navn) kun halv saa elskværdig, som Du beskriver hende, saa maatte jeg jo stride mod din Lykke, hvis hun ikke ogsaa blev mit Valg. — Mag det saa, at Du i Foraaret med hende kan møde mig hos min Broder i Fyen, for at jeg kan lære min Svigerdatter at kjende, og glæde mit Hjerte ved din Lykke. Hvad der især indtog mig for hende i din Beskrivelse, var hendes fine, qvindelige Forhold under dit, tillad mig, noget kjække Frieri ved Høstgildet — Endnu til Slutning maa jeg sige Dig, at din salig Faders gode Ven, Etatsraad M., i Gaar var hos mig for at melde mig, at Du var øverst indstillet til det Præstekald, som Du søger i Jydland. Omfavn din Kjæreste fra mig, og Gud velsigne Eder Begge.

Da Henrik havde forelæst mig dette Brev, satte han sig atter hos mig. „Jeg kan," sagde han efter nogle Øieblikkes Taushed, „see paa dit Ansigt, at Du maa have eet eller andet Spørgsmaal at gjøre mig. Du vilde vel saaledes for Exempel gjerne vide noget om den lille Johannes senere Skjebne. Du maa da ikke troe, at hun, skjøndt dybt greben af sin Sorg, tæredes hen af Græmmelse, eller visnede hen som Rosen i Enge; dertil var saavel hendes aandelige som legemlige Natur altfor sund. Hun var jo saa ung, og et ungt Hjerte besidder megen Spændkraft; det giver efter for Skjebnens Tryk, men kan derfor ogsaa, for at bruge et forslidt Billede, som det grønne Ax efter Stormen atter reise sig og gjenvinde Kraft. — Halvandet Aar efter Franks Død blev hun gift med en Landsbypræst, hvis Livs Lykke hun udgjør; men om hun føler sig ligesaa lyksalig i sin Stilling som hendes Huusbond, det kan Du strax spørge hende selv om; thi der hører jeg allerede, hun kommer for at kalde os til Bords!"

Hesteprangeren.

Svenskekongen, Carl Gustav, laae med sin Hær for Kjøbenhavn; hans Generaler, den unge Prinds af Sulzbach og Grev Steenbock, holdt Fyen besat; og overalt viiste hans Krigere sig som værdige Lærlinge og Sønner af hine tredive Aar; thi de samme Optrin af Grumhed og Udsugelser, der havde betegnet deres Feldttog i Tydskland og Polen, gjentoges nu i Danmark i en saa meget iœlere Skikkelse, som Nationalhadet, medens det forstærkede Krigens Rædsler, hos den raae Hob ogsaa syntes at retfærdiggjøre deres Voldsgjerninger. Det Land Fyen var saaledes ogsaa Skuepladsen for flere saadanne Optrin, af hvilke hiin Tids Historie har opbevaret en Mængde saa oprørende, at man stundom er fristet til at drage Beretningernes Sandhed i Tvivl. Mænd og Qvinder, — saa fortæller man —, Præster og Lægfolk, Gamle og Unge, Fornemme og Ringe vare ideligen udsatte for de skrækkeligste Mishandlinger, naar kuns Soldaten derved saae Muligheden af at tiltvinge sig et rigt Bytte,

eller vel endog blot at hævne sig over et feilslaget Haab. Blandt Landets egne Børn rugede indbyrdes dump Ængstelse og sky Mistro; thi selv blandt disse fandtes flere, der, ledte af Frygt eller forførte af Haab om Deelagtighed i Fordele, hemmeligen og aabenbare gik Fienden tilhaande. Til al denne Jammer, som Svenskens Ankomst medførte, kom endnu, at Øen dengang endnu næppe havde kunnet gjenvinde de indre Kræfter, den tidligere havde mistet i hiin for mindre end tyve Aar siden ophørte Pest.

Var det maaskee Kongens Fraværelse fra denne Ø, var det den Tanke hos Svenskerne, at de snart muligen skulde forlade Landet, eller var det Provindsens bestandigen hjælpeløsere Tilstand, — thi Haab om kraftig Undsætning havde Indbyggerne næsten opgivet, — der gjorde den svenske Soldat saa tøilesløs; nok, det syntes, at Krigens Svøbe henimod Slutningen af Aaret 1659 blev ført med mere Grumhed end forhen. Den tvetydige Hjælp, som den hollandske Flaade ydede, strakte sig for Størstedelen kun til Sjælland, og det gav Fynboerne kun ringe Trøst fra deres Kyster at see den rige Republiks stolte Skibe i lunken Virksomhed krydse i Kattegattet og Beltet. De faa Efterretninger fra Hovedstaden, som man om Sommeren ved enkelte dristige Vovehalse hemmeligen kunde have faaet, vare deels utilforladelige, deels lidet

trøstelige, og ophørte ganske, da Veiret med Aarstiden skiftede, og Storm og mørke Nætter hindrede mellem Øerne Overfarten med smaa Baade.

Ikke langt fra Nyborg ligger en Bondeby, som hedder Vinding. Een af de rigeste Gaardmænd i Byen var Thor Hansen. Han havde en Søn, som naturligviis ikke kunde hedde andet end Hans Thorsen; thi Bøndernes Navne her tillands ere at ligne med et Par Handsker, der, naar de trænges, skifte Plads, saa at den høire bliver den venstre, og den venstre den høire, og saaledes gaae Navnene fra Farfader til Sønnesøn uafbrudt uden at opslides. I Huset hos Thor Hansen var der en ung Pige af hans Slægtskab ved Navn Christine, og hende havde han, uagtet hun ikke eiede andet end sit smukke rødmussede Ansigt og sin raske Krop, dog udvalgt og udseet til Svigerdatter. Dette kunde vel tykkes Somme noget underligt; thi hver den, der kjender lidt til de danske Bønder, vil kunne sande, at ingen Herremand eller Kræmmer kan være mere opblæst af sin Rang og Rigdom, end en velhavende Gaardmand af sin Gaard og Mark, og de saakaldte Mesalliancer ere denne ligesaa vederstyggelige, som hine. Ja, det kommer af det noble Hjerte, som sidder i dem! — Men Thor Hansen

tænkte i dette Stykke lidt anderledes, end hans Jævnlige. Han saae, at Christine var en fix lille Pige, der, saa ung hun end var, efter hans Kones Død allerede i et Par Aars Tid med stor Flid og Dygtighed havde malket hans Køer, kogt hans Grød og spundet hans Hør. Hvad Sønnen, Hans, angik, da var ham Intet i Verden mere magtpaaliggende, end at blive gift med Christine; og da Fader og Søn meddeelte denne deres Plan, saa kunde hun knap svare dem for overvættes Glæde. Forsaavidt var altsaa den hele Sag i Rigtighed, og den Gamle tænkte allerede paa, med Herremandens Tilladelse, at overgive sin Gaard til Sønnen, og selv sikkre sig en lille Aftægt, for paa sine Alderdoms Dage at leve roligt og tage Hvile. Han fastsatte altsaa Dagen til deres Bryllup; Fisken og Saffran til Suppen var allerede kjøbt; — da indfandt sig just Svensken. Dennes pludselige Ankomst gjorde slemme Streger saavel i store, som i smaa Regninger. Saalænge den almindelige Nød i Landet knugede ethvert Hjerte, tænkte Ingen paa Lystighed og Glæde; og et Bryllup, der jo skal være den frydeligste Fest i et Menneskes Liv, vilde jo have stukket altfor stærkt af mod den fælleds Kummer. Deels den ubevidste Følelse heraf, deels andre Omstændigheder bragte den gamle Thor Hansen til at opsætte de Unges Giftermaal, og taus samtykkede disse heri.

I den almindelige Sorg og Qvide kunde dog imidlertid Thor Hansens Huus prise sig lykkeligere, end tusind Andres. Thi Vagtmester Jon Svartberg af det første finlandske Rytterregiment, der havde taget sit Qvarteer i den anseeligste Bondegaard og hos den fornemste Gaardmand i Byen, og det var, som sagt, Thor Hansen, besad dog lidt mere maneerlige Sæder og var af et frommere Gemyt, end de fleste af hans Vaabenbrødre. Det forstaaer sig, han gjorde sin Krigsskole i Tydskland og Polen Ære, og lignede ofte langt mere en Bjørn, end et Lam; han fordrede meget, og befalede strengt; men han satte sig dog en Grændse, og naar hans Vert punktligen holdt sig hans Befalinger efterrettelig, kunde han aldrig fra Svartbergs Side udsætte sig for den vilkaarlige Behandling, der i slige Tilfælde bringer de Undertrykte til Fortvivlelse. Den unge, smidige Vagtmester gjorde sig altsaa, som sagt, til den fornemste Person i Huset; men dermed nøiedes han ogsaa. Han tillod ingen Anden at vove noget Indgreb paa hans Gebeet, og taalte ikke, at hans Kammerater delede dette hans Huusregimente, ligesaa lidt, som han i Tjenestesager lod sig sin Myndighed betage. Hvad der bidrog til at vedligeholde dette hans Maadehold, var en Egenskab, han besad, der, skjøndt den ofte kan blive farlig, dog ogsaa, som i dette Tilfælde, kan føre til noget

Godt: — han var en stor Tilbeder af smukke Piger! — og vist og sandt er det, at blandt de Kunster, som en gammel Latiner — troer jeg — anbefaler os troligen at studere, — ingen kan findes bedre skikket til at blidne Sæderne og fjerne den raae, dyriske Natur, end den Kunst at elske. Nu! Enhver har sin Maneer at studere paa; Svartberg havde sin. Han var en deilig, blond, velvoxen Karl; den høie Læderhjelm, den mørkeblaae Collet, det brede, gule Bandoleer besat med skinnende Spænder og Beslag, de lange besporede Støvler klædte ham usigeligt vel; han var lystig og loe ofte, og naar hans tordnende Latter lød, skinnede der under hans lysebrune Skjæg en Rad friske, hvide Tænder, og de blaae Øine tindrede kjækt og godmodigt. Han stolede nu sagtens paa alle disse elskværdige Egenskaber, der maaskee mange Steder havde erhvervet ham Gunst og Gjenkjærlighed, og havde nok den Formening, at han blot behøvede at vise sig for at vinde de smukke Pigers Hjerter og seire over alle Medbeilere. At han ogsaa hos Christine havde vundet ved Storm, og at hendes Hjerte snart vilde slaae Chamade og overgive sig paa Naade og Unaade, derom tvivlede han intet Øieblik. Han var jo baade smuk og Herre; og endeligen havde han, saalænge Thor Hansens Gaard saa at sige var hans Eie, ikke kunnet øine nogen Medbeiler. Aarsagen her-

til var, at Hans og Christine, saasnart Svartberg var blevet deres Huusfælle, med yderste Forsigtighed, skjøndt uden Aftale, havde holdt deres Forbindelse hemmelig for Krigsmanden, som om et Instinct, en indre Stemme kunde have sagt dem, at heraf kunde fremgaae megen Sorg og Fortræd. Man skulde troe, at de havde lært dette Puds af Isaac og Rebecca; men Forholdene vare dog meget forskjellige. Disse Tvende vare Mand og Kone, Hans og Christine kuns trolovede; Abimelech var en skikkelig, gammel Fyr, og desuden vist ikke meget farlig; Svartberg derimod, ung, ubesindig, heftig, vilde vist næppe engang have gjort sig saa store Betænkeligheder, om han havde siddet paa Gerars Throne.

Erfarne Folk ville paastaae, at det er en ulidelig Pine for et Par Forelskede, naar de ikke, saa ofte de ønske det, kunne see hinanden; men at det endnu maa være bittrere, naar de i en Tredies Nærværelse og for hans Skyld maa tvinge sig til en tilsyneladende Kulde, begribes let. Der skal snakkes og kysses i en Svindelighed, og alt dette, følte vore unge Folk, vilde for den forliebte Svenskers Øine kuns tage sig maadeligt ud; og at han var forelsket som en Sommerfugl, saae man med et halvt Øie. Man behøver kun enten at være et Fruentimmer, eller selv forelsket og skinsyg, for hos Næsten at opdage slige Egenskaber.

De stakkels unge Folk maatte da hemmeligen holde sig skadesløse for denne Tvang, naar enten Svartberg i Tjenesten var fraværende, eller ogsaa Arbeider i Gaard og Mark stundom kunde samle den. Men naar Vagtmesteren var hjemme, vogtede de sig vel; thi da rendte han Christine bestandigt i Hælene, spadsede med hende, tog hende under Hagen, valsede et Par Gange rundt i Stuen, stjal hendes ene Tøffel, naar hun sad og spandt, eller drillede hende med andre lignende vittige Indfald.

Det var en Aften i November Maaned, og for dem, der kjende vort Lands Udseende paa den Tid, behøver jeg ikke vidt og bredt at skildre Naturens raae Udvortes; jeg behøver ei at fortælle, at Kragerne skreeg, at Stormen jog den ene graae Sky bag efter den anden, og susede gjennem den lille Egelund, der, bestaaende af en Snees ældgamle Egetræer og noget Hasselkrat, kun ved en lille Lod adskiltes fra den Hauge, der laae umiddelbart udenfor Thor Hansens Vinduer. Paa hiin Tid nemlig fandtes ved Nyborg og i Omegnen endnu megen Ege- og Bøgeskov, hvoraf for nærværende Tid knap findes Spor, og en saadan lille Gruppe af Træer, der paa nordre Side begrændsedes af en lille Bæk, hørte ogsaa til den Gamles Fæste. Ligesaa vildt og raat det var udenfor paa Marken, ligesaa hyggeligt og luunt var det i Thor

Hansens Stue. Han selv sad magelig i en Stol med et Hynde paa den ene Side af den uhyre Bilæggerovn; og paa den anden Side sad Christine, og spandt. Imellem dem stod en stor Træstage, hvorpaa der hængte en firkantet Jernlampe, og paa Enden af en Bænk havde Hans sat sig saaledes, at han mageligen kunde slaae sin Arm om Pigens Liv, hvilket han heller ikke havde forsømt; han havde end ydermere lagt sin Kind mod hendes Skulder, og i denne Stilling helmede han ikke med at hviske hende allskjøns Ting ind i Øret, og afbrød kun undertiden sin Veltalenheds Strøm for at kysse hende.

„Men hvoraf veed Du Alt dette, Hans? hvem har fortalt Dig det?" sagde Pigen, der hidtil havde hørt til med yderste Opmærksomhed.

„Snak ikke saa høit, min Pige!" sagde Karlen, „den Gamle maa endnu ikke høre det; Sagen er uvis, og Udfaldet endnu mere. Den Gamle bliver hver Dag mere ængstelig, saa jeg næsten frygter for, han kunde falde paa i sin Angst, hvis det saae ud til nogen Fare, selv at kaste Dig i Armene paa den fordømte Svensker."

„Fordømte Svensker?" gjentog Christine, „det maa du virkeligen ikke kalde ham; han har gjort os meget Godt, og intet Ondt; naar jeg tænker paa de to stakkels Smaapiger hos min Farbroder og paa saa

mange andre, saa maa jeg, og Du paa mine Vegne, prise os lykkelige ved at have faaet en saa naadig Fiende til Gjæst!"

„Gud veed," sagde Hans, „jeg indseer meget vel alt dette, og ønsker i Grunden Svartberg intet Ondt, men tvertimod alt Godt, — Dig undtagen! — Men hør nu videre! jeg talede i Eftermiddags med nogle Bønder fra Sletten; de holdt med deres Vogne ved Kroen og forede; thi de havde gjort Ægt for Grev Steenbock, som ligger oppe paa Ladegaarden. Imens Dragonerne, som havde fulgt dem, sad inde i Kroen og drak, listede jeg mig nærmere til og gav mig i Snak med dem. Da de hviskede ganske sagte, og saae sig ængsteligt om, mærkede jeg nok, der maatte være noget paa Færde, og at de vidste noget, som Svensken ikke maatte vide. Jeg begyndte da at fritte een af de Ældste, og han betroede mig, at Rygtet gik i Landet om en svær Undsætning, vi skulde faae; at han havde sine Efterretninger især fra Morten Thy; ham havde han seet ikke langt fra Odense, han stod ved en Smedie og handlede med et Par svenske Officierer."

„Morten Thy? siger Du," raabte Christine næsten høit, „han ligger jo syg?"

„Ti stille, min Pige! Du kjender ikke ham ret, han kan være syg og rask, ligesom han vil; han er

ligesaalidt syg, som du, og hvis ikke din røde Kind lyver, saa er du frisk som en Fisk, — eller maaskee er denne Kind saa rød af mit Kys? Der seer man, hvor sundt det er! Kom, lad mig kysse den anden med!"

„Lad være, Hans! den Gamle hører det Ganteri," hviskede Pigen, og holdt sin Arm for ham.

„Hvad er det, I snakke om Morten Thy?" spurgte den Gamle paa den anden Side af Ovnen; men da han ikke strax fik Svar, gjentog han sit Spørgsmaal med den Tilsætning: „naar du sidder hos Tøsen der, saa kan du hverken mæle eller sandse; du er ligesom Pinds Griis, de maae trække Øret af for at faae den til Truget, og Halen af for at faae den fra Truget!"

Thor Hansen havde næppe langsomt og tvært udtalt disse Ord, og ydet sin Spads den skyldige Latter, før han spidsede Øre, og lyttede ængsteligt. „Hvad er nu det?" sagde han, „hvem kan vel komme paa denne Tid? Svartberg er det ikke, hans Vagt er ei saa tidligen omme. Aa, Hans! spring ud og see, hvem det kan være!"

I det Øieblliks Stilhed, som nu opstod, medens Sønnen løb ud i Gaarden, hørte man Hunden heftigen gjøe, og Vrinsken og Hovslag af en Hest. Lidt efter traadte han ind i Stuen med den nys Ankomne.

„Ja, veed du hvad, min gode Hans," sagde den

Fremmede, „Du kan være god Karl nok for Dig, men det maa jeg bedre forstaae; den sorte Greve er saa stolt et Bæst, som nogen Rytter vil sætte sig skrævs over!"

„Den er jo baade skank og bovlam," mumlede Karlen.

„Ja, Tak skal Du have, Falil!" sagde Manden ivrigt, „jeg har kanskee ridt ham noget træt i Aften, thi jeg har havt et svært Pust, og derfor trækker han lidt paa det ene Been; lad os aldrig tale om det! — Guds Fred og god Aften i Stuen," sagde han, henvendt til Thor Hansen, og rækkede ham Haanden. „Sikken et Veir det er," vedblev han, slog Vandet af sin runde, bredskyggede Hat, saa det hvislede hen ad Gulvet, og strøg sig med begge Hænder ned ad det sorte, buskede Haar og de tykke Øiebryn, „jeg er ganske vaad og stiv og træt, som et gammelt Plovøg; med Forlov!" Han satte sig paa Enden af Bænken ved det store Bord. Det var en lille, firskaaren Karl med langt, tykt Haar, smaa, spillende, sorte Øine, der beskyggedes afu dhængende Øienbryn; han var iført en bruun Vadmels Bondekofte, og bar sin Svøbe bundet ved Snærten hængende skraas over den brede Ryg, som Jægerne stundom bære deres Bøsse.

„Hvor kommer I fra saa silde, Morten Thy?" spurgte Thor Hansen med nysgjerrigt Øiekast.

„Jeg kommer just fra Middelfart," svarede Hesteprangeren med dæmpet Stemme, „og skulde tale med Hr. Svartberg, førend jeg lægger mig, derfor reed jeg lige herop; Hr. Vagtmesteren er dog vel hjemme?" lagde han til med forhøiet Stemme, men med en Mine, som om han ønskede at høre det Modsatte. Da man underrettede ham om, at Svartberg ikke ventedes hjem før om en Time eller to, saa gik Morten Thy forsigtigen hen, og kigede ind i den saakaldte Øverste-Stue, hvor hiin boede, og dernæst i Fremgulvet og Stegerset, og først efter at have forvisset sig om, at de vare alene, krængede han sin Svøbe over Hovedet, og slængte den paa Bordet.

„Naa da, nu kan jeg fortælle jer Nyt," sagde han, stak begge Næver ind paa Brystet og stillede sig skrævende med de korte Been midt paa Gulvet; „jo, jeg kom i en god Stund til Middelfart! Der og i Omegnen var alle Hjerter glade og alle Munde fulde af Fortællinger om en stor Undsætning, som med det Første skulde komme os til Hjælp, og jage Svensken af Landet. Ja, i Aasum paa denne Side Odense hørte jeg Svenskerne selv saa hemmeligen tale derom. Jeg tvivler nu ikke, og I kunne trygt stole paa mit Ord. Jeg var just derinde og handlede med den svenske Ritmester Kron om hans graae Hoppe, og forbandt en Rytterhest for ham, som havde

brukket Forbenet, og da hørte jeg Staldkarlene hviske og sluddre allehaande curieust Tøi til hverandre."

„Ja vist," sagde Thor Hansen og rystede paa Hovedet, „dersom Løgn var Latin, saa kunde jeg ogsaa prædike!"

Hesteprangeren saae stift paa ham, medens de unge Folk gjorde Tegn til hinanden. Han vedblev: „Veed I hvad, Fatter Thor! jeg er et veltilredet Kræ, gaaer lige ud ad Veien, maa I troe, jeg gjør ingen Sidespring eller snubler, jeg gaaer et jævnt, smukt Trav og har ingen Nykker, derfor kan I fæste Lid til mit Ord, — ja," føiede han langsomt til med Vægt, og saae paa Christine, „det kunde hænde sig, at Flere end I selv kunde komme til at fortryde det, hvis I er altfor vantro." Den Gamle taug forsigtigen: „Har I da aldrig hørt tale om de mange, smukke Bønderpiger, som have maattet tjene paa Raskenbjerg i disse Aaringer, medens den unge Grev Magnus har ligget der i Qvarteer? Husker I ikke, hvordan det gik jer egen Kones Søsterdatter? Hvis I bilder jer ind, at de ere gangne derfra saadan, som de kom der, saa tager I meget feil. Svensken tager ikke lempeligt paa det Slags Varer! Grev Magnus har fine Speidere allevegne, han veed nok, hvad for Folk han skal vælge til dette Haandværk, Karle nemlig, som selv forstaae Rummelen; — Æren

kommer nok ogsaa til jert Huus. Pigen der har en god Reisning, et herligt Fodskifte og et reent Øie, saadan noget kan ikke blive længe i Skjul!"

„Aa hvad," sagde Thor Hansen, „mange skraale, og skade intet; hvem skulde vel gjøre os den Tort?"

„Jeg nævner Ingen," sagde Hesteprangeren, „I kjende ham ligesaa godt, som jeg; men, hvis I vil jert eget Bedste, saa veed jeg et Middel, som kan befrie hende og jer for ham og alle andre saadanne Snuushaner. Lad mig faae hende til Kjæreste, siig til alle Folk, naar I peger paa Pigen: der gaaer Morten Thys Fæstemø! — saa skal I kun see! — Hvad hjælper det mig, at jeg bærer Sølvknapper i Trøien, og snart maaskee kan forgylde dem, hvad nytter det, jeg har Gaard og Mark og Heste og Køer, naar jeg ikke har en lille Kone, som kan dele halvt med mig. Hun skal faae det godt, og være saa sikker hos mig som i Abrahams Skjød."

„Ja, han er gammel nok til det," sagde Karlen smidskende.

„Aa, lille Hans! spring ud og giv den sorte Greve en Nævefuld Hø, hører Du! gaa Søn! gaa!" Da denne var borte, vedblev han: „Som jeg siger jer, tro ikke Vagtmesteren! Svartberg har Ondt i Sinde med Pigen: hvoraf jeg veed dette, maa I ikke spørge

mig om; men det forstaaer sig, har I Courage, saa gjør, som I vil!"

„Ja, hvad vilde saa den stakkels Hans sige?" spurgte den Gamle tøvende.

„Hans?" raabte Hesteprangeren forundret, „det er jo, skulde man mene, reent forbi med ham og Christine for længe siden, de vrinske jo aldrig ad hinanden, og hun er jo færdig at slaae bag ud, naar han kommer hende nær. Desuden," hviskede han til Faderen, „kan I jo nok vide, skal det kuns være paa Skrømt; troer I, at jeg, som er saadan en gammel Kleppert, kunde trække i Tøi med den unge Fole? Hvad siger saa Du, mit Barn! vil Du ikke nok for Skjemts Skyld lege Kjæreste med Morten Thy?"

„Lad være med de Tosserier," sagde Pigen, og skjød ham fra sig. Han løb efter hende omkring i Stuen, tog hende uden videre Omstændigheder om Hovedet og vilde kysse hende; men hun vreed sig ud af hans Favntag, skyndte sig fra ham og vilde smutte ud i Kjøkkenet.

Da aabnedes Døren, og Vagtmester Svartberg, hvis Komme i Gaarden man ikke havde bemærket, traadte ind med sine klirrende Sporer. „For Tusind! hvad er her paa Færde?" raabte han ved at høre Larmen i Stuen, og tog den høie Kaske af Hovedet.

„Jeg vilde kuns tage mig det første Kys hos min lille Fæstemø, Hr. Vagtmester! og det vilde hun endnu ikke taale!" svarede Hesteprangeren uden Tegn paa Frygt.

„Din Fæstemø, Tykkert?" raabte Svartberg forundret, „ja, det vil jeg, tag mig Tusind! ikke heller taale. Her har Ingen Lov at tage noget, om det saa kun var et Kys, uden min Tilladelse; forstaaer I?"

„Saa jævnt, saa jævnt!" sagde Morten Thy i en spøgefuld Tone, „vel er jeg kun en lille David mod en saadan en Goliath, som I, men jeg er rask, er jeg, — jeg gjør høiere Spring, end Nogen maaskee troer, og naar jeg vil, skal jeg nok faae Tag i jeres Gulk og den gule Pandelok, hvis I vil trække mig mit bedste Kreatur af Stalden, — I forstaaer da Spøg, lille Vagtmester?" lagde han til med en listig Mine.

„Nei, nei, Roßkamm! jeg forstaaer jer slet ikke, I er en lumsk Herre! man tager jer ikke, hvor man har sat jer. Nyligen agerede I jo syg, da jeg vilde have jer hen og see til min Hest, og nu hører jeg, har I været borte; — hvor var I?"

„Jeg har," svarede Prangeren roligen, „været henne vester paa Landet i min ærlige Haandtering; nu i Aften kom jeg hjem, og den Første, jeg vilde

besøge, var min Lille derhenne, — dernæst skulde jeg ogsaa tale et Par Ord med Hr. Vagtmesteren!"

„I vil tale med mig? Saa kom og skynd jer; men vogt jer vel, at min Pallask ikke skal faae Lyst til Samtale med jeres Rygstykker!" Svartberg tog med disse Ord den lille, tykke Mand fat ved Kjolekraven og skubbede ham foran sig ind i den anden Stue.

Thor Hansen og de unge Folk, som havde hørt paa denne Samtale, og af Forsigtighed havde ladet Hesteprangeren føre Ordet, uagtet hans Fremgangsmaade ingenlunde behagede dem ligemeget, stode nu tause, forlegne, og lyttede, men kunde intet høre; thi man talede ganske sagte derinde, og i korte afbrudte Spørgsmaal og Svar. Det varede ikke længe, saa kom begge Mændene ind igjen, Hesteprangeren med sin sædvanlige skjelmske, rolige Mine, og den store Vagtmester usikker i sin Holdning, med en Blanding af Ærgrelse og Mistro i Blikket. Da Morten Thy tog Afsked og gik, fulgte han ham med en vis tvungen Høflighed endog ud i Gaarden, og kom først tilbage, da man alt hørte Hesten trave ned ad Gyden.

Fader og Søn vare gangne ud for at fore af; men Svartberg gik endnu med korslagte Arme tankefuld op og ned ad Gulvet. Med Eet blev han

staaende foran Pigen, der sad og spandt, og betragtede hende længe med Ømhed. Endelig udbrød han: „Fy Fan, min Flicka! Du vil dog vel aldrig for Alvor beqvemme Dig til at favne og kyse hiin sortskjæggede Trold?"

„Bryd jer dog aldrig om, hvad han siger, Svartberg!" sagde Christine rødmende, „I veed jo nok, hvordan han er!"

„Aa, javist," svarede Krigsmanden heftigere, „jeg veed, hvordan han er, men jeg veed, Fan hakke mig! ogsaa, hvordan jeg selv er. Jeg kunde vel være bedre; men Du, Christine! din Fader og Alle, som høre jer til, vide ogsaa, at jeg ikke er blandt de Værste."

„Ja, det veed Gud, Svartberg! I har været os en Trøster og Hjælper, aldenstund I har været hos os, og uden jer maa Himlen vide, hvorledes vi havde været faren!"

„Siig mig da, Christine! hvordan jeg er faren med Dig, thi det forstaaer jeg ikke. Du veed det, jeg holder af Dig, det har jeg ikke skjult for Dig, og jeg synes heller ikke, Du just har været mig haard; nu fortæller den tykke Hestepranger mig, at Du er hans Brud! Svar mig oprigtigt, er det sandt?"

Da Pigen af en meget naturlig Ængstelse nølede

med Svaret, satte Vagtmesteren sig hos hende paa Bænken, og søgte i den ømmeste Tone og med de søde ste Ord, han kunde finde paa, at skildre hende, hvor kjær hun var ham, hvor meget han holdt af hende; han søgte at vække hendes Taknemlighed, idet han erindrede hende om, hvilken velgjørende Indflydelse hans Nærværelse havde havt paa Huset, der uden hans Forsvar vist ikke vilde have undgaaet Plyndring og Vold; han afmalede hende med saa varme Farver, han formaaede, hvor herligt og rigt han vilde leve med hende, hvis hun, naar hans Tjenestetid var til Ende, vilde følge ham til Sverrige, hvor han i Dalerne eiede en Gaard, og da blive hans Kone; han trak en bred Guldring, hvorpaa hans Navnetræk stod udgravet, af Fingeren, og vilde, skjøndt forgjæves, paanøde hende samme; han spurgte atter med veemodig Inderlighed, om det da virkeligen var sandt, hvad Morten Thy havde meddelt ham, og røbede ved denne Leilighed, som overalt i sin hele heftigt bevægede Tale, en vis Forsigtighed, hvergang han nævnede dette ham hidtil aldeles ligegyldige Menneske. Tilsidst, da Christine skjøndt med Taarer i Øinene vedblev sin Taushed, reiste han sig: „Jeg har nu sagt Dig min Hjertensmening, og jeg maa lægge til uden stor Forfængelighed, jeg har bedre Tanker om Dig, min vakkre Flicka, end at jeg skulde troe, Du med det Gode vilde

foretrække hiint lille, tykke Pindsviin af en Jyde for en tapper Svensker og en rank Krigskarl, som jeg er! Men maaskee ræddes Du for Fatter? eller selv for den lille Brudgom? Nu vel, saa vil jeg tage Dig ganske i min Beskyttelse; paa Raskenbjerg" — her saae Pigen forskrækket op fra sit Arbeide, — „har jeg en god Ven og Kammerat, som ogsaa har giftet sig her i Landet. Vil Du nu som jeg, saa fører jeg Dig didhen, og der bliver Du i Sikkerhed, indtil vi inden kort eller lang Tid drage herfra, — det varer ikke ret længe," lagde han til med dæmpet Stemme.

Det ene Ord „Raskenbjerg" gjorde hos Christine en Virkning, som Svartberg ikke anede. Hun tænkte med Gysen paa, hvad hun forhen ofte havde hørt, og hvad Hesteprangeren nyligen havde gjentaget; hun erindrede dennes trohjertige Løfte om Beskyttelse, og saae i Svartbergs Fremgangsmaade en fiin Plan, som han ifølge sin mildere Natur heller vilde udføre ved List end ved Vold. Hun erklærede da Vagtmesteren reent ud, at hun virkeligen var Morten Thys Forlovede, bad ham ogsaa i dette Tilfælde at vise sig ligesaa menneskelig, som hidtil, og forsikkrede ham høit og helligt, at hun vilde blive sit Løfte tro; ja, hun vovede endog at sige ham, at han maatte have meget slette Tanker om hende, hvis han kunde mene at ville lokke hende ved fine gyldne Ord og favre Manerer.

Alt dette sagde hun til den unge Svensker med simple, jævne Ord, og i en vel bevæget, men dog blid Tone; men hele Udtrykket i hendes Ansigt og Holdning røbede saa megen Fasthed i Villien, at Svartberg efter et Par Gange endnu med yderste Forbauselse at have æsket Bekræftelse paa Sandheden af hendes Udsagn om Morten Thy, og atter ved at nævne dette Navn tydeligen havde lagt en Slags Usikkerhed for Dagen, hurtigen og med et bedrøvet Udraab greb sin Pallask og Hjelm, og ilede ind i sit Kammer.

Tidligt om Morgenen den følgende Dag lidt før Daggry, — det havde regnet hele Natten, stormede endnu, og Himlen var uvenlig og graa, — stod Christine i Kostalden; hun var alt for længe siden færdig med at malke, men hun dvælede der og ventede paa Nogen. Hendes Hjerte var saa beklemt; at den Ro og Tryghed, som hun og hendes Huusfæller hidtil havde nydt, nu syntes at være forstyrret, og at hun var den uskyldige Aarsag dertil, pressede det ene Suk efter det andet frem af hendes Bryst. Det varede ikke længe, saa bankede det paa den lille Laage, som førte ud til Marken; hun aabnede den hurtigt for den indtrædende Hans, lukkede den igjen, og slog begge sine Arme om hans Hals.

„Naa, er Du endeligen der igjen, min Hans!"

sagde hun kjærligen, „jeg har staaet og ventet Dig med stor Angst.“

„Ja,“ sagde Karlen og trak heftigt Veiret, „jeg har nu været hos Hesteprangeren. Han laae i sin Seng og sov ganske roligt, og blev næsten vreed, da jeg vækkede ham. Dog fortalte han mig, han havde erfaret, Gud veed hvorfra, at danske Krigsfolk i Aftes havde gjort Forsøg paa at lande ved Nyborg; men at de, hindrede af Stormen, ikke havde kunnet opnaae deres Hensigt. De vare da seilede Nord paa. Ligeledes vilde han vide, at tydske og danske Tropper skulde komme Øen til Hjælp paa Vestkysten. Hvad Dig angik og hans Indfald i Gaar Aftes, da vedblev han at paastaae, at hiin Plan var det eneste sikkre Middel til at undgaae Svartbergs Efterstræbelser, og han lagde endvidere til, at jeg jo ikke saa bestemt kunde vide, om det ganske var paa Skrømt, det kom jo slet ikke mig ved, af Spøg kunde blive Alvor, meente han; men da jeg paa det drøieste forsikkrede ham, at jeg hverken vilde lide hans Alvor eller Spøg, saa loe han kuns ad mig, bad mig gaae, og lade ham ligge i hans Spiltøug. Jeg listede mig nu gjennem Byen, og hørte Trompeterne blæse Allarm, Rytterne begyndte alt at sidde op, og vi kunne intet Øieblik længer være sikkre her for Vagtmesteren.“ Alt dette fortalte Hans meget forpustet, og da hans

Beretning var endt, vilde de unge Folk tage Afsked for den Dag fra hinanden, favnedes og vare saa usigeligt beskjæftigede med et langt Kys, at de slet ikke mærkede Vagtmester Svartberg, som stod bag dem.

„Ei for Tusind! min Flicka!" raabte han med sittrende Læber, blege Kinder og lynende Øine, hvori en bitter Ironie udtalede sig, „er det her til Lands Skik at have to Mænd? Det er meget hyggeligt! een gammel og een ung! og begge Jyder! Nu veed jeg, hvordan jeg er faren, og hvorledes Du vil have det; tro kuns ei, at jeg jo gjennemskuer det hele Complot. Men bi lidt, jeg skal snart sørge for os Allesammen; heida!" raabte han ud til tvende Ryttere, som holdt i Gaarden, „Olof og Peer! sid af, og bind mig denne Karl paa Rustvognen, som I skulle føre til Nyborg!"

Imedens de skjæggede Ryttere lavede sig til at efterkomme deres Vagtmesters Befaling, vendte denne sig atter til den skjælvende, blege Christine: „Ah, see saa, min Flicka! skulle vi træffes saaledes? Husker Du da ikke, hvad Du sagde mig i Gaar Aftes? Sandt var det, Du gjorde mig saa klynkende som en gammel Kjærring, jeg har i mit Liv aldrig været saa veeg, siden min gamle Moder svøbte mig, og lagde mig i Buggen med en Sukkersut i Munden!

Ha, men det skal ogsaa være sidste Gang, jeg bruger gode Ord, hvor jeg seer, kuns Magten vil føre fremad. Nei, nei!" skreeg han til Pigen, som med Taarer i Øinene, uden at kunne fremføre et eneste Ord, rakte de foldede Hænder imod ham, „ham der, Karlen, frelser Du ikke, om Du var saa en Engel fra Himlen; — hvorfor beder Du da ikke for Din anden Brudgom? nei, ingen Naade eller Pardon!"

„Aa Snak vel, Vagtmester! Fanden heller," sagde en Stemme bag ham, „I er vel ikke saa stædig! I slaaer bag ud, men jeg troer nok, I lader jer lokke med en Vist Ho. Kom nu med mig, et Ord!"

Hesteprangeren, — thi ham var det, — tog den opbragte Svensker ved Bandoleret, og denne fulgte skjøndt med kjendelig Uvillie med hiin hen i et afsides Hjørne af Gaarden. Her knappede Morten Thy meget langsomt sin brune Kittel op og dernæst tre, fire Veste og Brystduge, og fremtog en lille fittet Skindpung, hvis Indhold han fremviste; det var et lille Stykke Pergament eller Papiir, og Hesteprangerens pegende Finger hvilede især med Vægt ved Underskriften, for ligesom ved denne Trylleformel at besværge Krigerens Hidsighed. Som det syntes, lykkedes det ogsaa. Roligere, men med et barsk og fortrædeligt Udtryk i Ansigtet, som Een, der med stor Modbydelighed underkaster sig en Andens Villie, nær-

mede han sig atter den skjælvende Christine og Hans Thorsen, der med trodsig Taushed stod mellem de to Dragoner. „Slip Karlen!“ raabte Vagtmesteren bydende, „og saa til Hest! I siger, Morten Thy: at vi komme til at drage herfra for stedse i Dag? Hvoraf I veed det, skjøtter jeg ikke om at vide; men dette paalægger jeg jer, at svare og indestaae for disses Tilstedebliven; jeg vil, hvis jeg kommer her tilbage, fordre dem af jer, og Gud naade jer, hvis I bedrager mig!“ — Dette sagde han, medens han spændte Buggjorden fastere paa sin Hest; men da han vendte Hovedet, var Hesteprangeren alt borte. Han svang sig da med Iil i Sadlen, uden at værdige de to unge Folk et Blik, reed i Galop ud af Gaarden, og glemte reent at sende den smukke Pige et eneste af de venlige Øiekast eller Hilsener, hvormed han forhen saa ofte havde taget Afsked fra hende.

Feldtmarskalk Schack havde lykkeligen landsat sine Krigsfolk ved Kjerteminde og Generallieutenant Eberstein sin lille Hær ved Middelfart. Den unge Prinds af Sulzbach havde vel sendt sine Tropper mod den Sidste, men af Frygt for at omgaaes og omringes af den Første, forandrede han sin Plan, og drog hele sin Styrke tilbage til den fastere Position ved Nyborg. Alle svenske Krigsfolk laae enten i denne By eller i Leir udenfor samme, og ingen af

dem drog nogensinde i de gamle Qvarterer. Det var derfor ogsaa roligt, som i Graven, i Binding By, og Thor Hansen tilligemed Sønnen var gaaet hen i Kroen, hvor en stor Deel andre Bønder, Herregaards-Tjenere og Omløbere vare samlede, og meddeelte hinanden Efterretninger, som kunde være dem alle vigtige. De vare høirøstede, den Ene snakkede i Munden paa den Anden, og man ændsede slet ikke, som om al Fare var forsvunden, hvad der kunde foregaae udenfor. Men hjemme i Stuen stod Christine ved sit Arbeide, fuld af bedrøvelige Tanker. Vel forstod hun sig kun lidt paa Begivenhedernes Gang og deres Indflydelse paa det Almindelige; men saameget var hende klart, — Kjærlighed og Smerte havde aabnet hendes Øie, — at hvis Svensken fik Overmagten, da var det aldeles ude med hende og Hans. Hvorpaa grundede sig Hestesprangerens besynderlige Magt over Svartbergs Forhold? Vilde den vedvare? Og var dette end Tilfældet, fjernede end hans Villie Vagtmesterens Paatrængenhed, vilde han da ikke selv paastaae Opfyldelsen af de Løfter, som Faderens og hendes egne Tilstaaelser til Svartberg, og den Beskyttelse, hiin havde ydet dem, med Rette syntes at hjemle ham? Disse og lignende Betragtninger, der stedse endte med Tanken paa Hans, pressede bittre Taarer af hendes Øine, og vendte hendes Sind saa ganske mod det

Indre, at hun ligesaalidt, som de støiende Krogjæster, mærkede, hvad der foregik. Da raslede Klinken, Gaarddøren aabnedes sagte, og Svartberg stod for hende.

„Du græder, min Flicka!" sagde han, idet han langsomt nærmede sig det Bord, hvorved Christine stod, mens en Blanding af Spot og Veemod drog sig over hans Ansigt, „græder Du for mig kanskee? Kors, hvor ere de vakkre Kinder saa vaade!"

„Hvad vil I mig, Vagtmester?" sagde Pigen med kummerfuldt Udtryk, efter at have fattet sig, „vil I fornye jeres Haardhed fra i Morges, eller vil I gjøre det godt igjen?"

„Hvad jeg vil?" svarede han, „Du veed, jeg er ikke haardhjertet, nei, tvertimod, mit Hjerte er blødt, og det er Dig, Du Englebarn, som har blødgjort det; men det maa jeg sige Dig frank og frit, uden Dig vil det blive haardt som Kampesteen, uden Dig gaaer jeg ikke herfra, Du maa følge mig!"

„Ak! har jeg ikke sagt jer, kjære Herre! jeg er Morten Thys Forlovede," raabte Pigen i sin Angst.

„Hm!" sagde Svartberg smilende, „saa Du vil virkeligen endnu indbilde mig denne Fabel? Det er, for Gud! kun Digt og Tant, og jeg har forlængst gjennemskuet den gamle Ræv; nu kjender jeg ham, og han skal ikke længe være Nogen i Veien; hvad

ond Hensigt, han har tillagt mig, er, ved den levende Gud, Løgn!"

„Svartberg!" gjentog Christine tøvende, „I har Magten —"

„Ha, der sagde Du et sandt Ord, jeg har den endnu, og vil vide at bruge den. Jeg kan, tag mig Fan! ikke leve uden Dig, og om Du saa var Svenskekongens Brud, mig skal Du tilhøre! Jeg har her," sagde han hviskende og hurtigt, „tvende Karle og en Vogn med, som skal kjøre Dig til Nyborg; om føie Tid har jeg udtjent, jeg bringer Dig da hjem i Dalerne til min gamle Moder, og saa sandt mit Navn er Jon Svartberg, Du skal leve der som en Dronning! Kom, kom, Tiden er dyrebar!" Han greb den halv afmægtige Pige kraftigt om Livet, løftede hende paa sine Arme, og nærmede sig Døren. Da reiste sig i Gaarden en vild Larm. Svartberg studsede, lagde hurtigen Christine i Lænestolen, og lyttede et Øieblik. Larmen tog til, midt iblandt Huien og Skrig faldt et Par Pistolskud, og i samme Øieblik styrtede Hans Thorsen og Morten Thy, fulgte af en heel Sværm Bønder, der vare væbnede med Øxer og Høtyve, saavel ind ad Kjøkkendøren som fra Gaarden. Overrasket ved deres pludselige Indtrængen trak den ranke Vagtmester sig hen i det ene Hjørne af Stuen bag ved det store Egebord, og lagde

Haanden paa den ene Pistol i Beltet. Men, kom det nu af den Mængde, der saa uventet stormede ind paa ham, frygtede han maaskee for at saare den, han elskede, eller forlod hans Mod og sædvanlige Besindighed ham ved Følelsen af, at han her sandtes paa ulovlige Veie, nok, han foretrak Flugt for en Kamp, hvis Udfald kunde være tvivlsomt. Hurtig og behændig sprang han op paa den lange Bænk under Vinduet, satte sin sværtbestøvlede Fod mod den svage Vinduespost, stødte den ud, saa at Ruderne klirrende fløi ud i Haugen, og svang sig med det Udraab: „Ha, tag mig Tusind!“ saa let som en Fugl ned fra Karmen; en Karl, som her vilde standse ham, gav han et Drag med sin høire Arm, saa han styrtede som en Kegle; han løb gjennem Haugen, og det hørtes tydeligen, hvorledes hans Pallask og Vaabenstykker raslede, da han satte over Grøften. Ikke heller Bønderne vare sene. Nogle forfulgte ham gjennem Vinduet, andre gjennem Døren, og, da just Nyet i de Dage var tændt, saa øinede de Forreste grant Krigsmanden, hvorlunde han sprang tvers over Vænget, og forsvandt imellem Egestammerne paa hiin Side. I største Hast omringede de Lunden, Nogle ilede ned til Bækken, som mod Nord begrændsede samme, andre trængte ind mellem Træer og Buske. Nær og fjernt skingrede deres vilde Tilraab: „Har I ham? — Er

han der? — Hvor? — Han kan ikke komme over Bækken! — Rask, Karle! hug ham ned, hvor han findes!" — Men — han fandtes ikke. Bønderne gjennemsøgte hver Busk, hver Stub; ja hvert Træ, skjøndt de allerede bladløse Grene ikke kunde afgive noget Skjul, blev nøie beseet, men overalt forgjæves; det var, som om Jorden havde slugt ham, han var og blev forsvunden. Forbausede saae Bønderne paa hinanden; men da deres gjentagne Undersøgelser forbleve frugtesløse, overtalede Hans Thorsen for Sikkerheds Skyld nogle af de Kjækkeste til at holde Vagt ved Egeskoven, medens han selv gik hjem for at opsøge sin gamle Fader og trøste Christine.

Skjøndt Vagtmester Svartberg ikke saa ganske havde kunnet fæste Lid til Sandheden af Morten Thys Foregivende angaaende hans Forbindelse med Christine, saa havde dog en vis Respect, som Hesteprangeren havde forstaaet at sætte sig i, afholdt ham fra med Kraft at sætte sin Villie igjennem. Hans Kjærlighed til Pigen, som ved denne uventede og ham uvante Modstand var taget til i Styrke, havde, da han efter hiin Scene i Kostalden var kommet paa Sandhedens Spor, forledet ham til ved ethvert Middel at søge at naae sit Maal. Bondekarlen foragtede han, og hans Rettigheder troede han ikke at burde skaane; naar først Christine var blevet hans, haabede

han ved fordobblet Kjærlighed at vinde hendes Hjerte, der, saa syntes det ham — maaskee ei med Uret, — ikke var ham ganske ugunstigt. Det var ham altsaa et meget kjærkomment Hverv, hans Foresatte paalagde ham, i Følgeskab med tvende Dragoner at afhente nogle Rustvogne, der stode i Vinding By; og han havde derfor hiin Aften, da dette skulde skee, ogsaa besluttet at udføre sit Forehavende mod Pigebarnet. Med Forsigtighed havde han, istedet for at ride tvers igjennem Byen, taget en Omvei for at naae Thor Hansens Gaard; men inden han ankom der, maatte han forbi en eenligt beliggende Gaard, hvor Hesteprangeren havde Staldrum til de Heste, han undertiden i større Antal opkjøbte. Den snilde Morten stod just ved en Lem i Stalden, da han hørte Hestenes Trav, og gjenkjendte letteligen i Aftenens Halvmørke Svartbergs store Skimmel. Han anede Uraad, ilede strax til Kroen, hvor hans Forslag at overrumple disse ubudne Nattegjæster med Jubel blev bifaldet af Bønderne; og disse havde da, deels drevne af Hævnlyst, deels opflammede af Brændeviin, udført hvad ovenfor er fortalt.

Men endnu samme Nat skulde de føle de ulykkelige Følger af deres Heltedaad. De tvende Ryttere, der, overvældede af Bøndernes Mængde, havde taget Flugten og ladet deres Vagtmester i Stikken,

vare i Hast komne til Leiren, og havde aflagt Ritmesteren Rapport om det Forefaldne. Denne, der nødigen i Svartberg vilde miste en dygtig Soldat, beordrede strax en anden Vagtmester med en lille Afdeling Ryttere til Vinding By deels for at hente Vognene, og deels for at opsøge den udeblivende Svartberg og fængsle hans formeentlige Mordere. Til Lykke bemærkedes Svenskernes Ankomst saa tidligen, at den gamle Mand og Christine kunde finde Skjul; men netop for at skaffe disse Leilighed til at undflye, faldt Hans i Hænderne paa de Affendte, der førte ham bunden med sig til Nyborg Ladegaard, hvor Grev Steenbock havde sit Qvarteer.

Om Morgenen tidligt iførte Christine sig sine Kistekläder, tog sin Kyse paa Hovedet, trak et Par gule Skindhandsker paa, fæstede sit pyntelige Skjørt op om sig, og begav sig, uden den Gamles Vidende, paa Veien ad Nyborg til. Hun overveiede ikke al den Fare, hun gik imøde, hun tænkte kun paa at ville dele Skjebne med sin Fæstemand, hvis hun end ikke kunde frelse ham, og bebreidede sig bittert sin Flugt, der havde skilt hende fra ham. Som hun nu kummerfuld og med grædende Øine gik hen ad den af Regnen opblødte Vei, hørte hun Hestetrampen bag sig, og saae sig forskrækket om. Det var Morten Thy, der kom ridende paa sin sorte Hest, og førte et

Par andre med sig, bundne ved Halen af den forreste. Da han kom Pigen saa nær, at han kunde gjenkjende hende, holdt han stille med det forundrede Udraab: „Men hvor vil Du dog hen, Barn?“ Da hun med faa Ord havde sagt ham, hvorhen hun gik, og hvad hendes Hensigt var, saa søgte han først at overtale hende til at vende tilbage, i det han forestillede hende, hvormegen Fare hun uden Nytte vilde udsætte sig for, da hendes Forbøn kun kunde agtes som Ord, talede i en Ørk. Men alle hans Grunde og Overtalelser vare spildte. Nu sprang han af Hesten.

„I det Mindste skal Du da ikke gaae den Vei, saalænge jeg eier en Hesteryg, hvorpaa Du kan sidde,“ sagde han, „sid op her! Du skal faae Lov at ride paa den sorte Greve!“ Imedens han slog den høire Stigbøile over Hestens Hals, og spændte Buggjorden fastere, vedblev han: „Du skal see, mit Lam, jeg er et blødmundet gammelt Kreatur, man kan ride mig med Trense, hvorhen man vil, naar man kun kjender mig ret; jeg staaer for alle mine Lyder. Kom, lad mig hjælpe Dig op!“ Han satte hende i Sadelen, løste de andre Heste, kravlede selv med stort Besvær op paa een af dem, og satte sig i Trav. „See, see,“ raabte han, „nu ride vi sammen accurat ligesom Mutter Marie og den gamle Joseph paa det Billede, der sidder i mit Kistelaag, kun med den Forskjel, at

den sorte Greve er intet Asel, og" — lagde han smidskende til, — „saa mangler her da ogsaa noget alligevel!"

Det var en kold Morgen, Vinden blæste skarpt fra Strandkanten af, og Luften var saa klar, at de alt langt borte fra kunde skjelne de svenske Telte, beskinnede af Solen, og de havde ikke fortsat deres Vei ret længe, saa hørte de ogsaa Tummelen i Leiren, liig Susen af en Bikube. Da de nærmede sig til de yderste Poster, bleve de raabte an; men Hesteprangeren bøiede sig ned fra sin Hest til Vagten, og tilhviskede ham et Par Ord, hvorpaa de fik Tilladelse at passere, og de toge nu Veien tvers igjennem den sydlige Deel af den svenske Leir lige til Ladegaarden; overalt teede Morten Thy sig, som om han var hjemme, vidste Beskeed om Alting, og fandt uden Ulempe den rette Vei. Just da de nærmede sig Gaarden, bleve de opholdte, i det nemlig nogle Soldater, fulgte af en Sværm Nysgjerrige, førte en Fange ind ad den aabne Port, og fra den høie Hest, som hun sad paa, gjenkjendte Christine i Arrestanten sin Kjæreste, der med blegt Ansigt og bagbundne Hænder gik mellem to Soldater. Hun udstødte et smerteligt Skrig, sprang ned af Sadelen, og ilede ind i Gaarden med den bølgende Mængde. Medlidende og forundrede over hendes Dristighed, gjorde Nogle Plads for hende,

og efter nogen Anstrængelse trængte hun sig frem ligetil ind i Salen, hvor Forhøret skulde anstilles. De svenske Officierer havde hastet hermed; de havde vel i dette Tilfælde, som i andre lignende, ikke villet tage i Betænkning strax uden videre Omsvøb paa den blotte Mistanke at opoffre denne Bonde som et Exempel til Advarsel for Mængden; men Forhøret, og de dermed forbundne Trusler skulde, meente de, skaffe dem Vished om den forsvundne Vagtmester Svartbergs Skjebne, og sætte dem i Kundskab om alle Medvidere og Deeltagere i det Mord, man antog, var udøvet paa ham. Han var agtet og elsket af sine Foresatte, og man frygtede maaskee for, ved at behandle Sagen med mindre Omsorg, selv hos de øvrige Svenske at vække Misfornøielse.

Forhøret var endt; alt, hvad man havde kunnet bringe Karlen til at vedgaae, var Svartbergs Anslag paa hans Kjæreste, og hans egen Deeltagelse i Overfaldet. Han fortalte ligefrem Vagtmesterens forunderlige Forsvinden, og beklagede kun denne, fordi han var undgaaet hans Hævn. At man hverken vilde eller kunde tage Hensyn til Pigens Taarer, Forsikkringer og Bønner, var naturligt, og man maatte tilsidst endog ved Trusel bringe hende til Taushed. Den høie Officier, som havde Forsædet, reiste sig, og befalede Vagten strax at udføre den afsagte Dom, og

ophænge Bondekarlen udenfor Leiren. Da vendte Christine i sin Fortvivlelse Øinene om mod den Mængde, som, efterat have bivaanet Forhøret, nu trængte sig ud af Dørene, og opdagede blandt denne Morten Thy, som hele Tiden havde staaet skjult i en Krog og med korslagte Arme roligen betragtet den hele Færd. Hun ilede hen til ham, og hviskede med undertrykt Smerte, i det hun knugede de foldede Hænder mod Brystet: „Hjælp os, hjælp os, for Guds Blods Skyld! hjælp os, hvis I kan!"

„Ja, hvad vil Du give mig for det, mit Lam?" hviskede denne ligeledes, „jeg bytter aldrig Lige for Lige, jeg maa tjene noget ved min Handel. Husker Du endnu, hvad Du har tilstaaet Svartberg? Vil Du staae ved dit Ord, saa vil jeg see, hvad jeg kan gjøre?" — Drevet af inderlig Angst og Forvirring lovede Pigen Alt, hvad han forlangte; thi hun saae allerede Soldaterne trække af med den stakkels Hans, der mat og vaklende gik mellem dem. Hesteprangeren traadte langsomt og med en vis værdig Vigtighed hen til det grønne Bord, om hvilket nogle af Herrerne endnu sad, og andre stode færdige til at forføie sig bort. Han bukkede sig saa dybt, som hans lille tykke Krop tillod ham det, og forlangte med ydmyg Stemme at blive hørt. Officiererne saae forundrede paa ham, Hans, der gjenkjendte hans Stemme,

vendte Ansigtet, hvori et svagt Glimt af Haab syntes at vaagne, om mod ham, og selv Soldaterne standsede et Øieblik. Den ældste af Herrerne, en ærværdig gammel Kriger, tog Ordet, og spurgte: „Hvad vil I? Har I nogen Oplysning at give i denne Sag?"

„Et eneste lille Ord, med deres Naades Tilladelse," sagde Morten Thy, nærmede sig til Greven, og hviskede ham et Ord i Øret. Steenbock traadte et Skridt tilbage, kastede et skarpt Blik paa Hesteprangerens Ansigt, og betragtede ham prøvende nogle Secunder. Derpaa vinkede han ham hen i en Krog af Salen, hvor de ikke kunde høres af de Tilstedeværende, havde der en kort Samtale med ham, og, da han havde efterseet nogle Papirer, som Morten Thy overleverede ham, nærmede Begge sig atter Bordet.

„Jeg formener derfor ydmygst, Deres Naade!" sagde Hesteprangeren med mere Fasthed i Stemmen, „at man endnu bedre paa denne Maade vil kunne komme efter Sandheden. Er Vagtmesteren myrdet, saa har sikkerligen Karlen ikke været ene om Gjerningen; er han derimod, hvad jeg snarest skulde troe, skjult et eller andet Sted, saa vil hans Liv jo efter Karlens Afstraffelse være i større Fare; thi, at Hr. Vagtmesteren skulde være forsvundet, hvad man saadan kalder, sjunket i Jorden eller taget levende til Him-

mels, det er jo ganske rigtigt en Fabel, som man ikke engang skulde faae een af mine Heste til at troe!"

„Nu vel, Roßkamm!" sagde Greven saa høit, at Alle i Salen kunde høre det, „hvis I altsaa trøster Jer til at skaffe mig Lys i Sagen, saa overantvorder jeg jer paa eders An- og Tilsvar Fangen; ogsaa Pigen maa indstille sig, hvis jeg forlanger det og det gjøres fornødent; I veed, I kan ikke bedrage mig, uden selv — vel, I indestaaer mig for dem begge!"

„Med mit Liv!" sagde Hesteprangeren, og bukkede sig atter mod Jorden, „saasnart jeg først er ude af Leiren; men indtil da udbeder jeg mig Beskyttelse!" Denne blev ham tilstaaet, og efterat han med sine Anbetroede var sluppet ud af den svenske Leirs Grændser, hvor Soldaternes forbittrede, barske Øiekast, hvormed de betragtede Hans, og de vilde Trusler, de udstødte mod ham, indjog Christine den dødeligste Angst, førte han denne til hendes Hjem, og hiin til sin egen Gaard. Han tog det hellige Løfte af dem begge, ikke ved Flugt eller noget lignende Skridt at forraade hans Liv til Svenskerne, sadlede en frisk Hest, og reed bort.

Den næste Dag var den mærkelige fjortende November. Den saae Svenskens Nederlag og de danske Vaabens Seir, og allerede den følgende Dag

overgav den hele i Nyborg indsluttede svenske Hær sig til Seierviinderne. Prindsen af Sulzbach og Grev Steenbock vare tvert igjennem den hollandske Flaade flygtede til Korsør, hvor de, som bekjendt, af Kong Carl Gustav bleve modtagne med smukke Complimenter.

Fienden var nu borte, Øen i dansk Eie, og Enhver, der ved Fiendens Nærværelse havde været fortrykt og nedbøiet, begyndte igjen at reise Hovedet. Alt begyndte lidt efter lidt at komme i den gamle Orden, man begyndte at glemme Tab, og glædede sig ved Fredens gjenerhvervede Gode; flygtede Venner og Slægtninge vendte hjem, man fik Efterretninger baade om dem, der af Rygtet falskeligen vare regnede blandt Tabte og om dem, Krigens Uhyre virkeligen havde slugt. Kun Hesteprangeren lod sig ikke see; siden den Dag, da han havde udrevet Hans Thorsen af Dødens Gab, var han ikke kommet nogen af hans Slægt eller Grander for Øie, og kun ubetydelige og løse Rygter omtalte hans Person. Den unge Bondekarl havde, da Fienden, som han og Alle troede, for stedse forlød Landet, anseet sig løst fra sit Løfte, og havde begivet sig tilbage til sin Faders Gaard i Vinding By, og det gjældte nu kun ligesaa let at faae Christine overtalt til at troe, at et ved den bittreste Nød aftvunget Løfte hverken formaaede at løse hende

fra et ældre, som var givet hendes Brudgom, eller var saa bindende, at det jo under visse Omstændigheder turde brydes. Rigtigheden heraf, som nu syntes den gamle Mand og den unge forelskede Karl saa aldeles indlysende, vilde ikke saa let, trods hines evindelige Demonstrationer, faae Indgang hos Pigens sunde Forstand og taknemlige Hjerte. Endeligen bragte de det dog ved deres Overtalelser og Forestillinger, der i hendes Kjærlighed til Hans havde en mægtig Allieret, saavidt, at hun fastsatte en bestemt Tid, og hvis Morten Thy inden denne ikke indsandt sig for at gjøre sine Fordringer gjældende, vilde hun samtykke i Fuldbyrdelsen af deres Ægteforening; og hermed syntes hun at have stillet sin Samvittigheds Uro. Tvende Maaneder henrandt saaledes, og da man den fastsatte Tid igjennem forgjæves havde ventet Hestepraugeren, blev de unge Folks Bryllup høitideligholdt ved Sang og Klang efter Landets Skik.

Det er naturligt og begribeligt, at den Samtale, der blev ført over Bordet, især dreiede sig meer eller mindre om de sidste Aars Begivenheder; iblandt de mange Navne, som forekom i disse Beretninger, gjenlød ogsaa een Gang Morten Thys, og uagtet Forlegenheden og Undseelsen tydeligen vare at læse paa Brudens og Brudgommens Ansigter, saa kunde dog dette ikke afholde en halv Snees Munde fra at raabe:

„Ja, Morten Thy, den tykke Hestepranger, hvor blev han dog af? — den Kjæltring," lagde andre lidt sagtere til. Paa disse Spørgsmaal svarede en gammel og, som det lod, meget vel underrettet Mand følgende. Morten Thy havde ganske vist været een af de mange Speidere, som Carl Gustav med temmelig udstrakt Fuldmagt undertiden udsendte; thi da det, ifølge hans vidtudseende Planer, ei blot var ham om strategiske Oplysninger at gjøre, men han ogsaa ønskede at lære Folkets sande Stemning saavel i det Hele som det Enkelte at kjende, saa valgte han disse sine Udsendinge af alle Stænder og Classer. Soldater, Lodser, Bissekræmmere, Haandværkere, Bønder, ja endog Studenter rakte ham saaledes i hine Forvirringens Tider villigen Haanden. Maaskee slog Samvittigheden Hesteprangeren, efter at han alt havde modtaget svenske Haandpenge og udført adskillige Hverv for den svenske Regjering; maaskee drev en indre Følelse ham til lidt efter lidt at nærme sig Pligtens forladte Bane; eller maaskee fandt han det ganske beqvemt at øse af tvende Fade paa een Gang, — nok, han skulde, saa fortalte Gaardmanden, ogsaa fra dansk Side have modtaget Pas og Lærebrev paa hiin Haandtering. I Anledning af en svensk Ritmesters eller Vagtmesters Mord, der var skeet i Omegnen af Nyborg, var han kommet i nærmere Forhold til de høiere

Officierer, af hvilke nogle, paa Grund af Angivelse, uagtet al hans Snuhed fattede Mistanke til hans Ærlighed, førte ham tilligemed to andre lignende Herrer bundne med sig til Korsør, hvor de alle tre efter en kort Proces bleve hængte. Andre meente vel, at Hesteprangeren dog var sluppet med Skrækken, fordi han havde fundet Leilighed til, ved Hjælp af en lille Fiil, som han bar skjult i sit tykke Haar, at undvige af Fængselet; men hele Bryllupsselskabet var da ogsaa af den uforgribelige Mening, at han selv i dette Tilfælde var lige ilde faren, fordi der endnu i de danske Skove groede mangt et Træ, hvoraf der lod sig tømre en Galge. Imedens man udbredte sig vidtløftigere over denne Gjenstand og høirøstet talede for og imod, traadte een af de ved Bordet opvartende unge Karle hen til Brudgommen, og hviskede ham et Par Ord i Øret; urolig og forundret reiste han sig fra sin Plads, og ilede ud med Sendebudet. Karlen førte ham hen i et Brændeskuur, hvor den Fremmede, som havde begjæret en Samtale med ham, havde skjult sig for de Nysgjerriges Øine. Da han traadte ind i det halvmørke Skuur, fik han Øie paa en bleg, mager, lille Mand med usle forrevne Klæder, hvilken, som det syntes træt og mødig, havde sat sig paa noget ophugget Ved. Han reiste sig og gik med Besværlighed den Indtrædende imøde; det var Morten

Thy. Men hvor forandret i den korte Tid! Det gode Huld var svundet, og paa de indfaldne Kinder og den forrevne Kittel skulde man ikke let gjenkjendt den velfornemme, velhavende Hestehandler.

Hans Thorsen slog Hænderne sammen, og raabte med halv bedrøvet, halv ængstelig Stemme: „Morten Thy! hvor kommer I dog her? og hvordan seer I ud!“

„Du kjender mig vel knap, Søn?“ svarede denne i sin sædvanlige muntre Tone, „det er saamæn heller intet Under. Jeg seer ud som et gammelt Udgangsøg, der har havt fri Kost Vinteren over i Skoven. Maven har jeg mistet i det Hundehul i Korsør,“ sagde han smilende, i det han med begge Hænder trak Vesten ud, der hængte om ham som en Sæk. „Hvad jeg vil her, mener Du? Vær Du kuns ganske rolig, Far! jeg kommer ikke for at græsse paa din Lod; Du er ikke den Eneste, som vilde jage mig fra Baasen, hvis jeg vilde blive her. Siig din Kone, — for Du har jo havt Bryllup i Dag? — at hun nu er fri og frank for mig; det, veed jeg, hører hun gjerne. Penge har jeg endda nok af, saa pjaltet jeg end seer ud; men viis mig for gammelt Kjendskabs Skyld en Billighed, den sidste, — laan mig en Hest, at jeg kan komme rask afsted; thi Benene begynde at slaae Sludder under mig. Hos din Farbroder i Aastrup

ved Faaborg kan Du saa hente den igjen, thi jeg kommer ikke tilbage. Det er jo ligemeget, enten Fode+ret groer i Tydskland eller Fyen, og en Baas finder jeg vel ogsaa der!"

Hjertet vendte sig i Livet paa Hans Thorsen, og han var nær ved at græde, jo længere han betragtede den forhen saa statelige lille Mand, der nu stod for ham i en saa ynkelig Forfatning. Han hentede selv hurtigen Brændeviin, Øl, Brød og Steeg til hans Vederqvægelse, tilbød ham Klæder, og vilde paanøde ham et Par Sølvspænder, som han selv bar i sine Skoe; men Morten Thy afslog Alt, loe ad hans Beklagelser, sadlede selv den Hest, han havde forlangt, trykkede venligt den unge Mands Haand, og forlod Gaarden i fuld Galop, medens Hans i Hemmelighed med et Par Ord fjernede enhver Tvivl og Uro fra Christines Hjerte, og derved fuldkommengjorde hendes Glæde. — Siden den Tid saaes Morten Thy aldrig mere.

Jeg tillader mig at føre min Læser et godt Skridt frem i Tiden, nemlig til eet af de sidste Aar i det attende Sekel. Det var i Juli Maaned, Dagen havde været lummerheed og trykkende, men en stærk Torden og Regn, som just nyligen var standset, havde

afkjølet Luften. Præsten i Binding havde Fremmede hos sig. Det var en ung Mand fra Kjøbenhavn, paa hvem man, i hvor smækker og smal hans Figur end var, tydeligen saae, at han alt maatte have gjort nøie Bekjendtskab med Skrivebordet og Studerelampen. Uagtet hans elegante Dragt, uagtet den pene Pidsk, han efter den Tids Mode bar sit Haar i, viiste dog hans ægte danske Ansigtstræk og det godmodige, jævne Udtryk i hans Miner, at hans Forfædre vel snarere havde holdt paa Ploven, end ført Commandostaven. Tillige bemærkedes tydeligen, trods den Dannelse, man turde forudsætte hos ham, i hans Udtale Bøndernes Dialect af den Provinds, hvor han for Øieblikket befandt sig. Han havde foretaget denne Reise fra Hovedstaden til sit Fødeland for at undersøge bekjendte, og om muligt opdage hidtil ubekjendte Oldtidslevninger, og ingen Runesteen eller Døbefont, intet Kirkebæger eller Adelsarchiv, ingen Klokke, malet Rude, udhugget Liigsteen eller Altertavle havde været sikker for hans „speidende Øie" og undersøgende Finger. Dog ikke blot de livløse Efterladenskaber fra vore Fædre, nei ogsaa, hvad der levede og havde Klang, jeg mener de herlige Kjæmpeviser med deres sære, characteristiske, dybt gribende Melodier, vare, om end ei Gjenstande for hans videnskabelige Undersøgelser, thi dertil besad han for lidt musicalsk Dan-

nelse, saa dog en Gjenstand for hans mest levende Deeltagelse og Glæde. I denne Henseende havde han her i Vinding henvendt sig til den Rette; thi den gamle Præst var en ligesaa ivrig Beundrer af hine Oldtidsrester, som Studenten, men havde tillige saa megen Musik, at han ret behageligt og med megen Salvelse foredrog saadanne Melodier som „De vare syv og syvsindstyve, der de droge ud fra Hald," eller ogsaa „Dronning Dagmar ligger i Ribe syg" og flere lignende; og den unge Mand stod da med Haanden i Barmen, med nedbøiet Hoved, og hørte derpaa, hensjunket i dybe Tanker.

„Nu er Regnen ganske forbi," sagde den gamle Mand til Studenten, „kom, Hr. Ven! lad os gaae ud i Haugen, thi her i Haugestuen selv er det dog en Smule beklumret. Seer De! her under disse Kastanietræer er sandeligen Jorden endnu ganske tør, uagtet det stærke Regnskyl, — kan De høre, hvorledes Draaberne rasle fra det ene Blad til det andet? Det var et Gudsveir! Eengang troede jeg saavist, det slog ned i Kirken, det var ogsaa et frygteligt Skrald! langt borte herfra var det sagtens ikke heller. Aa, nei see den Regnbue! Det seer ud, som om den stod ude i min Eng med det ene Been. Kom, Hr. Ven! sæt Dem hos mig her paa Bænken, den er ganske tør. Ah! Tobakken lugter dog fortræffeligt i

den frie Luft; — naa, naa! det har De nu slet ingen Forstand paa. Jeg vil hellere synge Dem „Jeg gik mig ud en Sommerdag at høre," det vil smage Dem bedre, end Dampen af den ædle **Herba nicotiana.**"

Næppe havde den Gamle begyndt den smukke Vise, medens han slog Tacten med sit lange Piberør, og Taarerne allerede næsten traadte Studenten i Øinene, før Præstens Datter kom springende ned ad Steentrappen.

„Fader! Johan er her inde, og vilde gjerne tale med Fader!"

„Hvilken Johan?" spurgte Præsten.

„Johan Thorsen!" svarede hun, „skal jeg kanskee lade ham komme herud?"

„Nei, mit Barn! jeg skal strax selv komme ind til ham, jeg veed, han skal have sin lille Søn i Kirke paa Søndag, og det vil han nok nu have indført Kirkebogen; — undskyld et Øieblik, Hr. Ven!"

Efter nogle Minuters Forløb kom Pastoren tilbage. „Har De Lyst, min ærede Ven! at gjøre en lille Vandring med mig ud paa een af mine Sognemænds Lod; maaskee kan jeg ved denne Leilighed have den Glæde, at De i mit Pastorat kan gjøre et bedre Udbytte end Legenden om St. Matthes og hans Kilde."

De toge Hat og Stok, og fulgte med Bondemanden, der førte dem gjennem Byen til sin Gaard, gjennem sin Hauge, ud over et lille Vænge og hen imod en Høi. „See nu, Faer maa vide," begyndte Bonden, „her paa denne Høi og rundt omkring har før staaet Egeskov, og vi kalde endnu dette Vænge Egeløkken, omendskjøndt der i utænkelig Tid ikke har været mere tilovers af Skoven, end dette gamle Træ, som De seer Lynilden i Dag har rammet. Det har været ganske huult indeni, men det har man ikke før ret kunnet see. Hvis Faer vil umage sig herop, — nei, ræk mig Haanden! lad mig hjælpe Dem!"

„Lad kuns være, Søn," sagde den gamle Præst, „jeg skal nok vinde derop selv."

De vare nu ankomne paa Stedet. Af den mægtige Egebul stod endnu næsten Halvparten med løvfulde Grene, og kneisede mod Himlen, medens den anden Deel laae spaltet paa Jorden, saaledes, at man kunde oversee hele Træets Huulhed, som det Indre af et Skab. Det har altid noget Sørgeligt ved sig, at see et saadant ærværdigt, gammelt Træ med sit kronede Hoved ligge i Støvet. Dog var det ikke denne eller lignende Betragtninger, der dennegang beskjæftigede Præsten og Studenten; deres Opmærksomhed fængsledes kun ved Synet af en Mængde Ting, som fandtes i Træets hule Gjemme. Ved nøiere Undersøgelse

opdagede man Levningerne af et menneskeligt Skelet, der af Knoklernes Beliggenhed at slutte, maatte have staaet opreist, med oprakte Arme i Træet. Et Par store Jernsporer, nogle Søm, adskillige Messingspænder, en lang, næsten forrustet Pallask, et hvælvet Jernkors, saadan, som det anbringes inden i Dragonernes Kasker, en bred, dertil hørende Messingring med en Plade, nogle Mynter fra Carl Gustavs Tid, og tilsidst en bred gylden Fingerring. Paa denne Sidste saaes tydeligen udgravet Bogstaverne J. S., og paa Pallaskens Pareerplade, paa Messingringen, saavelsom og paa nogle af Spænderne saae man Bogstaverne F. F. R. R. i drevet Arbeide.

Skjøndt nu alle disse Ting ved første Øiekast befandtes ikke at have den hos Antiqvarer lovbefalede Alder, saa grebe dog Præstens og Studentens Fingre desuagtet ikke med mindre Interesse derefter; thi underveis havde Johan Thorsen og Præsten, afvexlende og gjensidig rettende hinanden, fortalt Studenten det Sagn, der endnu levede iblandt Bønderne, om den forsvundne Svensker, hvorom der tillige fandtes nogle korte Beretninger i en gammel Kirkebog, og som Læseren vil have fundet optegnet paa de foregaaende Blade. Man kunde altsaa ikke nære nogen Tvivl om, at det jo var den stakkels Svartbergs Been, de her saae for sig. Derom vidnede Bogstaverne paa

Spænderne og Pallasken, men især de paa Guldringen; thi disse maatte upaatvivleligen læses: Jon Svartberg. Man maa altsaa formode, at, da den unge Svensker flygtede for sine Forfølgere, og var kommet ind i det dengang paa og omkring Høien staaende Krat, havde han, smidig og let som han var, svunget sig op i Egetræet, og ladet sig glide ned i Huulheden, hvoraf han siden ikke har kunnet hjælpe sig op. Han maatte da blive i sin levende Sarkophag, og Egen havde hvert Foraar i den lange Række af Aar smykket hans Mausolee med sin lysegrønne Hvælving.

Samme Søndag, da den lille Thor Johansen blev døbt i Vinding Kirke, blev Svartbergs Been nedlagte i Christen Jord; Johan Thorsen og Studenten stode alvorlige ved Graven, den gamle Præst kastede Jord paa, og ønskede ham en sød Hvile. Vittige Hoveder i Kroen meente, at han kunde nok trænge dertil, siden han havde staaet saa længe.

Skriftestolen.

I Magdalenekirken i Girgenti havde man gjort Forberedelserne til en stor Fest. Alt var smykket paa sædvanlig Maade med røde Tapeter og Blomster. Arbeiderne havde i Middagsstunden forladt Kirken, og der herskede nu den forunderlig veemodige Stilhed, som i de catholske Templer er saa velgjørende og opløftende.

To Herrer vandrede i sagte Samtale i den lange Gang, der løber langs den nordlige Side, og syntes at nyde Kirkens Skygge og Kjølighed, som om det var en offentlig Promenade. Den Ene var en Mand paa omtrent fem og tyve Aar, stor, stærktbygget, bredskuldret, med et alvorligt Ansigt, hvori ingen Lidenskab syntes at have sat sit Præg; det var Don Antonio Carracciolo, Marchese d'Arena. Den Anden, fiintbygget og slank og næppe udtraadt af Ynglingsalderen, lod sit smukke, livlige Ansigt, med de mørke, men næsten qvindelige Oine, vende sig til alle Sider med mønstrende Blik, ret som om han havde noget at sige her; og det havde han ogsaa, thi det var den Architect, der

havde forestaaet og ledet Arbeidet, det var den for ikke længe siden fra Rom hjemkomne Giulio Balzetti. Med Eet standsede denne.

„Jeg skal dog for Løier betroe Dem, Signor Marchese! en Hemmelighed, som Ingen kjender, troer jeg, uden jeg,“ sagde han i den fortrolige Tone, hvormed man tiltaler en Ven, i hvis Huus man daglig kommer. „De veed, at Akustikens Virkninger undertiden spille os Bygmestere mangt et Puds, hvor vi mindst ventede og mindst ønskede det. Et Træf, en Hændelse har lært mig, at naar man staaer her — her paa denne hvide Marmorflise, saa hører man aldeles tydeligt hvert Ord selv af den sagteste Hvisken histnede, langt herfra, — der hvor De seer den næstsidste Skriftestol staae, uden at de, der befinde sig paa Linien mellem disse to Punkter kunne fornemme et eneste Ord, om de end ere nok saa nær ved hiint Sted. Bliv staaende her! jeg vil gaae ned til den betegnede Skriftestol, og De vil undres over dette Mirakel af Naturen!“

Han ilede bort; men næppe havde han fjernet sig et Par Skridt, før Marchesen hørte en tydelig Hvisken, hvis Indhold strax satte hans Sind i den heftigste Bevægelse. Han stod der stiv og marmorhvid i Ansigtet, som rørt af en Troldkjep, og den spændte Opmærksomhed, der malede sig i hans ellers saa rolige Træk, lod formode, at han hørte noget meget Mærkeligt.

Han rørte ikke et Lem, han aandede næppe, som Een, der staaer paa Randen af en Afgrund og frygter for at styrte ned, og hans rullende Øine og bankende Hjerte vare det eneste Bevægelige paa ham.

I det Samme kom den unge Architect tilbage og sagde alt i nogen Frastand med smilende Læber: „Jeg kunde ikke komme til at gjøre Experimentet; thi i Skriftestolen sad der Nogen, saavidt jeg kunde skimte, en tilsløret Dame — men, min Gud! hvad fattes Dem dog!“

Marchesen lagde paa Italienerens Viis Fingeren paa Munden og forblev ubevægelig staaende. Efter et Par Minutters Forløb drog han et dybt Suk: Statuen fik Liv og traadte ud af den magiske, fortryllede Kreds.

„Det er slet Intet, kjære Giulio!“ sagde han med venlig Stemme, „tænk blot ikke om mig, at jeg er overtroisk; men jeg forsikkrer Dem, det Hemmelighedsfulde, det Overraskende ved dette besynderlige Naturphænomen greb mig dog paa en ganske egen Maade. Kom, lad os gaae! I den frie Luft vil jeg samle mig igjen!“ vedblev han, tog fortrolig Balzetti under Armen, førte ham til Promenaden uden for Byen, og da de tvende Herrer der en lille Stund havde vandret frem og tilbage, tog han Afsked med Ynglingen, idet han sagde: „Imorgen efter Festen kommer De vel, som sædvanligt, ud til vor Villa? Til vi sees!“ —

— Næste Morgen ganske tidligt traadte Marchesen ind i sin Kones Forværelse. Kammerpigen, som just kom ind ad en anden Dør, gjorde store Øine.

„Har din Frue ringet?“ spurgte Marchesen.

„Nei, Eccellenza!“ svarede Pigen, dybt neiende og rødmende.

„Saa bi her, til Du bliver kaldt!“ sagde Marchesen og aabnede Døren til Paaklædningsværelset, der laae foran Sovekammeret. Idet han traadte ind, kom hans unge, yndige Huusfrue ham imøde i en Morgendragt, saa let som vel muligt, nemlig saaledes som hun var staaet ud af Sengen. Marchesen blev staaende, ligesom frapperet ved sin Kones Deilighed, og lod, som om han slet ikke bemærkede den indre Uro og Storm, der havde jaget alt Blodet fra Kinderne, medens det saa meget desto voldsommere arbeidede i Hjertet og hævede den fyldige Barm under den hvide Natdragt.

„Du er tidligt paafærde, Antonio!“ sagde næppe hørligt den unge Kone med et usikkert Smiil og stærkt rødmende. „Hvad vil Du dog her?“

„Kunde det undre Dig, min Lauretta! mine Øines Lys!“ sagde Marchesen med den blødeste og meest smigrende Betoning, „kunde det undre Dig, om jeg kom baade tidligt og silde? Dog nei, Elskeligste! det var i Dag ikke egentlig Dig, hvem mit Besøg gjaldte. Du veed, det er i Dag den hellige Magda-

lenes Fest, og at der er en stor Høitid i den Anledning, og jeg har nu faaet det Indfald at forberede mig til min Andagt ved at betragte den herlige Tizianske Magdalene, som Du har ophængt i dit Sovegemak. Tillader Du?" lagde Marchesen til med Fiinhed, idet han med langsomme, faste Skridt nærmede sig Døren.

„Der er saa uordentligt derinde," sagde den unge Kone med et hurtigt Blik gjennem den halvaabne Dør, „men — gaa dog kun ind — jeg vil imidlertid her begynde mit Toilette."

Og han traadte derind.

„Hvor yndig," sagde han med en skalkagtig Stemme, „hvor yndig er dog ikke denne Uorden! Disse graciøst henkastede Rober, disse smaabitte Skoe! hvor forunderlig balsamisk, phantasievækkende er ikke denne Luft! Der er ordentlig Poesie i Alt dette!"

Hans speidende Blik fæstede sig paa den sneehvide, aabne Seng, hvis stukne Silketeppe var trukket op og bredt ud, og under dette tegnede sig tydeligt Contourerne af et menneskeligt Legeme, der laae heelt udstrakt, som for at røbes saa lidt muligt.

„Jeg vil sætte mig ned," sagde Marchesen med en rolig og blid Stemme, „og see mig rigtig mæt paa dette Mesterværk!"

Idet han talede disse Ord, tog han den hvide, med brede Blonder kantede Trækkepude, lagde den sagte

paa det Sted, hvor den skjulte Persons Ansigt maatte være, og satte sig dernæst med hele sit kraftige Legemes Vægt derpaa, medens hans høire Haand fast stemmede og støttede sig mod den Liggendes Bryst. Uden at ændse de uvilkaarlige, rasende convulsiviske Bevægelser af den i Dødsangst Bestedte, vedblev Marchesen med rolig og fast Stemme:

„Hvor det dog er fuldendt, dette Billede! Hvor ædelt og ægte kydsk dækker ikke den skjønne, bodfærdige Synderinde sine nøgne Skuldre og sin Barm med de lange, gule Lokker og med de fine, veldannede Hænder, medens det fromme, sønderknuste Blik taareblændet stirrer didop, hvorfra Naaden og Forbarmelsen skal komme! Man kunde blive Digter ved at betragte et saadant Kunstværk! Ak, men jeg mangler nu desværre aldeles Talent til at improvisere. I dets Sted skal jeg fortælle Dig Noget, som hændtes mig i Gaar. Vor lille Ven, Giulio Balzetti, førte mig om i Magdalenekirken, og under vor Vandring viiste han mig et Punkt og bad mig staae stille der, efterdi man, som han sagde just der tydeligt og grant kunde høre, hvad der paa et andet langt fraliggende Punkt endog kun blev hviskel. Og meget rigtigt! Paa hiint andet Punkt staaer netop Skriftestolen No. 6. Næppe havde jeg stillet mig paa det anviiste Sted, før jeg hørte en yndig Stemme — Gud maa vide, hvis det var! — skrifte sine Hjerte-

sørger og sine smaa Synder for Pateren: Hun havde en Mand, sagde hun, som hun elskede — ja hun elskede ham, og han elskede hende; han var saa god imod hende og lod hende have megen Frihed — kort, hun lod Manden vederfares al den Ret, han kunde forlange, Gud bevares! — men — hun elskede nu ogsaa en Anden! — Hans Navn nævnede hun ikke; det vilde ellers ret have moret mig! Det maa nu være een af vore unge, smukke Herrer her i Byen! Denne Anden elskede hun da — hun kunde ikke andet, sagde det stakkels Barn, og meente ogsaa, at hendes Hjerte vel havde Rum til ham ved Siden af Manden. Han var saa ædel denne Anden, saa elskelig, saa smuk, og han tilbad hende — nei! det var hende en Umulighed at nægte ham Noget! desuden — naar Manden ikke vidste det, saa var det ham jo ingen Smerte; men om han saa end fik det at vide, og hans Kjærlighed til hende var sand, saa maatte han jo tilgive hende og blive ved at elske hende fremdeles — og meget andet Saadant. Hun havde nu, fortalte hun, lovet ham en Sammenkomst denne Morgen tidligt — nu maa Stevnemødet altsaa finde Sted! — og fast besluttet for hans og hendes Roligheds Skyld at tilstaae ham Alt; thi saa meente hun, — hører Du? saa meente hun, vilde dette nok snart gaae over. Det er det, som de franske Damer kalde passer ses caprices! Tilsidst bad hun

da meget gracieust om Absolution i Forveien — det er saa beqvemt! — og hun fik den. Hvad synes Du, min Sjæl! om Alt dette?" sagde Marchesen, idet han reiste sig fra sit rædsomme Sæde, hvor al Bevægelse var svundet.

„Nei," vedblev han i en spøgefuld Tone, „vore gode Præster ere altfor føielige — at sige i Almindelighed! — thi vor gamle Don Gregorio vilde nok ganske anderledes have taget Dig i Skole, hvis Du —" fortsatte han, medens han langsomt lagde Hovedpuden tilbage paa sit Sted og slog Teppet tilside. Det var Architecten Giulio Balzetti; han aandede ikke mere.

„Har Du nylig været i Skriftestolen, min Laura?" spurgte Marchesen.

Der kom intet Svar.

„Nu staaer min Engel vist igjen med Knappenaale i Munden, og jeg har dog saa tidt tryglet Dig om at lade det være! Er det længe siden, Du var til Skrifte?" gjentog han med forstærket Stemme.

„Nei!" svarede den unge Frue med halvqvalt Røst.

„Apropos!" sagde Marchesen, idet han dækkede det græsseligt fordreiede og blaae Ansigt til med Teppet, „vi følges vel ad til Kirkefesten i Dag? Præcis ved Middag begynder Processionen, og da lader jeg spænde for. Vi maae ikke forsømme det."

Han traadte ind i Paaklædningsværelset. Den

unge Kone sad i en stor Lænestol, hendes fyldige, sorte Fletninger hængte ned til begge Sider, Dødens Bleghed dækkede hendes Kinder og Pande, og begge Hænder hvilede paa Knæerne.

„Hvad feiler Dig, elskede Barn?" sagde Marchesen med inderlig Blidhed og uforandret Venlighed paa Læberne. „Du er nok kommet for tidligt op, min Lille? — og saa anstrænger Du Dig ogsaa alene med din Paaklædning! Hvor er Pippetta? Nu skal jeg ringe!"

Han trak i Klokkestrængen, nærmede sig til sin Kone, trykkede et Kys paa hendes Pande og forlod Værelset.

I Middagsstunden, da alle Stadens Klokker klang festligt, holdt Marchesens rigt forgyldte Stadsvogn, forspændt med fire, med gyldne Qvaster prydede Skimler, i Paladsets hvælvede Port, og en Sværm af kostbart galonerede Pager, Løbere, Tjenere og Jægere stod, ventende paa Herskabet.

Det varede heller ei længe, før Marchesen i glimrende Hofdragt, med Stjerne paa Brystet og Hatten i den ene Haand, ved den anden førte sin unge, deilige, men dødblege Frue med Anstand og Siirlighed ned ad de brede Marmortrapper. Medens hendes Ansigt syntes koldt og forstenet som Statuerne, de skrede forbi, straalede hans Øine med en usædvanlig Livlighed og

Glands. Lakaierne strømmede til, Vognen blev aabnet, de stege ind, og ud foer den af Paladset, hen gjennem Gader, over Torve, medens de Vandrende vendte sig om og sagde til hverandre: „Der kjører et lykkeligt Par!"

Architecten var forsvundet. Ingen anede, at han paa Festens Dag laae død og blaa, med rædsomt fordreiet Ansigt i en ung Dames Garderobe paa Gulvet, mellem Papæsker og Skoe; eller at han næste Nat hemmeligt ved Fruens gamle, troe Tjener paa et Æsels Ryg blev transporteret til en nærliggende Bjerghule og der nedstyrtet.

Til et Magdaleneklofter skjenkede hun en betydelig Sum for hans Sjæls Frelse.

Munken Don Gregorio — den fine Verdens yndede Skriftefader — blev ogsaa savnet; men han smægtede sin øvrige Levetid i et underjordisk Fængsel i et Camaldolenser-Kloster, hvorhen Marchesens Indflydelse havde bragt ham.

At Skriftestolen blev flyttet, begriber man let.

Marchesen berørte aldrig denne Sag for sin Kone; saavel i Verden, som i sit Hjem behandlede han hende tilsyneladende med stor Agtelse, ja stundom endog med en ham ellers ikke egen Ømhed. Men i hendes Sovekammer satte han aldrig mere sin Fod.

En Hævn.

„Gaaer den naadige Frøken ikke med ned i Haugen?"

Det var en stor, velskabt Dame paa henved fyrretyve Aar, med mørkt Haar og bruun Teint, ildfulde, sorte Øine og regelmæssige, smukke Træk, der, idet hun for Speilet i Haugesalen tog en pailleguul Silkehat paa og ordnede sit Toilette, i en skjødesløs, spydig Tone henkastede dette Spørgsmaal.

Den Person, til hvem det var henvendt, var en ung Pige, som stod i Vinduesfordybningen, hvor hun, lænende sin lille, bøielige Skabning og støttet paa den ene Arm, som det syntes, tankeløst bladede i en opslagen Bog. En mørkebruun Silkekjole og en lille, fiin Snor af blodrøde Coraller forhøiede hendes Skuldres smægtende Hvidhed. Hun løftede hurtigt det blonde Hoved iveiret og svarede kort: „Nei!" medens de blaae Øine forskende og skarpt lode et Blik fare rundt i den elegante Salon.

Uden videre at fortsætte Samtalen gik Baronesse B., efterat have dreiet sig et Par Gange til Høire og

Venstre for Speilet og med Velbehag seet det store Shawl drappere sig ned om hendes kraftige Figur, ud af Døren og ned ad Haugetrappen, hvor Baronen alt længe taalmodigen havde ventet paa hende. Hun modtog den lille, spinkle, bleggule Herres Arm, som han sirligen bød hende, og Begge forsvandt snart i den skyggefulde Castanie-Allee, der fra Herregaardens Façade førte ned mod en Sø.

Næppe vare de af Syne, før den unge Dame, ligesom naar man vaagner af en Drøm, med et dybt Suk lukkede Bogen i, hævede sin fine, men fyldige Figur og traadte et Par Skridt frem i Værelset, hvor hun endnu et Par Secunder blev staaende, som tvivlraadig og ubestemt. Pludselig vendte hun sig, som om en indre Kamp var endt, og ilede med rødmende Kinder og lette Fjed rask ind i et tilstødende Værelse. Hun saae sig forsigtig om og aabnede endnu en Dør. Med speidende Blik og næppe dragende Aande nærmede hun sig et tredie Kammer. Det var Baronens Arbeids-Værelse. Sagte lukkede hun Døren efter sig og gik langsomt hen til en stor Mahogny-Secretaire, fremtog af Barmen en Nøgle og aabnede Klappen. En af de mange, med Perlemoer indlagte Skuffer trak hun ud og betragtede Indholdet. Det var kostbare Daaser, brillante Ringe og andre Bijouterier i couleurte Saffians Futteraler. Hun skjød den ind og drog en anden

unge Kone sad i en stor Lænestol, hendes fyldige, sorte Fletninger hængte ned til begge Sider, Dødens Bleghed dækkede hendes Kinder og Pande, og begge Hænder hvilede paa Knæerne.

„Hvad feiler Dig, elskede Barn?" sagde Marchesen med inderlig Blidhed og uforandret Venlighed paa Læberne. „Du er nok kommet for tidligt op, min [redacted]ille? — og saa anstrænger Du Dig ogsaa alene med [redacted]in Paaklædning! Hvor er Pippetta? Nu skal jeg r[redacted]e!"

Han trak i Klokkestrængen, nærmede sig til sin trykkede et Kys paa hendes Pande og forlod Kon[redacted], Værelset.

I Middagsstunden, da alle Stadens Klokker klang festligt, holdt Marchesens rigt forgyldte Stadsvogn, forspændt med fire, med gyldne Qvaster prydede Skimler, i Paladsets hvælvede Port, og en Sværm af kostbart ...nerede Pager, Løbere, Tjenere og Jægere stod, ... paa Herskabet.

...rede heller ei længe, før Marchesen i glim... med Stjerne paa Brystet og Hatten i ...ed den anden førte sin unge, deilige, ...ed Anstand og Siirlighed ned ad ...der. Medens hendes Ansigt ... som Statuerne, de skrede forbi, ...d en usædvanlig Livlighed og

op, stak begge Tommelfingre ind i Vestens Ærmegab og betragtede hende nogle Øieblikke med — man kunde næsten sige — glubende Øine, medens et fælt Smiil bævede under de sorte Mustacher.

„Naa da! det kan jeg lide, min smukke Cousine!" begyndte han i en insolent Tone, „saa De holder nok af min Faders Louisdorer? De vilde saadan saa smaat forsyne Dem? Ikke sandt? — Men veed De nu ogsaa, hvad dette gjælder? Seer De, jeg lader nu strax spænde for; De maa gjøre en lille Sviptour hen til Birkedommerens. Vær ikke bange! De reiser ikke alene; jeg følger med, og Jørgen ogsaa. Vi To have jo seet Alt, og et Par Vidner ere saa aldeles rigtigt paa deres Plads ved et Tyvsforhør!"

Den unge Pige skjælvede ved dette Ord, men saae ikke op.

„Hvor snildt bar De Dem ikke ad i Eftermiddags for at faae denne Nøgle, hvor nemt fik de den ikke skilt fra det øvrige Knippe, som min Fader nu troer at bære fuldtalligt i sin Lomme, stakkels Mand! Men jeg saae det! De er ikke rigtig behændig!"

Som ved en fortvivlet Kraftanstrængelse vilde Frøkenen lægge Guldet fra sig paa Secretairens Klap; Rullen trillede paa Gulvet.

„Det er, som jeg siger," vedblev Jagtjunkeren, „De er slet ikke behændig; men det kommer nok!"

Ved denne grusomme Spot kastede den unge Dame et saa sønderknuust Blik paa den Ubarmhjertige, at det med Eet syntes at forvandle ham. Hans Ansigts Udtryk blev alvorligt; men det Barske og Haanlige var forsvundet deraf, og hans Holdning antog en mere mild Characteer.

„Ja, jeg burde jo egentlig," sagde han med rolig Stemme, „jeg burde jo angive Dem. Men," tilføiede han med et sødligt Smiil og i en øm Tone, „jeg er ikke saa haardhjertet, som De maaskee troer. Jeg vil tie, min egen lille Jeannette! men min Taushed fordrer Taknemlighed. Yndige Barn! jeg vil jo tie, vær rolig og hør mig! Min dumme Jørgen indbilder jeg, at det Hele var en Spads; og han troer, hvad jeg vil, han skal troe. Og paa mig selv kan De nu saa nydeligt lukke Munden, naar De vil — skal jeg sige Dem, hvorledes? — Jeg lover Dem at tie og glemme Alt," gjentog Baronen forsikkrende, idet han forsøgte at lægge sin Arm om Pigens fine Taille, „men, Gud straffe mig! ogsaa kun under en eneste Betingelse, — at De, min søde Unge!" — her sank hans Stemme ned til en næsten uhørlig Hvisken, som om han selv bluedes ved at høre sine egne Ord.

Men Hun hørte dem. Hun hørte klart og tydeligt hvert enkelt Ord og fattede det Heles Mening; og de virkede paa hende som et Tordenslag, som et

pludseligt, rasende Orkanstød. Hun hørte; og alle hendes Sjæls Strænge vibrerede krampagtigt, og deres vilde, rædsomme Dissonants vakte hende af den Forstenelse, hvori hun syntes hentryllet. Sammensunken, fortabt havde hun hidtil staaet; men det Afskyelige, som var traadt hende saa nær, havde ligesom en electrisk Virkning paa hendes hele Væsen. Hun hævede Hovedet stolt, hendes mørkeblaae Öine betragtede Ynglingen koldt og alvorligt, hendes Kinder blussede ikke; den lille, slanke Hebe stod nu der i dette Öieblik, streng og stor som en Juno.

„Lad spænde for, Herr Baron!“ sagde hun med en fast Stemme, „angiv mig som Tyv! — tilintetgjør mig, paa hvad anden Maade De vil; jeg er beredt paa Alt, jeg er jo overbeviist ved Vidner og skal ikke benægte Factum. Men De — De troer det ikke selv — De veed, at De feiler! Dem vil jeg her sige, for hvis Skyld jeg har foretaget mig et saa tvetydigt Skridt. De selv er Grunden. Men hvorledes? og til hvilket Maal? det nævner jeg Dem ikke. Kun dette maa og skal De vide — og jeg kan nu med kold Ro sige det — jeg har elsket Dem! min hele Sjæl har tilhørt Dem! Hemmeligt, som i et Bjergværks dybeste Schacht, laae min Kjærlighed skjult her! Jeg har elsket Dem, siger jeg; thi det er nu, som om det aldrig havde været. De studser? Min Tilstaaelse forbauser Dem?

Det undrer Dem at see mig saa kold?" vedblev Frøkenen, idet hun mod sin Villie steeg i Lidenskabelighed, „ah, De kjender mig ikke! Tro ikke, at jeg vilde frygtet — tro ikke, at jeg tilbeder en kold, beregnet Uskyldigheds Afgud — jeg foragter den! thi min Sjæl er fri, og mit Hjerte varmt og stærkt. — O, De veed ikke — hvad var det, De sagde? — O, for en Time siden — og De skulde ikke have kommet til at kalde det en Seier, — saalidt som jeg vilde kaldet det en Svaghed af mig, — ikke et Offer! Deri ligger Kjærlighedens Styrke! — Men nu — De har selv udslukket mit Hjerte — for evig! og jeg staaer nu saaledes, at jeg seer dybt ned paa Dem! — Lad spænde for, Herr Baron! jeg er beredt til at følge Dem og Jørgen! — Dog," lagde hun til efter et Øieblikś Betænkning, som greben af en pludselig Tanke, idet hun sendte Junkeren et besynderligt Blik — „kjæmp ikke med mig! De seirer ikke! Det staaer klart for mig, hvad jeg har at gjøre — min Plan er lagt! og De skal komme til at mindes denne Stund! Men først vil jeg dog selv levere i Deres Herr Faders Haand denne Nøgle!"

Med disse Ord lukkede hun rask og determineret Secretairen, vendte Junkeren Ryggen og forlod Værelset.

Under stedse stigende Forbauselse, taus og ganske overvældet og kuet af en stærkere Personligheds sikkre Magt, hørte Junkeren med stirrende Øine og blegnende

Pande paa den unge Piges Ord. Frækheden var lammet i sit inderste Væsen, og det faldt ham end ikke ind at afbryde eller modsige. Hvad han hørte, var ham saa nyt, saa vidunderligt, at det vækkede en heel Verden af Tanker i hans Sjæl, en Verden, hvori han befandt sig fremmed og forvildet. Og da hun nu var gaaet, stod han endnu maalløs stirrende paa Døren, som lukkede sig efter hende, Blodet steeg ham til Hovedet, Aaren i Panden svulmede, han slog den knyttede Næve mod Brystet, som for at vække Roget, der slumrede derinde, greeb med begge Hænder i sit sorte, krøllede Haar og forlod med et dybt Suk Værelset ad den Vei, han var kommet. I Gaarden kaldte han paa sin Jæger, sagde ham kort og barsk et Par Ord, lod sig bringe en Riffel, fløitede en Hund til sig og gik alene ud i Skoven.

Det var Aften. I Haugesalen brændte en Argandsk Lampe paa et stort, rundt Bord; Haugedøren stod aaben, og Springvandets Pladsken hørtes i Aftenens Stilhed, hvergang den naadige Frue, der i et tilstødende, mørkt Værelse sad ved et Pianoforte, gjorde en Standsning i den Anstrængelse, hvormed hun forsøgte at tvinge sin stærke, men skingrende og tynde Stemme ind i den italiænske Musiks bløde og smigrende Svingninger. Langt fra Døren i den dunkleste Deel af Haugestuen sad den gamle Baron, mageligt henstrakt i

en Lænestol; paa en broderet Skammel ved hans Fødder sad Frøken Jeannette, med begge Armene paa hans Knæe; medens disse To med hviskende Stemme førte en sagte Samtale, holdt han Pigens ene Haand i sin og lod den anden altimellem med Velbehag glide hen over hendes blonde Lokker.

„Som jeg siger Dig, Du havde virkelig gjort meget vel i at tage det Papir, lille Jeannette!" sagde Baronen med sagte Stemme, „og det var i Grunden saare velbetænkt, at Du vilde unddrage og dog opbevare mig dette Document. Kom det i hans Moders, min Kones, Hænder, saa vilde det være forbi med hans Fremtids hele Lykke. Hendes Broder har — Gud maa vide, hvorledes? — faaet Nys om dette Papirs Existents og lægger af al Magt an paa at faae fat derpaa; og Hun — er det nu af overdreven Kjærlighed til eller Sky for denne Broder, som altid har tyranniseret hendes Villie, — er det en unaturlig Stemning mod Joseph? — nok er det, hun vilde ikke tage i Betænkning at opoffre Denne for Hiin. Du veed selv, hvilke Hensyn der bevæge mig til at gaae lempeligt tilværks i en saa kilden Sag, som denne! — Een eneste Udvei, som vilde hæve al Ulempe og jævne Alt, veed jeg jo rigtig nok, men —" sagde Baronen nølende og med et Smiil.

En Gysen foer over den unge Piges Legeme.

„Ja, mit kjære Barn!“ vedblev Baronen alvorligere, „jeg har jo oftere tænkt over den Ting, men stedse forkastet dette Middel. Kuns — maa jeg dog sige Dig — det forekom mig før, som dine egne Ytringer i Begyndelsen af vor Samtale maatte, hvis der — med din Tilladelse — skulde være nogen rigtig Mening deri, ene og alene føre til dette Resultat. Eller har jeg ganske misforstaaet Dig?“

Frøkenen taug.

„Jeg har i den Anledning, som sagt, havt mange Betænkeligheder. Den største og den vigtigste var den, at I sagtens Begge vilde modsætte Jer og tilintetgjøre et saadant Arrangement. Du — ak! jeg er ikke blind for Josephs store Mangler, og kunde ikke fortænke Dig deri — og Han, med sin ubændige Natur, vilde stride imod, fordi han, som et Barn, vilde betragte det som en Tvang, et Baand paa hans Frihed. Desuden — jeg har lovet min døende Søster at gjøre Dig Livet saa klart og jævnt, som det stod i min Magt. Og Middelet skulde være et Ægteskab! Gode Gud!“ hviskede Baronen med et hurtigt Blik mod den aabne Salsdør, hvorfra de skingrende Toner kom. „Og et saadant Ægteskab!“ Han taug.

Ogsaa Frøkenen vedblev længe i Taushed at fæste Øinene mod Gulvet. Med Eet reiste hun sig hurtigt, lagde sin Arm paa Baronens Skulder og hviskede ham et Par Ord i Øret.

„Du vil? — Du troer?“ — udbrød Baronen med Forundring og Henrykkelse, „naa, Gud være lovet, hvis det kan skee! Men ak, jeg frygter for ham!“

„Hvis han vil,“ sagde den unge Dame halvsagte, „saa underkaster jeg mig Deres Villie; men dog gjør jeg det til en ufravigelig Betingelse, at den Tid, som behøves til at forberede vor Forbindelse, maa være meget kort, og at vort ydre Forhold i ingen Henseende forandres, at det ikke antager en vis Characteer“ — her standsede hun.

„Jeg forstaaer Dig! Vær uden Frygt, kjæreste Barn!“ gjentog Baronen, „kjender jeg min Joseph ret, saa vilde han vel selv lade haant om Alt, hvad der betegner en Forlovelse — Alt dette — ja, jeg forstaaer Dig jo nok! Men vær rolig, Intet — Intet skal lægges Dig i Veien, — naar jeg først har talt med Hende!“

Og han gik ind i Sideværelset til Baronessen.

Frøkenen var traadt hen ved Lampen, hvis fulde Lys bestraalede hendes blege Ansigt. Hun stod der længe tankefuld og alvorlig; hvis man havde kunnet følge hendes Tankers Vandring, vilde man tydelig have sporet den Vei, ad hvilken hun tilsidst kom til den Slutning! „Jeg vil det, og jeg maa seire!“ der saa malerisk udtalte sig i den kjække Bevægelse, hvormed hun gav sig til at gaae op og ned i Stuen.

Ved Aftensbordet samledes man. Baronessen blussede, og hendes Kinder bare Spor af Taarer; men hun var rolig og resigneret. Baronen saae tilfreds omkring sig, som Een, der gjerne ønskede Vidner til en vunden Seier.

Ogsaa Joseph indfandt sig. Stille og mod Sædvane indsluttet i sig selv, satte han sig, men nød intet. Med Forundring saae Moderen paa ham; den raae, støiende Lystighed, der ellers behagede og morede hende saa meget ved ham, var forsvundet; og den gamle Baron fik efter Bordet endogsaa Mod nok til at forelægge Sønnen sine Planer og Betingelser. Til begge Forældres store Overraskelse hørte Joseph vel uden Glæde, men ogsaa uden Uvillie paa deres Ord, gik med Sindighed ind paa ethvert Forslag og underkastede sig enhver Betingelse.

To Maaneder efter denne Dag boede Joseph og Jeannette paa en Gaard, der var dem indrømmet, og som den unge Kone selv havde ladet indrette aldeles efter sin Phantasie. Men — man kan ogsaa kun sige: de boede der sammen; thi de levede ikke. Med en Fiinhed og seig Consequents, som ingen Diplomat skulde have skammet sig ved, havde den unge Baronesse fra første Dieblik af vidst at indrette sig saaledes, at Alt det, der ellers pleier lidt efter lidt at udspinde og væve et fortroligt Samliv, var fjernet mellem dem.

Tidens Inddeling, hendes Sysler, deres Bolig — kort, Alt holdt dem strengt adskilte og hindrede dem i at sees alene. Kun i Selskab med Andre saaes de; men til ham henvendte hun end ikke da et Ord, ikke et Blik. Fra det Øieblik da deres Forældre paa Bryllupsdagen havde forladt dem, aabnede hun ikke sine Læber til ham, og paa enhver Tiltale, som han i Førstningen forsøgte, forblev hun stum som en Statue. Medens Joseph, der troede at forstaae hende, bar dette med den Art af Resignation, som har Haabet om bedre Tider i Baghaanden, og søgte ved alvorlige, anstrengende Beskjæftigelser at dæmpe sin Smerte og oprette, hvad han tidligere havde forsømt, fandt Jeannette Behag i at samle om sig en Sværm af aandrige Mennesker, saavel Damer som Herrer; hun viiste sig i Verden, som den, der til Grunden havde lært den tomme Kunst at leve i den, men interesserede sig paa den anden Side med lige Kraft og Varme for alt det Skjønne og Gode, som Videnskab og Kunst i deres høiere Sphære frembyde. Hun malede selv, musicerede, førte en vidtløftig Correspondence med de forskjelligste, men altid betydningsfulde Personligheder, bestyrede sin Huusholdning — saavidt de af hende selv satte Grændser naaede — med en saa stor Iver og Kraft, at hun alene derved vilde have gjort sig bemærket. Men til sin Mand talede hun aldrig, end ikke et Ord; hun var

tilsyneladende som død for ham; men for Den, der havde havt mindste Kundskab om Familiens Hemmelighed, vilde det have været klart, at hun af al Magt, i Alt, hvad hun foretog sig, kun havde ham for Øie, at hun netop stillede sin hele Færd i det skarpeste Lys, for ret at falde ham i Øinene.

Hun bar hans Navn; men dette var ogsaa Alt! Hvorledes hun havde formaaet at stille sig saaledes, hvad det var for en indre, uovervindelig Magt, hvorved hun havde frigjort sig, hvorved hun havde kunnet, næsten uden Modsigelse, tilbagevise sin Ægteherre inden saa snevre Skranker, som hun havde sat ham, og hvilke han aldrig forsøgte eller vovede paa at overskride, det er et uopdaget Mysterium. Men hver den, som vil betvivle Muligheden heraf, kjender kun lidt til den ubøielige, dæmoniske Jernnatur, som en Qvindes Villie kan antage.

Joseph underkastede sig; han var som forvandlet. Det raae, vilde Væsen var veget for en vis tør Rolighed; men under denne glødede den stærkeste Lidenskab og ulmede den smerteligste Ild. Han gjennemgik alle en haabløs Kjærligheds bittreste Qvaler; Skinsygens Furier beleirede hans Hjerte. Naar hun i Selskab hengav sig til den livligste, næsten barnlige Munterhed, naar hun paafaldende udmærkede denne eller hiin blandt de Notabiliteter, der omgave hende, da leed han de ud-

søgteste Pinsler; men hans Udvortes forblev roligt og røbede Intet, thi han havde dog endnu eet Vaaben, hvormed han værgede sig mod Fortvivlelse — han havde Haabet.

Eet Aar var saaledes henrundet. Paa deres Bryllupsdag om Morgenen traadte Joseph ind i sin Kones Arbeidsværelse, hvor han forhen aldrig havde sat sin Fod. Han var bleeg og med sørgmodigt Blik betragtede han den yndige, blomstrende Skabning, der sad for ham. Langsomt og beskedent nærmede han sig til hende og sagde med Taarer i Øinene og en usigelig Veemod i Stemmen! „Siig mig, Jeannette! kan jeg afsone min Brøde?"

Den unge Kone svarede ikke et Ord, men reiste sig fra Bergeren, hvori hun sad, og betragtede Baronen med et eneste Blik. Det var et Blik, uden Kulde, uden Lidenskab, uden Vrede eller Had; men der var en Tomhed, et Øde, der laae en Ligegyldighed deri, det var som en Afgrund af Haabløshed, hvori han iisnende skuede ned; — og taus forlod hun Værelset.

Saaledes hengik fem Aar, og hvert Aar paa samme Dag gjentoges den samme Scene. Paa den unge Baronesse syntes imidlertid Livet at virke med al sin Styrkning og Opvækkelse; hendes Aand var frisk og livlig, hendes Kinders Purpur, hendes Øines Glands vedligeholdt sig ufalmet og usvækket. Baronens Ud-

vortes forandredes; bleeg og mager, syntes han afkræftet, og kun den rastløse Virksomhed, hvori han søgte at kappes med hende, røbede den Kraft, han endnu besad, og hans sorte Øines Glands den Ild, der baade bevægede og fortærede hans Væsen.

Den sjette Bryllupsdag kom. Jeannette stod just ved Vinduet i sit Værelse og indaandede med Velbehag den friske Morgenluft og Duften af en Mængde Blomster, som Gartneren nylig havde ladet bringe op. Da aabnedes Døren med Larm, hun vendte sig om og saae — sin Mand komme springende ind. Paa Hovedet bar han en stor, plump Krands af Egeblade, og i Haanden holdt han en Fløite. Han knælede først med comisk Ydmyghed for den forbausede unge Dame, opramsede en lang latinsk Anraabelse til Pomona og gav sig derpaa til at dandse med de vildeste Spring og naragtigste Caprioler, medens han aflokkede Fløiten de afskyeligste Hviin.

Hendes Arbeide var standset — eller skal man rettere sige — hendes Værk var fuldendt: han var vanvittig.

Det Eneste, hvorpaa hun i saa lang Tid havde rettet alle sine Tanker, nemlig at hæve sig og staae over den, der havde villet fornedre hende saa dybt, ganske at beherske ham uden selv at vige et Haarsbred; dette Drivhjul, der havde sat alle hendes Kræfter i

Sving; denne hemmelige Kraft, som idelig og udelukkende havde omspændt hendes Sjæl; dette eneste Maal, som hendes Øine uden at trættes uafladeligt havde stirret paa: Alt dette var nu fjernet, standset, slappet, forsvundet. Det var, som om alle Støtter, hvorpaa hendes Livskraft og hele Væren hvilede, paa een Gang vare dragne bort under hende. Hun sank, som tilintetgjort, sammen, og i en utrolig kort Tid var hun ikke mere.

Et Hjertes Gaade.

Det var i Aaret 18— en smuk, klar Eftermiddag i August Maaned, da tvende unge Forstelever, knebelsbartede, solbrændte, og ledsagede af deres Hunde slendrede langsomt gjennem Tykningen i den vidtløftige Skovstrækning, der dækker Høilandet og Sletten mellem de to Byer R. og A. og skyder sig lige til Kysten, hvor dens yderste Punkt benævnes L—hoved. Med Møie banede de unge Herrer sig Vei op ad en steil Skraaning, gjennem Brombær og Hasler. Et Sted paa Høiden skjenkede et Gab i Skoven fri Udsigt til Sletten. Her standsede den Ældre og raabte, idet han pegede paa et Herresæde, som i det Fjerne med Gavle, Spiir og blinkende Vinduer hævede sig paa den rige Plaine: „Gid jeg i dette Øieblik var derovre!“

„Hos Grevinde v. L.?“ sagde den Yngre leende, „aa, hvad vilde Du der?“

„Hvad jeg vilde?“ spurgte den Første ivrigt, „ja hør! veed Du hvad: dersom Du, som jeg, endog kun een Gang havde været i Selskab med hende, saa vilde

det være Dig en Umulighed, ikke at gjøre et saadant Ønske, hvergang Du tænkte paa hende! — Ja, nu har hun det godt, den Sjæl! men Du skulde bare have kjendt noget til det Huus, da Han levede. Han døde, den Rakkerhund, for et Aar siden, og dengang var Du ikke her endnu. Jo, det var en Mand, kan Du troe! Jeg seer, at det skeer hvert Øieblik, og dog kan jeg ikke faae det ind i mit firkantede Hoved, hvor det er muligt, at en Pige kan blive cujoneret til at tage en Mand, som hun hverken elsker eller nogensinde kan komme til — jeg vil ikke sige — at elske, men blot at taale. Man skulde troe, at Fruentimmerne slet ikke besad nogen Characteerfasthed; men de bevise det saameget des tydeligere siden efter, Gud bedre det! Saadan Noget skeer nu hver Dag og overalt, og selv vore Bønder ere i denne Henseende slet ikke et Haar bedre end de Fornemme. Hun var ikke mere end sexten Aar gammel, tænk Dig engang! da hun — som det hed for at holde Skillingerne sammen — maatte gifte sig med det Afskum. En Karl, saa fuld af Skab, som Manden i Evangelium, saa gammel, at han mageligt kunde været hendes Oldefader, — kort sagt, Trødske fra Rod til Top! Det lader jeg endda gaae, skjøndt det maa være drøit nok for et saadant ungt Pigebarn; men saa var han gjerrig, Du! — Gud, hvor jeg hader Gjerrighed! — og saa var han saa nederdrægtig ond

imod hende og pinede og plagede hende fra Morgen til Aften, saa at det Aar, hun tilbragte hos ham som hans Kone, sagtens maa have erhvervet hende i det Mindste een lille Evigsalighed hisset; thi taalmodig som et Lam skal hun have været. Saa tog da en vis Mand ham, — ja, for det er jeg nu overtydet om, at det er gaaet ham daarligt, — og siden den Tid lever hun som Blommen i et Æg, sin egen Herre og Eierinde af disse herlige Godser. Og hun fortjente meget Mere!"

„Hvor saae Du hende den ene Gang?" spurgte den Yngre nysgjerrig.

„Det skal jeg sige Dig! Det var saamæn paa et Bal, ikke mere end to Maaneder efter hans Død; thi hun generer sig ikke, det prægtige Fruentimmer! Slige philisteragtige Hensyn bryder hun sig ikke om. Og hvad havde hun da ogsaa at græmme sig over? Dog sørge gjorde hun, — forstaa mig ret, hun var klædt i Sorg; men det var slet ikke til hendes Skade. Lille er hun, just saadan som jeg kan lide det, lille, men fiin og rund; og saa var hun slet ikke pyntet; ikke saameget som en Collier, et Armbaand, en Broche, ikke engang Ørenringe bar hun! Det lader til, at hun hader al saadan paahængt Stads, og hun trænger, sandt for Herren! heller ikke dertil! Og hvor hun saa dog var nydelig — det er ikke til at beskrive. Saadan en Hals! saadanne Arme! saadan en Figur! Haaret

ganske glat over den kløgtige Pande, ikke en Bukkel eller Krølle, og saa den svære, blonde Fletning i Nakken — ja, og en Nakke — aa, Gud give jeg var Poet! Noget saa blændende har jeg aldrig seet!"

„Du rimer jo allerede!"

„Saa? ja, det er ikke urimeligt, at det kommer af sig selv, naar man tænker paa en saadan Gjenstand, — det er ikke at undres over. Men hvad skal jeg saa sige Dig om hendes Ansigt," lagde den Ældre til i en comisk veemodig Tone, „hvad skal jeg sige om et saadant Ansigt, som aldeles ikke gjør Fordring paa at være smukt, men som dog er noget af det Deiligste, Gudherren har skabt paa denne Jord og tilladt os syndige Mennesker at see paa? Hun har da, Himlen være lovet! ikke saadan et kaiserligt Ørnenæb, som vor Madame derhjemme; nei, hun har en fiin Næse, en characteristisk Næse, en Næse, som veed, hvad den vil og betyder, — og saa en smilende, veltalende Mund. Ja, hvor hun kan tale! Saa kløgtigt, som Dronningen af Saba, og vistnok meget moersommere end hendes arabiske Majestæt. Det er bestemt en Hex, den lille Grevinde! Alt hvad der kommer hende nær, det trækker hun til sig. Det er ikke denne ubevidste Tiltrækning, som saa mange andre smukke Fruentimmer udøve; nei, hun veed det meget godt selv, og det lader til, at det egentlig er hendes Studium. Men netop af den Grund, maa

jeg sige Dig, at være gift med hende, det vilde jeg ikke for al den Deel i Verden; thi skjøndt jeg tør give min Hals til Pant paa, at hun i Evighed aldrig vilde eller kunde foretage noget hende Uværdigt, — det er dog det meest afgjorte Coquetterie, — og jeg holdt det aldrig ud!"

„Du behøver ikke at blive saa ivrig," sagde den Anden leende, „Du bliver vel nok fri for det!"

„Sagtens"! svarede den Ældre med et dybt Suk; „men hvad det var jeg vilde sige: hvordan det egentlig traf sig, at jeg just hiin Aften kom til at dandse og tale saa meget med hende, det veed jeg næsten ikke selv; men det skeete. Ja, beslægtede Sjæle, min Ven! finde hinanden. Hun mærkede vel, at jeg ikke er nogen raa Philister, at jeg kunde spadse og taale en Spads; hun saae, at jeg dandsede passabelt, og saa — naar vi ikke dandsede, saa talede vi sammen. Ja hør, veed Du hvad," vedblev den unge Mand, idet han med Selvtilfredshed saae ned ad sin kraftige, elastiske Figur, „hun kunde sgu godt lide mig, den lille Grevinde!"

„Hvordan dandser hun?" spurgte den Yngre.

„Hvordan hun dandser? som — som — ja, hendes hele Væsen er Musik, enhver Bevægelse af hendes Hoved, hendes Arm, hendes Fod er Dands; og naar hun temmelig bittert gjør Nar af vore jammerlige Dandserinder derinde i Byen, saa gjør hun det med fuldkommen

Ret. Overhovedet maa jeg sige Dig, at hun har Ret, hun er selv en Berettigelse, og det er en Umulighed, at hun nogensinde kan have Uret!"

„Aa, Du er jo halvgal!"

„Ikke saa halvgal endda! Jeg vilde ønske, at Du selv — dog nei, det vilde jeg ikke ønske, thi der hører et stærkere Hoved og Hjerte, end dit er, til at holde en saadan Kamp ud. Nei, hold Du Dig til din Tante, vor naadige Mama derhjemme!"

„Lad Du min Tante være den, hun er. Det er saamæn en forstandig Kone, og der er Mange, som finde hende smuk endnu!"

„Ja, Du f. Ex., men det er da nok ogsaa paa Familieskabets Vegne. Forstandig? aa ja, naar hun bare ikke prædikede saa meget for sine Børn, istedetfor at opdrage dem. De søde, velsignede Unger! jeg elsker dem netop, fordi de ere saa allerkjærest uartige imellem, og jeg kunde ærgre mig sort, naar jeg tænker paa, at hun ved sine lange Taler maaskee kan fordærve mig dem og gjøre dem satte og gamle. Nei, da forstaaer jeg selv og Forstmesteren langt bedre at opdrage dem, og de hænge ogsaa som Borrer ved os, medens de staae med sky Respect for Mama. Men smuk? Saadan en umaadelig lang, tynd Figur, saadant et smalt, blegt og alvorligt Ansigt! Og naar hun saa ved Bordet holder sine Taler, hvori der — synes mig — altid

er Spidser og Spyd, saa sætter al hendes Ansigts Rødme sig paa den yderste Næsetip. Jeg begriber ikke, hvor denne Forstmester, denne deilige, kraftige Mand, dette dygtige, begavede Menneske, denne muntre, vittige Fyr har kunnet forelske sig i hende! Hun er jo desuden betydelig ældre end han, fire Aar troer jeg. Nu er han sex og tredive Aar gammel, altsaa hun fyrretyve."

„Ja, men Du seer dog, at de leve lykkeligt sammen, og det maa dog være af Kjærlighed."

„Aa ja saamæn! Kjærlighed er blind!" vedblev den Første med et ironisk Smiil paa Læberne og gav sig, idet han hængte sin Riffel over Skulderen, til at gaae videre gjennem Krattet. „Jeg seer, at der er Intet at udsætte paa deres Samliv, slet Intet! det beundrer jeg ham for. Men Kjærlighed — nei, hvor er det muligt at elske en saadan tør Prædikemaskine?"

„Du er virkelig altfor ubillig mod hende; saavel hendes Indre, som Ydre er langt bedre, end Du skildrer det!"

„Aa ja vist," svarede den Anden godmodigt, „det er jo forresten en meget brav Kone, men hun er nu engang ikke efter min Smag. Gud velsigne hende! hun kunde gjerne give os Hver to Haandklæder om Ugen!"

Leende fortsatte de to unge Jægere deres Vandring paa Ryggningen af den Høistrækning, de havde

besteget, vadende med deres lange Støvler gjennem Bregner og spæde Bøgeskud; da standsede den Ældre opmærksom:

„Men hvor blev Hundene af? Tekel! Diana! ici!"

Noget bag ved dem til Venstre inde i Krattet hørtes Hundene stærkt halsende. Lidt efter viiste den Ene sig ved den høiere Tykning af Buske og Træer, som ganske bedækkede og skjulte Skraaningen; men den forsvandt hurtigt igien og kom atter tilbage, bestandig besvarende Kammeratens fjernere Støien og Gjøen.

„Der maa være Noget," sagde den meget talende Herre, „kom! lad os see, hvad det er!" og de fulgte Hundens Spor.

Efterat de med Besvær vare trængte ind gjennem det tæt sammengroede Krat, kom de til en ganske lille aaben Plet, hemmelig og yndig. Den laae lige ved den brat nedstigende Skraaning af Høiden, var rundt om tæt tillukket med Hvidtjørn-Buske, Avnbøg og Hasler, og ved den ene Side hævede sig et ældgammelt, men sundt og iøvrigt Egetræ. Naar man stod opreist, havde man ud over det skraat nedstigende Krat og den nedenfor liggende Skov en viid Udsigt til Sletten; men naar man satte sig ned, var man aldeles skjult for Verden og saae kun Himlen. Bag Egetræet saaes Spor af en meget lidet betraadt Indgang. — Det

Første, der faldt de unge Herrer i Øinene, da de vare traadte ind, var Forstmesteren, v. G., der laae paa Ryggen under Egen, medens Hønsehunden sad ved Siden af ham med spidsede Øren og betragtede ham med urolig Opmærksomhed.

„Ligger han her og sover!" sagde den Ældre forundret; men i det Samme udstødte den Yngre, der var traadt nærmere til, et høit Skrig af Forfærdelse, og da de betragtede ham nøiere, saae de, at hans hvide Vest var ganske gjennemtrængt og vædet af Blod. Den Yngre vilde kaste sig over ham og reise ham op; men den Anden greb ham i Armen og holdt ham tilbage.

„Stop, Kammerat! ikke saa rask!"

„Han er død!" hviskede den Yngre, „han har faaet Blodstyrtning!"

„Gud bedre det for Blodstyrtning!" svarede Vennen, „seer Du ikke den Aabning indenfor Vesten? der kommer Blodet fra. Rør ham ikke, før jeg er færdig! eller, løb hellere hurtigt ned til Skovfogden histovre og bring et Par Folk og nogle Lægter med. Skynd Dig!"

Da han var gaaet, trak den Ældre sin Jagtkniv, afhuggede nogle Hasselgrene, og betegnede, ved paa passende Steder at stikke dem i Grønsværen, Ligets Stilling og de øvrige Tings Leie.

Forstmesteren laae paa Ryggen under Egen med

Hovedet støttet mod dennes knudrede Rod, den ene Haand i Skjødet, den anden lidt udstrakt fra Kroppen. Hans korte Riffel laae lidt neden for hans Fødder, Piben vendte opad mod ham, den var nylig afskudt, og det saae ud, som om han selv havde gjort det dræbende Skud. Ansigtet var mildt, smilende og roligt, som man siger, det pleier at være hos dem, der ere dræbte ved Skud, medens derimod hos dem, der miste Livet ved et Stik, almindeligviis findes fordreiede Ansigtsmuskler. Den Dødes graae Filtehat laae i Græsset et Par Skridt fra ham, og de sorte, krøllede Lokker, det stærke Skjæg hævede nu saameget mere den Bleghed, der havde udbredt sig over de ædle, regelmæssige Træk.

Da den unge Mand havde fuldendt sit besindige Arbeide, støttede han sig til sin Bøsse og betragtede med alvorligt, tankefuldt Blik sin Ven, der laae der, som om han slumrede sødeligt, og hans Tanker vandrede tungsindige og medynksfulde mellem den Dødes Fred og den Fred i hans Hjem, der nu snart skulde forvandles til Klager. Efter kort Tids Forløb kom hans Kammerat tilbage; ham fulgte Skovfogden selv og et Par Karle. Af to medbragte Lægter og nogle afhugne Grene dannedes en Baare, hvorpaa man forsigtigt lagde den Døde, der endnu ikke var kold, og saaledes satte det sørgelige Tog sig i Bevægelse til

Forstmesterens Bolig, der laae tæt ved Udkanten af Skoven. Fra Skovfogdens Huus var der hurtigt sendt Bud efter en Læge og Birkedommeren.

Udenfor Haugestuen i Forstmesterens Huus, under et stort, skyggefuldt Kastanietræ sad Fru v. G. med sit Sytøi paa Skjødet; paa en rund Græsplet, i hvis Midte en gammeldags Solskive stod, tumlede sig to smukke Børn og legede med en gammel Gedebuk; Drengen omtrent ti Aar, og den lille Pige henved otte Aar gammel. Deres livlige Støien bragte af og til Moderen til at hæve det sænkede Hoved, og Aftensolen saae da eet af disse blege, høitidelige, man kunde næsten sige, strenge Ansigter, hvis tilsyneladende Kulde saa let forleder en mindre Klartseende til en overilet Dom. Her, alene med sig selv, lod hun sine mørkebrune, melancholske Øine med usigelig, næsten veemodig Glæde hvile paa de Smaa og følge deres flagrende Flugt. Men hendes Hjertes stille Fryd, alle de fredelige Tanker, det husede, skulde snart og for evig opskræmmes og flygte; thi ind ad Haugeporten traadte just nu den Ældre af de to unge Forstelever og nærmede sig til det Sted, hvor hun sad.

„Hvad bringer De, Herr v. W.?“ sagde Fruen noget forundret, medens han taus satte sig paa en Haugestol foran hende, „det seer jo ud, som om De ret havde noget meget Alvorligt paa Hjertet! Min Gud, hvad feiler Dem? har De grædt?“

Den unge Mand tog begge hendes Hænder og trykkede dem heftigt mellem sine.

„Fru v. S.! De har vel Grund til ikke altid ret at lide mig, jeg veed det jo nok! og netop denne Følelse gjør mig det dobbelt smerteligt, at De af mig skal forberedes paa at høre noget — og De maa desværre høre det strax, — noget saa Bittert! — det Skrækkeligste, der kan ramme Dem. Jeg beder Dem, fat Dem! De er jo stærk, ikke sandt? Viis det nu, thi De behøver Styrke!"

„Saa tal dog, tal!" udbrød Fru v. S. med en Utaalmodighed, der ellers ikke var hende egen, medens hun drog den lille Pige, som tilligemed Broderen var kommet til og betragtede nysgjerrigt deres Ben, til sig og caresserede hendes krøllede, guulbrune Haar. Og han fortalte; med sagte Stemme, saa nølende som hans egen Bevægelse tillod ham det, ad mange Omveie, stedse søgende de mildeste Udtryk, for ligesom at dække det Rædselsfulde i sin Beretning, nærmede han sig til Slutningen, da netop Skovfogdens Folk bare Liget ind i Haugen. Bedrøvede og trætte satte de Baaren forsigtigt i det bløde Græs.

Fru v. S. blev ubevægelig siddende et Øieblik og stirrede ned for sig som i dybe Tanker. Derpaa hævede hun rask sin høie, ædle Figur, greb begge Børnene ved Haanden og gik med faste Skridt hen til det Sted,

hvor de havde lagt hendes afsjælede Ægtefælle. Hun var blegere end sædvanlig, men ikke en Taare traadte i hendes Øine. Uden synlig udvortes stærk Bevægelse knælede hun ned i Græsset, bøiede sig over den Døde og betragtede ham med et bittert Smiil; lidt efter lidt nærmede hendes Ansigt sig hans og, som tiltrukket af en Magnet, sank hendes Hoved pludselig, og hendes Læber pressede sig mod hans. Da var det, som havde hun uforvarende rørt ved en giftig Snog, som om en pludselig, rædsom Anelse kastede en brændende Smerte i hendes Bryst; hun foer op og trykkede med et dybt Suk Haanden mod sit Hjerte. Med en heftig Bevægelse trak hun Drengen hen mod Liget og sagde i en skjærende Tone: „Seer Du, Camillo! der ligger din Fader, som man har myrdet!" vendte sig fra den tause, omstaaende Gruppe og gik langsomt ind i Huset.

Forstmesterens pludselige og gaadefulde Død vakte almindelig Deeltagelse og stor Bestyrtelse i hele Omegnen. Hans udmærkede Personlighed, hans Dygtighed og ædle Hjerte havde blandt Alle, med hvem han var kommet i nogensomhelst Berøring, erhvervet ham Velyndere, Venner og troe Tjenere. Det var derfor intet Under, at man fra alle Sider med Iver og uskrømtet Varme gjorde alt muligt for at opklare denne dunkle Sag, og at man med største Beredvillighed kom Justitsen imøde med Midler til at lette de Undersøgelser, som fra dennes Side foretoges.

Saavel Lægens Udsagn, som alle øvrige Omstændigheder bragte det næsten til Vished, at Forstmesteren ikke selv havde berøvet sig Livet. Ved Obductionen viiste det sig, at Kuglen var trængt ind mere fra oven nedad, end fra neden opad, hvilket sidste ufeilbarligt vilde have været Tilfældet, hvis han siddende havde bibragt sig det dræbende Saar. Han var karsk og sund paa Legem og Sjæl, og man havde aldrig hos ham bemærket, at Anfald af Tungsind eller deslige nogensinde havde afbrudt den mandige Ro og Sindighed eller det livsglade, lyse Humor, der stadigt var ham egent. Hans huuslige Stilling var i høi Grad lykkelig; med sine Foresatte og Undergivne stod han, som sagt, i det bedste Forhold; de Første agtede og elskede ham, de Sidste vare nær ved at forgude ham. Foruden sit Embeds Indtægter besad han med sin Kone en temmelig anseelig Formue, og hans egen Oeconomie saavelsom hans Embeds-Regnskaber fandtes i den fuldkomneste Orden. Fiender havde han altsaa hverken blandt sine Over- eller Undermænd; og det sjeldne Tilfælde viiste sig her, at der i hele Omegnen, i videst Udstrækning taget, end ikke opholdt sig en eneste forhen Afstraffet eller nogen lignende Person, paa hvem den fjerneste Mistanke kunde henledes. Naturligviis bleve alle de Individer, der stode i nogetsomhelst Forhold til den Dræbte, stævnede til Forhør. De Forstelever, der

opholdt sig i hans Huus, hans Tyende, de ansatte Skovfogder og Jægere, saavelsom Skovløbere og Brændehuggere, der ifølge deres Dont ofte maatte have havt Leilighed til at see ham paa de forskjelligste og meest afsides Veie, bleve tilkaldte eller mødte af dem selv. Men deres Udsagn oplyste intet i Sagen; thi hændelsesviis havde Ingen i Skoven seet Forstmester v. S. den Dag, da Ulykken indtraf, og Alles Beretninger om deres egne respective Opholdssteder paa den Tid befandtes vidnesfast overeensstemmende med Sandheden.

Kun een lille Omstændighed vakte Dommerens Opmærksomhed, men førte dog ikke til Noget. To af de tilkaldte Vidner, en gammel Jæger og en Brændehugger, udsagde nemlig, at de i Løbet af Sommeren, den Første een Gang, den Anden to Gange, havde seet Forstmesteren spadsere i Skoven med en dem aldeles fremmed Person. Jægeren kaldte denne en Dreng paa omtrent tolv, fjorten Aar og kunde ikke mindes at beskrive ham nøiere, end at han havde havt en bredskygget Straahat paa Hovedet. Brændehuggeren derimod benævnte ham „en ung Sælle“, hvilket i Almuens Mund stundom betyder en Yngling; dog kaldte Comparenten ham ogsaa „en underlig buttet Dreng, en bitte trind Fyr“. Han beskrev Drengen endvidere som meget overgiven og lystig, eller, som han udtrykkede sig, „rigtig vildhovedet“, og fortalte, hvorledes han i Forst-

mesterens Følge, medens denne gik ganske langsomt, havde løbet snart foran, snart bag efter ham, sprunget frem og tilbage over smaa Buske og fældede Stammer; ja, at han den ene Gang var klavret op i et meget rank og svait Asketræ. Da havde Forstmesteren, ligesom ængstelig, raabt Noget op til ham, hvorpaa han leende havde svaret og svunget med sin Hat; men Comparenten havde ikke forstaaet, hvad de havde sagt, og meente, at de ikke havde talt Dansk.

Skjøndt nu denne Beskrivelse slet ikke ret vilde passe paa nogen bekjendt Person i Egnen, undersøgte man dog, om ikke een eller anden af Sønnerne i de Familier, med hvilke Forstmester v. G. havde Omgang, paa hine bestemte Dage maaskee dog havde befundet sig i hans Selskab. Men Svaret blev klart og benægtende, og Intet oplyst dette dunkle Punkt angaaende. Forhørene bleve sluttede uden tilfredsstillende Resultat, Forstmesteren begravet, og hans Enke førte snart sine to Børn og sit Livs sødeste og bittreste Erindringer med sig til Hovedstaden.

Tolv Aar vare henrundne efter denne Begivenhed. Fru v. G. havde med hele sin Sjæls Kraft anvendt denne Tid især paa sine Børns Opdragelse. Det Slag, der saa grusomt og uformodet havde ramt hende, havde

ikke virket svækkende eller bedøvende; det var snarere at ligne med et electrisk Stød, der vel ved første Øieblik smerter, men siden styrker og anspænder. For mangen qvindelig Natur er Sorgen en Lægedom, en Spore; og det seer ofte ud, som om det dybt saarede qvindelige Hjerte ved heltemæssige Opoffrelser, ved modige Anstrengelser netop vilde bevise, hvorlidt det havde fortjent en saadan tilsyneladende Ubillighed og Haardhed af Skjebnen. Og naar nu Alt dette skeer med saa liden Fordring paa Anerkjendelse, med saa stor Ydmyghed og Beskedenhed, som her var Tilfældet, saa kan man ikke andet end finde det vel fortjent, naar Resultatet bliver saa heldigt, Frugterne saa rige som de, Fru v. G. høstede. Hendes egne Formuesomstændigheder og anseete Familie, hendes Forbindelser med de meest formaaende Folk i Landet, den almene Interesse, som Ulykken ofte vækker, gav hende Midler i Hænde til med Held at følge sit moderlige Hjertes Tilskyndelser. Datteren, der i Eet og Alt var Moderens udtrykte Billede, var alt, ret som ved en Ironie af den lunefulde Skjebne, blevet gift med den Herr v. W., der — som vi mindes — havde følt saa stærk Antipathie for Moderen, og som senere havde erholdt den Afdødes Post. Sønnen, Camillo, havde studeret Retsvidenskaben og allerede i en Alder af eet og tyve Aar tilbagelagt det academiske Løb. Ved sin Families Indflydelse var han bleven ansat i

Departementet for udenlandske Sager, og saavel denne hans Stilling, som hans skjønne Personlighed og store selskabelige Talenter havde aabnet ham Adgang til de anseeligste og meest udsøgte Kredse. I umiddelbar Arv efter sin Fader havde Camillo v. G. dennes ideale, mandige Udvortes, hans livlige Humor og kraftige Characteer; selv havde han erhvervet sig den Bøielighed og slebne Elegance, der ansees nødvendig paa den Løbebane, han havde betraadt.

Blandt de mere glimrende Cirkler, hvor den unge v. G. især havde uddannet sig, og som havde stærkest Tiltrækningskraft for ham, var Grevinde Beate v. L.s Huus. Foranledningen hertil var saare naturlig, da nemlig Grevinden ogsaa kraftigt havde medvirket til hans Forfremmelse. I hendes Saloner samledes ikke, hvad man sædvanligt — naragtigt nok — kalder Eliten af Selskabet. Man saae ikke der lutter Stjerner og Nøgler, ikke lutter Stiftskors; man hørte ikke altid anmeldes Excellencer eller Raader; kun Saadanne blandt disse, der medførte en høiere Adel, der havde Aand nok til selv at være aandsfrie og at skatte dette Adelskab hos Andre, fandt Veien til hendes Døre. Foruden disse bemærkede man blandt hendes stadige Giæster en stor Deel udmærkede Videnskabsmænd og Kunstnere, saavel Landets egne som Fremmede; og hos de Damer, hvilke rigtignok i et forholdsviis saare ringe Antal samledes

om hende, kunde man altid være vis paa at træffe een eller anden Egenskab, der hævede dem over den store Masse. Grevinden selv forstod at besjæle disse forskjellige Grupper og paa den naturligste og smukkeste Maade at forbinde dem til et Hele. For en Deel Aar tilbage havde hun været svagelig; som man sagde, havde hun lidt af nerveuse Affectioner. Dengang opholdt hun sig baade Sommer og Vinter paa sine Godser; men de sidste to Aar, som hun næsten uafbrudt havde tilbragt i Hovedstaden, havde ganske forbausende gjengivet hende den forrige Livlighed og Glands; den næsten barnlige Ungdommelighed, der gjorde Physiognomiet af hendes hele Fremtræden saa yndigt tiltrækkende, var atter ligesom fremblomstret i fuldeste Friskhed. Som en ganske ny Aabenbaring drog hun Alles Øine paa sig, og saavel hendes personlige Elskværdighed, som ogsaa den høist elskværdige Formue, hun besad, lokkede en Skare af Tilbedere for hendes Fødder. Alt, hvad der var Fornemt og Fattigt tillige, havde vovet at gribe efter denne gyldne, glimrende Frugt; men endnu, syntes det, havde Ingen naaet den, uden at dog denne Omstændighed gjorde hendes Sale tomme; thi hun forstod paa den gracieuseste og meest uimodstaaelige Maade at skabe sig Venner og ivrige Forsvarere af tilbageviste Beilere. Var hun da kold? havde Verden slukket den guddommelige Ild i hendes Hjerte? Nei, Hjertet eiede netop

i denne Flamme et Vaaben mod alle Angreb, en Talisman, der gav hende fuld Frihed til og Sikkerhed i at skatte og nyde alt andet Skjønt og Herligt, som Mennesker og deres Virken bragte hende imøde. Hun elskede og var lykkelig. Uden at pines af en hemmelig Kjærligheds Bitterheder, nød hun dens hele rene Sødhed. Hurtigt, ungdommeligt havde hendes Hjerte valgt, og et Hjerte, trofast, varmt og mandigt var kommet det henrykt imøde. Den Lykkelige var den unge Herr v. G., og det syntes, som om baade Han og Hun vare enige i at ansee det som deres Pligt at gjemme deres Kjærligheds Løndom, som en Skat, der vilde vanhelliges ved at fremstilles for Verdens Blik. Intet, uden det skarpsynede moderlige Øie havde gjennemtrængt det Slør, som endnu tilhyllede den.

Det var en sildig Aftenstund i Marts Maaned. I Grevinde Beates Bolig var Alt tyst og mørkt; kun i eet Værelse var der endnu lyst. Foran en Secretaire stode tvende Figurer; det var Ham og Hende. Medens hun trak den ene Skuffe efter den anden ud og søgte, havde han lagt sin Arm om hendes bøielige Taille og kigede nysgjerrigt paa de tusind glimrende Smaasager, som af og til kom tilsyne. I det hun nu med Utaalmodighed ivrigt ragede i en dybere Skuffe for at finde den Gjenstand, hun havde bestemt at skjenke ham, kom hun uforvarende til at lade et fiint Kammerdugs

Tørklæde, som blandt andre Ting laae sammenkrøllet i Skuffen, faldt paa Gulvet. Camillo bukkede sig hurtigt, tog det op og puttede det ubemærket i sin Lomme. Endelig havde hun fundet, hvad hun søgte; det var en meget gammeldags, emailleret Ring. Hun satte den smilende paa hans Finger, hævede sin lille, fiirlige Figur paa Taaen, trykkede den lykkelige Yngling i sine Arme og skjød ham sagte ud af Døren.

Enhver, der har mindste Anelse om, hvilken umaadelig Værdi en saadan lille Gave fra den Elskedes Haand kan have, Enhver, som kan begribe, med hvilket Afguderi en saadan modtages og gjemmes og caresseres, vil ikke undres over, at Camillo i sin Glæde over den Ring, der tidligere havde smykket en Haand, som nu styrede hans Skjebne, reent glemte det lille Tyveri, han havde begaaet.

Nogle Dage efter hiin Aften traadte Fru v. G. ind i sin Søns Værelse; i Haanden holdt hun en lille Pakke.

„Siig mig dog, Camillo!" sagde hun, idet hun alvorligt og skarpt betragtede ham, — „iblandt det Linned, som er hentet her i dit Værelse til Vadsk, blev ogsaa dette Lommetørklæde fundet," — og hun aabnede Pakken, — „siig mig, hvor har Du faaet det fra?"

„Er det ikke mit eget?" sagde Sønnen, „eller har jeg maaskee forbyttet eet af mine egne?"

„Nei, det er ikke dit," vedblev Moderen, „og Du har alle dine egne fuldtallige!"

„Ah!" sagde Camillo, stærkt rødmende, „nu veed jeg det —"

„Og jeg anede det!" sagde Fru v. G. næsten uhørligt. „Camillo! min Søn! min Ven! vil Du love din Moder, at Du i Aften vil vise dette Tørklæde til den, hos hvem Du har faaet det — til Hende?"

Taus og med et lidt forlegent Smiil tog den unge Mand Tørklædet af Moderens Haand, og vilde dreie Samtalen hen paa andre Ting; men hun afbrød ham hurtigt og koldt:

„Jeg kan ikke tale med Dig længere; men, ikke sandt? Du erindrer, hvad jeg har bedet Dig om?"

„Ja, jeg skal nok, kjæreste Moder!" sagde han, idet han smilende kyssede hendes Haand, „men jeg gad dog gjerne vide —"

„Farvel, Camillo!" sagde Fru v. G., „glem nu ikke, hvad Du har lovet mig!"

Forundret over Moderens sære Forlangende og over den besynderlige Høitidelighed, hvormed hun behandlede denne, som ham syntes, aldeles ubetydelige Sag, puttede Camillo anden Gang Tørklædet i sin Lomme, og — glemte det ogsaa tildeels anden Gang. Thi da han ud paa Natten stod foran den Divan, hvor

hans yndige Beate sad, og med Beruselse og henrykt betragtede hende, som havde han nødig at indprente sig hendes Træk for ei at glemme dem til næste Dag; da havde han endnu ikke efterkommet Moderens Ønske. Men just som han vilde til at løsrive sig og af en Hændelse greb til sin Lomme, randt det ham i Hu. Leende drog han Tørklædet frem, knælede ned for sin Elskede og sagde, idet han bredte det ud paa hendes Skjød:

„See her, min lille Beate! er jeg ikke en ærlig Tyv? jeg bringer mit Ran igjen. Dette Tørklæde stjal jeg hemmelig fra Dig forleden Aften; men det har brændt mig paa Sjælen, at Du ikke selv havde givet mig det, og min Moder selv, der hændelsesviis saae det, paalagde mig strengt at bringe det tilbage. Tilgiver Du mig?"

Grevinden hældede sig lidt forover mod Lyset og betragtede Tørklædet først med et ligegyldigt Smiil, hendes Øine bleve mere og mere opmærksomme, og en let Rynke drog sig over Panden, medens hun undersøgte Hjørnerne for at finde Mærket. Da dækkedes pludselig hendes Ansigt med Dødens Blegbed, Øielaagene sank til, og med et høit Skrig faldt hun i Besvimelse.

Forfærdet og ængstet overtraadte Camillo et strengt

Forbud, idet han ved Hjælp af Klokken hidkaldte Kammerpigen. Men det varede længe, inden det lykkedes deres fælleds Bestræbelser at bringe den Daanede tillive igjen. De havde lagt hende paa Divanen, og medens Kammerpigen gned hendes Tindinger og holdt hende en Essents under Næsen, holdt Camillo hende opreist med den ene Arm og trykkede med den anden Haand hendes iiskolde Arm til sin brændende Pande. Lidt efter lidt vendte Livet tilbage; Taarer, som perlede frem under de halvtillukkede Øielaage, lettede Aandedrættet, et dybt Suk trængte sig frem, med Møie reiste hun sig og vendte Hovedet. Dog næppe fik hun Øie paa sin Elskers bekymrede Aasyn, før hun atter som med Rædsel vendte Hovedet bort, trak heftigt den Haand til sig, som han just vilde føre til sine Læber, og hviskede med hæs, brudt Stemme: „Gaa, gaa! for Guds Barmhjertigheds Skyld, gaa!" og da han endnu dvælede, lagde hun endnu heftigere til: „Gaa, Ulyksalige! og kom ikke igjen, før jeg — før Du —" og vinkede ham bort med Haanden.

Forvirret og bedrøvet slængte Camillo det gaadefulde Tørklæde, som han holdt knuget inden i sin Haand, paa Bordet, greb sin Hat og tilkastede endnu ved Døren sin Elskede et sørgmodigt Afskedsblik. Men hun saae det ikke!

Da han næste Dag ganske tidligt lod høre til

hendes Befindende, fik han til Svar, at Grevinde v. L. før Daggry var afreist til sine Godser.

Med piinlig Uro og kjærlig Ængstelse ventede Camillo v. G. i hele fjorten Dage paa Efterretning fra den Bortflygtede, og hans Phantasie arbeidede Dag og Nat paa at løse denne Gaade, og dog — han vidste ikke selv hvorfor? — dog bævede han ved Tanken om at drage Sløret bort. Mod sin Moder iagttog han den dybeste Taushed, uagtet han tydeligt saae, at hun leed med ham, ja maaskee mere end han. Ogsaa hun selv taug, men hendes strenge Alvor og hendes stundom skarpe, spørgende Blik røbede, hvad der foregik i hendes Indre.

En Morgenstund, da den unge v. G. sad ved sit Arbeide og bestræbte sig for at fjerne de mørke Anelser, som idelig beleirede hans Hjerte, bankede det paa Døren, og ind traadte hans Svoger Herr v. W.

„Tillad mig, kjære Camillo!“ sagde han efter de første Hilsener, „tillad mig, Dyrebareste! at gjøre mig commode og magelig. Jeg her reist Nat og Dag og er ugudelig træt!“ hvorpaa han strakte sig paa en Sopha og tændte en Cigar. „Nu kommer jeg da til mit Ærinde, og det gjælder Dig, min Bedste! men hvori det egentlig bestaaer, det skal Gud vide! derom har jeg ingen Videnskab! Hør kun! Forleden Dag, retsom din Søster — fra hvem jeg in parenthesi

har mange Hilsener til Dig — og jeg just vilde gaae tilbords, kommer der en gammel Chaise langsomt kjørende ind i Gaarden. Det var den gode, gamle Doctor R., som er Sognepræst paa Grevinde v. L.s Gods. Jeg skyndte mig i al Hast at tage imod ham; thi han er — imellem os sagt — eet af de faa Mennesker, for hvem jeg har en ublandet dyb Ærbødighed, saadan en rigtig sømmelig Respect. Da jeg endelig havde hjulpet den gamle Fyr ud af Æsken, og vi havde nødet ham tilbords, og vi havde spiist, bad han mig om en Samtale i Cenrum. Ganske nysgjerrig førte jeg ham ind i min Skriverstue. Her fremtog han en lille Pakke Papirer med Udskrift til Dig af hans mig velbekjendte Haand, og bad mig paa det Indstændigste, hvis det var mig muligt, selv in persona og hellere den Dag end næste Morgen at bringe disse Documenter til Dig, min Ven og Broder! Nogle Forretninger havde jeg netop her i Byen, der havde bedre af min egen Omsorg end en Andens, jeg længtes ogsaa lidt efter at see Dig og vor Mutter, og saa greb jeg dette Skjebnens Vink, satte mig samme Aften i en Vogn, og — nu har Du mig her! Apropos! Kan I huse mig? saa bliver jeg her; thi Præsten paalagde mig saameget muligt at være om Dig, naar Du havde modtaget dette Brev! Hvad er nu Alt det?" vedblev Herr v. W., idet han af sin Brevtaske fremtog en Paquet, som han rakte Svogeren.

Taus og med sittrende Haand modtog Camillo Brevet og lagde det paa sin Pult uden at ændse Svogerens nysgjerrige Blikke.

„Naa! — det lader ikke til, at Du er saa nysgjerrig, som jeg! eller maaskee Du helst vil læse i Ro og Mag alene? Velan, jeg gaaer imidlertid ned og hilser paa Svigermama. Læs Du, men gaa dog ikke ud, før jeg har talt med Dig?"

Og han gik fløitende ned ad Trappen.

Camillos første Bevægelse var at laase Døren; derpaa greb han med bankende Hjerte Brevet og brød Seglet.

I Omslaget havde Præsten skrevet:

„Min Herre!

I Tillid til min Alder, min Erfaring, min Tænkemaade og til den Eeds Hellighed, som i mit Embeds Medfør tør gjøre mit Hjerte til et sikkert Gjemme for mine Medmenneskers hemmeligste Sorger og Klager, har Man betroet mig Indholdet af indlagte Papir, og anmodet mig om uden Fare at lade det komme Dem tilhænde. Tro ikke, min Herre! at den gamle Mand her vil komme Deres egen gode Forstand i Forkjøbet; tro end mindre, at mit Hjerte, der i saa mange Aar har slaaet saavel Glædens som Smertens Slag, der har optaget saa mangt et fremmed Suk i sin tause Bolig, er blevet koldt, forstenet eller ufrit. Frygt ikke

for ubetimelige Raad eller utidig Paamindelse! Nei, jeg tiltroer Dem Alt det, som er Dem menneskeligt fornødent til at kjæmpe den Kamp, som maaskee forestaaer Dem; og det Eneste, jeg vil paanøde Dem, er min inderligste, min stille Bøn til Gud, at han maa styrke og oplyse Dem til det Rette, — til den Gud, som gav os det Ord: „Dømmer ikke, at I ikke skulle dømmes". Med Høiagtelse o. s. v."

Med Lynets Hurtighed havde den unge Mand gjennemfaret disse Linier og med dobbelt smertelig Begjerlighed reev han det andet Omslag op, som indeholdt følgende med Grevinde Beates egen Haand skrevne Linier.

„Camillo! Jeg elsker Dig! — Tilgiv, at jeg siger det. De Bekjendelser, jeg her maa og vil aflægge for Dig, ere af den Natur, at jeg maatte fortvivle og frygte det, der var mig bittrere end Døden, hvis mit Hjerte ikke turde støtte sig til den faste Overbeviisning, at Du troer mig, naar jeg siger: jeg elsker Dig! O, vil Du ogsaa vedblive at elske mig, naar Du har læst, hvad jeg her med sittrende Haand og med brændende Taarer nedskriver? — O, Camillo! — — Velan, det maa skee — det maa skee, og jeg vil være stærk; jeg vil vove for en Stund at glemme Øieblikket, jeg

vil, medens jeg udøser mit Hjertes hele Indhold for Dig, — det Eneste, Du hidtil ikke har kjendt — ikke være mig selv. Jeg vil tale som en Anden til en Anden end Dig. O, hvordan skal jeg see Dig igjen?

Jeg vil ikke gjentage Dig, hvad Du alt veed. Jeg beskriver Dig ikke her atter min forladte, forældreløse og dog saa lykkelige Barndom, da jeg i Fru M.s landlige Opdragelses-Anstalt nød den sødeste Frihed, den kjærligste Omgang, da jeg var elsket af Alle og blev, om just ikke forkjælet og fordærvet, saa dog forvænt. Saa formasteligt det end kunde klinge, saa kunde jeg næsten fristes til at misunde dem, der i deres tidligste Ungdom have lidt Ondt af Menneskene. De eie een Erfaring mere, de have gjennemgaaet en Skole, som sikkrer dem for og sparer dem tusind Lidelser. De træde ikke ind i Verden med Tro og Tillid til Enhver, de møde, og bringe ingen glimrende Forhaabninger eller Illusioner med sig, som de siden lidt efter lidt med Tabet af deres Ro og Hjertefred maae see forsvinde. Ak, hvor snart svandt ikke mine! — Jeg var sexten Aar gammel, da min Familie bestemte mit Ægteskab. Det var min Oncle, en Mand paa nogle og tredsindstyve Aar, der som Diplomat i mange Aar havde opholdt sig ved udenlandske Hoffer, hvis Haand jeg maatte modtage; og jeg gjorde det uden Modsigelse og i fuld Tillid til, at man kun vilde mit Vel. Af Mandfolk

kjendte jeg meget faa, og at min Brudgom var gammel, var mig saa lidt til Anstød, at det endog gav mig freidigere Mod til det Skridt, der forestod mig. Naar jeg tænkte mig ham som en Mand med stor Livserfaring, med en Mængde Kundskaber, med den fineste Dannelse, som jeg var berettiget til at vente hos den, der havde gaaet en saa lang og bevæget Livsskole igjennem, saa følte jeg en saadan Ro, en saadan Tillid, et saadant Haab om Beskyttelse og kjærlig Underviisning for mit tilkommende Liv, at jeg med en Art af Medynk saae hen til mine Veninder, der paa samme Tid som jeg forlode vort Barndoms Asyl for at dele Verdens og Livets Glæder og Trængsler med en næsten Jævnaldrende.

Men jeg saae ham, og jeg blev hans Kone! Lad mig ikke beskrive Dig hans frastødende Udvortes, ikke hans rædsomme Sygelighed. O, jeg veed det, havde han været god og from imod mig, jeg kunde have hengivet mit Livs Ro, Alt for at lette ham disse grueslige Byrder; jeg kunde have pleiet ham Nat og Dag uden at trættes; thi mit Hjerte er blødt og stærkt. Men han var slet; og han dræbte selv fra første Færd enhver blid Bevægelse i mit Hjerte for ham. Han blev min Tyran, uden nogensinde at have forsøgt, om jeg dog ikke fortjente en bedre Behandling. Hans grændseløse Gjerrighed nægtede mig enhver lille Glæde, enhver ubetydelig Beqvemmelighed; og uden at tænke paa min

Ungdom, min friske, livsglade, nysgjerrige Ungdom, forlangte han af mig den samme livsdræbende Ligegyldighed, hvortil han selv var tvungen. Det Eneste, der ret syntes at ligge ham paa Hjerte og at glæde ham, var at bedrøve mig. Det var ret, som om det pinede og saarede ham, naar han saae mig glad og fornøiet; og han bragte det ogsaa, ved lidt efter lidt at unddrage mig Alt, hvad der var mit Hjerte kjært eller til Trøst, saavidt, at jeg blev iiskold, forstenet, indsluttet i mig selv, hensjunken i en følesløs Tilstand, og at det Eneste, der levede ret levende i mig, var Hadet til ham.

Til min nærmeste Oppvartning havde han paatvunget mig et Fruentimmer, hvis egentlige Stilling i Huset jeg vil fortie. Hendes Pleie og Oppvartning foretrak han for min, men tillod desuagtet ikke, at jeg fjernede mig. Hvor mange Nætter og Dage har jeg ikke saaledes maattet tilbringe halvdøsende i en Lænestol i et koldt Forværelse, for strax at være tilrede, naar han lod mig kalde, for det Meste kun for da at sige mig nogle bittre Ord. Og hvor forøgedes da ikke min Foragt for ham, ved at høre denne umandige Jamren i Smerten, ved at see denne modbydelige Frygt for Døden, — jeg, som ofte havde tænkt mig, at Den, jeg skulde tilhøre, først og fremmest maatte eie Mod og Mands Hjerte!

Det varede kun et Aar; — men da jeg saae til-

bage, forekom det mig en Evighed. Han døde, og de sidste Dage og Nætter, jeg idelig tilbragte i hans Nærhed, vare ikke egnede til andet end til at forøge min uudtalelige Foragt og Afsky for ham. Han døde uden at have sagt mig et eneste Fredens Ord, og Gud maa tilgive mig, min Sorg var Glæde. Sorg? O, hvor rigt er ikke dette Ord, naar det angaaer dem, man elsker; det kan jo indeholde Alt — baade det Bittre og Søde af Frygt og Længsel! Han døde, og jeg var fri som Fuglen i Luften; mit Aandedræt lettedes, mine Tanker og Følelser bevægede Vingerne, de vare ikke mere stækkede, og de hævede mig atter til Lys og Liv. Jeg rensede mit Huus for Alt, hvad der levende kunde minde mig om ham, hans Domestikker bleve afskedigede, og jeg erklærede min Laugværge, at et andet Raad fra hans Side med Hensyn til min Persons fremtidige Skjebne vilde hos mig stedse møde den bestemteste Modsigelse, og at jeg ikke engang vilde værdiges at tage et saadant i nøiere Overveielse. Følgen heraf var, at han — Du kjender jo Geheimeraad L. — herefter indskrænkede sig til Overbestyrelsen af mine Eiendomme, og at min Familie aldeles aflod at holde nogen Omgang med mig. Omegnens Beboere derimod kom mig med aabne Arme imøde, retsom om de havde følt Længsel efter at kunne godtgjøre mig Lidt af Skjebnens Umildhed, hvortil de, skjøndt i Frastand, dog havde været

medlidende, men orkesløse Vidner; og i disse Kredse vandt jeg snart min forrige Kraft og min naturlige Livlighed igjen.

I Anledning af Kongens Fødselsdag var der, som sædvanligt, foranstaltet en Fest i A. Jeg tog derhen, fordi det morede mig at dandse, fordi jeg glædede mig ved at see de Glade. Da jeg havde sat mig i Salen og lod mit Blik vandre rundt i Vrimmelen, faldt mit Øie paa en Mand, som jeg ikke behøver at beskrive Dig, Camillo! Stil Dig hen for dit Speil, og Du vil see et elskeligt, et tro, men noget forynget Billede af ham. Han stod lænet til en Consol og talede med en ung Herre, og hans mørke, aandfulde Øie syntes at hvile alvorligt paa mig. Jeg spurgte min Nabo, og hørte for første Gang dette Navn. Lidt efter lod han sig forestille for mig; vor Samtale var ligegyldig og kort. Den unge Mand med hvem han havde talet, din Svoger Herr v. W., skilte os ad, idet han engagerede mig, og da Han ikke dandsede, mødtes vi ikke mere den Aften. Herr v. W. derimod sværmede om mig, hans ungdommelige, kjække Etourderie morede mig, og naar jeg ikke dandsede, lod jeg ham føre mig ind i et Værelse, hvor et Par Spilleborde vare anbragte, og hvor Han sad. Fra en Sopha i Vinduesfordybningen kunde jeg i Mag betragte disse forunderlig kraftige, ædle Træk og høre denne malmfulde, indholdsrige

Stemme, og medens min snaksomme Cavalier troede mig fuld af Opmærksomhed for hans livlige Conversation, forelskede mine Tanker sig mere og mere i al den aandige Rigdom, der syntes at maatte gjemmes i en saadan Bolig. Eller — var det hiin ubevidste, uimodstaaelige Magt, denne anelsesfulde Sympathie, der alt fængslede mig? der, som et Lyn, paa een Gang lyste ind i mit Indre, hvor hidtil kun Ro og Mørke havde hersket? — Da jeg kom hjem, følte jeg mig saa lyksalig, jeg vidste selv ikke, hvorfor? Alt omkring mig havde faaet en høiere Glands, en dybere Betydning; Alt var blevet langt mere levende, mere rigt; og dog herskede der en sød Veemod i min Sjæl. Hvor ofte seer og hører man ikke en saadan Stemning beskrevet som en Tomhed! Mig forekom denne drømmende, anende Længsel som et rigt Liv, som en Gjenfødelse.

Foraaret kom, og Solen, den vaagnende Natur, den smilende Egn lokkede mig til lange Vandringer. Det var mig saa sødt, saa henrivende at være ene i Skoven med mine Drømme; de flygtende Skyer, Træernes Susen, Fuglenes Sange, de duftende Blomster talede til mig med tusind venlige Stemmer, og alle syntes de at tale, som om de kjendte mit Hjertes inderste Tanke. Og hvad var saa denne Tanke?

I Skoven mødte jeg Ham; der var jo Hans egentlige Hjem. Og vi mødtes ofte. Mig var det —

jeg veed det nok! — mig var det, der søgte den Sti, hans Fod betraadte; en uimodstaaelig Magt drog mig derhen. Men det undrede Ham ikke at see mig saa tidt; det glædede ham at kunne meddele mig af sin Aands Rigdom, opmuntre mig ved sit lyse, gribende Humor, fylde min Sjæl med stærke Billeder og vække den til Begjær efter friske og frie Tanker. Hans Stemning var afvexlende snart livlig og opvakt, snart rolig og alvorlig; men hans Hjertes Yttringer, Følelsernes Udbrud vendte sig aldrig til mig. Naar han nu og da med uudtømmeligt Lune og glimrende Vid gjenspeilede visse Sider af Livet og Menneskenes Færd, var jeg som oftest taus, lyttede med henrykt Beundring og indaandede en Beruselse af den gemytlige Varme og Dybde, som oplivede ethvert Malerie, Han udkastede. Men blev Han alvorlig og findigt reflecterende, saa var det, som om min hele Livlighed trodsende udfoldede Vingerne; jeg blev da lystig og overgiven som et Barn.

Ved at undersøge min afdøde Mands Gjemmer fandt jeg en langagtig Pakke, indsyet i guult Glandslærred, saaledes som Skrædderne pleie at forsende et færdigsyet Arbeide. Jeg aabnede den og saae, at den indeholdt en fuldstændig Mandsdragt, men som øiensynlig var syet til en qvindelig Person. Den var meget elegant, men saa simpel i Farve og Snit, at den ikke let kunde være bestemt til Maskeradedragt eller noget

Lignende. Hvad Hensigten havde været med den, kunde jeg ikke vide; maaskee havde den tidligere været bestemt til et Apperat for een eller anden af de Intriguer, hvorpaa min Gemals Liv skulde have været saa rigt. Den var aldeles ny og ubrugt, de blanke Knapper endnu viklede i Silkepapir; den saae saa net ud, jeg tog den paa, og den sad, som var den syet til mig. Den korte, mørkeblaae Trøie, de vide Beenklæder af samme Farve, den sorte Silkevest klædte mig ret godt, og en bredskygget Straahat, som jeg satte paa mit opfæstede Haar, fuldendte Matrosdragten. Det var netop paa den Tid af Dagen, da jeg pleiede at begynde mine Skovvandringer, og i tre Spring var jeg nede ad den lille Trappe, der fra mine Værelser førte lige ud i en tæt Buegang af Hasler, som løb langs Haugemuren og endtes i et muret Lysthuus, fra hvilket en Dør aabnede Veien til det Krat, der forbandt min Park med den større Skov. Jeg var saa lystig, saa inderlig glad, og det faldt mig ikke ind, at der kunde være noget Ondt i, hvad jeg gjorde. Da jeg mødte Ham, standsede Han et Øieblik med Studsen; Han betragtede mig smilende, men berørte ikke med et eneste Ord min Forklædning. Derimod tog Han min Haand og lagde den i sin Arm, hvilket Han aldrig forhen havde gjort, og saaledes gik vi vor Vandring.

Jeg saae Ham i hans Familie; jeg saae den Lykke-

lige, som eiede Ham ganske; jeg kom hende imøde med en Veneration, som et Væsen, der maatte være af en høiere Natur, for at fortjene en saadan Ledsager. Men det var hende forbeholdt at kaste et Lys for mig i mit eget Indre; thi skjøndt jeg med al Oprigtighed maatte tilstaae, at hendes ædle, fromme Hjerte, hendes sunde, kraftige Forstand, hendes umiskjendelige Kjærlighed til Ham gjorde hende denne Lykke værdig, saa følte jeg dog et Slags ubevidst Sky for hende, saa var der dog ligesom en hemmelig Stemme i mit Bryst, der vovede at tilhviske mig: „Nei, nei! det er ikke, som det skulde være! som Han fortjente det!" — Det gjøs i mig, da denne Tanke første Gang blev klar i min Sjæl; og de iiskolde, jeg kunde næsten sige, speidende Blik, som jeg stundom midt i den livligste Samtale med Ham mødte fra hendes Øine, den Uro og Bekymring, jeg til andre Tider troede at læse i dem, vakte mig til en Anelse ogsaa om det, der foregik i mit eget Inderste. Men denne Anelse? om Han kjendte den? om Han deelte den? O, denne Tanke var endnu saa bly, at den ikke dristede sig til at træde klart frem, endsige at den nogensinde skulde have vovet sig til Ord. Og trænger ogsaa en saadan Følelse til den materielle Tolk? Taler den ikke bedst ved sit hemmelige, ubeskrivelige, stærke og kun for de to Indviede forstaaelige Sprog? — —

Saaledes hengik en Deel af Sommeren. Vi saaes

næsten dagiig, og naar Vandringen havde trættet os, eller hans Tilsyn ikke fordredes paa andre Steder, leirede vi os paa en smuk afsides Plet under et stort Egetræ.

Det var en deilig Eftermiddag i August Maaned; Solen var varm og gjennem Træerne saae den mørkeblaae, klare Himmel ned til os. Men den Himmel, som ellers lyste for mig, var ikke skyfri som sædvanligt. Imedens vi nærmede os vort Hvilested, havde vi havt en Trætte, der, oftere gjentaget, nu havde taget en alvorligere Characteer. Den angik mig selv. Forhen havde Han kun advaret; i Dag dadlede han med mere Strenghed et vist Træk i min Maade at være paa. Jeg havde Tid efter anden paa de bedste Anbefalinger ladet komme til min Gaard en Billedhugger, en Maler, en Architect og en ung Lærd, der hver for sig skulde restaurere Malerier, gjøre Forandringer ved Bygningen og dens Decoration, og ordne min egen og den Afdødes store Bogsamlinger. Tillige besøgte et Par unge Herrer fra Nabolauget mig jævnligen. Den Maade, hvorpaa jeg behandlede og omgikkes disse Personer, var Gjenstanden for hans Kritik.

„De kjender ikke mit noble Kjøn, Fru Grevinde!" sagde Han med en lidenskabelig Bitterhed, der hos Ham var mig fremmed og paafaldende, „dertil er De og Deres Tanker endnu altfor rene. Det er jo høist uskyldigt, ja endogsaa priseligt, at De i Deres Mangel paa

Erfaring gjerne i en udmærket Mand ogsaa vil forudsætte et udmærket Menneske. Men den, tør jeg sige det, lidt vel stærke Livlighed, hvormed De udtrykker den varme Interesse, De føler for alt Stort og Smukt, hvor De saa træffer det, faaer altid Udseendet af Kjærlighed til Personen. Det seer kun saaledes ud, det veed jeg, og det er ikke Deres Hensigt at vække slige Tanker hos hver enkelt af disse Herrer; men, tro mig, det skeer! Thi De aner ikke, at De, medens De med Deres hele varme, rene Hjertes Glæde viser Dem taknemlig ved ret levende at beundre een eller anden udmærket Gave hos en saadan Mand, ja anseer det i Deres Taknemmelighed for Deres Pligt at interessere Dem for hans personlige Velværen og øvrige Anliggender, selv imidlertid lønnes med den sorteste Utaknemmelighed. De vover Intet, siger De? De har god Tro til Menneskerne, mener De, fordi De selv er god? Een, paastaaer De, er for stolt til at ville være slet, en Anden imponerer De selv, en Tredie er saa barnlig, uskyldig og ubetydelig — tilgiv mig, jeg kan næppe bare mig for at lee! — Men veed De nu vel, Deres Naade! medens De nu med tindrende Øine, med høitrødmende Kinder, med Deres deilige Hoved hældet lidt til Siden og med et Smiil paa Ansigtet, som Himlens Engle maatte misunde Dem, sidder og taler ret fortroligt med en saadan Herre og interesserer Dem, ikke blot for hans

Videnskab eller Kunst, men for hans private Glæder og Sorger og ret gaaer ind deri, som en Gjengjæld for den Glæde, Opmuntring eller Belæring, hans Evner og Duelighed har forskaffet Dem, — veed De saa, hvad en saadan Herre tænker? Han tænker ved sig selv: Hun er forelsket i mig! og siger siden enten med et tvetydigt Smiil eller med utvetydige Ord høit til sine Kammerater: „Naar jeg vil, saa tilhører hun mig," — at sige, dette oversat fra et meget drøiere Sprog, som jeg i Deres Nærværelse hverken kan eller vil betjene mig af. Thi saa uskyldig, som De selv veed at Deres Fremgangsmaade er, saa lidt forstaaer en Mand i Almindelighed at vurdere den; han tilskriver Alt sin egen Persons Elskværdighed. De siger, at De ikke vil være anderledes, og at De viser Dem, som De er? Jeg vover at benægte det; De er egentlig langt bedre, end De i disse Tilfælde viser Dem, og i Grunden kunde disse Herrer fra en vis Side betragtet være noget undskyldte! — Og hvor ofte, Deres Naade! har De ikke selv maattet erkjende, at De har taget feil? Var da i Begyndelsen Deres Begeistring — som De kalder det — overilet og overdreven, saa var Deres Modbydelighed det siden, ved nærmere Betragtning, ikke mindre; Deres Dadel kjendte da ingen Grændse. Og kan nu virkelig de saa Øieblikkes Begeistring — naar det endelig skal hedde saa — kan den godtgjøre Dem den Smerte,

De maa føle ved saa ofte at see Dem skuffet? eller er den Vederlag nok for at der kan siges — selv med Skin — saadant — aa, tvivl ikke, Deres Naade! jeg sværger Dem til, endogsaa de meest dannede, de genialeste, de tilsyneladende meest ærbare blandt disse Herrer skamme sig ikke ved slige Ytringer. Jeg harmes alene ved Tanken derom, og De — var De min Søster eller — men, jeg beder Dem, Fru Grevinde! tilgiv mig min Varme, De har jo Deres Frihed og veed vel sagtens bedst, hvad der tjener Dem!" Her taug Han. — Dette var Indholdet omtrent af vor Trætte, naturligviis afbrudt ved mange heftige Indsigelser fra min Side. Jeg gjorde disse, fordi jeg tilfulde følte mig angerløs og nødig vilde lade mig indskrænke i min Frihed, da jeg ikke misbrugte den. Men mit daarlige Hjerte jublede dog denne Gang tillige ved den Tanke: „Skulde Han være lidt jalour?"

Mødige af Vandringen og ophidsede af den ivrige Samtale kom vi til den store Eeg. Han kastede sig i Græsset og hvilede sit Hoved mod Træets Rod. Jeg stod foran Ham, støttende mig paa hans Riffel, som jeg ofte bar, fordi det morede mig at haandtere det uvante Vaaben. Mine Kinder og min Pande glødede, og da jeg forgjeves i mine Trøielommer havde søgt et Tørklæde, sagde jeg: „Gid jeg i dette Øieblik var et Fruentimmer, for at have Lov til at bruge en Vifte!"

Han taug, som om han ikke havde hørt, hvad jeg sagde, og betragtede mig med et saa underligt, gjennemtrængende Blik, at jeg ogsaa forstummede. Endelig svarede Han lang Tid efter: „Et Tørklæde kan vel gjøre samme Gavn, Deres Naade!“ og tilkastede mig, uden at reise sig, sit hvide Battistes Tørklæde.

„Ha!“ raabte jeg, idet jeg greb det i Luften, „Sultan! er jeg Deres Slavinde?“

„Min Slavinde?“ sagde Han, „ak, jeg ligger jo sønderknuust for Deres Fod!“

Jeg stod et Øieblik som forstenet, som beruset og troede næppe mine egne Øren; thi Han sagde denne tilsyneladende fade Compliment med en Stemme, der fortolkede den, saa blød og inderlig, med et Smiil saa elskeligt, med et Blik fra de sorte Øines Dyb, saa sværmerisk, saa henrivende! Jeg vaklede, det glimtede for mine Øine, jeg lod Riffelen falde, og glemmende Alt paa Jorden og i Himlen, sank jeg paa Knæ i Græsset, trykkede hans Knæ til mit Bryst og kunde af mit overstrømmende Hjerte ikke frembringe andre Ord end: „O, Du mit Liv, Du min Sjæl!“

Han reiste sig halv op; Han var bleeg, og en Taare glimrede i hans Øie. Med et Udtryk, som jeg aldrig glemmer, smeltende og dog saa mandigt, sagde Han sagte: „Ja, Du har sagt det, Beate! mit Liv er dit! min Sjæl tilhører Dig! Men,“ lagde Han til med usikkrere Betoning, „fra i Dag af sees vi ikke oftere!“

„Hvad siger Du?" raabte jeg afsindig af Fortvivlelse, idet hele min Skjebnes Rædsel pludselig stod klar for mig, „hvad siger Du? Mig vil Du forstøde? Mig vil Du nu forlade? nu da Du tilhører mig? nu da Du veed — nei, aldrig! før skal jeg —" og jeg greb den paa Jorden henlagte Riffel, spændte Hanen og rettede Løbet mod hans Bryst.

„Du har Ret! Du har Ret!" sagde han med Ilsomhed og Ængstelse, som frygtede Han min Modsigelse, „saa elendig som jeg nu er, saa tilhører jeg dog Dig, Du Engel! tag da mit Liv! tag hvad dit er!" og Han greb med Heftighed om Riffelpiben med begge Hænder, trak den med Magt til sig og trykkede Mundingen fast mod sit Bryst. Ved denne Bevægelse gleed min Finger ned paa Aftrækkeren, og idet Han sukkede: „Beate!" foer Skuddet gjennem hans Hjerte.

Knaldet og Stødet af Geværet bedøvede og kastede mig overende. Paa alle Fire krøb jeg sittrende hen til Ham. Han laae der, stille og bleeg. Jeg tog hans Haand, den faldt strax ned igjen. Jeg tog hans Hoved mellem begge mine Hænder og trykkede mine Læber til hans Mund — første og sidste Gang! — jeg stirrede Ham ind i Ansigtet! Øinene vare lukkede, men et himmelsk Smiil svævede om hans Læber. Da sagde jeg ganske høit til mig selv: „Han er død!" Men næppe havde jeg hørt min egen Røst,

før en uhyre Rædsel betog mig. Alt svandt for mine Sandser, og bælmørk Nat omgav mig.

Da jeg kom til mig selv igjen, var det virkelig Nat. Jeg laae udstrakt midt paa Gulvet i mit Værelse. Hvorledes jeg var kommet did, vidste jeg ikke; med en Søvngjængerskes instinctmæssige Bevidsthed havde jeg fundet hjem ad mine hemmelige Veie, ja endogsaa laaset min Dør og dreiet Nøglen to Gange om. Mine Lemmer stivnede af Kulde, Tænderne klapprede i min Mund, og dog bankede Pulsen i Tindingen, og Øinene brændte. Med et Hastværk, som var jeg omsnoet af en Slange, afførte jeg mig den mandlige Dragt, gjemte halv bevidstløs det usalige Tørklæde i en Secretaire, og kastede mig paa min Seng, hvor jeg — uden at kunne sove — henfaldt i en dump Døsighed, hvis afskyelige Drømme intet Ord maler. Da foer jeg sammen; det bankede paa min Dør, først sagte, saa stærkere. Hvert Slag virkede paa mig, som om man glødende berørte de fineste Nerver i mit Indre, jeg maatte af al Magt holde Veiret for ikke at skrige høit. Da kaldte man paa mig; det var min Kammerpiges ængstelige Stemme. Med yderste Anstrængelse reiste jeg mig, slæbte mig hen til Døren, aabnede den og sank atter bevidstløs om i Pigens Arme.

Lad mig forbigaae min lange, min velgjørende Sygdom. Det var en hidsig Feber, jeg fik; jeg var i

lang Tid uden Bevidsthed, og man havde alt opgivet mig. Men Døden var ikke barmhjertig, og jeg opvaagnede til nye Qvaler. Vel havde Legemet ikke mere den Kraft til at lide med hiin første Voldsomhed; men en Nervesløvhed, en dødelig Mathed hindrede ikke, at jo mit Skrækkebillede eens og uforandret uafladeligt foresvævede mig. Hvor ofte har jeg ikke paa mine Knæe tigget Gud om Forløsning fra dette Liv! Hvor mange tusind Beslutninger — den ene fortrængende, ophævende den anden — krydsede ikke i min Sjæl! Den eneste, den naturligste, nemlig at angive mig selv som Hans Morderske, for at skaffe Hende, den dybt Krænkede, en Opreisning, en Hævn, maatte jeg jo forkaste. Nei, Hans Navn maatte staae urørt, Hans Minde maatte leve uplettet.

Jeg forblev paa min Gaard i den dybeste Eensomhed; thi min Sindstilstand og min svækkede Helbred gjorde mig det utaaleligt at see og høre det travle Liv røre sig omkring mig. Fra Omgang med Omegnens Beboere unddrog jeg mig ogsaa aldeles, og kun den gamle Præst, den Mand, gjennem hvis Hænder Du, Camillo, modtager dette, var min Selskaber og vilde gjerne have været min Trøster. Ak, han vidste ikke, hvem han forsøgte paa at trøste!

Ti lange Aar svandt hen, ti Aar, der for alle Andre pleie at være Livets Blomst. Da kom det mig

for Øre, at din Svoger, Herr v. W. ønskede at ansættes her i Egnen, og at ogsaa Du var nær ved at skulle vælge en Carriere; og min Beslutning var taget. Jeg flyttede til Byen, og ved min Indflydelse var jeg istand til hemmeligt at bevirke din Svogers Ansættelse. Ligesaa omhyggeligt for at skjule min Medvirken søgte jeg ogsaa at være Dig behjælpelig til at indtræde paa den valgte Løbebane; men denne Gang strandede min Plans Hemmelighed paa min Laugværges, Ministerens Snaksomhed. Du erfarede, hvem Du skyldte din Lykke, som Du kaldte det, og Du ønskede at blive mig forestilt.

Her kunde mine bittre Bekjendelser ende; thi nu veed Du jo Alt. Mindes Du ikke, hvordan vort første Møde var? eller har Du alt nu besluttet for evig at glemme? Du anede ikke, med hvilken Forfærdelse jeg saae Dig første Gang træde ind til mig; denne ubeskrivelige Lighed skræmmede mig til Døden, og var mig dog saa kjær. Jeg blegnede og maatte blive siddende. Du bemærkede min Forvirring, den smigrede Dig vist; thi Du smilede — o, dette Smiil! — da jeg sidste Gang saae det! — Du aabnede Læberne og tiltalte mig, og din Røst, denne kjære, velkjendte Røst, som vakte tusind elskelige og smertefulde Erindringer, bragte Blodet atter til mine Kinder og mit Hjerte til at slaae saa heftigt, at jeg kun med

Møie kunde besvare din galante Tiltale. Og vi saaes atter og atter, og jeg levede op til et nyt Liv. Behøver jeg at fortælle Dig, Camillo! hvad der saa skeete? — — Men jeg maatte ikke være lykkelig, jeg fortjente det ikke, min Straf var ikke endt, og Gud brugte Dig som Straffens Engel. Du bredte det usalige Tørklæde ud paa mit Skjød, og jeg læste min Brøde skrevet derpaa; det blev mig en Maner, at jeg skulde bekjende og dog være fordømt; det blev en Hævner for den Tid, jeg letsindig havde hendrømt om Fred og Lykke.

Naar Du modtager disse Blade, er jeg alt i H. Der, paa Grændsen af vort Fødeland, vil jeg vente dit Svar. Kan Du elske mig endnu, har ikke denne Haand — denne Haand bortstødt Dig, saa følg mig langt — langt bort herfra! Jeg vil da leve for Dig, og Du og din Kjærlighed ville give mig den Fortrøstning og Tro, at Gud ikke har forkastet mig aldeles, ville skjenke mig et Haab om Naade. Men forstøder Du mig, vender Du Dig med Rædsel bort fra mig, da — o, Camillo! jeg vedbliver dog at elske Dig, jeg er dog for evig din B."

Da den unge v. G. havde fuldendt Læsningen af Foranstaaende, reiste han sig og gik længe taus og

heftig op og ned i Værelset. Med Eet standsede han, lagde Haanden paa sit Bryst og hviskede: „O, her er jo ingen Tanke om Kamp! Hun havde jo alt seiret i Forveien! men min Moder?“ og kastede sig med udbrydende Taarer paa Sophaen. Da bankede det rask paa Døren, han aabnede den, og Svogeren traadte ind; men dennes smilende, joviale Ansigt lagde sig hurtigt i behørig høitidelige Folder, da han bemærkede den unge Mands Stemning.

„Hvad er der nu paafærde? Jeg troer, Gud forlade mig! Du har grædt!“ sagde han lidt ærgerlig, „er det en Maneer at tage imod Folk fra Landet paa? Var mit Budskab af en saadan Natur, at det kunde bringe en Karl som Dig til at — forlad mig, det er altfor underligt! Lad mig dog see de Papirer!“

Hurtigt gjemte Legationssecretairen Heftet, idet han med dump Stemme mumlede: „Du faaer det tidsnok at vide!“

„Aa Snak!“ vedblev Svogeren, „det er vel sagtens saadan Noget her — hvad?“ og pegede paa Hjertet. „Ja, det er nu det Samme; men gaa mig nu ikke hen og gjør dumme Streger, for jeg har saamæn ikke Talent til at passe paa Dig, Sønneke!“

Næste Morgen ganske tidligt fandtes den unge v. G.s Værelse tomt, hans Gjemmer aabne, og paa Bordet laae en Seddel, hvori han foreløbigt under-

rettede sin Moder om, at han pludselig var blevet sendt bort til Udlandet for kort Tid. Hun modtog denne overraskende Efterretning til Svigersønnens store Forundring med tilsyneladende Rolighed; kun et smerteligt, bittert Smiil sløi over hendes Ansigt, da Hr. v. W. begyndte at spørge; men ikke med et eneste Ord vilde hun stille hans piinagtige Nysgjerrighed. Denne formaaede ham da til endnu at forlænge sit Ophold i Hovedstaden, da han haabede, at Tiden vilde løse ham Gaaden. Dog da han endelig efter fire, fem Dages Forløb endnu slet Intet havde erfaret, og just i Postgaarden vilde bestille Heste til sin Afreise, modtog han en Brevpakke. En Seddel fra Camillo indeholdt følgende:

„Min Ven! — Den foreløbige, korte Permission, jeg ved min Afreise havde erholdt, agter jeg at udstrække til en formelig Afsked. Indlagte Ansøgning om Entledigelse beder jeg Dig indlevere paa behørig Maade. Grevinde v. L. er i Gaar blevet min Kone; jeg følger hende til Sydfrankrig, hvor hun i nogen Tid vil opholde sig for sin Helbreds Skyld. Min Moder har jeg endnu ikke tilskrevet dette; thi uagtet jeg veed, at hun har intet mod denne Forbindelse, saa frygter jeg dog det første Indtryk af Efterretningen. Jeg beder Dig derfor saa forsigtigt som muligt at melde hende, hvad der er skeet, og, om Du kan, at

blive hos hende i nogen Tid. Om et Par Timer reise vi herfra. Lev vel!"

„Nu har jeg aldrig seet Mage!" udbrød Herr v. W. og klappede Papirerne sammen med begge Hænder. „Hvad skal nu Alt dette betyde? Den stakkels Mama! jeg maa saagud hjem og trøste hende, det bedste jeg kan! — Hm! hm! Er det ikke, som jeg altid har sagt: det er bestemt en Hex, den lille Grevinde!"

En Aftenscene.

I et rummeligt og meget rigt decoreret Værelse sad en Mand ved sit Skriverbord, som var stillet midt paa Gulvet, og skrev meget ivrigt med en utrolig fiin Haandskrift i en stor Foliant. Salens Smykke bestod for det Meste i store Boghylder og Skabe, hvis halvaabne Døre lode see en Mængde physiske og chemiske Instrumenter, Kolber og Retorter og deslige, Antiqviteter og Kunstsager. Ovenpaa Skabene stode Buster af Oldtidens berømte Mænd og paa Siderne hængte en Deel tørrede Planter i Glas og Ramme. De tomme Pladser paa Væggene vare udfyldte med Skilderier, tildeels Efterligninger af udmærkede Maleres Arbeider, deels italienske Landskaber, blandt hvilke især flere Udsigter fra Omegnen af Florents. I et Hjørne stod en Afstøbning af den saakaldte mediceiske Venus, og lige ved Siden af var et qvindeligt Skelet stillet i samme Attitude som Gudinden. Ligeoverfor Skriverbordet hængte et herligt malet qvindeligt Portrait saaledes, at den Arbeidende, naar han saae op, strax

maatte møde de characteristiske, sorte, ildfulde Øine, der med kjærligt Veemod syntes at søge hans Blik. Paa den rigtforgyldte og smukt udarbeidede Ramme var øverst anbragt en hertugelig Krone. Loftets rige, hist og her forgyldte Stukkatur, der forestillede en Krands af Genier, hvis Arme og Been i Hautrelief stak frem af Skyerne, de svære, lange Damaskes Gardiner, der ganske dækkede Vinduerne og holdt Novemberkulden borte, saa at man næppe hørte Stormen, der larmede udenfor, et saare kunstigt Seierværk, som stod paa Kamingesimsen, og den Lærdes eget Udvortes, hans Holdning, hans Klædedragt, Alt antydede Rigdom og Kjendskab til meget Mere, end hvad eet Land havde kunnet yde ham. Eiermanden kunde omtrent være halvhundrede Aar gammel; paa sit udtryksfulde, kraftige Hoved, hvis mørke Øine beskyggedes af stærke Bryn, bar han en stor og meget rigt og siirligt buklet Allongeparyk, hvis brede Bukler bedækkede hans Skuldre. Den sorte Fløiels Dragt fremhævede det yderst fine, sneehvide Linned, som viste sig, hvor Vesten var aaben og ved Haandledet, og de krusede Kniplingsmanchetter lagde sig langt ud over et Par veldannede Hænder, hvis smalle, langagtige Fingre vare smykkede med et Par Ringe med antique, skaarne Stene.

Uhret slog sex klare Slag og spillede et lille fleerstemmigt Stykke. Da hævede Manden pludseligt sit

Hoved, lagde Pennen bort, kastede sig tilbage i den høiryggede, med Pluche betrukne Lænestol og lod sine alvorlige, tankefulde Øine, man kunde næsten sige, med dyb Længsel, hvile paa det deilige Portrait, der smilede ned til ham. Ligesom vækkende sig selv af en Drøm, strøg han sig hurtigt over Ansigtet, reiste sig og gik over Gulvet for at trække i Klokkestrængen. Han haltede paa venstre Fod.

Lidt efter aabnedes Døren, og den Lærdes gamle, graahaarede Tjener traadte ind med en stor Kappe hængende over den ene Arm, en sort Baret og en Stok i den anden Haand. Han satte langsomt Lygten paa Gulvet, lagde Kappe og Baret paa en Stol og gav sig til at ordne paa sin Herres Dragt; Alt under den dybeste Taushed. Medens han med Børsten just var ivrigst beskjæftiget, drog han et dybt Suk.

„Hvad feiler Jer nu igjen, Martin?“ spurgte Herren smilende og i en venlig Tone.

„Hvad jeg feiler?“ svarede den gamle, vindtørre Person i en meget gnaven Tone, „jeg feiler ingen Ting!“

„Der maa dog være noget i Veien med Jer, Martin!“ vedblev Herren roligt og taalmodigt, „siig mig det kun! lad mig høre!“

„Høre?“ svarede Martin med et æddikesuurt Smiil i det magre Ansigt, „det kan kuns lidt hjælpe at

tale til Jer om det, Herr Doctor! Høre vil I ikke, og see kan I ikke!"

„Siig kun frem! Hvad er da det, jeg hverken vil høre eller kan see? I gjør mig ganske nysgjerrig, Martin!"

„Seer I vel, Herr Doctor!" sagde Martin, idet han standsede med sin Børsten og satte begge de trætte Næver i Siden, „seer I, der er nu den gamle Susanne, vor Huusholderske, det er dog et respectabelt Qvindemenneske, som ikke pleier at fare med Løgn, og hun vil sætte sin Himmerigs-Part i Pant paa, at Junker Povisk — Herren kjender det Navn altfor vel! — render efter Jomfruen, at han digter Elskovs-Viser til hende, kalder hende sin Rosensblomst og saadan Noget, synger dem for hende, og besøger hende hver Dag, Gud lader skabe; men Doctoren træffer ham aldrig der! Og denne Monsieur burde dog rigtignok betænke, hvad Herren har gjort for ham!"

„Aa, hvad veed Du, gamle Martin?" afbrød Doctoren ham.

„Hvad jeg veed? har ikke den gamle Susanne fortalt mig det Hele, Rub og Stub? Var ikke Herrens Herr Fader — nu er han salig hos Gud! — var han ikke Præst paa denne Junkers Herr Faders Gods? Jog ikke Herremanden, Herr Povisk, Herrens Herr Fader fra Huus og Hjem som en Hund og det med Vold

og Uret? Laae saa ikke lang Tid efter, da Herren og jeg vare komne hjem fra den lange Reise, denne Vindspiller af Junker syg og daarlig her i Kjøbenhavn og kunde hverken leve eller døe, og de andre Doctorer, Mester Fuiren og Mester Zahlmann og Doctor Bonerius, gik de ikke allesammen til ham og lappede paa det usle Skind; men kunde de holde Pjalterne sammen? Saa blev da Herren hentet, og da saa Herren havde seet paa ham og skrevet ham en Lægedomsdrik op og kom næste Dag for at see til ham, havde han saa taget den ind? Nei mæn havde han ikke! Han tænkte i sit onde Hjerte, at Herrens Hjerte ogsaa var ondt, han var bange, at Herren vilde hævne sig paa ham for al den Tort og Uret, der var skeet Herrens Herr Fader ved den gamle Herr Povisk. Men saa talede Herren Alvors og Fredens Ord til den Unge og fik ham trøstet og fik ham til at tage ind, hvad godt var mod Sygdommen, og saa kom han sig og er nu saa rask og frisk paa det, som Rogen, der spanker med vide Pumphoser, høirød Plumage i Hatten og Kaarden under Armen her paa vore Gader!"

„Naa, saa Alt det har den gamle Susanne fortalt Jer, Martin? men hvad Ondt er der i det?"

„Hvad Ondt? deri er intet Ondt; men at denne samme Junker, paa hvis Hoved Herren har sanket gloende Kul —"

„Det var jo ikke ham, gamle Daare! der mishandlede —"

„Ja, det er det samme! det var dog hans Blod! Denne Junker, siger jeg, han er nu saa utaknemlig og vil berøve Herren — — ja, men sandt er det, Hun burde skamme sig langt mere; men hun har da heller ikke bedre Forstand, at hun kan kaste sine Øine paa en slig Fant, naar hun har en Fæstemand, der havde kunnet, hvis han havde villet, være Huusbond til saadan en Engel — Gud glæde hende!"

Ved disse Ord holdt Martin atter op at børste, og baade hans og Herrens Øine faldt uvilkaarligt og ligesom andægtigt hen paa det deilige, qvindelige Portrait, der fra Væggen i Lampens stærke Belysning saae ned til dem.

„Ja — hold nu op! det er meer end nok baade af det Ene og det Andet!" sagde den Lærde rask, og vendte sig som utaalmodig til Stolen, kastede Kappen om Skuldrene, greb Stok og Baret og gik hurtigt foran den gamle Tjener, der bar Lygten.

Det var mørkt og eensomt paa Gaden; Vinden dreiede de pibende Skildter og klapprede med Vinduesskaaderne, hist og her øinedes en enkelt Vandrer, ligeledes ledsaget af en Lygte, der maatte vise Foden Vei paa den ujævne Steenbro og advare for Rendestenene, som ved Regnen vare blevne til rivende Strømme, og det

varede længe, inden Øiet, bortvendt fra Lygtens tarvelige Lys, kunde vænne sig til og gjennemtrænge Mørket og skjelne Omridsene af de spidsgavlede Huse med deres Bislag og Karnapper og af Træerne, der, hvislende i Vinden, hist og her stode langs med Husene. Den Lærde og hans gamle tause Følgesvend dreiede just om i en Gade, hvor de paa den ene Side havde en høi Haugemuur, og for Enden af hvilken de kunde skimte to runde, spidse Taarne i Ringmuren. Ned ad Dørtrappen fra et hvidtmalet, anseeligt Huus saaes en sort Figur, indsvøbt i en Kappe, at snige sig langs Muren og forsvinde i Mørket.

„Der gaaer han, ved den levende Gud!“ udbrød med Eet den gamle Tjener.

„Hvad siger I?“ spurgte Doctoren og standsede.

„Jeg siger,“ vedblev Martin ivrigt, „at var I kommet eet Minut før, vilde I have faaet Troen i Hænde, Herr Doctor! thi der gik nu Junker Povisk ud af Provstens Huus i dette hellige Øieblik!“

„Og jeg siger Jer nu een Gang for Alle, min gode Martin!“ sagde Doctoren i en streng, men dæmpet Tone og stødte derhos saa haardt i Stenene med sin Stok, at den gamle Fyr forskrækket traadte et Skridt tilbage, „jeg siger Jer, at hvis I en eneste Gang endnu kommer til mig med saadan eller lignende løs Snak, saa er det ude mellem os, og I kan søge jert Brød, hvor I ellers vil!“

Under denne Tiltale havde Tjeneren forsigtigt ladet Lygtens fulde Skin falde paa Herrens Ansigt, og følte sig i Skyggen ligesaa tryg og sikker som Strudsen, naar den, forfulgt, stikker Hovedet ind i en Busk og troer sig skjult for Jægeren. Herren fortsatte sin Gang uden at oppebie et Svar, og naaede snart til Provstens store Huus, hvor han hurtigt steeg op ad Steentrappen og bankede stærkt paa med den blanke Dørhammer. En pyntelig Stuepige, med en brændende Lampe i Haanden, aabnede Døren.

„Guds Fred og Godaften, Pernille! Kan jeg hilse paa Jomfruen?" spurgte den Lærde venligt.

„Jo, Herr Doctor!" svarede Pigen med et polidsk Smiil, „Jomfruen har saamæn ventet Jer længe!"

„Saa kom igjen, Martin! med Lygten Klokken ni!" sagde Doctoren og steeg op ad de brede, bonede Trapper. Det første Værelse, som han traadte ind i, var stort og velsmykket. Paa begge Sider af Indgangsdøren hængte to store Speile i brede, snørklede Rammer af Ibenholt; de folderige Gardiner, de høiryggede Stole, betrukne med forgyldt, presset Læder, de ciselerede Lampetter paa Væggene, det brogede Gulvteppe, der ovenikjøbet beskyttedes mod Smuds og Slid ved Lærredsbetræk fra Dør til Dør, antydede, at Husets Eiermand, hans Høiærværdighed, Mester Niels Pedersen Bjørn eller, som han i fine Skrifter kaldte

sig, Doctor Ursinus, var en velstaaende Mand. Efter at have lagt Kappe, Stok og Baret fra sig, traadte den Lærde ind i et andet, ganske lille Kammer, hvorfra et venligt Lys vinkede ham, og hvor den knittrende Ild i Caminen udbredte en behagelig Varme.

En ung Pige, høi og fyldig, iført en med sort Foerværk bebræmmet, bruun Fløiels Pelisse, der, aabenstaaende, hævede Barmens og Skuldrenes blændende Hvidhed, og med en Hue af samme Stof, saa lille, at den kun bedækkede Nakken og lod see det rige, gyldne Haar, hvis Farve nuomtide vilde kaldes rød og med stor Uret fordømmes, reiste sig fra sin kunstigt dreiede Rok, og kom den Indtrædende imøde. Om hendes meget lille, rosenrøde Mund sittrede et Smiil, og de mørkeblaae Oine tindrede skalkagtigt under de lyse Oienhaar.

„Ih, see Godaften! Han lader længe vente paa sig, min Hjerte!" sagde hun med en sølvklar Stemme, „jeg har nu siddet her muttersalene og talt Minutterne!"

Medens hun sagde disse Ord, sendte hun over hans Skulder et hurtigt Blik til Stuepigen, der endnu dvælede ved Døren, og modtog et lignende, som det syntes, beroligende fra dennes livlige Oine, hvorpaa hun fjernede sig. Under denne stumme, betydningsfulde Samtale svarede den Lærde:

„Er dette ikke den sædvanlige Tid, da det er mig tilladt at besøge hende, min yndige Jomfrue?" og tryk-

kede et ærbødigt Kys paa hendes sneehvide, buttede Haand, som han holdt i sin. „Alene, siger Hun, har Hun siddet? Er da ikke hendes Faster og Provsten hjemme?“

„Nei, der kan han nu selv see, hvormeget jeg længes efter ham: Provsten og min Faster ere begge to til Bryllup. Veed han ikke, min Hjerte! at Borgemester Andersen i Dag gifter sin yngste Datter, Carine, bort? Hun faaer en fornem Een fra Jydland, som har gruelig mange Penge. Jeg var ogsaa indbuden til Gildet, og jeg veed bestemt, jeg havde faaet mig en lystig Dands i Aften; men jeg holdt mere af at blive hjemme og tale et Par Gammensord med Ham, min Hjertensven! — Men sid dog ned!“

Med disse Ord trak den livlige Blondine en stor Lænestol hen til Bordet og satte sig selv igjen til sin Rok.

„Nei, min Hjerte!“ sagde den Lærde smilende, medens han satte sig i Stolen og med inderlig Glæde betragtede sin unge Fæstemø, „nei, jeg har Intet hørt om dette Bryllup!“

„Ikke det? Det var da løierligt, det! Sligt gaaer jo fra Haand til Haand videre ligesom Muursteen! Jo, det skal være et meget stadseligt Gilde; Pernille har været i Kirken og siden henne og kigge ind ad Vinduerne. Hun sagde, der var saa mange Mennesker,

saamange Lys og saadan deilig Musik! og Bruden var saa pyntet, sagde hun, og saae saa fornøiet ud! Ja, see, saadan en riig, pyntelig Brud kunde Han nu ogsaa havt, min Hjerte! men Han vilde nu endelig have mig, og jeg har ingen Ting!"

„Hun har ingen Ting, min deilige Abigael? Er hendes fromme, trofaste Hjerte, er hendes altid saa sirlige Kløgt og angeneme Tale, er hendes Snildhed og huuslige Flid da for Intet at regne? Og hvor smuk og yndig er Hun saa ikke — i det Mindste for mine Øine!"

„Aa, veed Han hvad! jeg er slet ikke saa from, som det lader, jeg kan være slem nok, maa Han troe! Og kjøn er jeg nu slet ikke! De drillede mig og kaldte mig altid Rødtoppen, da jeg gik i Skole, fordi jeg har dette Judashaar!" sagde Abigael smilende, idet hun med sine melkehvide Fingre strøg de rige, glimrende Lokker fra Panden og hævede sig i sit Corset, saa at de runde Skuldre og den blændende Barm tydelig viiste deres Fylde.

„Nei, min Hjerteven! Han lokker og smigrer kun for mig; Han veed altfor vel, hvad unge Qvindfolk gjerne gider høre. Han er nu saa — jeg vilde sige, Han er nu ingen ganske ung Svend mere, Han har været meget om i Verden og veed nok, hvordan Verden er. Har ikke min Faster selv, men især Provsten

fortalt mig om Ham, dengang da begge To stode i det ottende Compagnie Studenter under Herr Truels Smidts Fane og sloges med Svensken? Da var Han vist en vild Een! Han skal da forresten ikke være bange; for min Formynder, Provsten, har ikke fortalt andet om Ham end Godt og Ære. Ja, han sagde, at Han, min Hjerte! var Een af de Tappreste i det hele Compagnie, og havde slaaet og skudt — jeg veed ikke hvormange Svenskere paa Peltsen; men det sagde han da ogsaa om sig selv!"

„Ja," svarede den Lærde med Beskedenhed, „vi sloges, det Bedste vi kunde, vi vare med, hvor det gjældte; men det gjorde saa mange Andre foruden os! Mange beed i Græsset, og jeg maa jo være glad ved og prise Gud for at være sluppet med et haardt Saar i denne Fod, som en Kugle gjerne vilde have taget reent bort; — jeg beholdt den, men jeg halter stærkt, som Hun seer!"

Den unge Pige slog Øinene ned og taug et Øieblik. Derpaa saae hun rask op og sagde smilende:

„Ja, men det var det, vi kom fra: Han er en Smigrer, er Han, og Hans Tunge kan sige saa mange Ting — hvorfra kommer Alt det?"

„Det kommer fra Hjertet, min Fæstemø!"

„Ja, men Hjertet maa have havt en god Øvelse i sine — — i sine tidligere Dage! Hvem har det

øvet sig hos? Jeg har saa tidt villet spørge Ham derom; Han maa ikke bilde mig ind, at Han altid har været den, Han nu er. Forleden snakkede jeg med Hans Huusholderske; jeg maa jo vide, hvordan det gaaer til i Hans Huus for Fremtidens Skyld. Den gamle Susanne vidste dog at fortælle mig lidt; men rigtig underrettet var hun dog ikke. Er det nu f. Ex. virkelig sandt, hvad hun sagde, at Han havde kunnet faae en Prindsesse til Kone derude i Italien eller hvor det var?"

Den Lærde taug og saae alvorligt ned foran sig.

„Naa, er der nu noget Ondt i det, jeg har sagt? Er det ikke sandt? eller tør Han ikke fortælle mig noget derom?"

„Tør?" sagde Doctoren smilende lidt veemodigt, „jo, det veed den gode Gud, jeg tør, og behøver ikke at skamme mig, hverken for min egen eller Andres Skyld!"

„Naa, saa fortæl da mig lidt derom," sagde Abigael og satte Rokken i Bevægelse med sin lille Fod, „jeg er gruelig nysgjerrig, og jeg gider saa gjerne høre paa Fortællinger!"

„Gjerne, min Engel! hvis det blot kan more hende, saa vil jeg da fortælle hende Alt, hvorledes det egentlig forholder sig med det, den gamle Susanne har sladdret om, og hvorlunde det Hele er tilgaaet. Men

Hun maa ikke vente noget Eventyr; det er en meget naturlig, simpel og sandfærdig Historie. — I det Land Toscana, som er en ringe Part af Italien eller Welskland, ligger en stor og saare yndefuld Stad, som hedder Firenze eller, som vi sige, Florents. Den er Hovedstaden i Landet, og ligger i en bred Dal, næsten paa alle Sider begrændset af skjønne, med Skove, Viinhauger, Byer, Slotte, Klostere og Landsteder besaaede Bjerge. En Strøm eller Flod, som hedder Arno, deler den høist siirligt byggte Stad i to Dele, som forbindes med hinanden ved flere Broer; disse saavelsom Byens Paladser, Torve, Kirker og Theatre ere paa det herligste smykkede med Billedværker. En klog Regjering og Indbyggernes egen Flid og Snille have gjort Land og Stad rige og mægtige; Handel og Wandel, skjønne Kunster og alskjøns Vidskab blomstre der i fuld Flor. Det er et deiligt og qvikt Folkefærd, saa belevent og fiint i sine Manerer og Skikke, at de fleste blandt vore fornemste Junkere gjerne kunde have godt af at tage Lære i Levemaade af en Silkevæversvend fra Florents. Men de ere forresten slet ikke at stole paa, som næsten alle Folkefærd i de hede Lænder. Ved visse Leiligheder vise de megen Pragt og Pomp, men ere ellers suurfittige, gjerrige og nærige; udvortes venlige og huldsalige, giemme de i deres Hjerter Undersundighed, Lumskhed og Grumhed; iversyge til Raseri

paa deres egne Qvinder, efterstræbe de med Raseri letfærdigen Andres; Dolk og Gift spare de ikke, naar det kommer dem an paa at kjøbe og stille Hjertets og Livets meest brændende og pinende Smerte, Hævntørst og Skinsyge. Dog enhver saadan Daad, hvortil der hører Mod, udrette de ikke selv; dertil ere de for feige. Høimodighed, Troskab, Tapperhed fremtræde kun paa deres Theatre, hvor disse Ord udtales med stor Brask og Bram. Nei, ville de hævne sig, da betale de en Andens Haand for det hemmelige Dolkestød, det snigende Giftbæger, der skal slukke deres Had og svale deres Lidenskabs Gløð. Deres Qvinder ere deilige at see til, de have en prægtig Væxt, ravnesorte Haar og flammende Øine; men det er Slanger i en glimrende, broget Ham, ligesaa lidt kydske som Aben, ligesaa lidt ærlige som Katten. Til al Slags Kunst have de af Naturen store Gaver, og deres Billedværker, saavel med Farve som med Steen, saa og deres Poesie overgaaer næsten Alt, hvad det øvrige Europa hidtil har frembragt. Deres Musik klinger lifligt; men med Undtagelse af nogle Kirkemesser og Psalmer er den alene for Sandsen, blød og qvindagtig, uden Forstand eller Hjerte; den lokker vel ofte Taarer frem, som ved en sandselig, en hysterisk Nervenystelse; men den hverken styrker eller hæver Aanden!"

„Ih, Gud hjælpe mig!" sagde Abigael leende,

„det maa jo da være et deiligt Land! Der gad jeg nok hen! Ere Mandfolkene ogsaa rigtig kjønne der?“

„Som man antager, ere de i Almindelighed ikke saa skjønne som Qvindfolket. Dog, Hun siger vel kun saa for Skjemt, at Hun gjerne gad der hen, min Hjerte? Hun maa troe mig paa mit Ord, som idelig vil kunne stadfæstes ved Erfaring, at skjøndt dette Folk af Herren besidder en Rigdom af Evner og gode saavel Aandens som Legemets og Naturens Gaver, saa gaaer dog den største og bedste Part reent tilspilde og navnligen det, der skulde hæve Mennesket opad fra denne Mørkets Dal til et renere og bedre Lys; saavel deres geistlige som verdslige Opdragelse er ikke skikket dertil. Men om en Stamme end er nok saa raadden og forældet, saa har Hun dog vel ofte bemærket, at den hist og her kan skyde een og anden frisk Green, som da kan bære smuk og god Frugt. Saaledes findes ogsaa her imellem saameget Slet enkeltviis noget Godt; og jeg — især jeg maatte kalde mig selv meget utaknemmelig, hvis jeg ikke af mit ganske Hjerte erkjendte og tilstod dette; thi jeg har erfaret det. Det var just St. Hans Aften ved Solens Nedgang, da jeg, kommende fra Pavens Stad, det stolte Roma, mødig og træt anlangede til den skjønne Arnostad. Velbevæbnet og i et talrigt Reisefølge havde jeg og min gamle Martin redet den ganske Dag, og vi vare ligesom kogte af Solen og bedøvede

af Støvet. Jeg forfriskede mine Kræfter ved et koldt Bad og iførte mig en passelig Dragt og befandt mig derefter saa vel, at jeg strax maatte ud at besee Byen og den Høitidsfest, som Landets Folk beginge til Ære for Dagen. Før jeg var heel færdig med min Paaklædning, var det alt blevet mørkt; thi hisInede mod Syd have de næsten intet Tusmørke, men Natten falder saa brat paa, som om der pludselig blev lagt et uhyre Laag over Himmelen. Da tindre de tusind og tusind klare Stjerner ned fra den dunkelblaae Hvælving, og milde Vinde vifte og kjøle den lumre Luft, og da komme Menneskerne frem og nyde Livet med Jubel og Sang til langt ud paa Natten; thi om Dagen holder Enhver, der kan, sig inde i Skygge og Rolighed. De Rige og Fornemme kjøre i deres forgyldte Karosser i lange Rækker langs Floden frem og tilbage, medens Folket i Tusindtal sværmer om paa Gader og Torve. Mit Reiseselskab var spredt rundt om i Byen; thi Hver havde Sine, til hvem han tyede hen. Alene gik jeg altsaa ud og blandede mig i den store Brimmel. Det var en Lyst at see og høre, maa Hun troe! Alle de deilige store Huse og Palladser vare behængte med brogede Krandse og farvede Lamper, og Begpander blussede fra Taarnenes Tinde. Langs Arnofloden især var det livligt og muntert. De murede Bolværker, som indfatte Bredden, og de trende Broer, som i kort Af-

stand fra hinanden forene de to Dele af Byen, vare prydede med tusind Lamper; hver Bro paa sin Maade. Den ene f. Ex. saae ud som en By med gammeldags Bygninger, Taarne, Gavle og Svibbuer; den yderste til Høire bar et stort grækisk Tempel. Paa Floden selv svømmede utallige Baade med stribede Telte i alle Farver, stærkt oplyste med Lamper og Blus, og i disse sadde talrige, lystige Selskaber ved lange Borde, hvorpaa der stod Viinkander og Blomster. Det var de fornemste af Stadens Familier, og enhver saadan Herskabsbaad blev efterfulgt af en anden, hvori deres Tjenerskab opførte den lifligste Musik med Instrumenter og Sang. Kartoverne tordnede, Lystilden susede og smeldede, og Raketterne knaldede høit i den mørkeblaae Natteluft! — Da jeg længe havde vandret om og vel var blevet træt, men ikke mæt af al denne Herlighed, traadte jeg ind i eet af de mange Trattorier eller Spisehuse, der, stærkt oplyste og fulde af larmende Gjæster, indbøde til Hvile og Forfriskning. Jeg trængte mig ind gjennem Stimmelen i de store, hvælvede, med Lampetter og Blomster smykkede Sale, inden jeg fandt en Plads for mig. Ved et langt og bredt, med Viinkander, Frugt og Blomster rigt besat Bord, fandt jeg et Par Stole ledige, af hvilke jeg indtog den ene. De øvrige Gjæster, der omringede Bordet, vare unge Mænd og Qvinder, alle bekrandsede med Roser og Viinløv paa

det lokkede Haar. De vare overgivne og vel tilmode, raabte og skreg, skjendte paa Opvarterne, drak og spiste, loe og sang. Skjemtefulde Ord og vittig Tale foer frem og tilbage over Bordet, ligesaa glimrende som Kystildens Stjerner og Krandse i Nattens Mørke; stundom traf det sig, at et Indfald forfeilede sin Virkning, eller mistede sin Braad i Utide, ligesom en Raket undertiden kan springe, før den har naaet sin Høide, tæt ved Jorden; da brusede det lystige Compagnies Latter saa meget des stærkere. Snart stod Een, snart en Anden op og sang enten et skjemtsomt Riim eller en jublende Sang til Vinens eller Elskovens Priis; og vare disse Sange slet ikke Viser, de forhen havde lært udenad! nei, de qvad, hvad der faldt dem ind i Øieblikket, og vare end Tankerne just ikke altid de meest udsøgte og klare, saa strømmede de velklingende Ord saa meget desto rigere og fyldigere fra deres Læber, og enhver Sang blev da modtaget med Haandklappen og Jubel. Blandt de livligste og vittigste Gjæster bemærkede jeg Een, som især var Alle, og mig med, til Moro. Han var den Ældste og sad for Enden af Bordet og styrede af og til, ligesom en Formand, Munterhedens strømmende Udbrud. Af Statur var han meget lille; men naar han sad paa sin Stol, skulde man have troet, det var en høi Mand. Iført en med Guld stærkt bebræmmet, høirød Fløiels Kjortel, det meget smalle,

magre Ansigt næsten druknet i en stor, sort Paryk, hvorfra den krogede Næse stak frem, som Næbet af en Høg, og med et Par Øine, sorte som Steenkul, spillende og lynende til alle Sider, bevægede han sig heftigt og livligt som en Ungersvend, og naar han talede eller sang, hvilket Sidste han gjorde mesterligt, fægtede og slog han som rasende om sig med sine Arme og sine smaa, hvide Hænder, der skinnede af Ringe med ædle Stene udi. Det var ikke undgaaet min Opmærksomhed, at han, strax ved min Indtrædelse og da jeg satte mig ved Bordet, med et listigt Smiil havde tilkastet mig eet af sine lynende Øiekast; og medens jeg fortærede mit Maaltid og drak min Viin, var jeg oftere Gjenstand for hans Blik. Disse bleve stedse hyppigere, som det syntes, ansporede ved Nysgjerrigheden. Tilsidst overmandede denne ham; han sprang op fra sit Sæde og stillede sig op paa Bordet, hvor han, pegende med udstrakt Arm paa mig, med snurrig Høitidelighed tilraabte mig paa Latin følgende Ord:

„Siig, Fremmede! hvorfra din Fod
Dig førte hid til Arnos Flod?
O, siig mig, hvor din Vugge stod?
Om sædelig og from og god
Din Hjemstavns Arne du forlod?
Hvad eller vild, med bristigt Mod,
Du aander kun for Strid og Blod?

Leende reiste jeg mig ogsaa fra min Stol og besvarede hans Spørgsmaal i samme Sprog paa Vers, hvilke paa vort Modersmaal omtrent kunne lyde som saa:

„Fra Nordens kolde Regioner,
Hvor Østersøens blaae Tritoner
I Hornet støde vilde Toner,
Kom jeg til disse milde Zoner,
Hvor under Laurens ædle Kroner
Jeg fandt, al Skjønheds Rigdom throner!"

Det hele Selskab tilklappede ogsaa mig et mere velmeent end velfortjent Bifald, og den lille Mand spadserede midt imellem Glas og Fade og Blomsterkruus lige hen til min Plads og faldt mig om Halsen."

„Ja, Han kan rigtig gjøre nogen pene Vers, min Hjerte!" sagde Abiguel smilende, „jeg gjemmer baade Hans moersomme Bindebrev, Han sendte mig ifjor, og det deilige Nytaarsønske med de kjønne Billeder paa. Har Han ikke selv skildret alle de søde Englehoveder, som sidde mellem Roserne?"

„Hun kan nok vide, min Hjerte!" sagde den Lærde, „at den, der ret vil studere Naturen og dens Frembringelser, kan have stor Nytte af ogsaa at kunne afbilde, hvad han seer; og derfor har jeg lært mig noget lidet til at ridse, men det er ikke stort bevendt!"

„Men jeg hører endnu ikke et Ord om Prind-

sessen!" sagde Abigael, medens hun med Møie skjulte, at hun var nær ved at gabe.

„Det kommer snart, min Hjerte!" vedblev den Lærde og lagde sig beqvemt tilbage i Stolen, medens Abigael igjen satte sin Rok i Gang. „Den lille, fyrige Mand havde næppe igjen indtaget sin Plads, før han atter henvendte Ordet til mig og sagde:

„Siden I nu navnløs er optaget i dette hæderlige Academie og uden Skjoldmærke har aflagt Eders første Vaabenprøve, saa kunne vi vel uden Ubeskedenhed ønske at kjende Eders Navn?"

Knap havde jeg sagt ham dette, før han atter foer op fra Stolen:

„Ah, Signor Olao Borrichio!" raabte han, „saa bringer I mig vissselig Budskab eller Brev fra min og Eders fælleds Ven, Pallavicino, som alt har fortalt mig meget om Jer og kaldet Jer den unge, lærde Hyperboræer!"

„Hyper —?" spurgte Abigael.

„Det betyder Een, som er født og baaren høit imod Nord! — I Sandhed, svarede jeg, saa gjetter jeg vel Eders Navn, min ædle Herre! Saa er I sagtens Messer Francesco Redi, Toskanos liflige Sanger? og vil I sige mig, hvor I er at finde, skal jeg i Morgen bringe Jer det Brev, som jeg ganske rigtigt har modtaget til Jer fra den ædle Pallavicino!"

Han gav mig fornøden Underretning, og da det alt var langt ud paa Natten, skiltes Selskabet ad, og jeg vandrede til mit Herberge. Næste Dag bragte jeg Brevet til min nye Ven, men fandt ham ikke selv hjemme. Et Par Dage senere, da jeg netop sad og arbeidede, meldte min Tjener, Martin, der har fulgt mig paa alle mine Reiser, at en fremmed Mand ønskede at faae mig i Tale. Jeg bad ham strax at indlade ham. Det var Francesco Redi. Efter de første vidtløftige Complimenter kastede han sig i en Lænestol og betragtede mig i nogen Tid taus med sine skarpe, gjennemtrængende Øine.

„Sidst vi saaes," begyndte han endelig, „da var jeg lystig og overgiven; dette er egentlig saa mit Sind. Men enhver Ting til sin Tid! Hvad jeg i Dag har at tale med Jer om, er af en saa alvorlig Natur, at selv Pulcinella derved maatte lægge Dæmper paa sit Lune. Hør mig! og sig mig aabent og ærligt Eders Mening! Messer Pallavicino, vor høit ærede Ven i Rom, fortæller mig blandt meget andet Godt om Jer ogsaa, at I, Herr Doctor! har havt det Held i Rom at foretage og tilendebringe adskillige lykkelige Cure i saadanne Tilfælde, hvor de andre Herrers lærde Forstand stod stille. Er I virkelig en saadan Hexemester, som han beskriver Jer, saa er I kommen hertil som en Engel fra Himmelen. Vi eie nemlig her i denne

velsignede By blandt andre store Skatte en Prindsesse, ret et Naadens Barn for Gud og Mennesker; vor Hertugs yngste Søster, ligesaa from som forstandig, ligesaa god som deilig! Men Herren har straffet vore Misgjerninger paa hende. Hun er og har længe været syg; en Feber, saa haardnakket, at ingen af vore dueligste og berømteste Læger, ikke de kraftigste Lægemidler, ikke den ømmeste Pleie, ikke vore Bønner og Faster og Valfarter og Processioner, ikke de helligste Reliqviers Berørelse have kunnet faae Bugt med den, har nu i lang, lang Tid fængslet hende til Sygeleiet, bragt hende Døden nær og berøvet vore Öine Synet af det Elskeligste, Jorden har i Eie. Her maa I prøve, hvad Eders Kunst formaaer; I maa og skal; og jeg skal maaskee være den Lykkelige, som bringer Hjælp og Trøst i Eders dyrebare Person! Ikke sandt? I er ikke bange af jer?"

Jeg forsikkrede ham naturligviis strax om den Glæde og gode Villie, hvormed jeg ønskede at efterkomme det Forlangende, hvortil han synes at sætte saa stort Haab, mindende ham derhos dog om, hvem vi alene skulle sætte vor Lid til, samt gjørende ham opmærksom paa det høist Ufuldkomne og Uberegnelige i den Videnskab og Kunst, jeg havde gjort til mit Livs Studium, og hvorpaa han vilde bygge. Men alle disse Forestillinger eller — som han kaldte det — Prædikener hørte han

kun halvt paa, og slog dem i sin Livlighed hen i Vind og Veir, i det han paa den anden Side med glimrende Farver søgte at udmale mig den Lykke og Salighed, jeg herved kunde erhverve mig saavel her som hisset.

„Alt dette," sagde han, „kan nu være godt nok! Jeg stoler nu engang paa Jer, Signor Olao, og i Morgen den Dag kommer jeg, naar jeg har beredet Eder Vei, for selv at afhente Jer til den syge Engel!"

Da Stadens mange, høitklingende Klokker næste Morgen ringede til Ottesang, og jeg havde fuldendt min Paaklædning, kom den ufortrødne Sanger igjen til mig.

„Evviva! Messer Olao!" raabte han, da han saae mig, og svingede med begge Arme, „jeg har formelig Ordre af Hans kongelige Høihed, Hertugen selv, at føre Eder til Prindsessen, og I skal i det Mindste see hende og sige Eders Mening om Sagen, om saa det hele misundeligste Facultet i Verden satte sig derimod. Kom, kom! lad os ikke nøle!"

Vi gik da sammen gjennem Byens Gader til det prægtige, store hertugelige Palads, hvis Haller jeg ikke uden nogen Hjertebanken betraadte. Op ad de brede Marmortrapper, gjennem lange Gange og rigtforsirede Værelser førtes vi af en Tjener til Prindsessens Forgemak. Her lod Francesco Redi mig staae, med Betydende, at han vilde melde min Ankomst. Medens

jeg stod der og morede mig med at betragte de kostelige Malerier, der bedækkede Væggene, hørte jeg i Sideværelset opstaae en Samtale, der lidt efter lidt blev meget høirøstet, og snarere lignede et Skjenderi end en venskabelig Meddelelse. Skjøndt det nu er Italienernes Viis at tale, selv om de ubetydeligste Ting, med Heftighed og, som det maa synes os, overdreven Varme, saa maatte jeg dog af enkelte Udtryk antage at der her var noget Alvorligt paafærde; og da jeg hist og her tydeligt skjelnede Ord som „Landløber, Fremmed, Barbar, Kjætter," saa kunde jeg saa omtrent slutte mig til, at Trætten dreiede sig om min Ringhed. Lidt efter lidt sagtnedes Stormen, og det varede ei længe, før min Ven, Digteren, med gnistrende Øine og blussende Kinder atter traadte ind til mig og bad mig i en meget bestemt, men rolig Tone at behage at følge ham. I det Værelse, som han aabnede mig, forefandt jeg tre andre Herrer. Af deres Ordensdragt at dømme ansaae jeg dem for Hoflæger og Medlemmer af Facultetet; og jeg tog ikke feil. De saae alle meget ærværdige og statelige ud, og kom mig med den største Venlighed sødt smilende imøde, i det de alle Tre beklagede, ikke før at have vidst noget af min Ankomst til Staden; de vilde ellers, sagde de, have opsøgt mig og været lykkelige ved at kunne øse af mine Kundskabers Rigdom. Jeg tog disse overdrevne Høflighedsytringer for, hvad

de vare. Dog havde jeg ikke alt tidligere været saa godt vant til de Velskes utrolige Falskhed og store Forstillelse, saa vilde den yndefulde Naturlighed, hvormed de sagde det Modsatte af, hvad deres Hjerter tænkte, let have kunnet føre mig bag Lyset. Men jeg var ved mangen Erfaring blevet klarsynet nok, og jeg øinede det bittre Had og den gustne Misundelse bag den smilende Maske. Een iblandt dem, den Yngste, en udmærket deilig Mand, stor og velvoxen, med et kulsort, fiint kruset Skjæg, men ret med et skurkagtigt, sødligt Ansigt, lod sig det især, som det syntes; være magtpaaliggende at forsikkre mig om sin Høiagtelse, Ærbødighed, og at bede mig om mit Venskab. Da den evige Complimenteren var endt, traadte en Kammerfrøken ind og meldte, at Hendes Høihed, Prindsessen, nu var beredt paa at modtage den fremmede Læges Besøg. Jeg fulgte med hende, og gjennem et Par andre Værelser førte hun mig ind i den Syges Sovegemak. I en saakaldet Thronseng, hvis svære, røde Fløiels Gardiner vare kantede med Guldfryndser og optrukne ved gyldne Snore med nedhængende Qvaster, laae hun med tillukkede Øine og let aabnede Læber, under et stukket, hvidt Silketeppe. Den gamle Geistlige, som sad ved Siden af Sengen, reiste sig og forlod med langsomme Skridt Værelset. Paa det bløde Gulvteppe nærmede jeg mig saa sagte, at Prindsessen ikke bemærkede mit Komme, og ved Tegn

gav jeg den opvartende Dame tilkjende, at jeg ikke ønskede, hun endnu skulde forstyrre hendes Ro. Længe stod jeg og betragtede hende. Hun kunde omtrent være atten Aar gammel; hendes sorte Haar sammenholdtes bagved af et fiint Net, men foran deeltes det glat ned om den skjønne, hvide Pande. Det ædeltformede Ansigt og de paa Teppet udstrakte Hænder vare saa hvide som Snee, og Farven saa gjennemsigtig, at man tydeligt saae de mørkeblaae Aarer under Huden. Efterat jeg i lang Tid med Øiet tilstrækkeligt havde undersøgt min unge Patients Tilstand, bad jeg Kammerfrøkenen atter ved Tegn forsigtigt at antyde hende min Nærværelse. Hun bøiede sig sagte over den tilsyneladende Slumrende og hviskede hende i Øret: „Naadigste Prindsesse!" Da slog hun Øinene op! Det Syn glemmer jeg aldrig! De Øine vare saa sorte, saa store og dog saa fulde af Mildhed og Fromhed, at det ret var ligesom at skue ind i Guds Himmel! Hun smilede mat og pegede taus paa en Stol, som stod ved Siden af Sengen. Efter at have bukket mig dybt, tog jeg Plads og greb uden videre Indledning hendes Arm om det fine Haandled for at undersøge hendes Puls. Dog, mit hjerte Barn! jeg vil ikke trætte eller kjede Hende ved en vidtløftig Fortælling om, hvorlunde jeg lærte Sygdommen og dens Gang ret at kjende, om hvad jeg ansaae for Grunden til dens Haardnakkenhed, ei heller om de Mid-

ler, jeg anvendte. Hun vilde jo desuden kun halvt forstaae mig. Det maa være nok at bemærke, at Hertugen, hendes Broder efter dette første Besøg, beordrede mig fri og uhindret Adgang til den Syge hver Stund paa Dagen, og at Prindsessen selv med stor Tillid til mig og Forhaabning paa Guds Hjælp ikke modsatte sig nogen af de Foranstaltninger og Forandringer, jeg ansaae fornødne. Den unge Læge, som jeg før omtalte, viiste sig her som min ivrigste Ven. Han besøgte mig daglig og gjorde smaa Spadseretoure med mig. Han var Tjenstagtigheden selv, fulgte mig til Slottet, hvergang jeg gjorde Besøg hos Prindsessen, tilbød sig at hente Medicinen paa Apotheket eller at gaae mig tilhaande ved det, jeg tilberedte. Men jeg var paa min Post og ligesaa snu som han. Jeg lod, som om jeg med stor Glæde og Taknemmelighed modtog hans Haandsrækninger, og overdrog ham at tilberede en Mængde forskjellige af de Lægedrikke eller andre Sager, jeg forordnede. Men ikke et Gran, ikke saameget som en Draabe af den Medicin, hans Haand havde nærmet sig, kom over den Syges Læbe. I Hemmelighed tilberedte jeg selv Alt, hvad hun fik; ikke engang Apothekeren blev betroet dertil, skjøndt jeg ogsaa hos denne lod hente forskjellige Ting, hvilke jeg alle kastede bort. Jeg havde indrettet det saaledes, at Man paa Slottet ingen Tid paa Dagen og stundom selv ikke om

lelse fik jeg da ogsaa hendes Broder, den regjerende Hertug, bevæget til at lade hende føre fra Stadens lumre Dunstkreds til den friere og mildere Himmel, og i de første Dage af August Maaned begave vi os paa Reisen. Prindsesse Laura Maria og hendes Hoffrøkener reiste i bedækkede Bærestole, der hængte mellem tvende lange Stænger, hvilke for og bag hvilede paa et Muuldyrs Ryg; den eneste sikkre Maade at reise paa i et Land, hvor de smalle Veie ofte slynge sig op ad Fjeldenes Sider, langs dybe Afgrunde; og ere disse Muuldyr saa faste i Foden og saa vel affrettede, at Faren er langt ringere, end det kunne synes for os, der fra Barnsbeen ere vante til at vandre paa det slette, flade Jordsmon. Alle vi Andre, saavel Cavalierer som Tjenere, vare tilhest og velbevæbnede; thi det vrimler af Røvere i disse Egne. Baade jeg og min gamle Martin, der dengang var rask og stærk, vare forsynede med Kaarde og lange Rytterpistoler. Desforuden havde vi et Geleide af nogle af Hertugens Landsknegte. Hun kan troe, min Fæstemø! det var et smukt Syn, da vi, efterat have tilbagelagt Veien over Arnodalen, gjennem en Skov kom til Foden af Bjergene, og nu det hele, brogede Tog begyndte at stige op ad den steile Vei, der krummede sig gjennem Kløfter og langs med Afgrunde og mere og mere hævede sig over de lavere liggende Egne, Byer og Stæder. Alle Heste og Muuldyr vare

velbeprydede med Schabrakker og Qvaster i mange Farver, Fanerne paa Rytternes Landser flagrede i den friske Bjergluft, og foran reed to Trompetere, der med deres Instrumenter af og til fremlokkede Gjenklang fra Fjeld og Dal, som blandede sig med Pidskenes Knalden og Førernes Raab. Ikke blot Omsorg for Prindsessens Sundhed, men selve Veiens Natur gjorde det nødvendigt at reise meget langsomt; og derfor, skjøndt vi længe i Forveien kunde see i Høiden det Paradis, hvorhen vi stundede, varede det dog nogle Dage, inden vi naaede dertil. Endelig ankom vi da en skjøn Aften kort før Solens Nedgang til Bellagioja, et Hertugen tilhørende Lystslot, som er beliggende i den Bjergkjede, der kaldes Appennin. Paa en eenligt udspringende Høide, øverst paa dennes runde Flade, ligger det midt i en herlig Have, omringet af Castanieskove; ikke langt derfra bruser et stort Vandfald ned fra den høiere Bjergregion, og levende Kilder samt kunstige Springvand forfriske Luften og fryde Øiet og Øret, hvor man saa vender sig. Fuglene synge i løvrige Træer, og Grønsværen er saa ung og frisk, som hos os en smuk Vaardag, medens Alt i Dalene paa den Tid er ligesom afsvedet og forbrændt. Et lille Stykke Vei fra Slottet, paa Skrænten af den høiere Klippe hævede sig et Benediktinerkloster med sine Taarne, alvorlige Mure og høie Cypresser. Abbeden, eller Forstanderen for disse

Munke, den høiærværdige Biskop Athanasio de' Palli, havde forhen været Hertugens og Prindsesse Laura Marias Barndomslærer; og det var netop for hans Skyld, at man havde valgt Bellagioja til Prindsessens Opholdssted.

De første Dage efter vor Ankomst holdt Prindsessen sig i Ro i sine Værelser og udhvilede; men den friske, styrkende Bjergluft, den milde Rolighed, den opløftende Stilhed, som herskede her, viiste snart sin heldbringende Virkning. Hvor glad og stolt var jeg ikke, da hun, støttet paa en Kammerfrøkens og min Arm, første Gang forsøgte at gaae og vaklede frem som et Barn, der endnu ikke har lært at sætte Fødderne ret; hun maatte selv lee derad! Forsigtig og ligesom ængstelig for dette, der var blevet hende nyt, satte hun i Førstningen sin lille Fod frem paa det fine Sand i Haugegangene, medens vi førte hende under de skyggefulde Oranger og Laurbærtræer, men lidt efter lidt fik hun Mod og Styrke, snart slap hun min, siden Hofdamens Arm, og gik nu sagte alene.

Jeg fulgte hende overalt og forlod hende næsten aldrig; det var ikke blot af Forsigtighed og Omhu, men et vist gjensidigt Behag i hinandens Selskab syntes at binde os sammen. Alt eftersom hendes legemlige Kræfter toge til, begyndte ogsaa hendes Sjæl friere at udfolde Vingerne og hendes Aand at gjenvinde sin natur-

lige Livlighed. At jeg var en Fremmed, fra et saa fjernt, hende aldeles ubekjendt Land syntes at vække hendes Nysgjerrighed og være hende til Moro. Jeg maatte idelig, efter hendes Forlangende, fortælle om mit Fædreland, dets Sæder og Skikke, jeg maatte beskrive hende mit eget Levnesløb. Med stor Varme og Forundring hørte hun paa min Beskrivelse af en nordisk Vinter; og især Kjøbenhavns Beleiring af Svenskerne, vort heltemodige Forsvar midt i Vinterens Skjød vakte hendes Bifald og Beundring. Jeg førte hende i Tanken med paa mine Reiser og lod hende i Indbildningen udstaae alle de Farer og Besværligheder, jeg selv havde fristet. Hun sad da med de opmærksomme Øine fæstede paa mig, taus og hensunken, og afbrød mig kun af og til med et enkelt Spørgsmaal eller med et Forundringssuk! Hver Dag bemærkede jeg forresten en ny og frydelig Forandring i hendes Tilstand. Hun hævede mere og mere sin stolte, men fine Figur, Formerne bleve runde og fyldige, Øinene tabte den sygelige Mathed og straalede igjen som Himlens rolige Stjerner, Læberne bleve røde som Purpur, og en svag Rosenfarve blomstrede frem paa Kinderne, og — hun fik Lyst til at smykke sig! Det er altid for Lægen et godt Tegn, lille Abigael! et glædeligt Varsel!

Men alt eftersom de sidste Trevler af Sygdommens Giftplante forsvandt, og Sundhedens friske Rose udfol-

dede fine duftende Blade, spirede der ved Siden af denne en anden Blomst; men den var endnu usynlig for mig, og jeg vidste ikke af dens Tilværelse, før den ligesom overvældede og bedøvede mig med sin stærke, forførende Duft.

Den første længere Udflugt, som Prindsessen foretog, da hendes Helbred tillod det, var en Vandring til hiint Benedictinerkloster, hvor hendes gamle, ærværdige Lærer virkede med al den Velsignelse, som Lærdom, Fromhed og overlegen Aandskraft kunne udbrede. Ved hendes første Besøg hos ham, ledsagede jeg hende selv, og var et rørt Vidne til den barnlige Kjærlighed, hvormed hun kom ham imøde, og til den ædle Frimodighed og værdige Ydmyghed, hvormed han vidste at modtage sin høie Fosterdatters Hengivenhedsyttringer. Men da hun siden hen hver Dag gik derhen for at høre Messen og alt imellem gaae i Skriftestolen, saa undlod jeg at følge hende og betroede hendes Beskyttelse til en hende hengiven og trofast Ledsagerinde. Tillige maa jeg oprigtig bekjende, at en vis Følelse af aandelig Kydskhed holdt mig tilbage fra saa ofte at besøge den papistiske Gudstjeneste. Det prægtige, opløftende Tempel, den yndige Sang og Musik, Røgelsen og den tilsyneladende almindelige, dybe Andagt maatte jo nok stemme ethvert Sind til en lignende Bevægelse. Men de mange gjøglerske Ceremonier, det hele, fast afgudiske Væsen, den i mine Øine næsten

usømmelige Pragt i Forening med noget vist Sødligt og Blødagtigt maatte mit stærke, protestantiske Hjerte oprøre sig imod, og det vakte en uimodstaaelig Modbydelighed, som fjernede mig derfra. Dette blev Prindsessen paafaldende, maaskee havde ogsaa Een eller Anden, som ikke vilde mig vel, giort hende opmærksom derpaa, nok er det, en Dag, da vi sad i en Løvhytte i Haugen, hvorfra man havde en viid Udsigt til det alvorlige Kloster og den deilige smilende Dal nedenfor, og hvor hun just nylig havde forelæst mig nogle elskovsaandende Sange af een blandt Landets fortrinligste Poeter, som hedder Ludvig Ariost, spurgte hun med Eet i en bekymret Tone og med et ret bedrøvet Ansigt om Aarsagen til, at jeg ikke mere gik med i Kirke; og om det var sandt, at jeg var en Kjætter, der ikke troede paa Gud og hans Helgene? og, som en Følge deraf, i Livet maatte leve uden Trøst og efter Døden vorde evig fordømt? Og medens hun gjorde mig disse Spørgsmaal, strømmede Taarerne rigelig frem af hendes veemodige, fromme Øine.

Ikke uden stor Bevægelse kunde jeg svare hende derpaa; men jeg tog mig sammen, og udviklede hende saa kort og med saa megen Skaansel, som muligt, hvad min Tro var i Modsætning til hendes, som og de følgelige Aarsager, der holdt mig borte fra Deeltagelse i den udvortes Bekjendelse af en Tro, der i saa vigtige

Henseender stod i aabenbar Strid med min inderligste og kraftigste Overbeviisning.

Hun modsagde mig vel, men ikke med den raske Varme og kjække Livlighed, som ellers var hende saa naturlig; derpaa taug hun og henfaldt i Tanker, medens hendes Øine med et Udtryk af Sorg og Medlidenhed ufravendt vare fæstede paa mig. Mit Hjerte bankede uroligt, allehaande ængstlige, anelsesfulde Tanker opstode i min Sjæl; og dog var der en mig uforklarlig Sødhed i denne Ængstelse, som jeg aldrig før havde følt. Men jeg reiste mig, tog ydmyg Afsked for i Eensomhed at adsprede mig og komme paa Spor efter Løsningen af denne Gaade i mit Indre. Det lykkedes mig ikke selv; men en anden Haand skulde aabne mine Øine.

Et Par Dage efter hiin Samtale traadte en Lægbroder fra Klosteret ind til mig, og bad mig i Superiorens Navn at komme did: den høiærværdige Herre ønskede at tale med mig. Skyndsomt gjorde jeg mig færdig og fulgte med Sendebudet. Det var en stille Aftenstund, og Solen var just ved at gaae ned, da jeg traadte ind i Klosterets fiirkantede Gaard, hvis Indre udgjorde det yndigste Blomsterfelt, omringet af Laurbærtræer og Cypresser, og paa hvis fire Sider vare kjølige Buegange; Buerne bleve baarne af dobbelte, ranke Søiler, og Hvælvingerne vare smykkede med skjønne Billeder,

der forestillede Begivenheder af den hellige Skrift og af de catholske Helgenes Liv og Gjerninger. Paa en Steenbænk under Arcaderne sad Abbeden med sit hvide, ærværdige Skjæg nedhængende paa den sorte Ordensdragt; paa Brystet glimrede et stort Kors og i den høire Haand havde han en lang hvid Stav, som han støttede sig paa. Han reiste sig og kom mig med venlig Alvor imøde, tog min Haand og førte mig til sit Sæde, hvor han bad mig tage Plads ved sin høire Side. Paa et Vink fra ham forlode os de tjenende Brødre, der stode hos, og da de vare borte, begyndte han sin Tiltale.

Efter en lang Indledning, hvori han gjorde sig Umage for at vinde mit Hjerte og min Tillid for hans Hensigter og gode Villie, nærmede han sig endelig til sit egentlige Maal. Det var hverken meer eller mindre end et Forsøg paa at omvende mig, og benyttede han sig herved af alle de mig vel bekjendte Midler. Men uagtet jeg af Erfaring kjendte den fine List, den Varme og urokkelige Fasthed, hvormed de papistiske Præster pleie at iværksætte saadanne Forsøg paa, som de kalde det, at bringe et forvildet Faar paa rette Vei til Hyrden; uagtet hans Foredrag strengt og bestemt holdt sig til dette Ene, saa forekom det mig dog, som om jeg i hans Tone og Holdning og i den hele Form kunde spore en Bihensigt, men hvis sande Natur endnu var mig

dunkel. — Da han nu tilsidst taug og med et mildt, roligt Smiil ventede paa, hvad jeg vilde sige, saa svarede jeg ham vel med den Ærbødighed, jeg virkelig følte for ham, og med den Agt, enhver god Christen skylder en anderledes Tænkende, hvem han ikke bør forarge, men dog tillige med en saadan Bestemthed og en saa kraftigt og klart udtalt fast Villie, at den gamle Mand maatte vel forstaae og indsee, hvorledes der hos mig i denne Henseende Intet var at udrette.

Han forblev taus nogle Øieblikke; derpaa begyndte han atter: „Velan, min Søn! jeg vil ikke fremdeles ved mine Beviser søge at rokke din Tro, som Du holder saa fast paa, som paa det eneste rette Livs-Anker; jeg vil ikke videre forsøge paa at oprykke den Plante, som synes alene at give din udødelige Sjæl Næring, uden med fuldkommen Bestemthed at kunne overbevise Dig om, at den Plante, jeg formaaer at sætte istedet, vilde blive Dig det eneste sande Livsenstræ. Naar jeg nu tilsidst faaer sagt Dig, hvad jeg maa og skal sige, betænk saa selv, hvad Du har at gjøre."

Her standsede Don Athanasio et Øieblik, betragtede mig med tankefuldt Blik og ridsede, med nedbøiet Hoved, i Sandet med sin Stav. Jeg sad spændt og forventningsfuld efter, hvad han nu vilde fremføre.

Endelig vedblev han i en rolig Tone, der dog lidt efter lidt blev mere bevæget: „Hvad Du faaer

at høre, er en Hemmelighed, der, skjøndt først betroet mig under det helligste, under Skriftemaalets Segl, dog er af den Natur, at jeg siden har forstaaet, hvorlunde det kunde og maatte blive min Pligt, i det Mindste til Dig, min Søn! at aabenbare Dig en Deel deraf. En Qvinde, den yndigste Guds Skabning, en reen Engel paa vor fortabte Jord, har fattet en uslukkelig Kjærlighed til Dig! Du betragter mig saa forbauset? Er Du endnu saa uerfaren, at Du ikke veed, hvad Kjærlighed er? eller er det muligt, at et nordisk Hjerte skulde være koldt og utilgjængeligt for dette Himlens Sendebud, der ligesaa ofte kan paa sine Vinger hæve os til et Paradis, som, naar det misforstaaes, styrte os til det dybeste Gehenna. Hun elsker Dig. Hvorfor? O, dette Spørgsmaal vil jo vel Ingen gjøre, som selv een Gang har elsket! Hvad elsker man hos den Elskede? Hvad er det, der fører to Hjerter sammen og gjør dem til Eet? Veed man det? Nei, det er et helligt Mysterium, en uløselig, sød Gaade. Hun elsker Dig; ikke dit Aasyn, ikke din Persons udvortes Fremtræden, ikke din udødelige, begavede Aand, ikke heller fordi Du har gjengivet hende til det kjære Liv og al dets Rigdoms Fylde! — Du veed eller aner nu, hvem jeg taler om? Fatter Du den Salighed, at være Gjenstanden for en saadan Engels reneste, ømmeste Følelser? at være Den, for hvem hendes nyudsprungne, jomfruelige Hjerte har følt

den første søde Ængstelse? Frygt ikke for Fremtiden! Trods den store Afstand mellem Eders Kaar, er jeg overbeviist om, at Alt vil ende vel, hvis Du kun vil. Hendes ædle Broder, vor naadige Hertug, der elsker denne Søster over Alt i Verden, vil, det veed jeg med Vished og er bemyndiget til at sige Dig det, stille Dig i enhver Henseende paa et saadant Standpunkt i det ydre Livs Forhold, at denne Afstand vil synes ringe, eller maaskee ganske svinde. Det kommer altsaa kun an paa Dig selv, om Du vil gribe denne timelige Lykke som et Vink fra Himlen til at føres paa den rette Vei til den evige; thi vide maa Du, at uden dette, er Du for stedse udelukt ogsaa fra dette jordiske Paradis, der saa straalende aabner sig for Dig! — Svar ikke nu strax; men i dit stille Hjem gaa paa Raad med Dig selv; og dertil skjenker en Olding Dig sin bedste Velsignelse! Fred være med Dig!"

Den gamle Mand reiste sig og lagde sin sittrende Haand paa mit Hoved. Jeg greb hans Haand, og overvældet af de besynderligste, mig hidtil ukjendte Følelser, fuld af indvortes begyndende Kamp og Forvirring, trykkede jeg den taus til mine Læber og gik som i en Drøm ud af Klosteret.

Det var Nat, Stjernerne tindrede paa Himlen, og tusind lysende Insecter glimrede mellem det Grønne, medens jeg som beruset vandrede paa den smalle Fjeld-

sti tilbage til Bellagioja. Min Tjener, Martin, havde ventet mig, som det lod, med Længsel og Uro; saaledes maatte jeg i det Øieblik udtyde hans næsten overdrevne Glæde ved at see mig igjen. Han lod ogsaa nogle Ord falde om, at disse Besøg i Klosteret ikke huede ham, og yttrede det Ønske: „Gid vi vare vel herfra; thi her kommer ikke noget Godt ud af Alt dette!“ Jeg agtede ikke stort paa hans Ængstelse og modtog med Ligegyldighed den Efterretning, at min Ven, den unge Læge, Don Marcello, just nylig var ankommet fra Florents for at indhente Kundskab om Prindsessens Befindende. Lidt efter min Hjemkomst traadte han ind i mit Værelse, viiste mig sin sædvanlige Venlighed og overøste mig med Lykønskninger til det Mirakel, jeg havde gjort. Men i hans Øine laae der en Lumskhed, der, uagtet min indvortes stærke Bevægelse, ikke undgik mig. Det var mig saare kjært, at han snart forlod mig; og, alene med mine Tanker, vankede jeg den halve Nat op og ned, beleiret og bestormet af en Fiende, jeg havde al Kraft behov til at bekjæmpe. Jeg nægter det ikke, den Udsigt, der var aabnet mig til en saa svimlende Høide, den glimrende Fremtid, som laae for mig, men fremfor Alt det dyrebare, skjønne Klenodie, der saa uanet, saa aldeles uformodet blev mig tilbudet, og til hvilket det aldrig i mine Tankers Løndom var faldet mig ind at udrække

min Haand, gjorde mig saa ør, rystede mine stærkeste Forstandsninger i deres dybeste Grundvolde, og afstedkom en saadan Forvirring, en saadan Strid i mit Indre, at jeg stundom i Kampen troede at skulle bukke under eller miste min Forstand. Jeg kunde ikke bede, — jeg turde ikke! — jeg vidste ei, hvordan jeg turde! — Endelig kastede jeg mig paa mit Leie og henfaldt i en urolig Slummer. Da havde jeg en Drøm. Det forekom mig, som om jeg saae min afdøde Fader og Moder sidde i Skyerne, hver paa sin Side af en aaben Ligkiste; i Ligkisten laae jeg selv. Min Fader vilde lægge sin Haand paa mit Hoved til Velsignelse, min Moder vilde kysse min blege Pande; men Ligkisten sank stedse dybere og dybere for dem og indhylledes tilsidst aldeles i kulsorte Skyer, medens de Begge jamrende skjulte deres kjære, velkjendte Ansigter i Hænderne. Da traadte der en Mand hen til dem, iført en sort, folderig Præstedragt. Paa den brede, kraftige Pande, de kjække Øine og den trodsige Mund gjenkjendte jeg ham; det var Doctor Morten Luther. Med sin ene Haand trak han de sorte Skyer, som skjulte mit Dødsleie, tilbage, ret som man drager et tungt Ligklæde bort, med den anden greb han kraftigt min Arm og tilraabte mig med tordnende Stemme: „Stat op og følg mig paa den rette Vei!“ Og jeg følte hans mandige Kraft gjennemstrømme mit svage,

blødagtiggjorte Væsen, jeg reiste mig rask, aabnede de tunge Øielaag, som efter en hæslig Beruselse, og vankede ved hans Side. Da stod jeg med Eet i en blomstrende Dal, mine Forældre var der ogsaa, de omfavnede mig, den Levendegjorte, med tusind Taarer og Velsignelser; men langt, langt borte i det taagede Fjerne saae jeg Prindsessen mellem en lang Række af Nonner, selv iført det hvide Slør, lidt efter lidt at svinde for mit Blik. Og det Hele svandt; min Slummer blev rolig, til Morgensolen hævede sig over Klippernes Tinde. Med lettet, freidigt Hjerte sprang jeg op, jeg kastede mig paa mit Ansigt og bad; og jeg kunde bede! Fristelsen var veget fra mig. Med Kjækhed saae jeg fremad; men tilbage paa Kamppladsen kastede jeg mit Blik kun med en Art af undseelig Medlidenhed med mig selv. Hvor ussel, hvor svag havde jeg ikke været i disse Tvivlens Timer! Hvad var det vel, jeg havde havt at overvinde? Kun Ære, Rigdom, Skjønheds blændende Tillokkelser havde søgt at overmande mig. Jeg vil ikke gjøre mig bedre, end jeg er: hvis den stærkeste Fiende havde stillet sig i Marken imod mig, da var jeg vísselig segnet; men — jeg elskede hende jo ikke!"

„Nu vil Han nok bilde mig noget ind, Mester Ole?" raabte Abigael leende, „hvorfor skulde Han ikke kunne elske den kjønne, fornemme Prindsesse?"

„Hvorfor?“ spurgte Herr Oluf Borch med en Blanding af Forundring og Forlegenhed, „det er i Sandhed et sært Spørgsmaal, Hun gjør mig der, min Hjerte! Forstaaer Hun det ikke selv, saa trøster jeg mig næppe til at forklare det. Nok er det, jeg elskede hende ikke, og deri havde jeg mit stærkeste Vaaben mod Fristelsen; og den Lethed, hvormed jeg overvandt denne, borger mig for Sandheden deraf. Jeg skammer mig næsten ved Kampens Smerte! En Brøde havde jeg ikke paa mit Hjerte; den dybe Ærbødighed og tilbageholdende Ærefrygt, hvormed jeg altid nærmede mig min høie Patient; den store Priis, jeg satte paa hendes yndefulde og angeneme Omgjængelse, den Art af Kjærlighed, som en Læge saa naturligt maa fatte for den, han har været saa lykkelig at udrive af Smertens eller Dødens Favn, tillod mig aldrig i min Færd at glemme eller at overskride den fjerne Grændse eller at overspringe det uhyre Svælg, som Forholdene havde lagt imellem os, og kunde heller aldrig have indgivet Prindsessen den Tanke, at jeg nærede andet end sømmelig Agt og Ærbødighed for hende. Hvor kunde jeg vove at ane Sligt? Ingensinde glimtede en saadan forvoven Tanke frem i min Sjæl!“

„Naa, hvad blev der saa af?“ sagde Abigael utaalmodig, „hvad sagde saa Prindsessen til den Kurv?“

„Jeg gav hende den ikke selv,“ sagde den Lærde

smilende, „jeg gik til Klosteret og gjentog i Korthed for Abbeden min faste Beslutning, for ingen, selv den høieste Priis i Verden at ville eller kunne vende min Fod fra den Vei, som jeg ene troede at føre til Frelsen; men ikke med eet Ord nævnte jeg den unge Fyrstinde, og ikke heller Don Athanasio berørte mere denne Sag. Men af hans Ansigts Udtryk, af hans Holdning og den Maade, hvorpaa han optog mit afgjørende og bestemte Svar, sluttede jeg, at dette Udfald af Sagen var ham kjært, og at han selv kun, tvungen ved sin høie Fosterdatters Villie, havde paataget sig denne sære Mægling.

I nogle Dage saae jeg hende ikke; thi hun holdt sig indsluttet i sine Gemakker, og kun Abbedens hyppige Besøg hos hende, hans bekymrede Miner, hans Bestræbelser for at berolige ogsaa mig, skjøndt jeg vel vogtede mig for at lade see den Uro, jeg i Grunden følte, overbeviiste mig desværre fuldelig om, hvor meget det kostede ham at besværge den Storm af Lidenskab og Sorg, der maatte rase i hendes ungdommelige, varme Hjerte. Min Samvittighed havde Intet at bebreide mig; jeg kunde endog nu og da med en forfængelig Selvtilfredshed bilde mig ind at have viist mig som en hæderlig Helt; men Bevidstheden af, at jeg egentlig Intet havde havt at bekjæmpe, som var Talen værd, fremstillede mig hendes

Kamp saameget haardere og hendes Ydmygelse saa meget bittrere.

I denne Sindstilstand var det mig næsten uudstaaeligt bestandig at være beleiret af Don Marcello, der med paatrængende Venlighed sneeg sig efter mig, hvor jeg saa gik eller stod. Han var hos mig Morgen og Aften; saa ofte han kunde, deelte han ogsaa mine Maaltider.

En Eftermiddag, da vi just sad ved et lille Marmorbord ved det aabne Vindue, og en Tjener havde bragt os en liden Vesperkost, bestaaende af Frugt, Ost, Brød og Viin, traadte Prindsessens fortroligste Kammerfrøken ind og leverede mig et lidet beskrevet Blad. Jeg gik ind i et Sideværelse og læste følgende Ord:

„Drik ikke oftere med Ham!"

skrevne med Prindsessens egen Haand.

Vinket var tydeligt nok!

Da jeg igjen traadte ind til Don Marcello, forekom det mig, som om han hurtigt gjemte et Papir indenfor sin Kofle, og da jeg satte mig ned ved Bordet, bemærkede jeg, at han alt havde skjenket af den mørkerøde, toscanske Viin i begge de slebne Glas, som stode for os. Jeg lod, som Intet var, og gav mig roligt til at spise nogle Druer og Mandler.

Da sagde den unge Læge smilende: „Jeg har

hørt fortælle, hvorlunde det er Skik og Brug i Eders nordlige Lande, at Mænd, som agte og elske hinanden, naar de ville slutte Venskab, besegle dette paa en høitidelig Maade ved at tømme et Bæger tilsammen. Skulle nu ikke vi To," vedblev han, i det han greb det foran ham staaende Bæger, „som jo nu ere saa gode Venner og Brødre i Kunsten, og som have, om end ei i Ord saa dog i Gjerningen, sluttet Broderskab, ogsaa besegle vore Hjerters Pagt paa en lignende Maade? og derhos love med Troskab at mindes hinanden, naar vi leve fjernt hver paa sit Sted?"

Jeg rakte alvorlig min Haand ud, han satte sit Glas og slog sin Høire i min.

„Ja," svarede jeg, „saaledes er det Skik i mit Land; men til den høitidelige Ceremonie hører endnu et Tegn paa, at man har en fast, urokkelig Tro paa hinanden, at man vil dele Alt med hinanden, og dette Tegn bestaaer deri, at man vexler Bægrene!" og med disse Ord greb jeg hurtigt hans eget Glas og bød ham med en Haandbevægelse at tage mit. Han blegnede, og hans Øine betragtede mig skummelt.

„Naa, hvorfor drikker I ikke?" vedblev jeg, idet jeg hævede den fulde Pokal. Han stirrede taus og ubevægelig paa mig.

I dette Øieblik aabnedes Fløidørene til Værelset, og Prindsesse Laura Maria af Medici traadte hurtigt

ind, efterfulgt af et Par Cavalierer og en Vagt. Hun var bleg, og hendes sorte Øine lynede. Paa et Vink af hende greb Tvende af Vagten den forstenede Læge og holdt hans Arme fast. Han rystede som et Espeløv, Tænderne klapprede i hans Mund, og forgjæves forsøgte han paa at knæle.

„I har dog vel ikke drukket? Ved alle Helgene! drik ei!" sagde Prindsessen, henvendt til mig.

„Endnu ikke, naadigste Fyrstinde!" svarede jeg, „men nu tømmer jeg trøstigt dette Bæger: Himlen beskytte Eder og Eders ædle Stamme!" og jeg uddrak Bægeret tilbunds.

„Ha, nu er I Dødens Mand!" skreeg hun og vilde holde mig tilbage.

„Nei," svarede jeg, „en Engel fra Himlen har frelst mig! Her staaer Dødens Kalk, som var iskjenket for mig!" og pegede paa Don Marcellos Glas.

„Himlen være lovet og priset i al Evighed!" udbrød Prindsessen, „at jeg ikke kom for silde med min Advarsel! Den hellige Guds Moder har aabnet mine Øine for denne Forræders lumske Raad. Bind ham! og undersøg ham nøie! Dette Glas med sit Indhold skal, velforseglet, sendes med til Florents, hvor min Broders Retfærdighed og Forbrydelsens Følger vente ham!"

Man knappede den Fangnes Kofte op, og et

Papir faldt ud, hvori var svøbt en lille Æske, hvis Indhold jeg ved første Øiekast erkjendte for at være Rottekrudt."

„Ih naa!" raabte Abigael leende, „der var I da nær ved det!"

„Prindsessen," vedblev Herr Oluf Borch alvorlig, „betragtede mig taus nogle Øieblikke, og det var tydeligt at see, i hvor stor Bevægelse hun var, og hvorledes hun syntes at vakle i sin Beslutning. Endelig traadte hun nærmere til mig og sagde, uhørt af de Omstaaende: „Reis og vær lykkelig! I har frelst et Liv, som tilhører Eder! nu har jeg ogsaa frelst min Deel!"

Hun rakte mig sin Haand; jeg bøiede mig og kyssede den taus og med Taarer. Derpaa forlod hun mig, og dette var den sidste Gang, jeg saae hende.

Tidligt næste Dag begav jeg mig til Florents, hvor jeg af Hertugen blev modtaget med stor Naade. Han befalede mig endnu i nogen Tid at forblive ved sit Hof og overvældede mig med den ene Æresbeviisning og den ene Gave efter den anden. Ogsaa med min Ven, den lystige Sanger Francesco Redi, mødtes jeg ofte og tilbragte i hans og endeel andre Lærdes og Kunstneres Selskab mangen glad Aften.

Efter en Maaneds Forløb sad jeg atter, i Sels[illegible] med min trofaste Martin og nogle andre Reisende,

Hestens Ryg og reed med lystigt Mod henad Veien, der fører fra Florents til Pisa. Underveis naaede vi en stor Transport af Forbrydere, der, under stærk Vagt og lænkede til hinanden, ligesom Qvæg bleve drevne til deres Bestemmelsessted, Galeierne i den store vidtberømte Søhavn Livorno. Da vi kom paa Siden af Sværmen og vilde ride forbi, løftede Een af de Lænkebundne sit mørke, forvildede Aasyn imod os; hans gnistrende Blik traf mit, han udstødte en fæl, hylende Latter, og de forsmædeligste Forbandelser strømmede fra hans Læber, da han gjenkjendte mig. Det var Don Marcello. Een af Vagten svang en Svøbe over hans Hoved, jeg satte Sporerne i Siden paa min Kleppert og kom dem snart af Syne; men den Latter og det Smertenshyl forfulgte mig længe, og jeg mindes det endnu kun med Gysen! — Seer Hun, min søde Hjerte! Dette er Historien om den Prindsesse, som jeg kunde have faaet til Kone!"

Herr Oluf Borch taug stille og saae tankefuld ned for sig; ogsaa det blonde Pigebarn syntes beskjæftiget med sine Tanker. Da opdagede hans stirrende Øie paa det hvide, skurede Gulv en langagtig, mørk Plet. I den Formening, at det var Noget, hans unge Elskerinde havde tabt, bukkede han sig ned og tog det op. Det var en høirød Hanefjer, øiensynligen affalden af en Hatte-Plumage. Han holdt den hen for Lam-

pens Lys og spurgte smilende: „See her, hvad jeg fandt paa Gulvet! hvad er det?"

Abigael blev ligesaa høirød i Ansigtet som Hanefjeren, men svarede meget sindigt, med rynket Pande, ligesom hun tænkte sig om: „Gud veed, hvor dog det kan være kommet her! det kan jeg slet ikke begribe! Vi bruge saamæn ingen røde Fjer her i vort geistlige Huus! — Men hør," afbrød hun sig derpaa selv hurtigt, „Han har saa tidt lovet mig, at ville synge noget for mig, men det Løfte har Han endnu aldrig kunnet beqvemme sig til at holde. Nu har Han fortalt; syng nu ogsaa lidt! Han mener vel, jeg er en ufornøielig Een, der baade vil have i Pose og i Sæk?"

„Jeg synger kun saare slet, min venlige Abigael! men imidlertid, kan det forskaffe Hende nogen Moro, saa vil jeg for den Sags Skyld gjerne give min slette Stemme til Priis!"

Med disse Ord tog Herr Oluf Borch en stor Luth, som laae paa Bordet, i Haanden og begyndte uden videre Forspil:

„Rosen sidder paa Thronen —"

„Ih, min Gud!" raabte den unge Pige uvilkaarlig, og en blussende Purpur strømmede atter over Ansigtet og den sneehvide Hals.

„Kjender Hun den Vise, min Hjerte?" spurgte Doktoren lidt forundret.

„Nei — jo — nei! jeg kjender den ikke, troer jeg," stammede Abigael, „nei, jeg stødte mig kun lidt paa Tenen! Bliv kun ved og syng!"

„Visen blev mig sendt forleden paa et trykt Blad blandt mange andre nye Sager fra vor Bogfører Moltke," sagde han, „jeg fandt den ret kjøn, og Tonen er jo bekjendt nok. Det er sagtens et Hjertes-Udbrud fra en Forelsket til hans Udkaarne. Forfatterens Navn stod ikke derpaa." Og han vedblev:

Rosen sidder paa Thronen,
Hun haver den største Magt:
Hun bærer Sceptret og Kronen
For alle Blomsters Pragt.

I Vaarens Høitidsklæde
Sees Lilie, Nellik, Viol
Ydmygelig fremtræde
For hendes Dronningstol.

Syringer og Akeleier,
Reseda med Tusindfryd
For hendes Fod sig neier
I deres rigeste Pryd.

De aabne de gyldne Skaaler,
Da dufter den hele Krands;
Men Rosen dem overstraaler,
Som Solen Stjernernes Glands. —

— Mig blomstrer i Sands og Sinde
En Flor udaf Tanker frie;
For Dig de alle maae svinde,
Thi Du er Rosen deri!

Medens den Lærde med en stærk, men uøvet og raa Stemme ganske simpelt sang disse Riim, sad den unge Pige nedbøiet og, som det syntes, ivrigt beskjæftiget med sin Teen, som om Strængen var uredt; hendes Kinder blussede, et listigt Smiil krusede sig over den lille Mund, og de fine Næseborer sittrede. Da slog Klokken ni paa en nærliggende Kirkes Uhr.

„Det er silde, Klokken er alt ni," sagde Herr Oluf Borch, „hun længes vist efter Hvile, min Skat! og jeg har vel endog utilbørlig trættet Hende med min lange Fortælling!"

„Nei Han har saamæn faaet Tiden godt til at gaae!" sagde Abigael og reiste sig. „Ja men hør! at han dog ikke tog den deilige, fornemme og rige Prindsesse! det kan jeg ikke begribe! det er jo næsten fabelagtigt!"

„Saa det kan Hun ikke forstaae?" sagde

smilende, „det forekommer mig dog ret begribeligt. Og desuden takker jeg nu Gud, at det ikke skeete," lagde han smigrende til, „thi saa havde jeg ikke været den Lykkelige, jeg nu er!"

„Aa jo vist havde Han saa! men Han kjendte ikke dengang sit Bedste!" sagde Jomfruen og rakte ham sin lille, trinde Haand, som han ærbødigt kyssede. „Nu maa han smukt tage tiltakke her!"

Hun greeb med disse Ord Lampen paa Bordet og fulgte sin Fæstemand ud i den yderste, store Stue. Men da han nu langsomt skreed foran hende henad det zirlige Teppe og nærmede sig til Stolen, hvor hans Kappe laae, bemærkede han i eet af de store, klare, ved Siden af Udgangsdøren hængende Speile, at Abigael med smilende Mund og tindrende Øine, idet hun fulgte ham, efterabede hans haltende Gang, og at Pernille, der ogsaa fra en Sidedør var kommet ind for at melde Tjenerens Komme, stod der med begge Hænder i Siden og havde største Møie med at holde Latteren tilbage! Dette Syn greeb ham med Dødens Bitterhed, og det løb ham iiskoldt ned ad Ryggen. Men rolig kastede han sin Kappe om Skuldrene, tog Baret og Stok og traadte med et venligt „Godnat!" ud paa Trappegangen. Med langsomme Fjed gik han ned ad den første Afdeling, medens det susede for hans Øre, og Blodet stemmede sig til Hjertet; men her

maatte han et Øieblik staae stille. Han lænede sig til Rækværket og traf Veiret med Besvær. Da hørte han Jomfruens og Stuepigens skingrende Latter tabe sig i de indre Værelser. Han steeg ned til Gadedøren, hvor den gamle Tjener ventede ham med Lygten; men da denne ved Skinnet af Lyset havde opdaget sin Herres forvirrede, blege Ansigtstræk, greb han ham under Armen med en bekymret Mine for at lede ham ned ad Steentrinene, i det han hviskede: „Men, Herregud! hvad er der dog paafærde?" Dog Oluf Borch reev sig løs, hævede Hovedet rask, slog Kappen tæt om sig og ilede med faste, hurtige Skridt hjem til sin eensomme Bolig.

Dagen efter sendte han Jomfru Abigael et Brev, som han havde skrevet med blødende Hjerte, men som hun læste med Smiil og høi Glædesrødme paa Kinderne. Ogsaa Formynderen, hans Høiærværdighed Provst Ursinus, fik et Brev i samme Anledning; og var dette Brev saaledes stilet, at det maatte fjerne al Ulempe fra denne Kant for den unge Pige.

Aaret efter i Februar Maaned, paa en smuk, klar Fredag-Formiddag saae man et Bryllupstog langsomt og høitideligt at bevæge sig hen over den frosne Steenbro paa Høibro Plads og nærme sig til St. Nikolai Kirke. I Spidsen gik en ung, rank, ve[illegible] Karl, riigt og broget paaklædt; paa Hatten ve[illegible]

Plumage af høirøde Fjedre. Ved hans Side gik med rødmende Kinder og sædeligt nedslagne Øine Bruden, Jomfru Abigael Søfrens Dotter Glud; en Sværm af Slægt og gode Venner fulgte efter, og Toget sluttedes af Tjenere og Staldkarle i de Povisfers Liberie. Herr Doctor Urfinus holdt Vielsen, og et stort Bankett, foranstaltet paa Raadhuset, endte den glade Dag.

Men omtrent en Snees og nogle Aar senere reiste der sig i Kannikestræde en stor, grundmuret Gaard. Den blev indrettet til Bolig for et lidet Antal flittige, trængende Studenter, og, opbygget for Penge, som Herr Oluf Borch dertil havde testamenteret, ifølge hans Villie kaldet Collegium Mediceum.

De to Peblinge.

Alt, hvad der stod i hans Magt, for at glæde hende. Han gik i den latinske Skole, og da han ikke alene havde faaet gode Evner af Vorherre, men ogsaa var flittig og brav, saa var han altid blandt de Bedste i Skolen og i Forhold til sin Alder kommet temmelig høit op, saa at baade Rector og Conrector og Hørerne ventede sig noget Stort af ham. Men ligesaa stadig og findig han kunde sidde med Næsen i sin Bog, ligesaa rask og livlig var han ogsaa til Lystighed og Leg. Han var vel saa kjæk som den Kjækkeste til at klattre, springe og svømme, og Sangen duede ikke, hverken i Kirken eller paa Gaden, naar Martins klare Stemme manglede. Ja, han var heller ikke just den Sidste til at bruge Næven, naar han syntes, man vilde ham tillivs med Uret, og da forstod han at bruge den tilgavns. Derfor stod han sig ogsaa godt med alle sine Kamerater, de andre Peblinge, — saaledes kaldtes dengang Disciplene i de latinske Skoler. Blandt sine Kammerater havde Martin en udvalgt Ven, som hed Hans Jørgen og var Søn af en Raadmand i Byen. Han var Martins Sidemand i Skolen, de legede sammen, spadserede sammen og deelte gjerne enhver Fornøielse med hinanden. Det lod til, at de passede meget godt for hinanden, skjøndt der i deres Sind fandtes stor Forskjellighed; thi Martin kunde trods al sin Munterhed og Livlighed dog altid være fast og besindig, medens Hans

Jørgen, der ellers var ret godmodig, ofte i høi Grad var hidsig og ubetænksom.

En Løverdag Eftermiddag ved Midsommerstid stod Martin just i Forstuen til sin Moders Huus og børstede sin Barett for at gaae ud og hente Hans Jørgen; de skulde paa Marken samles med de andre Peblinge til en Langbold. Just som han er i Begreb med at træde ud paa Gaden, hører han sin Moder sige til Kokkepigen: „Ja, jeg vilde rigtig ønske, jeg havde et Par Duer til i Morgen; naar min Svoger, Mester Anders, kommer og prædiker i Vacancen, saa have vi ham her til Middag, og jeg veed, han holder saa meget af Duesteeg!"

Næppe havde Martin hørt disse Ord, saa forandrede han flux sin Plan for denne Dag. Han gik lige over til Hans Jørgen, som han fandt fix og færdig til at gaae, og sagde til ham: „Hør Du, skulle vi ikke hellere i Dag fange Duer i Taarnet?"

„Aa, jo nok," sagde Hans Jørgen, „det er mig ligemeget!"

Derpaa vandrede begge Piltene Arm i Arm ned ad Gaden i deres lange sorte Kjoler. Peblingene i de latinske Skoler bare nemlig paa hiin Tid side Kjoler, knappede med een Rad Knapper fra Hage til Fod, omtrent af samme Snit som Præstekjolerne nuomtide. Da de vare komne til Foden af Taarnet, saae de sig for-

sigtig om; thi det var dem rigtignok forbudet at stige derop, eftersom det formedelst de indvendige Opganges Skrøbelighed var forbundet med Fare. At fange Duerne, som havde deres Reder høit oppe under Tagskjægget af Taarnhatten og i Huller i Muren, var derimod tilladeligt; thi de vare næsten vilde og tilhørte Ingen. Det eneste Levende, som de øinede i Nærheden, var en Karl, som langt nede ved Stranden læssede Qvas paa en Vogn. Beroligede i denne Henseende, stege de op ad den høie Brandstige, der stod lænet op til den Aabning, gjennem hvilken man dengang alene kunde komme ind i Taarnet, og da de vare komne derop, entrede de paa skrøbelige Stiger og tilsidst mellem Tømmerværket, indtil de naaede lige under Taget til det øverste Bjelkelag, over hvilket der hist og her var lagt løse Brædder, der tildeels vare halvraadne. Det længste og stærkeste af disse Brædder slæbte de med stort Besvær hen til een af de mange store Glugger, som ere anbragte lige under Tagskjægget, og hvorfra man har Udsigt til alle Verdens fire Hjørner. Gjennem Aabningen skubbede de Brædtet saa langt udenfor Muren, at det havde Ligevægt, og nu gik Martin ud paa den yderste Ende deraf, medens Hans Jørgen indenfor lagde sig paa Maven tvers over Planken som en Modvægt, uden hvilken Martin strax var vippet ned i Afgrunden.

Staaende ude paa det svære Brædt imellem Himmel og Jord, begyndte Martin nu iøvrigt sin Jagt; han kigede og søgte saalænge og forsigtigt, at han ogsaa snart var heldig nok til i et Par Huller i Muren at opdage et Par af de der byggte Duereder, og at overraske de Gamle og Unge saa snelt, at han i kort Tid havde faaet puttet to Duer i den venstre rummelige Kjolelomme og to i den høire, en Femte maatte tage Logis indenfor hans Vest Fuld af Glæde over sin Fangst raabte han ind til Hans Jørgen, som laae og pustede tvers over Brædtet: „Nu har jeg allerede fem; men nu seer jeg heller ingen flere!"

„Jeg vil have de Tre," raabte Hans Jørgen tilbage, „jeg vil have de Tre!"

„Tak skal Du have, Du er god!" svarede Martin og lavede sig til langsomt at gaae indad paa Brædtet, „jeg har fanget dem, og jeg vil ogsaa denne Gang have Broderparten!"

„Aa Snak," raabte Hans Jørgen igjen, „jeg ligger her og klemmer min Mave — —"

„Som jeg siger Dig," var Martins Svar, „Du maa nøies med To; hvad vil Du ogsaa med dem?"

„Det kommer ikke Dig ved," raabte Hans Jørgen hidsig; „hvis jeg ikke faaer de tre Duer, saa lader jeg Dig dumpe, veed Du det!"

„Saa Du vil skræmme mig?" svarede Martin

med

Bruden.

[illegible]

Herr

Staferet.

Dag.

raiste

Gaard.

flittige,

som

ifølge

ar

idet

og a

ind fo

Hænder

Latteren

Bitterhed,

Men rolig

Baret og

ud paa T

ned ad de

Øre, og

De to Peblinge.

ganske roligt og leende, „Du faaer de To, det er nok til Dig; min Moder skal have de Tre!“

„Saa behold dem da alle Fem!“ skreeg Hans Jørgen ude af sig selv, og reiste sig ganske lidt fra Brædtet. Ved denne Bevægelse sank det noget mere udad, og den ulykkelige Martin Kordt styrtede eller rettere gleed ned fra den svimlende Høide.

Næppe havde Hans Jørgen seet, at Martin forsvandt for hans Øine udenfor Gluggen, før Tanken om hans Ubesindigheds græsselige Følger faldt paa ham som et Bjerg; han slap Planken, som han endnu holdt fast paa og skyndte sig i Dødsens Angst ned ad alle Bjelker og Stiger, ud af Taarnet, og uden at han selv tænkte derpaa, førte hans Fødder ham til Præste-Enkens Huus. Bleeg som et Liig styrtede han ind i Stuen til hende, hvor hun sad og spandt paa sin Rok, kastede sig ned foran hende og omfavnede hendes Knæe, idet han med frembrydende Taarer fortvivlet skreeg: „Gud hjælpe mig! Gud hjælpe mig!“

Moder Kordt blev heftigt forskrækket og spurgte ham ængsteligt: „Hvad er der dog paafærde? hvad har Han gjort?“

„Aa, Gud see i Naade til mig!“ skreeg den ulykkelige Dreng, „Martin er styrtet ned fra Taarnet og har slaaet sig ihjel, og det er Altsammen min Skyld!“

„Hvad siger Han?“ hviskede Konen forfærdet.

„hvad er det, han siger?“ gjentog hun heftigere, og i det Samme reiste hun sig hurtigt, ilede, som hun var, ud af Døren og ned ad Gaden, som fører til Slotsbanken. Men hendes Knæe rystede, og hendes Fødder kunde næppe bære hende, og da hun kom til Brønden, som staaer ved Hjørnet af Torvestrædet, maatte hun standse og læne sig til Rækværket, for ikke at falde omkuld. Da saae hun med Eet en Hob Folk, som bøiede om fra Slotsbanken ind i Gaden og nærmede sig til det Sted, hvor hun stod; og da de kom nærmere, saae hun i Spidsen af Sværmen sin Søn, sin Martin, hvem hun havde troet at gjensee knuust og lemlæstet, komme hende imøde. Han var rigtignok lidt bleg om Næbet og vaklede, som om han havde en Ruus, hvorfor ogsaa en Karl havde taget ham ved den ene Arm; men da han fik Øie paa sin Moder, reev han sig løs, løb hen til hende og sagde: „See her, Moder! der har hun fem Duer, som hun kan stege til Farbroder i Morgen. Men hun maa ikke være vred paa mig, fordi jeg kom til at springe ned fra Taarnet; jeg skal aldrig gjøre det tiere!“

Ved disse Ord sloge de Omkringstaaende en høi Latter op, men Moderen hørte ikke, hvad han sagde. Hun trykkede ham fast til sit Bryst, hun kyssede ham, hun beføle ham fra Top til Taa, om han var heel og holden, og saae paa ham med en saadan

i Ansigtet, som om hun nu først havde faaet ham af Gud.

Under Alt dette forsøgte imidlertid de omstaaende Borgere, Tjenestefolk og Drenge at fortælle og forklare, hvordan det var tilgaaet med hans Frelse; men den Ene kunde ikke komme til Orde for den Anden, Alle snakkede hinanden i Munden, indtil endelig en gammel Bryggerkarl fik slaaet til Lyd og fik Lov at tale.

„Seer hun," sagde han til Moder Kordt, „jeg havde netop læsset et stort Læs Riisbrænde histnede ved Stranden og var just paa Veien forbi Taarnet for at kjøre det hjem til min Huusbonds, Brygger Ambrosius's Gaard, da jeg med Eet seer noget Sort falde ned fra det Øverste af Taarnet; det saae ud som en stor sort Kugle. Jeg holdt strax stille med Vognen, men i samme Øieblik falder dette Sorte lige ned bag i min Vogn, ovenpaa det høie Læs Qvas, og glider mellem Qvistene paa Jorden. Jeg steeg af Hesten, og da jeg skulde see mig til, hvad det var, — veed hun saa, hvad det var? Det var, min Sandten, hendes lille Søn, som her staaer! Han laae ganske stille, og jeg troede, min Sandt, han var død. Men aldrig saasnart havde jeg løftet ham op og fik ruskket lidt i ham, før han slog Øinene op og saae rigtig vildt paa mig. Saa gneed han sine Øine, og da han saa havde seet sig lidt om, saa var det første Ord, han sagde:

„Jeg fik dem dog alle Fem." Jeg kunde da nok begribe, at han talte noget vildt! Saa kom der nogle Flere til, og saa tog jeg ham ved den ene Arm og fulgte ham herhid. Jeg kan troe, at hans store, side Kjole har hjulpet ham og, næst Guds naadige Villie, frelst ham ud af denne store Fare for at slaae sig reent ihjel; thi Vinden oppustede Kjolen, ligesom naar det blæser i et Seil, og bar ham op, saa han ikke faldt saa hurtig ned, som ellers vilde skeet, men dalede, ligesom en Ravn kan lade sig dale paa sine Vinger. Og saa førte ogsaa Vorherres Haand ham lige ned i mit høie Læs af Riisqviste, hvilket tog af i Faldet. Men alligevel er det jo et sandt Mirakel, at han nu staaer her sund og frisk og kan baade gaae og mæle!"

Moder Kordt hørte ikke meget af denne venlige Beretning om Sønnens vidunderlige Frelse; hun havde bestandig uafvendt seet paa Martin og knælende holdt ham i sine Arme. Nu reiste hun sig op, idet hun sukkede: „Gud i Himlen være priset og lovet og takket i Evighed!" tog Drengen ved Haanden og førte ham hjem med sig, medens de Andre alle gik hver til sin Dont. Det Første, de ved Indtrædelsen i Stuen bleve vaer, det var Hans Jørgen, der ganske bleg og forgrædt havde sat sig paa Gulvet i den mørkeste Krog, han havde kunnet finde. Ved Moder Kordts og Martins Komme havde han hurtigt skjult sit Ansigt i begge

sine Hænder, og en Gysen rystede hans Krop. Nu, tænkte han, nu bringe de hans Liig, — der er de! Men da hørte han Martins Stemme, der tiltalte ham venligt; han slog Øinene op, — ja der stod Martin for ham! Knap vilde han troe sine egne Sandser. Han foer op som af en Drøm, fløi Martin om Halsen, trykkede og kyssede ham og bad ham med Taarer om Forladelse. Den Tilgivelse, som han bad om, erholdt han ogsaa strax, og den eneste Hævn, som Martin tog over ham, var, at han holdt ham et Par Duer for Næsen og sagde: „Seer Du, nu fik jeg dem dog alle Fem!"

Men Moder Kort var i Begyndelsen meget streng: hun holdt ham en skarp Formanings-Prædiken, der sluttede saaledes: „Naa, græd nu ikke meer, jeg troer nok, han har ikke gjort det af Ondskab; nu maa han betænke sig længere en anden Gang ved, hvad han gjør, og takke Gud, at det denne Gang faldt saa vel ud!" Dog hendes egen Glæde over Martins forunderlige Frelse og Hans Jørgens oprigtige og dybe Bedrøvelse gjorde, at ogsaa hun tilsagde ham Tilgivelse, ja lovede endog at fortie, hvad han havde gjort.

Formodentlig var Sagen dog samme Aften — maaskee ved andre Skolepeblinges Gisninger — blevet omtalt og paa den Maade kommet Hans Jørgens Fader for Øre; thi Søndag Morgen ganske tidlig kom

Raadmanden meget høitideligt og gravitetisk ind til Moder Kordt for at bede hende om Forladelse paa Sønnens Vegne; ved hvilken Leilighed han tillige bemærkede, at han — som han med en ret artig Vittighed udtrykte sig —, „havde stillet Hans Jørgen for en Birkeret og ladet Dommen fuldbyrde af selve Birkedommeren, — som sidder bag Speilet!“

Til Høimesse samme Dag prædikede da Martins Farbroder, Mester Anders Kordt; Martin selv sad blandt de andre Peblinge i Choret og sang; hans Moder kunde fra sin Stol nede i Kirken netop see ham og vendte ikke Øiet fra ham, medens hun i sin Bøn til Gud indflettede den inderligste Taksigelse, fordi han saa vidunderligt havde bevaret hende det, der var hende det Dyrebareste paa denne Jord.

Efter Kirketjenesten spiste Farbroderen hos Martins Moder til Middag, og Martin saae med ikke ringe Fornøielse de fem Duer staae stegte og brune midt paa Bordet. — Det havde nær blevet en kostbar Duesteeg!

Den røde Mand.

1.

I den smukke Kjøbstad Nykjøbing paa Falster er der en lille Gade, som hedder Bastebrostræde. Den bestaaer af to Rækker smaa og lave Huse og løber skraa ned mod Guldborgsund lige til den Skibsbrygge, hvoraf den har sit Navn. Gaden er saa snever, at naar Diligencen, liig et Huus paa fire Hjul, ruller derigjennem, kunde de Reisende, om de vilde, gjerne række Haanden til den arbeidende Skomager gjennem det aabne Vindue eller til Konen, som staaer paa Dørtærskelen med sit Barn paa Armen. Den er for det Meste beboet af Borgerfolk, som ikke have Penge nok til at betale Leie i de større Huse i Slotsgade eller Frisegade, og her findes derfor adskillige Dagleiere, Matroser, Fiskere og fattige Haandværksfolk; for en Deel Aar siden boede ogsaa Byens Skorsteensfeier her. Dog var han en noget mere velstaaende Mand end de fleste Andre af Gadens Beboere; thi deels havde han selv brav meget Arbeide med at feie Skorstene og brænde Kakkelovne

ud saavel i Byen selv, som i Landsbyerne og paa Herregaardene, og deels havde han en Kone, som ved sin Dristighed og Orden var en heel Capital. Han havde faaet hende i Kjøbenhavn, hvor hun var født af engelske Forældre, og af Byens Borgermester havde hun erholdt Tilladelse til at holde Værtshuus og skjænke Brændeviin og Øl, samt koge Mad for dem, der vilde tage tiltakke. Derfor saae man ogsaa altid en Mængde Matroser, Finlapper, Danske, Hollændere og andre at hente sig Hjertestyrkninger hos Madame Hermansen; og Madame Hermansen, der var munter og qvik og talede, foruden Dansk, baade Engelsk og Hollandsk, saa det stod efter, befandt sig selv meget godt ved disse Besøg. Hun kunde selv hver Dag gaae med en hvid Kappe og et hvidt Forklæde, og ligeledes klæde sin lille Datter, Elisabeth, net og reenligt. Ogsaa Manden, der de sex Dage om Ugen var sort som en Morian, men om Søndagen rød og hvid som et andet Christenmenneske, gik da med Kone og Barn i Kirken med et Par sneehvide Flipper om Kinderne, saa stive, at han næppe turde vende Hovedet, naar han hilste Borgemesteren. Den lille Elisabeth gik da foran sine Forældre i en lyserød Kjole og med en Straahat paa Hovedet; til Hverdag havde Solen Lov til at skinne paa hendes lyse Haar, naar hun løb og legede nede ved Stranden. Og der legede hun gjerne; thi hun traf al-

tid der en Legekammerat, som forstod at more hende og altid vogtede og varede hende for enhver Fare.

Ligeoverfor disse velhavende Folk, hvis Huus med blanke Vinduer med Blomsterpotter, Glas og Flasker saae ret venligt og indbydende ud, laae der en anden Bolig af et heelt forskjelligt Udseende. Det laae mod Nordsiden og Solen kom aldrig til at skinne derpaa, og havde Solen ogsaa kunnet skinne derpaa, saa havde det ikke nyttet Beboerne stort; thi Ruderne i de faa, skjæve og brøstfældige Vinduer vare saa grønne, saa smudsige og smaa, at Solen ikke havde kunnet see ind i Stuen. Og det var i Grunden heller ikke rart at see derind. Der var fattigt og øde og slet ikke peent. Ved eet af Vinduerne stod en Forhøining, hvorpaa der var et Skomagerværksted; en Seng uden Omhæng skjulte sig i en Krog; et Par gamle Stole og et Feldtbord fyldte den øvrige Deel af Rummet, der kun var meget indskrænket. Paa Væggen hængte et Nyrnberger-Uhr uden Kasse, et lille Skab og en Violin med Bue. Alt vel overtrukket med Støv og Spindelvæv. Kalken, hvis hvide Farve forlængst var svundet, var paa mange Steder faldet af, og paa Gulvet kunde man see, at der nok ikke blev slidt mange Koste i denne Huusholdning. Kort — Alt viiste, at de, som boede der, maatte være meget fattige og tillige ikke holde meget af at have det net og hyggeligt.

I dette sørgelige Huus havde der i mange Aar boet en underlig Personnage. Han var Skomager af sin Profession og hed egentlig Svang; men da han saae meget barsk og vredladen ud, saa Gadens Børn altid vare bange for ham; da han kun talte lidet, og naar han talte, fremstødte sine Ord i en buldrende, raa Tone, saa havde man givet ham det tydske Navn „Bullenbeißer", hvilket siden i Folkemunde blev forkortet til Bullebeis. Men denne Mester Svang eller Bullebeis var slet ikke saa slem, som han saae ud til; naar man lærte ham at kjende, saa fandt man snart, at det var en skikkelig og fornuftig Mand, med et venligt og godt Sind; kun var han lidt sær i sine Manerer. De to Mennesker, som boede hos ham og levede med ham, kunde heller aldrig klage over ham; de vare tvertimod meget tilfredse med Alting, naar man undtager, at det rigtignok stundom gik lidt knapt til med Mad og Drikke. Den gamle Ane, som holdt Huus for ham, fik derved ikke synderlig Leilighed til at vise Prøver paa sin Kogekunst; og den lille Johan, en trettenaars Dreng, der var hans Pleiesøn, og som Svang holdt inderlig meget af, blev just ikke vænnet til fiin Mad eller Lækkerier. Dog det havde han jo ikke ondt af. Men det lod dog ogsaa virkelig til, at Mester Svang, uagtet han flittigt forsaalede mangen Sømands Støvle og bagflikkede mangen Stuepiges Sko,

samt idelig havde Arbeide nok, alligevel ikke havde synderlig mange Penge til at leve for. Da Borgerne i Byen engang skulde beskrives til Indkomstskat, mødte da ogsaa Bullebeis med de Andre paa Raadstuen; og da Touren kom til ham, og Borgermesteren spurgte: „Naa, Mester Svang! hvad tjener De vel om Aaret?“ saa svarede han: „Ja, seer De, Herr Justitsraad! hvergang jeg sætter min Gryde paa Ilden, saa koster det mig een Rigsdaler!“

„Seer man det!“ sagde Borgermesteren, „det gaaer jo nok an!“

„Ja men,“ tog Mester Svang hurtigt Ordet, „jeg sætter kun min Gryde paa Ilden to Gange om Ugen!“

Denne Forklaring gjorde altsaa en betydelig Forskjel, og paa den Maade kunde man kun sætte ham i en temmelig lav Klasse af de Skatteydende.

Ved al Mester Svangs Sparsommelighed var der dog eet Punkt, hvori han ikke var kneben. Naar det kom an paa at kjøbe en ny Trøie eller et andet Stykke til den lille Johan, naar Talen var om Skolepenge og andre Udgifter for ham, saa sagde Mester Svang ikke et Muk, men betalte villigt og gav rundeligt; thi han elskede den trettenaars Pog. Denne var derfor ogsaa den Eneste i Huset, som saae nogenledes ordentlig ud. Thi vare end hans Klæder enten gamle eller simple, saa var det dog den gamle Ane strengelig paalagt altid at

holde dem hele og rene, saavel som den lille Fyr selv. Hvor Mester Svang havde faaet Drengen fra, eller hvem han egentlig tilhørte, vidste Ingen, og Ingen bekymrede sig om at udspørge Manden desangaaende. Hans Pleiefader holdt ham til at gaae flittigt i den danske Skole og passe sine Lectier hjemme, og havde et agtsomt Øie paa, at han i sine Fritimer ikke gjorde Noget, som ikke var godt. Dog dette havde ingen Nød; naar han ikke skulde læse eller deslige, var han for det Meste ovre hos Madame Hermansen, der altimellem tracterede ham med noget fra sit Kjøkken, som han i den gamle Anes ikke havde Anelse om; eller ogsaa han legede ved Stranden med den lille Elisabeth, hvem han ret havde fattet broderlig Kjærlighed til. Johan holdt paa sin Side ogsaa inderligt meget af den gamle Bullebeis; men da Drengen var af et heftigt Sind og undertiden i tidligere Dage ikke altid vilde, hvad Pleiefaderen vilde, men satte sig op mod denne, ja, stundom blev arrig og stampede i Gulvet og bar sig ad, som om han var Herre og Mester; saa blev den rette Mester ogsaa vred og straffede ham; men han slog ham aldrig. Han langede blot sin Violin ned fra Væggen og, idet han satte et saa forfærdeligt barsk Ansigt op, at Johan af Skræk aldrig vovede at knye, raabte han med Tordenstemme til ham: „Dands, Dreng!“ Derpaa strøg han paa Violinen den raskeste Reel eller Hornpipe, han kunde, og Johan

begyndte sin Dands. I Begyndelsen trippede han med Taarer i Øinene og med et af Ærgrelse og Skamfuldhed fordreiet Ansigt; men lidt efter lidt svandt Breden, Taarene tørredes, Smilet brød frem, og han dandsede da med Lyst, knepsede med Fingrene, kladskede i Hænderne, slog sig afvexlende paa begge Hæle og paa Hovedet, vrikkede med Skuldrene, snoede sig som en Top paa Hælen, kort sagt, gjorde alle de Manerer efter, som han havde lært ved at see de engelske Matroser dandse disse deres Nationaldandse. Alt eftersom Drengens Aasyn opklaredes, svandt ogsaa det Barske af Pleiefaderens, og Begge brast tilsidst i en saa uslukkelig Latter, at Mesteren var nær ved at falde ned fra sin trebenede Stol, og Drengen nær ved at revne paa Gulvet. Denne Straf vilde maaskee ikke passe for Alle, men her gjorde den god Virkning; thi i de sidste Par Aar havde Mester Svang aldrig havt nødig at tage sin Tilflugt til Violinen, der, som ovenfor er sagt, derfor ogsaa hængte ganske bestøvet paa Væggen. — Han havde bestemt, at naar Johan var blevet gammel nok dertil, skulde han tage fat paa Læsten og lære at sye Skoe, og det var især angaaende dette Punkt, at han og Drengen ofte bleve uenige, thi den Sidste havde en afgjort Modbydelighed for Beeg, Risp og Pudsesløite; det var hans Sorg i Livet!

Mester Svang skulde imidlertid desværre ikke see

de modne Frugter af sine Bestræbelser for Johan. En tidlig Morgenstund, da den gamle Ane kom ind i Stuen, fandt hun Mesteren endnu sovende. Han pleiede ellers altid at være den Første paa Benene; men denne Gang var han undskyldt; han stod ikke mere op, han var død. Men hans Død maatte have været let, thi hans Ansigt var mildt og venligt, og Intet tydede paa, at han havde udstaaet nogen svær Dødskamp. Den gamle Ane tog hans Haand, men da hun fandt den kold og stiv, lod hun den atter falde paa Dynen, gik ud og kaldte et Par Naboer til. Ogsaa den lille Johan kom ind og stod grædende ved sin Pleiefaders Seng. Men hverken de Ældres Undersøgelse eller Drengens Taarer hjalp noget; han vedblev sin evige Søvn. Øvrigheden blev hentet for at foretage det Fornødne; hvad den Afdøde eiede var lidet, og indtil at dette kunde blive solgt, maatte Andre udrede Omkostningerne ved Begravelsen. Borgermesterens Skriver, som var nærværende, søgte og lod søge i alle Gjemmer og Kroge, om der ikke skulde findes Penge eller Noget af Værdi; men der fandtes intet Saadant. Den gamle Ane og Johan fik imidlertid Lov til at beboe Huset, indtil der paa anden Maade kunde sørges for dem; Skorsteensfeieren paatog sig med Øvrighedens Minde Formynderskabet for Johan, og Madame Hermansen fordobblede, om muligt, nu sin Venlighed mod det fattige og forladte Barn.

2.

Nogle Dage efter Mester Svangs Begravelse gik Johan og den lille Elisabeth en Søndag Eftermiddag paa Veien fra Systofte Skov; de dreiede ind til Venstre gjennem den store Allee til Vestensborg, hvor de hos Gartneren kjøbte deilige Pærer og gule Blommer; og da de vare komne lidt længere ned mod Landeveien, gik de ind paa Engen, satte sig i Græsset og begyndte at spise af den saftige Frugt, som de udbredte paa et stort Skræppeblad.

„Hør, veed Du hvad!“ sagde den lille Elisabeth, idet hun løste sin Hat og lagde den ved Siden af sig, „jeg vilde dog ønske, at jeg maatte lære at ride og saadan gjøre Kunster paa Hesten. Jeg var forleden med Fader og Moder nede i Hospitalsgaarden og saae Beriderne og de vilde Dyr, som de havde med. Hvor det var deiligt, Du! Først var vi inde og saae Løverne og Tigrene og Abekattene og Hyænen og alle de brogede Papegøier. De fik Allesammen Æde, mens vi vare der, og saa brølede de og skreeg og snakkede — og jeg var saa angst — men det var dog saa gruelig moersomt. Og saa gjorde Abekattens Kunster, og der var een, som exercerede, og da Manden forlangte at see hans Pas, saa tog han det ordentlig op af Lommen og bredte det ud og rakte ham det! — Saa vare vi

siden ude paa den runde Plads og sad paa Bænke og saae alle Beriderne og Damerne ride. De vare saa nydeligt pyntede med Silke og Fløiel og Guld og Sølv. Den Allerførste, der reed for os, var en lille Pige, der vist var meget mindre, end jeg. Hun havde en rød Silkekjole paa med Guldpailletter, et lyseblaat Skjærf og en lille rød Fløiels Hat med hvide Fjedre paa Hovedet. Hun kom springende saa nydeligt ind og smilede og var saa fornøiet! Og saa galopperede hendes graae Hest med hende rundt paa Banen, og hun dandsede til den yndige Musik paa Sadlen meget smukkere, end Nogen kan dandse paa et Stuegulv. Da hun havde sprunget gjennem tre Tøndebaand og over de røde Snore, saa klappede alle Folk i Hænderne for hende, og hun sprang ned af Hesten og neiede paa Gulvet og kyssede paa Fingeren — og væk var hun! Det var saa deiligt Altsammen! Gud give, jeg ogsaa kunde komme med og blive Beriderske og blive saa net klædt paa!"

„Saa det vilde Du saa gjerne, Elisabeth?" spurgte Johan med et polidsk Smiil; „ja, men Du kjender ikke Enden paa Historien; den kan jeg fortælle Dig. Jeg havde ingen Penge til at komme ind paa Ridebanen for, derfor maatte jeg tage tiltakke med at sidde i det store Valnøddetræ, som staaer ved det gamle Hospitals Muur; derfra saae jeg hele Stadsen, og saae

meer end alle de Andre. Thi jeg kunde fraoven af see ned i det aabne Skuur, hvor alle Hestene stode, og hvor de rendte ind, naar de havde gjort deres Kunster. Du kan vel nok huske, at da den lille Dandserinde første Gang skulde springe gjennem et Tøndebaand, traadte hun feil og reev Tøndebaandet fra den Mand, som holdt det, og selv var hun nær faldet af Hesten. Næste Gang gik det bedre. Men da hun nu, efterat have neiet og kysset paa Fingeren, smilende sprang ind i den aabne Stald, hvor ingen af Tilskuerne paa Pladserne kunde see hende, men kun jeg, som hængte paa en Green i Træet, da kom den store, skjæggede, tykke Mand, som gik med den lange Pidsk inde paa Banen, bag efter hende, greeb hende i de krøllede, gule Haar, holdt hende op, ligesom man kan holde en lille Hundehvalp, og pryglede hende med Pidskeskaftet langs ned ad de halvnøgne tynde Been og Laar. Hun skreeg slet ikke den Stakkel, men krympede sig bare op med hele Underkroppen; og da han saa havde dænget hende dygtigt til, smeed han hende hen mod Plankeværket, saa det knagede efter. Jeg blev saa rasende ved at see det afskyelige Menneske saaledes mishandle den lille, stakkels Tøs, at jeg af fuld Hals gav mig til at skrige: „Schlingel!“ — for de kan ikke forstaae Dansk, — „Schlingel! vil Du lade være, Schlingel!“ — Han løftede Hovedet i Veiret, fik strax Øie paa mig, og greeb

saa en Kartoffel eller hvad det var, der laae i en Bunke derinde, og heev mig den lige i Panden, saa jeg nær var faldet ned; her kan Du selv see. det er deraf, at jeg endnu har dette Saar, men nu er det snart lægt. Jeg blev ved at skjælde ham ud, og saa trak han paa Skulderen og gik ind paa Pladsen, bukkede for Publikum og kaldte en ny Rytter frem! — Seer Du, saaledes blive de behandlede, medens de ere i Lære, og saadan vilde det ogsaa gaae Dig, tænk Dig! Du, som er saa bange, at Du knap tør gaae hen ad et smalt Brædt nede ved Stranden, skjøndt jeg holder Dig ved Haanden. Hvad skulde det blive til, Elisabeth?"

„Nei fy! det var dog afskyeligt!" raabte den lille Pige, „det havde jeg aldrig troet! Nei, saa vil jeg dog meget hellere lære at koge af min Moder, og saa blive Kokkepige hos Stiftamtmandens, for det har min Moder lovet mig!"

„Ja, gjør Du det," sagde Johan, „det er meget sundere; din Moder banker Dig da vist ikke, om Du i Begyndelsen skulde komme til at svide Bellingen eller komme for meget Salt i Suppen. Jeg saae jo forleden, da du tabte den deilige Tallerken med Adam og Eva paa, saa den gik i tusind Stykker, da sagde hun ikke andet end: „Hvordan er det, Du gaaer og klatter, Bess?" Saadan en smuk Tallerken have vi aldrig havt ovre til Bort!"

„Ja, Herregud! Bullebeis var nu saa fattig, og han brød sig heller ikke om saadan noget net Noget. Men han var dog ogsaa ligesaa god imod Dig, som min Moder er mod mig, ikke sandt?" spurgte Elisabeth.

Johan svarede ikke herpaa, men taug stille og ruskede noget Græs op og vreed det imellem Fingrene, medens de klare Taarer trillede ned paa hans Kinder. Hurtigt tørrede han sine Øine med Bagen af sin Haand.

„Nu faaer Du vel hans Violin og hans Uhr," vedblev Elisabeth, „og alt hans Værktøi, saa kan Du jo selv lære at sye Skoe og Støvler og blive ved at boe derovre?"

„Aa hvad!" sagde Johan, „Violinen kan jeg jo ikke spille paa, og Værktøiet — seer Du, det var nu det Eneste, som vi aldrig kunde blive enige om, hvad jeg skulde være! Han vilde nu absolut, at jeg skulde lære at være Skomager, og det har jeg nu slet ingen Lyst til. Saadan Dag ud og Dag ind at sidde med krum Ryg paa den lille Stol og bløde Læderet og banke det og skjære til, og snoe den begede Risp, prikke med Sylen og sye de fine Sting over Læsten paa Knæet, — Alt det, synes mig, er saa grueligt kjedsommeligt. Nu fortæller Ane mig, at Borgermesteren har sagt, at jeg skal blive sat i Lære hos Skomager Jørgensen hisstoppe i Kirkestræde; han har tre Svende og een Dreng, men trænger til en Dreng endnu. Men det

kan Du troe, det vil ikke blive rart. Jeg bliver da, som den Yngste, ikke andet end Drengenes Dreng, jeg bliver jaget og skjældt og banket, — det veed jeg godt. Nei, det holder jeg aldrig ud!"

„Men, hvad vil Du da være, Johan?" spurgte Elisabeth.

„Jeg vil være Murer!" svarede Johan, idet hele hans Ansigt straalede, „Muurmester vil jeg være! Det er just prægtigt! Saaledes at staae paa de høie Stilladser, med Skjødskind paa og Hatten paa Snur og med Muurskeen i Haanden og arbeide og synge den hele Dag i fri, frisk Luft, det er dog noget ganske andet, end at gaae omkring med begede Fingre og hvert Øieblik faae Spandremmen over Ryggen for Ingenting! Maa det ikke være deiligt at være med at bygge smukke Huse, Herregaarde og Kirker, — især naar man kunde gjøre Tegningerne dertil og selv være Bygherre?"

„Ja, det er rigtignok noget andet end at hente Brændeviin for Skomagersvendene eller rende med Madamens Flødepotte!" sagde Elisabeth leende.

„Ja," raabte Johan og satte sig overende paa Knæe i Græsset, „ja, og hvor deiligt er det ikke, naar Murerne flytte deres Skildt og Lade! Saae Du ikke det ifjor?"

„Nei, jeg gjorde ikke," sagde Elisabeth; „hvordan er det?"

„Ethvert Haandværkslaug," sagde Johan med en belærende Mine, „har sin Oldermand eller Formand, som har med Laugets Sager at gjøre; hos ham gjemmes Laden, det er en Kiste eller Kasse, hvori Laugets Penge og Papirer ligge, og Velkomsten, som er et stort Sølvbæger med meget Stads paa, og udenfor hans Huus hænger et stort Skildt. Men da nu Mestrene i Lauget skiftes til at være Oldermænd, og Een bliver valgt efter den Anden, saa maae Skildtet og Laden og Velkomsten flyttes fra den gamle til den nye Oldermands Huus, og dette skeer med stor Høitidelighed. Saaledes gik det ogsaa til ifjor her i Byen. Alle Muurmestere og Muursvende samledes først hos den gamle Oldermand, hvor de bleve trakterede med Mad og Drik; derfra begyndte Toget ud af Huset: først kom Stadsmusikanterne med Piber, Trommer og Trompeter; efter dem gik der en Svend, som svingede Laugets Fane, hvori var malet og broderet og forgyldt en Muurskee, en Vinkelhage og andet Værktøi med en Krone over; dernæst blev det store Skildt baaret af sex Svende; saa kom der Andre, som bare Laden, Velkomsten og Reglementet, det vil sige en lille kort Stok, pyntet med brogede Silkebaand; den bruger de i deres Sammenkomster til at slaae Lyd med, naar der skal blive Taushed, saa at Een kan tale og høres af dem Alle. Tilsidst fulgte de øvrige Mestere og Svende, Par og

Par. Alle vare de saa pyntede; de gamle Mestere bare trekantede Hatte, de unge runde Hatte om hvilke de havde bundet brogede Silketørklæder eller Baand; de havde nye Skjødskind for, Knæbeenklæder, og hvide Strømper og Skoe med Spænder og blanke Staalkaarder ved Siden! Med Toget fulgte ogsaa en Nar; det var en ung, lystig Svend, som havde taget en spidshvid Hætte paa Hovedet, malet sit Ansigt saa løierligt, saa man slet ikke kunde kjende ham, og trukket et Par blaa- og hvidstribede Beenklæder og en hvid Skjorte med røde Baand over fine Klæder. Ligesom Toget begyndte, kom han springende ud af Vinduet, og blev ved hele Veien at gjøre de moersomste Pudserier med Folk, der fulgte med for at see paa dem, saa at alle Mennesker vare færdige at lee sig fordærvede over ham. Han havde en Brix i Haanden, hvormed han uddeelte smaa Klaps til Høire og Venstre; jeg fik ogsaa en lille Een over Nakken af ham; men det gjorde ikke ondt, og det var jo ogsaa kun Spøg Altsammen. Da de saaledes havde vandret hele Byen rundt og været i alle Gader, kom de da tilsidst til den nye Oldermands Huus; her bleve de ogsaa modtagne med Traktement og Lystighed. Alle Mestrenes og Svendenes Koner, Døttre og Kjærester vare indbudne, og saa dandsede de hele Natten og fik Kage og Viin og Kaffe og Alt det, der er til! Hvad synes Du? er det ikke

fornøieligt? — Skomagerne — troer jeg næsten — maa flytte deres Lade om Aftenen i en Sæk!"

Dette Sidste sagde Johan med et Udtryk af den dybeste Ringeagt og Modbydelighed.

„Men saa kan Du jo bede om at blive Muurmester, Johan! Kan Du ikke det?" sagde Elisabeth.

„Nei, det kan ikke hjælpe mig noget," svarede Johan bedrøvet; „den gamle Ane sagde mig, at Skomagermester Jørgensen vilde tage mig i Lære for det Første uden Betaling; men skulde jeg lære at være Murer, saa maaskee der betales for mig, og jeg har jo ingen Penge!"

„Men faaer Du da ikke Alt det, som den gamle Bullebeis havde?" spurgte den lille Pige.

„Alt det!" gjentog Johan med et Suk, „ja det er ikke Meget, hvad han havde, og det gaaer nok med, naar det er solgt, til at betale hans Begravelse. Desuden mener Ane, at jeg ikke kan faae Noget deraf, da jeg ikke er hans Søn. Da Borgermesterens Skriver var hos os for at see, hvad Mesteren havde efterladt sig, søgte de allevegne, i Skabet, i Sengen, under Forhøiningen, han sad paa, og paa alle mulige Steder, for de troede, at han muligen havde skjult Penge eet eller andet Sted. Men de fandt slet ingen Ting; og han var jo ogsaa ligesaa fattig, som han var god, — for Du kan aldrig forestille Dig, hvor han var

god imod mig! Nei, nu maa jeg sagtens blive Skomager, og det holder jeg aldrig ud!"

Johan brast i Graad og kastede sig næsegruus i Græsset, hvor han skjulte sit Ansigt. Elisabeth sad ganske bedrøvet og betuttet og saae paa ham; men sige Noget, det kunde hun ikke. Endelig reiste Johan hurtigt Hovedet i Veiret, og saae næsten skamfuld paa Elisabeth, og sagde: „Kom, lad os nu gaae hjem! Din Moder veed ikke, hvor Du bliver af saalænge; Solen er nær ved at gaae ned!"

Derpaa reiste begge Børnene sig, Johan sparkede til det store Skræppeblad, hvorpaa der nu ikke var andet tilbage end Blommestene og Pærestilke, rakte Elisabeth Haanden for at hjælpe hende over Grøften, og nu travede de rask paa Landeveien ad Byen til. Over Træbroen, som dengang skilte Noret fra Guldborgsund, kom de snart til den høie Tamvei, som paa hiin Tid i en Bugt løb Vesten om Slotsbanken, hvor Thinghuset staaer, og nu ilede de mellem Baghuse paa venstre og Haver paa høire Side forbi Færgestræde og Majorens nye Lysthuus; og jo nærmere de kom Hjemmet, jo raskere bleve deres Fjed, saa at de lige ud for Bastebro svingede til Venstre i fuldt Løb ind i Bastebrostrædet.

3.

Men hvor forundrede bleve de ikke, da de forefandt Gaden ganske fuld af Folk. De vare nok vante til, især om Søndag Eftermiddag, at see een eller anden Kone staae ved Vinduet og faae sig en Passiar med Nabokonen, eller et Par Mænd sidde paa Dørtræet sammen og ryge deres Piber; men nu var hele det snevre Stræde saa fuldt, at de næppe kunde trænge sig frem. Alle Mand vare paa Benene og ude af Husene, alle stode de i Klynger og stak Hovederne sammen, for ret at høre, hvad der blev fortalt. Der blev slet ikke sladdret eller støiet; man hviskede næsten, som om man ikke turde tale høit. Da begge Børnene kom til deres Hjem, stod Madame Hermansen, med sit sneehvide Kjøkkenforklæde med den brede Smække fæstet op paa Skulderne og Kappens Hagebaand op paa Tindingerne og med en stor Slev i Haanden, i Døren og hørte med største Opmærksomhed paa, hvad den gamle Ane fortalte. Netop som Johan og Elisabeth kom til, begyndte hun saaledes:

„Saa De har slet ikke hørt Noget derom, Madame Hermansen? Da kan jeg saamæn fortælle Dem, hvad det er, for jeg har i Dag været flere Steder, hvor det er seet. Ja, er det ikke forskrækkeligt, det Spøgeri har nu drevet sit Væsen i flere Huse her i Byen i de sidste fem Dage; det er nu saa vist, som

jeg staaer her. Den Allerførste, som saae det, var Abelone, som tjener hos Hospitalsforstanderen for Bryggerpige. Hun kom for fem Dage siden om Aftenen ind i Bryggerset med et Lys i Haanden og skulde lægge under Kjedelen; og ligesom hun seer sig om, saa seer hun et Ansigt i det aabne Vindue. Hun troede nu strax, at det var Hans Peter, Garverens Svend, hendes Kjæreste, der vilde kyse hende, og saa siger hun: „Er det Dig, Hans Peter? hvad skal nu det Tosseri til?" og saa gaaer hun hen mod Vinduet med Lyset. Men saa saae hun, at det var et gammelt Ansigt, der gloede paa hende, og saa griinte det saa fælt, at hun af Forskrækkelse tabte Lyset og løb ud. Men da hun og de andre Folk kom ind igjen, og nogle af dem gik udenfor, saa var der ingen Ting at see. Hun paastod, at det havde en rød Kjole paa og en trekantet Hat, ligesom den gamle Magisters! — Nu i Forgaars vilde Borgermesterens Frue gaae op i et lille Spisekammer, hun har tæt ved Dagligstuen, med et Fad Fricadeller. Hun gaaer op ad de sex Trin, som føre derop fra Gangen af, og aabner Døren; men næppe er hun kommet indenfor, før hun seer den røde Mand spadsere omkring derinde ved Hylderne. Hun gjorde naturligviis Omkring i største Hast, og derved smeed hun Fadet mod Døren og alle Fricadellerne røg til alle Sider, og hun selv — med

Respect at sige — paa Enden ned ad alle sex Trappetrin og kom til at sidde lige midt paa Forstuegulvet; hun skreeg da rigtignok himmelhøit, men det var meest af Angst, for slaae sig haardt det kunde hun ikke; hun er jo saa trind og stoppet som en Pølse! Da der kom Folk til, saa var Alt forsvundet! — Saa var det igaar henne hos Jomfru Bentsen, som holder Skole for Pigebørn: der stode netop de unge Piger med Tøiet paa, Poserne paa Armen, Syskriin og Rammer i Haanden, færdige til at gaae, og Jomfru Bentsen sagde netop et Par Ord til dem, saa de taug Allesammen stille; da hørte de det gaae og pusle inde i det næste Værelse. Jomfru Bentsen blev ganske ildrød i Ansigtet, for hun troede, at det var Een af Smaatøserne, som var gaaet derind, — hun havde nemlig nogen Frugt staaende derinde, som hun nylig havde faaet sendende fra Forpagteren paa Kringelborg! Hun gaaer gesvindt hen til Døren og vil til at lukke den op, saa siger Een af de Smaa ganske sagte: „Det er vist den røde Mand!" og dermed bliver Jomfru Bentsen saa hvid som et Lagen og render til Gangdøren for at komme ud; men alle Børnene vilde ogsaa ud og saa blive de siddende fast i Døren, indtil de tilsidst skrigende og hvinende, med Jomfru Bentsen imellem dem, styrte over hverandre ned ad den smalle Trappe med samt deres Poser, Syskriin, Æsker og

Brodererammer. De gjorde saadant et Spektakel, at Handskemagerens, som boe underneden, kom ud og hjalp dem da paa Benene igjen og fik sanket alle deres Fingerbøller og Bindsler og andre Pakkenilleker op igjen, saa de kunde gaae hjem. Der skeete da ingen videre Skade, end at Jomfru Bentsens nye Skildpaddeskam gik istykker, og hun maatte have Bud paa Apotheket efter Hofmannsdraaber. Da hun og Handskemageren saa gik ind i Stuen, hvor Pusleriet var hørt, saa kunde de nok see, at det havde været der; Pærerne laae strøede rundt om paa Gulvet, og Kurven var væltet ned af Bordet. Seer De, Madame Hermansen, det er Altsammen Gudsens Sandhed. Hvad skal man nu tænke? Er det ikke forfærdeligt?"

Medens den gamle Ane med løbende Tunge fortalte disse Historier, havde der samlet sig flere af Strædets Beboere omkring dem, og nu begyndte snart den Ene, snart den Anden ogsaa at fortælle, hvorlunde den røde Mand var seet paa forskjellige andre Steder; saaledes var han seet hos den gamle Apothekers, som boede paa Torvet, saa hos Gartneren, som boede ligeoverfor Latinskolen, og sidst havde han været hos Kjøbmanden, der boede oppe paa Hjørnet af Strædet, og havde der nær kyst Livet af Boutiksdrengen, som derover havde faaet Feber og laae tilsengs. Hvad det var, kunde Ingen sige; men æng-

skeligt var det dog, — lagde de til med betænkelig Mine. Elisabeth klyngede sig gysende op til sin Moder, men Johan stod ganske freidigt og hørte med megen Nysgjerrighed paa hver enkelt Beretning. Det var imidlertid blevet seent paa Aftenen, og da han og den gamle Ane havde faaet lidt Aftensmad inde hos den gode Madame Hermansen, saa begave de sig over i deres skumle Bolig, og lagde sig begge til Ro, hun i sit lille Lukaf, og han i Stuen.

4.

I Førstningen kunde Johan ikke sove, saa træt han end var af at vandre om en heel Søndag fra om Morgenen tidlig. Han tænkte paa den gamle Mand, som havde ligget og var død i den samme Seng, hvori han nu laae, og dernæst fik han sig et lille Anfald af Fortvivlelse over, at der slet ingen Udsigt var for ham til at slippe fra Skomagerstolen op paa det saa tiltrækkende Murerstillads. Tilsidst faldt han dog i Søvn, og drømte, at han stod paa en nylig reist Bygning; han havde en stor Blomsterkost i Brystet og et med Viin fyldt Glas i Haanden; nedenfor paa Pladsen stod en Mængde Mennesker, blandt hvilke han tydeligt saae den gamle Ane, Bullebeis, Skorsteensfeieren og hans Kone og Elisabeth,

der smilede og nikkede op til ham. Nu skulde han just til at begynde Krandsetalen og havde allerede meget høitideligt sagt: „Med Gunst og Ære!“ Da følte han sig med Eet grebet i Skulderen. Ærgerlig over at forstyrres, vendte han sig om, slog Øinene op, og — ved hans Seng stod den gamle Ane! Det var allerede saa lyst, at han tydeligt kunde see, hvor forstyrret og forskrækket den Gamle saae ud.

„Hvad er der dog paafærde?“ sagde Johan med søvnig Stemme, idet han reiste sig op i Sengen og gned sine Øine.

„Herre Jesu Kors! har Du da ikke hørt det?“ hviskede Ane ængsteligt. „Jeg har ligget den halve Nat og ikke lukket et Øie. Henved Klokken to hørte jeg, at det gik og puslede oppe paa Loftskammeret, frem og tilbage gik det, ligesom naar den Gamle gik og sokkede deroppe med sine Tøfler paa. Da dette havde varet nogen Tid, skeete der med Eet et stærkt Rabalder, ligesom om det svære Lugevindue faldt i; det stod i Aftes aabent og støttet paa Pinden. Siden har Pusleriet ikke hørt op et Øieblik; der er blevet trukket og slæbt frem og tilbage med det gamle Skramleri, som ligger deroppe. Det var da slet ikke noget Under, om den Gamle gik igjen der, hvor han saa tidt, mens han levede, gik og nyslede baade tidligt og sildigt!“

„Eller kanskee det er den røde Mand!“ sagde Johan, sprang op og foer i største Hast med begge Been i sine Buxer. „Hent mig bare Nøglen til Loftskammeret, saa skal jeg nok faae den Ting opklaret!“

„Gud forlade Dig, hvad er det, Du siger?“ sagde Ane og slog forfærdet Hænderne sammen, „vil Du gaae derop? Det kan jo vride Halsen om paa Dig, førend Du kan skrige Au!“

„Aa, vist ikke!“ sagde Johan, idet han trak sin Trøie paa og hentede en Stok, som stod i en Krog, „lad mig om det! Jeg varer nok min Hals! Lad mig bare faae Nøglen!“

Da den gamle Ane endnu nølede, løb Johan selv hen til Vinduet, hvor den store Nøgle hængte, greeb den, gik ud af Døren og steeg sagte op ad den steile Loftstrappe, medens Ane nedenfor med foldede Hænder vedblev at hviske: „Gud velsigne Dig, min søde Dreng! betænk dog, hvad Du gjør!“

Johan stod nu udenfor Døren til Loftskammeret; han lagde Øret til Sprækken og Øiet til Nøglehullet; men han kunde hverken høre eller see Noget. Endelig tog han Stokken under Armen og stak Nøglen langsomt og sagte i Laasen, dreiede forsigtigt om, aabnede Døren rask, sprang ind og slog Døren ligesaa rask i bag ved sig. Nu stod han derinde, og der saae det

rigtignok besynderligt ud. Det store Lugevindve i Taget, hvis Ruder vare af Knubglas, var faldet i, og Pinden, hvorpaa det var støttet, laae paa Gulvet. Gjennem Ruderne sendte Morgensolen nu sine første Straaler ind i Rummet. Rundt om paa Gulvet laae der spredt en heel Hob gamle Pjalter af slidte Klæder, Hatte uden Bund, nogle saaleløse Støvler og gamle Slæber, og midt imellem Alt dette, stod der et lille Skriin af Træ, hvis Laag var aabnet, og hvori han saae sex smaa Poser, der næsten ganske fyldte det. Men hvad der af Alt vakte Johans største Nysgjerrighed og Forundring, var — den røde Mand! Det var en lille, gammel Herre, ikke høiere end et to Aars Barn; hans Træk vare stygge og rynkede, og Skjægget gik ham langt ned om Hagen. Paa Hovedet havde han en stor trekantet Hat, og han var iført en høirød Kjole med brede Skjøder og Guldtresser; ved Siden bar han en Kaarde. Da Johan kom ind, stod han midt paa Gulvet mellem alle hine Sager og stirrede paa den Indtrædende med et Par runde, polidske Øine. Meget høfligt tog han sin trekantede Hat af for ham og satte den paa igjen, tog den af og satte den paa, tre fire Gange i Rad. Derpaa snappede han den Stok, Johan bar, ud af hans Haand, skuldrede den som et Gevær og marscherede nok saa gravitetisk et Par Gange op og ned ad Gulvet, som en Soldat. En-

delig kastede han Stokken, puttede Haanden ned i en Sidelomme og fremtog et stort sammenlagt Papir, hvilket han med utrolig Behændighed udfoldede og overrakte den forbausede Johan, idet han atter flere Gange hilsede med Hatten. Johan modtog Papiret, men bukkede sig hurtigt og greb forsigtigviis igjen Stokken, som laae paa Gulvet; men denne hans Bevægelse forskrækkede øiensynligt den røde Mand. Han gav et Sæt op i Vindueskarmen, og, idet han udstødte nogle jamrende Lyd, gav han sig til at ruske af alle Kræfter i Vinduet for at aabne det. Men dette var ham altfor tungt, han kunde ikke løfte det og maatte smukt blive, hvor han var.

Nu begreeb Johan med Eet det Hele; han slog en høi Skoggerlatter op, og var ligesaa nær ved at briste som i tidligere Dage, naar han tvungen maatte dandse Hornpipe efter Mester Svangs Violin. Hans Latter havde den Virkning paa den røde Mand, at han sprang ned paa Gulvet og gav sig atter til at hilse med sin Hat, idet han baade bukkede og neiede og rakte Haanden frem, ligesom for at tigge.

Den gamle Ane havde alt længe med bankende Hjerte staaet og lyttet udenfor Døren; da hun nu hørte Johans overgivne Latter, blev hun pludseligt let om Hjertet og raabte: „Men hvad er det dog, Du leer ad, min Dreng!" og vilde lukke Døren op. Men

Johan raabte hurtigt: „Bliv ude et Øieblik! jeg skal snart komme med den røde Mand selv!“ Derpaa saae han sig om i Kammeret, og blev blandt det øvrige Gods en gammel Sæk vaer; denne tog han, bredte den ud paa Gulvet, aabnede den og lagde en Pære, som han fra igaar havde gjemt i sin Lomme, langt inde i Sækken. Den røde Mand fulgte med sine levende Øine enhver af hans Bevægelser, og da han nu saae den grønne Kaiserinde ligge inde i Sækken, saa kunde han ikke modstaae Fristelsen, men gav et Spring ind efter den. Da var Johan heller ikke seen, men slog Sækken sammen over Hovedet paa ham, og fangen var han!

5.

Imidlertid havde Ane været ovre hos Skorsteensfeierens, og da Johan, efter at have laaset Døren og puttet Nøglen i Lommen, kom ned i Stuen med sin Sæk, hvori den sprættende Gjæst befandt sig, blev han modtaget af Hermansen og Madamen og Elisabeth med det Udraab: „Naa, hvad er det saa? lad os da see!“

Johan aabnede forsigtigt Sækken og lod den røde Mand spadsere udenfor. Aldrig saasnart stod han paa Gulvet foran dem, saa tog han sin trekantede Hat af

og hilsede paa Selskabet, som da ogsaa nu brast ud i en lydelig Latter, ligesom Johan.

Da Elisabeth saae den lille røde Mand, raabte hun strax: „Aa Gud! ham kjender jeg godt! Det er jo den lille Abekat, som gjorde de moersomme Kunster hos Beriderne!"

„Ja," sagde Johan, „den er vistnok løbet fra dem, medens de vare her, og de have sagtens ikke behandlet den bedre, end den lille Pige, Du veed nok!" —

Efterat der nu var holdt Raad om, hvad her var at gjøre, og man var bleven enig, bandt Johan en Snor om Livet paa den røde Mand, og, fulgt af Skorsteensfeieren, bar han ham paa sin Skulder gjennem Byen hen til Borgermesteren. Paa Veien standsede Alle, Gamle og Unge, som mødte dem, og sagde til hinanden: „Ih! see, det er den røde Mand! ikke andet end det!"

Johan og Hermansen bleve førte ind i Borgermesterens Dagligstue, hvor Familien just sad og drak Kaffe, og her fortalte Johan i al Omstændelighed, hvad der var hændet ham. Fruen loe hjerteligt ved at see Den, der havde indjaget hende en saa stor Skræk; men hun var slet ikke vred, tvertimod forærede hun den røde Mand en Tobak og et Stykke Sukker, og han tog galant sin Hat af, bukkede og takkede.

Da Johan i sin Beretning til Borgermesteren kom til at omtale Papiret og det lille Skriin, blev denne opmærksom. „Har Du det Papir hos Dig?" spurgte han ham.

Johan fremtog strax Brevet, som han havde puttet i sin Lomme, og overrakte Borgermesteren det. Efterat denne havde gjennemlæst det med stor Opmærksomhed, lagde han det igjen sammen med et veltilfreds Smiil, hviskede et Par Ord til sin Kone, tog sin Hat og Stok og sagde til Johan og Hermansen, at han nok vilde følge med dem hjem til den afdøde Mester Svangs Huus. Idet han gik forbi sit Comptoir, kaldte han paa een af sine Skrivere og bad ham følge med.

Da de Alle vare komne til Bastebrostræde og vare stegne op paa Loftet i Bullebeis's Huus, aabnede Johan Døren for dem. Saasnart Borgermesteren saae det lille Skriin og havde optaget endnu et Par Papirer, som den røde Mand tilligemed Alt det Øvrige havde raget ud under Tagskraaningen, hvor det havde ligget skjult, sagde han til sin Skriver: „Der kan De see, Herr Poulsen! De har dog ikke søgt rigtigt. Der maatte en Anden til at finde! Kommer nu Alle ned, saa skal jeg give Sagen en glædelig Forklaring og lykkelig Ende!"

Herr Poulsen og Hermansen toge det lille Skriin,

som var meget tungt, og bare det ned, og da Borgermesteren havde sat sig og gjennemlæst de andre fundne Papirer, lagde han dem sammen og sagde, idet han lagde Haanden paa Bunken: „Her i disse Papirer findes fuldgyldige og tilstrækkelige Beviser for, at Du, min lille Johan, er Mester Svangs Brodersøn, som den Afdøde havde taget til sig, efterat hans Broder paa en sørgelig Maade, den vi her ikke ville omtale, var kommet af Dage. Mester Svang skriver selv i eet af disse Brevskaber, at han vil, at Du skal eie Alt, hvad han efter sin Død efterlader sig. Vi troede i Begyndelsen, at han slet Intet eiede; vi søgte omhyggeligt i hans Gjemmer, fordi vi meente, at en saa flittig Arbeider og saa sparsommelig Huusholder, som han, dog maatte have lagt Noget til Bedste; men vi fandt Intet. Den røde Mand var heldigere end vi. Abekatten, som af Natur er saa nysgjerrig, og som tillige sagtens har søgt et Smuthul for at slippe væk af sit ufrivillige Fangenskab, da Vinduet faldt i, den ragede alle de gamle Sager frem under Tagskjægget, hvor Mester Svang havde lagt dem, og slæbte da ogsaa Skatten frem, nemlig det lille Skriin, hvori der, foruden Papirerne, laae disse sex smaa Poser. Ifølge Mester Svangs Brev skal heri findes lidt over tre tusind Daler i Sølvmynt, som han Tid efter anden har fortjent og opsparet, og af Særhed eller Mistro

til Andre har gjemt paa en saadan Maade. Det tilhører nu Altsammen Dig, Johan. Du maa nu ikke bilde Dig ind, at Du er blevet en rig Mand; men en ganske velhavende Dreng kan man nok kalde Dig. Hvad mener Du nu, min Dreng!" sagde Borgermesteren venligt smilende og klappede ham paa Kinden, „skulle vi saa tale med Skomagermester Jørgensen, om han strax vil tage Dig i Lære?"

Johan svarede Intet, men saae undseelig og forknyt ned for sig, medens Taarer fyldte hans Øine.

„Tør Dine Øine, Johan!" sagde Borgermesteren, „og vær ikke forsagt; det er kun mit Spøg. Du har jo selv forleden Dag sagt mig, hvad der var Dit Hjertes Ønske. Dette kan nu blive opfyldt, og det kommer nu kun an paa Dig selv, om Du med Tiden vil blive en dygtig Muurmester og selv bygge Huse. Skolelæreren, Herr Jensen, har sagt mig, at han altid har været meget vel tilfreds baade med din Opførsel og med din Flid. Bliv saaledes ved med Alt, hvad Du tager Dig for, saa vil det nok lykkes Dig. Jeg skal faae Landinspecteuren til at lære Dig at tegne, og jeg og din Formynder, Herr Hermansen, som her staaer, vi skulle nok sørge for Dig forresten. Er Du saa glad?"

Men ligesaa stum og undseelig, som Johan havde været i sin Sorg, da han frygtede for Læsten, ligesaa

taus var han ogsaa nu i sin Glæde. Naar man er rigtig bedrøvet eller rigtig glad, kan man ikke altid hitte paa at sige Noget.

Den røde Mand, som paa en vis Maade havde fremskyndet Johans Lykke, forblev indtil videre hos Borgermesteren; og da Ingen forlangte ham udleveret, saa lod denne opreise i sin Gaard en Stang med en rund Brikke foroven og et lille Træhuus ved Foden. I dette boede den røde Mand, og kunde, naar han lystede, med sin Lænke klattre op ad Stangen og sidde oppe paa Brikken; og her fik han i Begyndelsen mange Besøg af Byens Ungdom, der da altid trakterede ham med Frugt eller Brød, og morede sig over hans pudsige Manerer og Kunster. At Johan og Elisabeth ikke forsømte saadanne Besøg, kan man da nok begribe.

6.

En halv Snees Aar efter denne Dag, paa en smuk Søndag Eftermiddag i August Maaned, vandrede en ung, velklædt Haandværker ned ad Nykjøbings Slotsgade; det var Muursvend Johan Svang. Paa hans høire Arm støttede sig en nittenaarig Jomfru, der var iført en hvid Kjole, havde en Straahat paa Hovedet og pene smaa Dandseskoe paa Fødderne; det var Jomfru Elisabeth Hermansen. Alle Folk, som mødte dem, vendte sig, og betragtede med Fornøielse det smukke,

unge Par. Bagefter kom Arm i Arm Elisabeths Forældre; Moderen med en straalende Kappe paa Hovedet, Faderen med sine stive Flipper om de velbarberede Kinder. De vare Alle paa Vei til Borgernes Skovbal, som skulde holdes i Sysstofte Skov.

Den gamle Ane sad imidlertid velbehageligt ved sin Kaffekop i sit lille Kammer i Hospitalet, og den røde Mand sad i Borgermesterens Gaard og gnavede paa en Sommerpære.

To Venner.

1.

Min Fader var en rig Godseier; han eiede Hamlinggaard, der, som man veed, ligger i en meget skovrig Egn i een af Provindserne. Den havde forhen tilhørt en, nu uddød, adelig Familie. Han havde havt gode Raad til at holde Lærere til at undervise mig hjemme; men desuagtet sendte han mig dog i mit tiende Aar til en latinsk Skole i en Kjøbstad, som laae nogle Miil borte fra hans Gaard. Han meente nemlig, at det var godt for Drenge tidligt at komme i Samqvem med deres Jævnaldrende og Ligemænd, vænne sig til at taale lidt Modgang og lære at snoe sig i vanskelige Tilfælde, hvilket man i Hjemmet ikke saa let kunde øves i.

Medens jeg gik i Skole, havde jeg Logis hos en Kjøbmand. Det var en rar Mand og min Fader meget hengiven; thi alle de Varer, som hjemme brugtes, bleve kjøbte hos ham, og han solgte min Faders Korn, Stude og andre Gaardens Frembringelser. Han

sørgede desaarsag paa bedste Maade for mig, og gjorde Alt for at glæde mig, og især i Begyndelsen af mit Ophold i hans Huus bestræbte han sig for at faae mig til at glemme, at jeg var borte fra det kjære Hjem.

Da jeg første Gang forlod mine Forældre for at begynde min Skolegang, havde min Fader, ifølge mit Ønske, medgivet mig en Hundehvalp af en fortrinlig Race; dog blev det mig sagt, at jeg kun maatte beholde den under den Betingelse, at min Vert, Kjøbmanden, ikke havde Noget derimod. Fra dennes Side var der imidlertid saa lidt i Veien for mit Ønskes Opfyldelse, at han endog selv med Raad og Daad var mig behjælpelig til at opklække og siden afrette min firbenede Ven, da denne var voxet og blevet stor. Thi stor blev han og stærk som en Løve, og havde næsten ogsaa samme Lød. Det var en guulbruun Bulbider, med et stort, bredt Hoved, nedhængende Guffer, kløftet Snude og pragtfulde lange Øren. Naar han stod ved et Theebord, kunde han med Magelighed lægge Hagen paa Bordet og slikke Flødepletterne af og snappe et Stykke Sukker, for hvilken Nydelse han havde megen Smag; og da engang Kjøbmandens yngste Datter, en lille Pige paa tre Aar kom til at staae bag ved ham, medens han just venligt og stærkt logrede for mig, saa feiede han hende omkuld paa Gulvet med sin Hale saa

let, som det havde været en lille Regle. Som alle store Hunde pleie, var ogsaa han af et fredeligt og roligt Sindelag, taalte, at Store og Smaa legede med ham, og gjorde Ingen Fortræd; og ud af hans klare Øine lyste der saa megen Ærlighed, Troskab og Tillid, at man ret kunde glæde sig derover. Men — at komme mig for nær med fiendtlige Lader, det var ikke raadeligt; dette var det eneste Tilfælde, hvori han slet ikke forstod Spøg. Mig elskede han, mig fulgte han, mig opsøgte han, hvor jeg saa var at finde; naar jeg læste, laae han under Bordet, og jeg satte mine Fødder paa ham. Kun paa Skolen kom han aldrig; det var ret ligesom om en Naturdrift sagde ham, at det ikke gik an.

Da han efter eet Aars Forløb var blevet fuldvoxen, havde aflagt Lapsenoderne og lært noget Retskaffens, fik han Halsbaand paa. Een af mine Tanter, som holdt meget baade af mig og af Hunden, forærede mig det i Anledning af min egen Fødselsdag. Det var af sort Saffian, stærkt beslaaet med Sølv, og midt paa stod med smukke Fractur-Bogstaver af samme ædle Metal et Vers, som Tante selv havde lavet:

„Navnet Sultan fører jeg,
Anton Reid tilhører jeg."

Vi levede, som sagt, uadskilleligt sammen og elskede hinanden næsten som to Brødre. Dog dette vort lyk-

kelige Samliv havde nær taget en bedrøvelig Ende; og det er egentlig denne lille Begivenhed fra mit Barndomsliv, som jeg her vil fortælle.

2.

Et Marked i en Kjøbstad er altid en stor Festdag. Byen selv faaer paa en saadan Dag et ganske forandret Udseende. Alle de fremmede, hidkomne Kjøbmænd saavelsom en Deel af Byens egne Handlende og Haandværkere forvandle Torvet til en lille broget By af Telte, i hvilke tusind Slags Varer, ligefra de grøveste til de fineste, findes fremlagte, ophængte og udstillede saa indbydende, som muligt. Fra Omegnen strømmer Folk til i Skareviis tilfods, tilhest, tilvogns og fylde tilligemed Byens Indbyggerne Gaderne og Torvet, og stimle sammen om de pyntede Boutiker og ved de Telte, Indelukker og Skuur, hvor der er Noget at see eller høre. Her fremvises vilde Dyr, hist dandses paa Line; paa et tredie Sted vise Kunstryttere og Kraftmænd deres vidunderlige Færdigheder; og, findes der hændelsesviis Zigeunere i Omegnen, saa undlade de sjelden at indfinde sig, baade for at fortjene sig lidt ved at spaae og dandse for Folk, ved at spille paa Cithar og Violin og — ved at stjæle. Dette Sidste skulle de især staae sig godt ved.

Det var just Sommermarked i den By, hvor jeg

nu alt paa tredie Aar havde gaaet i Skole, og mine Forældre og min lille Søster vare ogsaa komne hid, deels for virkeligt at gjøre alskjøns Indkjøb og deels blot for ogsaa at tage hele Lystigheden i Øiesyn og med det Samme besøge gode Venner. Skolen havde naturligviis Lov, og jeg vandrede og drev da hele Dagen omkring med min lille Søster ved Haanden og min store Hund sokkende i Hælene paa mig, og besaae Boutikerne, spiste Frugt og Kage, hvoraf der var Overflod, hørte paa Musiken, hvor den fandtes, var inde hos Beriderne og i Fjællebodtheatret, — kort sagt, nød Livet paa bedste Maade!

Henimod Aften var jeg kommet ud lidt udenfor Byen paa et Sted, hvor der stod nogle ældgamle Lindetræer, Levninger af en Allee. Her drev Zigeunerne deres Væsen. En Mængde nysgjerrige Tilskuere havde omringet disse underlige Folk. Man veed ikke med Bestemthed at sige, hvorfra de stamme. For nogle hundrede Aar siden viiste de sig for første Gang i Europa, og have siden i større eller mindre Skarer opholdt sig i næsten alle europæiske Stater. De forstaae og tale vel de Landes Sprog, hvor de opholde sig, men have tillige et Tungemaal, som de bruge indbyrdes, og af dette Sprogs Beskaffenhed troer man at kunne bevise, at de stamme fra Hindostan. De have egne Sæder og Skikke, som i mange Henseender ere

besynderlige og tøilesløse; de leve gjerne under aaben Himmel, naar Aarstiden tillader det, eller i Jordhuler og Telte; og de vandre fra eet Sted til et andet uden at skjøtte om en fast Bopæl. Deres Hud er bruun, Haaret og Øinene kulsorte, Tænderne sneehvide, og deres Legemer ere for det Meste ranke og velvoxne. Tillige have de en stor Myghed og Smidighed i Lemmerne, ere livlige og raske i deres Bevægelser, hvorfor de ogsaa befindes meget duelige til Dands, Riden, Linedands og andre legemlige Øvelser. Til Musik have de stort Næmme. Forresten ere de at betragte som halvvilde, og man kan vel have Grund til at vogte sig for dem, da de uden Betænkning paa enhver Maade listigen søge at gjøre sig til Eiere af Andres Gods, vel at mærke, naar dette kan skee uden Fare; thi feige ere de og over al Maade bange for deres Skind. Deres Hang til at stjæle er saa bekjendt, at mangt et Tyveri bliver skrevet paa deres Regning, som de ikke have begaaet. Saaledes hændtes det engang, at en Hjort var blevet skudt i min Faders indelukkede Dyrehave. Skovfogden anklagede Een af den Flok Zigeunere, som just paa den Tid drev om i Egnen. Staklen blev grebet og ført til min Fader; og det var hans Lykke. Min Fader bragte det nemlig paa en snild Maade til Visshed, at ikke Zigeuneren, men hans egen

Skovfoged havde begaaet Tyveriet. Denne blev straffet og Zigeuneren slap fri for den Gang.

Af disse Landstrygere havde ogsaa nogle Familier, bestaaende af Gamle og Unge, Mænd og Qvinder, til et Antal af halvanden Snees, indfundet sig ved Markedet og drev nu deres Gjøglerier under hine omtalte Lindetræer udenfor Byen. Her stod da ogsaa jeg og saae med stor Forbauselse paa den stirlige, smidige og kaade Dands, som en ung Karl og en smuk ung Pige opførte. De sloge Castagnetter dertil, medens et Par Andre spillede paa Cithar og Violin. Da følte jeg mig med Eet berørt paa Armen; jeg dreiede mig til Siden og saae en lille Zigeunerpige, omtrent paa min Alder, staae foran mig. Om Hovedet havde hun snoet et mørkerødt Silketørklæde; under dette hængte hendes beegsorte Lokker som smaa Snoge omkring Ørerne og ned om det brune Ansigt. Hendes øvrige Dragt var en mørkeblaa ulden Kjole og — bare Fødder. Smilende over hele Ansigtet, saa at man saae hendes blændende hvide Tænder mellem de røde Læber, neiede hun dybt for mig og stirrede paa mig med sine to sorte, listige Øine.

„Lille, smukke Junker!“ sagde hun ydmyg og fledskende, „læg noget Blankt i min Haand, saa skal jeg sige Dig din Lykke!“

For en Skilling vilde hun forudsige mig min Fremtids Skjebne.

„Hvad hedder Du?" spurgte jeg, idet jeg ragede i min Lomme.

„De kalde mig Kirja, min naadige Junker!" svarede Pigen neiende, „Kirja betyder en Myre. De kalde mig Myren, fordi jeg er saa gesvindt, sige de!"

Jeg fik et nyt Markstykke op af Lommen og lagde det i hendes lille, sortbrune Haand, som hun stadigt havde holdt frem; og medens jeg bestandig endnu holdt min lille Søster ved min venstre Haand, aabnede jeg den høire og overlod den til den lille Hex, og hørte naturligviis heel nysgjerrig paa, hvad hun sagde mig. Og hun sagde Meget! og en stor Lykke forudsagde hun mig! Hendes Tunge standsede ikke et Øieblik, medens hun, som man siger, lovede Guld og grønne Skove; og efter enhver Sætning slog hun sine skjelmagtige, stikkende Øine op paa mig, for at see, om jeg ogsaa var kjønt opmærksom. En stor Sværm Mennesker, hvoriblandt ogsaa nogle Zigeunere, havde lidt efter lidt trængt sig sammen omkring os; den lille Spaaqvinde sluttede sin Spaadom med et Dakk i min Haand, neiede dybt og snoede sig smidig som en Slange ind gjennem den tætte Kreds, hvori vi stode. Jeg banede mig ogsaa en Vei og gik ind i Byen med min Søster. Mine Forældre havde ventet paa os; de stode

alt færdige til at kjøre hjem; og kort efter vare de ogsaa paa Veien.

Nu først bemærkede jeg, at min Ven ikke mere fulgte efter mig. Jeg søgte ham overalt, jeg spurgte Enhver, jeg mødte paa Gaden, om han ikke var seet, men forgjæves; han var intetsteds at finde. Da jeg saaledes tvivlraadig og bedrøvet længe havde løbet om, var jeg tilsidst kommet til Byens ene Port. Her henvendte jeg mig ogsaa til Portbetjenten, som stod udenfor sin lille Bolig, og spurgte ham, om han ikke havde seet min — i hele Byen velbekjendte — store Følgesvend?

„Nei, ikke for nylig," svarede Betjenten; „jeg saae nok, at den fulgte bag efter Dem, da De for en Timestid siden gik her ud forbi; men da De kom tilbage, var den ikke med Dem."

„Gud veed, hvor han er blevet af!" raabte jeg beklemt og forsagt, „han pleier aldrig saaledes at gaae bort!"

„Hør, sig mig," sagde Manden, „hvor var De henne før, da De gik her ud ad?"

„Jeg stod længe med min Søster histnede under de gamle Lindetræer og saae paa Zigeunerne, som dandsede der!" svarede jeg.

„Veed De hvad!" vedblev Betjenten, „saa kan det saamæn gjerne være, at den er fulgt med Over-

førsteren, som netop reed herigjennem og hjemad paa samme Tid. Han havde et Par andre Hunde med sig, og Hunde søge jo gjerne hinandens Selskab. Men saa kan De jo være ganske rolig, saa faaer De den nok igjen i Morgen eller een af Dagene!"

Uden at oppebie flere Trøste-Ord af Manden var jeg allerede i eet Spring udenfor Bommen. Min Utaalmodighed og Ærgrelse tillod mig ikke at bie til „i Morgen eller een af Dagene", og paa den løse Formodning, at Hunden virkelig var rendt med Overførsteren, som boede et Par Miil fra Byen inde i en stor Skov, begav jeg mig i fuldt Løb paa Veien uden at see mig om eller betænke, hvad jeg gjorde.

3.

Det var en smuk Sommeraften. Solen var alt gaaet ned, da jeg, efterat have fulgt Landeveien henved en halv Miil, dreiede ind i Skoven, gjennem hvilken en Fodsti hurtigere vilde føre mig ad en Gjenvei til Overførsterens Bolig. I Skoven var der tyst og stille; Fuglene vare alt gangne til Ro, og det tætte Løv paa de majestætiske Ege- og Bøgetræer udelukkede næsten ganske Aftenrødens sidste, svage Skjær. Men da jeg troede at kjende Veien nøie, saa lod jeg mig ikke forbløffe af Mørket eller afholde fra at fort-

sætte min Vandring. En halv Time omtrent havde jeg saaledes gaaet, som jeg meente, paa den rette Sti, da det med Eet faldt mig ind: „hvad om Du nu gaaer og farer vild, og ikke i rette Tid kommer til Overførsterens Huus!“ Denne Tanke bragte mig til at standse et Øieblik. Jeg havde løbet saa stærkt, at jeg næsten var aandeløs; det var nu saa stille og tyst i Skoven, at jeg ikke hørte andet end mit Hjerte, som bankede heftigt. Jeg bukkede mig og befølte Jorden, hvor jeg stod; det kom mig for, at jeg var kommet bort fra den betraadte Sti og nu stod i det frodige Græs. Denne Opdagelse forvirrede mig endnu mere, og istedetfor strax at gaae i lige Linie, for at komme til en Udgang af Skoven, vendte jeg mig snart til høire, snart til venstre Side for muligen at finde den forladte Sti. Tilsidst gav jeg mig til at løbe, men forstørrede derved mit Uheld; thi snart forviklede jeg mig i Tjørnebuskene, snart faldt jeg over Træernes tykke Rødder. Da jeg ved en saadan Leilighed engang tabte min Hue og bukkede mig for at tage den op igjen, syntes mig, at jeg langt borte hørte en Lyd, som af en Menneskestemme. Jeg stod stille og lyttede med tilbageholdt Aandedræt. Efter et Par Secunder hørte jeg en lignende Lyd i samme Retning; didhen styrede jeg da mine Fjed, i det Haab at træffe paa Folk, der kunde vise mig Veien. Jo længere ind i

Skoven jeg kom, jo tydeligere lød Stemmen og snart kunde jeg endog skjelne flere. Pludselig tindrede gjennem Krattet et svagt Lysglimt; det forsvandt og viiste sig atter, alt eftersom jeg nærmede mig. Jordsmonet begyndte at høine sig, jeg mærkede, jeg gik op ad Bakke, og efterat have arbeidet mig gjennem nogle tætte Buske, maatte jeg tilsidst mere klavre end gaae op ad en Banke, der var begroet med kort Lyng og temmelig steil, og bag hvilken det omtalte Lys skinnede stærkt. Endelig stod jeg da paa den øverste Rygning, bag ved en Hvidtjørnbusk, og kunde see ned paa den anden Side, og her frembød sig for mine Øine et Syn, der baade ængstede mig og dog tillige i høieste Grad fængslede min Nysgjerrighed.

4.

Jeg kunde oversee en lille, snever Dal, der paa de tre Sider var omgivet af Høie, disse vare bevoxede med svære Bøgetræer, hvis brede Kroner ludede ud over Skaaningerne. Paa den fjerde Side gik den i en jævn Skraaning ned mod Skovens Tykning. Midt i Dalen brændte der to Baal, over hvilke der paa opreiste Suler med Tværstænger paa, hængte store Kjedeler og kogte, saa at Dampen steeg høit i Luften. Rundt om disse Baal laae, stod og bevægede sig en

broget Vrimmel af Mennesker, i hvilke jeg strax gjenkjendte de saa berygtede Zigeunere. Gamle, sortebrune Qvinder sysledε ved Kjedlerne; unge Svende og Piger laae paa Ryggen, mageligt henslængte i det bløde Lyng; en Mængde Børn sad ved Baalene og legede med hinanden; Mændene sadde paa Huk og sladdrede ivrigt i et mig uforstaaeligt Sprog. Næsten Alle uden Undtagelse, Gamle og Unge, dampede af smaa, korte Tobakspiber, hvilket især klædte de unge Pigebørn meget snurrigt. Paa en Træstub sad en Karl og en Pige og spillede smukt paa Cithar og Violin. Mellem to store Buske var der opreist to Telte af pjaltet og flikket Lærred.

Mit Øie foer fra den ene Gjenstand til den anden, og jeg vidste ikke ret, om jeg skulde bede dem vise mig Vei, eller strax liste mig bort. Da fik jeg Øie paa Noget, som laae udenfor eet af Teltene og som tiltrak sig min Opmærksomhed. Da jeg saa nylig var kommet ud fra Skovens Bælmørke, saa kunde jeg ikke strax skjelne ret tydeligt, hvad det var; men lidt efter saae jeg skarpere, og opdagede da til min store Forundring og Glæde, at det var min kjære Sultan. Jeg var endnu ikke kommet til fuldkommen Vished herom, da Hunden ganske langsomt og, som det forekom mig, bedrøvet reiste Hovedet i Veiret, saae sig om, og lagde sig derpaa i sin forrige Stilling.

Nu kunde jeg ikke styre mig længer, men raabte af fuld Hals: „Sultan, ici!“ — og langt inde i Skoven gjentog Echo: „Sultan, ici!“

Aldrig saasnart havde Hunden hørt min Røst, før han gav et mægtigt Sæt i Veiret og sprængte det møre Reeb, hvormed han var bunden, foer tværs igjennem den leirede Sværm, rendte en gammel Kjærling overende, saa at hun nær var styrtet paa Ilden, sprang over Hovedet paa to, tre Zigeuner-Drenge, og i et Par Spring var han hos mig paa Høien, jamrende og jublende af Glæde over at see mig igjen.

Men mit Raab havde ikke blot bragt Hunden paa Benene; ogsaa den hele sorte Bande var, ligesom rørt af et electrisk Slag, faret op fra sit magelige Leie, og alle de brune Ansigter og tindrende Øine vendte sig mod mig. Fem, sex unge Mænd kravlede op ad Bakken og nærmede sig til mig; men et mægtigt Vov! fra Sultans Strube og et kjækt Spring af ham imod dem, holdt dem i en ærbødig Afstand. Sultan stillede sig ved min Side, saae op til mig og logrede med Halen, ligesom for at indgyde mig Mod; og bange var jeg i Grunden heller ikke nu, da jeg havde ham til min Beskyttelse.

I det Samme traadte en lang Mand, iført en kort, rød Kappe og med en besjedret Hat, ud af eet af de omtalte Telte. Det var rimeligviis Bandens An-

fører, eller Hertug, som de ofte kalde ham. Han raabte et Par Ord til de unge Svende, som stode i min Nærhed, og strax trak disse sig tilside. Med en Bøsse, som han holdt i Haanden, pegede han op mod mig og raabte barsk: „Kom her ned, eller jeg skyder Bæstet!"

Ved disse Ord kastede jeg mig uden Betænkning paa Knæ foran Sultan og slog begge Armene om hans Hals.

Et almindeligt Udraab fra hele Flokken bragte den vrede Mand til at sænke sin Bøsse; men han gjentog atter sin Trusel: „Kom her ned, eller jeg skyder!"

Jeg vovede ikke at flygte, hvor gjerne jeg end vilde, og jeg adlød da altsaa tvunget af Nødvendigheden hans Befaling. Langsomt steeg jeg ned ad Skraaningen, medens jeg dog forsigtigviis vedblev at holde fast i Enden af det Reeb, som var bundet om Sultans Hals. Hunden fulgte mig villigt, men stadigt knurrende; — det lød som en fjern, dæmpet Torden.

„Hvad vil Du her?" spurgte den kjæmpestore Mand med et vildt Blik, da jeg nede ved eet af Baalene stod foran ham, med Hunden ved min Side.

„Jeg søgte efter min Hund; jeg var paa Veien til Overførster Stein, men jeg er faret vild!" svarede jeg uden Frygt.

„Er dette den Hund, Du søgte?“ vedblev Hertugen, idet han saae skarpt paa mig.

„Jeg søgte denne Hund,“ sagde jeg og pegede paa Sultan, som meget næsviist og uærbødigt gloede op og ned ad Kjæmpen, „som I seer, lystrer han mig, han tilhører mig, og han bærer mit Navn paa Halsbaandet!“

„Paa Halsbaandet?“ raabte Høvedsmanden med et ondt Griin over hele Ansigtet, „den har jo intet andet Halsbaand end en Stump af en gammel Grime!“

Jeg saae med Bedrøvelse og Forbittrelse, at han sagde sandt; det smukke Halsbaand med Sølvbeslag og Vers paa var borte! Dog var jeg saa klog for det første at holde mig i Skindet og tie stille, skjøndt jeg jo nok strax begreb, at maaskee netop Halsbaandet fornemmelig havde lokket Zigeunerne til at stjæle Hunden.

„Ei! see, see! lille Junker!“ vedblev den store Mand i en spodsk Tone, „det lader dog til, at Sagen ikke hænger saa ganske rigtigt sammen! Var det din Hund, saa maatte den jo have Halsbaandet paa!“

For mit uerfarne Hjerte var denne Frækhed for stærk. Blodet steeg mig til Hovedet, og i min Hidsighed gjentog jeg: „Som I seer, kjender Hunden mig; den er kommet bort fra mig paa Markedet, da jeg netop

stod uden for Byen, hvor I ogsaa vare! Den, som har taget Hunden, har vel ogsaa taget Halsbaandet!"

„Hvad for Noget, lille Junker!" skreeg Zigeuneren rasende, „tyvter Du mig? Jeg skal lære Dig" — — og med disse Ord strakte han Armen ud og greeb efter mig. Men i samme Secund laae han ogsaa baglænds paa Jorden og Sultan ovenpaa ham med Gabet over hans Strube. Der opstod en almindelig Larm og Støi i Leiren. Alle raabte og skreg i Munden paa hinanden: „Slaa Hunden ihjel! skyd ham! slaa!" men Ingen vovede at nærme sig enten til den eller til mig, som viseligt holdt mig i dens Nærhed.

Da traadte en ældgammel Qvinde frem af Sværmen og nærmede sig til mig. Hun støttede sig til en Knortekjæp og rystede af Ælde. Hendes Ansigt var bruunt og rynket som garvet Saalelæder; men Øinene havde endnu deres fulde Liv og Ild. Hun blev staaende et Par Skridt fra mig og tiltalte mig med en raa og kraftig Stemme, men i meget søde og smigrende Udtryk: „Min gyldne Søn! Kald paa dit stærke Dyr, at det ikke skal tage Livet af Venzel, vor Hertug! Vær ikke haard mod din Tjenerinde! See her," vedblev hun, idet hun brød en Tvebak i to Stykker og med udstrakt Haand bød mig en Halvpart, „bid af mit Brød, saa er Du min Gjæst, og Ingen her tør vove at tilføie Dig noget Ondt!"

Jeg modtog Tvebakken, som hun rakte mig, og beed virkelig strax deraf med Glæde; thi jeg var meget sulten. Derpaa vendte jeg mig til Sultan, der endnu bestandigt knurrende holdt den stærke Mand i Fangenskab. Han havde ikke vovet at røre sig, af Frygt for at vorde sønderrevet. Paa mit Vink gav Hunden strax løs og stillede sig atter ved min Side og saae op til mig, om han havde baaret sig rigtigt ad. Høvedsmanden reiste sig ganske forpjusket og fortumlet, og tilkastede mig et bistert, skummelt Blik, idet han sagde: „Den Spads kunde maaskee komme Dig dyrt at staae!“

„Aa, nei vist ikke! Det kommer ham slet ikke dyrt at staae, Venzel!“ hørte jeg en mig velbekjendt, næsviis Stemme pludseligt at raabe. Det var Kirja, den gesvindte Myre, som meget kjephøi stillede sig frem for den forbittrede Mand. Hun vedblev: „Skal vi vædde, Du rækker ham endogsaa strax Haanden til Forlig og lover ham alt Godt! Du veed ikke, hvem han er; det er Herremandens Søn paa Hamling, seer Du!“

Venzel gloede paa mig med store Øine. „Er Du Jorddrotten Nords Søn paa Hamling?“ spurgte han i en noget mildere Stemning.

„Axel Nord paa Hamling er min Fader!“ svarede jeg.

„Saa skal Du nyde Fred og Velsignelse hos Skovens Folk," vedblev Venzel; „Du kan gaae eller blive her, der skal intet Haar krummes paa dit Hoved. Din Fader har været god mod mit Folk; det glemme vi aldrig! Tag din Hund og gaae!"

„Han skal ikke gaae gjennem den vilde Skov i Nattens Mulm," sagde den gamle Kone. „Natten er ingen Mands Ven; om en Stund vaagner Lærken og Skovduen, om en Stund tændes det store Lys i Øst; da kan han finde sin Vei og naae sin Dørtærskel. Her skal han først mættes og hvile! — Sid ned her," vedblev hun til mig og pegede paa en Tue, der var bevoxet med Lyng, „og spiis og drik med os!"

Hele Leiren havde nu igjen faaet sit fredelige Udseende; Enhver havde atter søgt sit Hvilested og begyndt sin forrige Syssel. Den gamle Kone bragte mig noget Mad paa en Tintallerken; men jeg kunde ikke overtale mig til at smage derpaa, jeg væmmedes derved, da jeg vidste, at de ofte tillavede deres Spiser af faldet Qvæg, selvdøde Sviin og andet deslige. Jeg nøiedes derfor med et Par store Tvebakker, hvilke jeg deelte med Sultan, der knurrende ogsaa havde tilbageviist Alt, hvad Zigeunerinden havde budt ham. Kun af min Haand vilde han modtage sit Foder; og nu sad han nok saa trøstigt ved Siden af mig, smadskede og slikkede sig om Snuden og daskede med sin lange

Hale i det raslende Løv saa veltilfreds, som om Intet var passeret.

Selv var jeg derimod ikke saa rigtig glad. Det løb mig nemlig om i Hovedet, at Halsbaandet var borte, og at man slet ikke talte om at skaffe mig det igjen; og jeg turde ikke røre ved den Sag. — Medens jeg saaledes sad og tyggede paa min Tvebak og min Ærgrelse, mærkede jeg, at Noget listede i Græsset bag ved mig. Jeg dreiede Hovedet og blev vaer, at det var Kirja, den lille Myre. Hun smidskede til mig og sagde sagte: „Tør jeg sidde lidt hos Dig, min smukke, naadige Junker! uden at blive slugt af Bæstet der!"

„Ja, vær saa artig!" svarede jeg noget mut, og derpaa satte hun sig paa Huk ved Siden af Tuen, hvorpaa jeg havde Sæde. Efterat have sagt et Par ligegyldige Ord, saae hun sig først forsigtigt om, og hviskede derpaa hurtigt og i den sledskeste Tone: „Det smukke Halsbaand til Hunden skal Du nok faae igjen; det lover jeg Dig! Den lange Jonathan, som ligger histovre og gaber over sin Røgpind" — hun meente hans Cigar — „har taget det, det veed jeg; men jeg veed ogsaa, hvor det ligger, og Du skal nok faae det, hvis Du vil give mig lidt for det! Men forsigtigt!" lagde hun hurtigt til.

Jeg saae mig om, og da jeg troede os nogen-

lunde ubemærkede, puttede jeg Haanden langsomt i Lommen, samlede i Stilhed alle de Smaaskillinger, som jeg endnu havde tilbage af mine Markedspenge, og lod dem sagte glide ned i Kirja's Haand, som hun havde lagt dybt nede mellem Lyngen. Næppe følte hun Sølvet mellem fine Fingre, før hun knugede Næven sammen og slog en skingrende Latter op. Jeg troede naturligviis, at hun gjorde Nar af mig og vilde forraade mig; dog lod det til, at Latteren kun var en Yttring af Glæde over Pengene, hun fik, eller ogsaa hun derved vilde afdrage Opmærksomheden fra, hvad der foregik. Efterat have siddet en Stund hos mig og sladdret mig Noget for, gik hun atter bort og gav sig i Lav med de Andre. Det lod ikke til, at hun tænkte paa Halsbaandet.

Mit tarvelige Aftensmaaltid var endt, jeg samlede de sidste Krummer af Tvebakken i den hule Haand og heldte dem i min Mund, medens jeg lod mine Øine glide over de forskjellige Grupper omkring mig. Ingen syntes videre at lægge Mærke til mig, en stor Deel sov allerede. Nu da jeg i mere Rolighed kunde see mig om, gjenkjendte jeg Stedet, hvor jeg saa ofte før havde leget med mine Skolekammerater. Naar vi stundom i Følge med vore Lærere gjorde lange Skovvandringer, havde vi valgt denne Dal til Hvileplads, og jeg vidste derfor ogsaa, at der ikke langt derfra

fandtes en Kilde med klart og godt Vand. Hvor gjerne var jeg nu ikke gaaet derned til Kilden for at slukke min brændende Tørst, som efter det tørre Brød nu især blev ret følelig. Men jeg turde ikke røre mig af Pletten, trods alle de skjønne Løfter, man havde givet mig; især frygtede jeg for, at man atter skulde faae Hunden fra mig. Medens jeg tænkte paa Alt dette, saae jeg den gamle Mutter igjen at nærme sig til mit Stade; hun bar med Forsigtighed et stort Tinkruus, der var svingende fuldt, og rakte mig det med de Ord: „Du har spiist af mit Brød, min gyldne Junker! Drik nu af mit Bæger og sluk din Tørst, at dit Hjerte kan sove roligt!“

„Er det Vand?“ spurgte jeg hurtigt.

„Det er reent Vand,“ svarede hun, idet hun trak sin tandløse Mund til en Griin, „men jeg har kommet Noget i for at give det en mild Smag!“ og satte med disse Ord Bægeret for Munden og tog en Slurk deraf.

Det var mig vel drøit nok at drikke bagefter en saadan Mund; men imidlertid var min Tørst saa pinefuld, at jeg dog overvandt min Væmmelse, modtog Bægeret af hendes Haand og nippede af dets Indhold. Det var en iiskold Drik, der havde en ubetydelig Smag af Suurt og Sødt, som ikke var ubehagelig. Da jeg troede, at jeg kunne være sikker paa,

at der ikke var Brændeviin eller noget saadant Stærkt deri, saa tømte jeg Kruset til Bunden, og følte mig ved denne Lædskelse snart ligesom nyfødt. En underlig mig forhen ubekjendt kraftig Varme strømmede gjennem mine Aarer, og gjorde, at mit Hjerte bankede let og glad. Jeg gav mig til at kneise og see mig om med langt større Sikkerhed og Frihed, end før; og hvis jeg ikke havde følt mig noget stiv i Benene af den lange og hurtige Vandring samt af Dagens øvrige Besvær, var jeg vist sprunget op og havde spadseret omkring. Nu derimod lagde jeg mig tilbage med Nakken paa Sultans Hofte og kigede op til den mørke Himmel og de klare Stjerner, som tindrede mellem Bøgenes Toppe. De tvende Baal begyndte at synke og gaae ud; Een efter Anden listede Zigeunerne sig til Hvile; langt inde i Skoven hørtes af og til Lyd, som Skrig af et eller andet Dyr! Jeg følte mig saa inderlig vel tilfreds, hele Verden var mig saa viid, og jeg loe endogsaa et Par Gange, saa det klukkede i mig, uden egentlig at vide, hvoraf. Tilsidst lukkede jeg mine Øine i den Hensigt ret i Mag og uforstyrret at tænke paa, hvad jeg den Dag havde oplevet og hvor moersomt det vilde være næste Morgen at fortælle! Søvnen tog mig naturligviis strax.

5.

I Drømme forekom det mig, at der stod Een ved min Side, som med en Langsaug vilde sauge mig tvers over min Mave; og da jeg hverken kunde lide det eller vilde taale det, saa sprang jeg op — og vaagnede. Det var Sultan, som var kjed af, at jeg sov saa længe, og som nu stod og skrabede mig med den ene Forpote over Maven, for at faae mig vækket, medens han Tid efter anden udstødte et lille Bjef, der skulde udtrykke hans Utaalmodighed.

Hvor forundret blev jeg ikke ved at finde mig ganske alene i den grønne Skov. Alt hvad der var foregaaet, var mig som en Drøm, og jeg maatte i første Øieblik samle mine Tanker, for ret at forstaae, hvorledes jeg var kommet her. Solen stod allerede høit paa Himlen, og Fuglene sang af alle Kræfter. Zigeunerne vare borte; af dem var der intet andet Spor tilbage end det rundtom nedtraadte og nedliggede Græs, hist og her nogle Pjalter, samt Asken af de to store Kjøkkenbaal. De havde formodentlig meget tidligt afbrudt Teltene, samlet deres Sager og vare dragne bort uden at sige mig Farvel. Jeg havde sovet saa haardt, at jeg Intet havde fornummet til deres Opbrud; og jeg fattede desaarsag stor Mistanke til Beskaffenheden af den Lædskedrik, som den gamle Kone havde credentset mig.

Det Første, jeg tænkte paa, var Kirja og hendes Løfte at skaffe mig min Hunds Prydelse tilbage. Det lod til, at hun havde bedraget mig, og jeg reiste mig sukkende fra min grønne Seng. Da følte jeg Noget, som dinglede mig om Halsen, jeg greeb derefter: det var Halsbaandet! Hun havde dog holdt sit Løfte; hvad der var stjaalet fra mig, det havde hun igjen stjaalet til mig, og saa havde hun tilsidst i Overgivenhed og Skjelmeri gjort sig en Fornøielse af at binde Baandet om min Hals. Og glad var jeg!

Sultan fik strax sit Ordensbaand paa, og efterat vi Begge i Selskab havde toet os og stillet vor Tørst ved den omtalte Kilde i Nærheden, begave vi os rask paa Hjemveien, Begge vistnok drevne af een og samme Længsel, nemlig efter Mad!

Da jeg var kommet hjem, fik jeg naturligviis en dygtig Rivaf først af min faderlige Vert, Kjøbmanden, der hele Natten for min Skyld havde været i den dødeligste Angst; og siden af Rectoren og Adjunkterne paa Skolen, deels fordi jeg kom for silde, og deels fordi jeg ikke kunde et Ord af mine Lectier.

Hvorledes det forresten var gaaet til og havde været Zigeunerne muligt at stjæle og bortføre den store og stærke Sultan, var baade mig og alle Andre en Gaade. Den Eneste, som havde kunnet løse os denne Gaade, kunde desværre ikke tale.

Christian Winthers

Samlede Digtninger.

Niende Bind.

Fortællinger i Prosa. II.

Kjøbenhavn.
C. A. Reitzels Forlag.
1860.

Bianco Lunos Bogtrykkeri ved F. S. Muhle.

Indhold.

Fortællinger i Prosa.

II.

Naar man har gaaet i en latinsk Skole, og, som det hedder, ligget ved Universitetet i nogle Aar, erhverver man sig sædvanligviis et stort Bekjendtskab, hvis Charakteer, ifølge Maaden, hvorpaa det almindeligt stiftes, er langt mere fri, stundom endogsaa inderligere end ved nogetsomhelst andet Forhold, hvori man i en modnere Alder indtræder. Man sidder paa Bænk og gaaer paa Collegier, man leger og man sværmer, man dovner og studerer med Jævnaldrende af de forskjelligste ydre Kaar, og man føler i denne Lighedens Livsepoche Intet til nogen Stands- eller Formues-Forskjel. Alle slige Hensyn forsvinde, eller rettere, have aldrig været til, og Kredsen er ofte saa fast sluttet, at det synes, som om kun en Trolddom kunde løse den. Men lidt efter lidt glide de lette Baand af, som tilsyneladende stærkt holdt Krandsen sammen; Bladene flagre, grebne af forskjellige Skjebnens Vinde, til alle Verdens Hjørner, og kun et enkelt, halvvissent Blad — som f. Ex. nu jeg selv — er tilbage paa Pladsen og minder om

et forhenværende, broget Blomsterliv. Træffes man saa stundom efter lang Tids Forløb igjen paa Vandringen, saa betragter man ofte hinanden som ganske nyskabte Figurer, eller søger i det Mindste enten at finde eet eller andet Spor af det gode Gamle, eller at opdage det Nye, som Tid og Omstændigheder have sat istedetfor det forhen Kjendte. Og hvor tidt maa man da ikke med Jydlands Mestersanger udraabe: „Ak, hvor forandret!"

Jeg holder ikke meget af at blive indbudet til Ophold paa Herregaarde eller til deelige Landpartier. Ved en saadan Indbydelse hedder det i Almindelighed: Kom ud til os og bliv hos os, saalænge Du har Lyst; Du skal have det, som Du selv vil, fuldkommen Frihed til at komme og gaae, naar og hvor Du vil, o. s. v. Men deels sætter jeg ikke just saa overhaands stor Priis paa de Herligheder, der ved slige Leiligheder ofte bydes mig. Jeg sidder daarligt til Hest og bruger helst mine egne Been; at fiske Skaller i Solskin paa en Sø, at vade i Moser efter nogle Ænder, eller drive en heel Dag om efter en mager Hare, at blive kjørt omkring for at see Udsigter er Altsammen Noget, som jeg helst undgaaer, naar jeg kan. Deels seer det næsten altid meget kummerligt ud med den omtalte Frihed til at „komme og gaae" og navnligen til at nyde Eensomhed; som oftest maa

man underkaste sig en langt besværligere Indskrænkning end ved noget Hof. Min Angst for Alt dette, mit Stivsind og min Seighed have da, Gudskeelov! ogsaa bragt det saa vidt, at man sjelden mere spilder nogen Indbydelse paa mig.

Noget Saadant hændtes mig dog imidlertid i afvigte Sommer, idet jeg nemlig modtog et saadant Kald og Varsel fra en fordums Skolekammerat. Han er meget yngre end jeg; men i Skolen, hvor vi vare adskilte ved et Par Klasser, og senere, da han selv kom til Universitetet, sluttede han sig med en Art af Sympathie til mig; og han har endnu til Dato bevaret mig den samme Hengivenhed og Godhed. Han er et kraftigt Skud af en gammeladelig Familie. Tidligt mistede han sine Forældre, og blev af sin ædle Formynder, der med kjærlig, sjelden Iver og stor Forstand bestyrede hans Godser og øvrige Formue, sat ind i samme latinske Skole, som jeg søgte. Herfra blev han Student; men videre kom han da heller ikke ad denne Vei, thi de boglige Kunster syntes ikke at være ganske efter hans Smag, eller, som Sangerne sige om vanskelige Partier, „at ligge for ham". Han lod dem altsaa ligge for Andre, der havde mere Lyst, og selv i de første Grundlag dreev han det ikke synderligt vidt. Jeg vil til Exempel anføre hans Orthographie, i hvilken han røber en

temmelig uregelmæssig Tendens til den nyere Skrivemaades Princip at begynde Substantiver med smaa Bogstaver, hvorimod han opretter det igjen ved stundom at begynde Adjectiver med store. Ogsaa kan det hændes ham, at han skriver Vong istedetfor Vegn og Fulg istedetfor Fugl og andre lignende Afvigelser. En Forsætning uden Eftersætning hører ikke sjelden til Egenhederne ved hans Stiil. Men Alt dette og lignende Smaating hindre ham forresten ikke i at være den braveste, godmodigste Karl af Verden og den varmeste og ærligste Ven. Efter min Smag maa jeg kalde ham et smukt Mandfolk. Han er høi, kraftigt bygget, meget velskabt, bredskuldret, stærk som en Bjørn og dertil færdig i alle mulige ridderlige Øvelser. Som de fleste Kjæmper er han af Gemyt meget sindig og rolig, og der hører en stærk Dosis af Fornærmelse til at vække hans Vrede. Men skeer dette engang, da kan man rigtignok ogsaa føle sig noget ængstelig ved at være i Nærheden af ham. Hans fyldige, blonde Haar reiser sig som Børster, hans blaae Øine udslukkes og synes overtrukne med Horn, hans friske, røde Kinder blive hvide, kort, ganske som en Berserks Raseri beskrives. I et saadant Øieblik synes han ikke heller ret at skjelne Ven fra Fiende. Anfaldet varer kun kort, og Stormen lader sig ofte besværge ved et mildt Ord eller

ved en alvorligere Omstændighed, der kan fængsle hans Opmærksomhed og give hans Tanke og Følelse en anden Retning. Som Student blev han naturligviis strax optaget i sin Families aristokratiske Kredse; men jeg troer næsten, at det behagede ham mere i Studenternes jævne Lag; hos mig var han saaledes en stadig Gjæst. En Formiddag kom han til mig paa Regensen, iført en ny, grøn Kjole med hvide Knapper i, og fortalte mig at han var bleven Jagtjunker, og at han nu drog ud paa sit Gods for der i Frihed at nyde Livet og ende sine Dage, og tog ved Afskeden det Løfte af mig engang at besøge ham, naar han, som han sagde, var ret kommen i Orden. — Det er nu ti Aar siden.

Hans Brev, hvorved han indbød mig, var ligesaa venligt som langt. Han forsikkrede mig deri om sin uforandrede Hengivenhed, gjenkaldte mig i Erindringen vort lystige Samliv og gjorde Fordring paa, at jeg nu skulde indfrie hiint tidligere givne Løfte, at tilbringe nogen Tid hos ham. Med naturlig Delicatesse tillod han mig selv at stille alle Betingelser, under hvilke jeg — som han sagde — vilde forunde ham den Glæde at see mig under sit Tag. Han var ugift og havde, som jeg vidste, hverken mandlige eller qvindelige Slægtninge i sit Huus; jeg tog derfor ikke i Betænkning dennegang

at afvige fra min Vane, men modtog hans Indbydelse, lod min Søren pakke et Par Kufferter og en Natsæk, anbefalede ved Afskeden Madame Trane — min gamle Huusholderske — at lade mine Papirer i Ro, naar hun begyndte at husere med Skrubber og Støvekoste, satte mig en deilig Morgenstund i en Wienervogn og lod mig trille ud i Landet.

Forfrisket og oplivet af den rene, lune Luft og ved Synet af de smukke Egne, jeg passerede, kom jeg mod Aften til det gamle Herresæde Stiggaard, der ligger meget smukt i en af Sjællands skovrigeste Egne. Naar jeg kalder Gaarden et gammelt Herresæde, maa man vogte sig for at forestille sig en Borg med Taarne og Spiir. Den har vel tilhørt min Vens Familie i et Par Aarhundreder; men Hoved-Bygningen selv er et temmeligt stygt Arbeide fra det attende Sekel, og besidder kun den gode Egenskab at have en smuk Beliggenhed og ved et Par Generationers Bestræbelser indvendig at være særdeles beqvemt og rigt indrettet. Navnet paa Gaarden, saavelsom alle de øvrige forekommende Navne, har jeg, af visse Grunde, selv lavet.

Ved min Ankomst var Kammerjunkeren — han er nemlig avanceret — ikke hjemme; men, som man sagde mig, vilde han snart komme. En gammelagtig, meget ordknap Jomfru, som mit physiognomiske Blik

strax meget rigtigt lod mig erkjende for Huusbestyrerinden, befalede en Tjener at anvise mig et for mig indrettet Værelse i øverste Stokværk, hvor den yndigste Udsigt smilede mig imøde gjennem de aabenstaaende Altandøre. Jeg udkrammede imidlertid selv mine Sager, thi Søren havde jeg ladet blive i Byen, og efterat have gjort et forfriskende Toilet, trak jeg en lille Sopha hen foran Vinduet, tændte en Cigar og lagde mig til at nyde det smukke afvexlende Landskab, hvorpaa Aftensolen just kastede sine Afskedsstraaler. Jeg havde næppe nydt denne behagelige Ro og stille Hvile en halv Time, før jeg hørte Støvletrampen og Sporeklirren paa Trappen; det bankede paa Døren, og ind traadte Kammerjunkeren i egen vældige Person. En mere velgjørende Modtagelse end den, jeg fik, kunde jeg — saa sær jeg end er — ikke ønske mig. Alt tydede paa, at vi To vare fuldkommen enige angaaende Vertens og Gjæstens Pligter og Rettigheder, og at vi Begge navnligen Intet skyede mere, end at genere hinanden.

Der var forløbet to Dage siden min Ankomst. Jeg havde benyttet dem til i al Magelighed at undersøge Stedets Omegn og snuse efter, hvad der muligen kunde interessere mig. Kammerjunkerens Bord var fortræffeligt, og Kjøkken og Kjelder stode i den ønskeligste Harmonie. Det Selskab, jeg traf der, var

mig ogsaa ret vel tilpas; det bestod, foruden den omtalte, tause Jomfru, der gjorde Honneurs, sædvanligen af Forvalteren, stundom en Læge, en Landmaaler, der arbeidede for Godset, og af og til et Par meget flinke Skovridere. Opvartningen besørgede en ung, smuk Jæger og en gammel, hvidhaaret Kammertjener, som min Ven havde arvet efter sin Fader. Selv var han en opmærksom og behagelig Vert, og Tonen holdt sig stedse i en jævn Gemytlighed. Om Formiddagen skjøttede Enhver sig selv, og man samledes først Klokken fire til Middagsbordet.

Et udsøgt, stort, men gammelt Bibliothek, — et Arvegods, der ikke betydeligt forøgedes; — en Mængde Billeder, især Jagtstykker, samt Portraiter af Hunde, Heste og Eiernes Slægt, en heel Deel prægtigt gammelt Bohave og endelig et Kabinet, opfyldt med en Samling af alle Slags Snurrepiberier, lovede mig en ypperlig Tidsfordriv, hvis Veiret skulde holde mig inden Døre. Min største Lyst, at vandre alene om i Skov og Mark, kunde jeg i fuldt Maal faae styret, og den yndige Egn lokkede mig derfor til hver Tid paa Dagen snart ad den ene, snart ad den anden Kant.

Paa een af disse eensomme Vandringer en smuk, klar Formiddag, fulgte jeg en smal, skyggefuld Skovsti, der førte mig over en Mose, gjennem hvil-

ken en lille Bæk rislede ind under Ellestubbene; længere hen blev Grunden fastere, det varede ikke længe, saa mærkede jeg, at jeg steeg opad. Dog bemærkede jeg snart, at det ikke var en Række af Bakker, men kun en eneſtaaende, med Træer bevoxet Høi, der netop laae ved Udkanten af Skoven. Da jeg kom derop, fandt jeg en Art af Belvedere, en planeret Plet, hvorpaa der stod en Bænk, et af disse høist ubeqvemme Meubler, bestaaende af eet Bræt paa to Pæle, som den landlige Sentimentalitet er saa ødsel med paa yndede Hvilesteder. Man havde forresten herfra den lifligste Udsigt over rige, indhegnede Marker, hvor de forskjellige Sædarter stode i fuld Drift og duftede i den stærke Solvarme; ikke langt derfra laae en Landsby med Kirke, i hvis Nærhed Præstegaarden kun lidet adskilte sig fra de omliggende Bøndergaarde. Paa Bænken sad min Vert — Arthur vil jeg kalde ham, — med Armene overkors og, som det lod, hensjunken i dybe Tanker. Ved mit Komme foer han op som af en Drøm, og en Undseelse eller Forlegenhed, syntes mig, fløi over hans smukke, solbrændte Ansigt; dog det blev øieblikkeligt igjen afløst af det sædvanlige joviale, godmodige Smiil, der var ham egent. Jeg satte mig hos ham, og, medens jeg lod mit Blik vandre rundt gjennem det stille Landskab, stjal jeg mig tillige til at bemærke, at

Arthurs Øie især dvælede ved Præstegaarden og dens hvidmalede Haugelaage.

„Jeg vil dog sige Dig Noget," udbrød han med Eet efter nogle Øieblikkes Taushed, „skjøndt det kunde synes underligt og unyttigt at tale til en Pebersvend, som Dig, om slige Ting. Men jeg kan" — saa bandte han, — „ikke lade det være!"

Ligesom overrasket og forundret over denne Indledning, vendte jeg mig hurtigt mod ham; han var blevet ganske rød i Hovedet.

„Hvad Du vil betroe mig, og af hvad Art det er," sagde jeg smilende, „har Du jo allerede ved dine Ord forraadt."

„Ja, det gjorde jeg netop med Villie," svarede han leende, „thi jeg vil altid hellere springe end krybe i det! Du kan altsaa vel begribe, at jeg er forelsket; men at det er første Gang i mit Liv, at Sligt er passeret mig, det troer Du maaskee ikke? Og dog forholder det sig ganske saaledes. Du kan nu troe mig eller ikke troe mig, som Du finder for godt, men vist og sandt er det dog, at jeg hidtil hele mit Liv har været saa uberørt baade af den ene og af den anden Slags Kjærlighed, som et nyfødt Barn. Jeg har aldrig speculeret over min Characteer, mit Gemyt, mit Temperament, eller hvad det nu skal kaldes; men jeg maa vel sagtens af Naturen være skabt saa-

dan, at jeg saalænge har kunnet gaae fri for Ulykker saavel i den ene som i den anden Henseende."

„Du vil dog vel aldrig bilde mig ind," sagde jeg med Snedighed, „at Du aldrig — —"

„Jo, det veed Gud, jeg vil," afbrød han mig med den rene Bevidstheds Varme, „og det er just Noget, hvoraf jeg paa en vis Maade føler mig stolt, og som under nærværende Omstændigheder giver mig Mod; thi Mod hører der til, det vil Du vist selv indrømme mig, naar Du seer hende!"

Jeg saae med en Art af Respect paa dette store uerfarne Barn, men kunde paa den anden Side ikke bare mig for at smile lidt over den Grundvold, hvorpaa han i en saadan Anledning byggede sin Stolthed og sit Mod.

„Naa da!" vedblev jeg, „ud med Sproget! Hvem er denne formidable Dame, der har undertvunget min Herkules? og hvad er der forresten i Veien?"

„Ak, der er forresten, troer jeg, intet Andet i Veien," svarede han, „end min egen taabelige Undseelse og Ubehjælpsomhed! Seer Du, jeg behøver dog, imellem os sagt, slet ikke at tage i Betænkning selv at sige, at jeg ikke kan regnes blandt de styggeste Mandfolk; min Formues Tilstand er saa god, man kan ønske sig; Intet hæfter paa Godset, som, jeg veed, er holdt i forsvarlig Stand og Aar for Aar for-

bedres; hvad min egentlige Person anbelanger, saa forekommer jeg mig selv som en ganske skikkelig Fyr; i det Mindste har jeg aldrig nogensinde havt det ringeste Brøvl med Nogen af de mange forskjellige Mennesker, høie og lave, jeg ifølge min Stilling staaer i Forbindelse med; mine Bønder — om jeg i vore Tider tør sige mine — ere mig med Liv og Sjæl hengivne, og Alt, hvad jeg i min Kreds foretager mig, lykkes og trives vel! Naa, mit ældgamle Adelskab tør jeg vel slet ikke kaste med i Vægtskaalen, — lad gaae! Men uagtet man nu skulde mene, at jeg paa Alt dette maatte kunne have fast Fod og ikke behøvede at være forknyt — — jo, guten Morgen! Jeg staaer for hende som en Skolepog, der ikke kan sin Tabel!"

„Hvem er da denne Dame?" spurgte jeg atter.

„Der boer hun, histovre!" sagde han med et Suk, som klædte ham underligt.

„Hos Præsten?" vedblev jeg, „er det Præstens Datter?"

„Ja, det er Præstens Datter! Det er et rigtig deiligt Pigebarn, maa Du troe; og Dannelse har hun og fiin Levemaade; hun har faaet en ypperlig Opdragelse! Hendes Morbroder er denne herrens Kammerherre Paahjelm i Kjøbenhavn, og i hans Huus har hun været i et Par Aar. Hun spiller

Claveer og synger og klæder sig som en Dronning; jo, det er en complet Dame! Har Du Lyst og Tid, saa kan Du strax komme til at gjøre hendes Bekjendtskab. Jeg har netop Ærinde baade i en Teglovn, som ligger paa hiin Side Landsbyen, og hos Præsten; — jeg er jo Medlem af Sogneraadet!" lagde han til med en vis Ironie.

„Ja, hvis Besøget ikke skal vare altfor længe," sagde jeg og reiste mig, „saa har jeg jo ikke noget imod at tage dit Hjertets Udvalgte i Øiesyn. Thi hvis din fortrolige Meddelelse har til Hensigt at benytte min mangeaarige Erfaring" — her smilede vi Begge lidt malicieux — „og vil Du bruge mit Raad i denne Anledning, saa seer jeg mig jo, som en klog Minister eller General, nødsaget til at maatte lære Omgivelserne at kjende og undersøge Terrainet!"

Vi begave os paa Veien og vandrede først langs Skovens høie Hegn, stege over en Stente ind paa Marken, hvor da Solen slog sine hede Arme om os, og toge derpaa Veien ad en Sti gjennem en frodig Bygmark, til vi naaede Kirkeveien, der førte os lige til Præstegaardens Port. Næppe vare vi traadte ind i Gaardsrummet, saa gjøs det i mig; thi ud af Forstuedøren, ved Siden af hvilken den gjæstfrie Bognetrappe hængte, styrtede et halvt Dusin Drenge af forskjellig Alder og Størrelse, men alle med eet og samme

Physiognomie, der tydeligt sagde: „Vi ere alle Brødre, een Mands Sønner!“ Med nerverystende Skrig og Støi hilste de paa min Ledsager, der syntes at være deres gode Ven og Kammerat, og efterat have gjort en utallig Mængde forvirrede Spørgsmaal og gloet lidt paa mig, spredtes de for alle Vinde. Paa min Vens Raab: om Familien var hjemme? svarede den længste Bengel henne fra Hundehuset, hvor han conversérede Porthunden, „at Fader var i Marken, Moder i Melkestuen, og Lotte i Haven!“ og dermed fløi ogsaa han afsted. Jeg slog et stort Kors efter ham.

Gjennem Forstue, Dagligstue og Haugestue, som vi fandt tomme, gik Veien til den venlige Hauge. Inde bag Døren, der stod aaben, standsede vi et Øieblik. Udenfor, tæt ved Trappen, under to store Kastanietræer sad en ung Pige; hun syntes mig ikke at kunne være ældre end sytten til atten Aar. Over det vidunderligt rige, kastaniebrune Haar laae et lille trekantet, broget Silketørklæde, der løseligt var bundet ned om de friske Kinder. Hendes Dragt var kun en saakaldet hjemmegjort, blaa og hvidstribet Kjole; men den sad saa naturligt og fiirligt let om den ranke, bøielige Skabning, og var saa peen i al sin Simpelhed! Paa Fødderne, kunde jeg see, bar hun et Par slemme Trætøfler; men da hun just havde taget Foden

ud af den ene af disse, bemærkede jeg, at samme Fod var nydelig lille og velformet. Paa Bordet foran hende sad en lille Pige, saa omtrent to Aar gammel, og ved Siden stod en stor Tallerken Øllebrød, hvoraf hun madede Barnet som en lille Fugleunge. Barnet selv var uhyre qvikt og livligt; hun daskede i Bordet med et bredt Kastanieblad, som hun havde i Haanden, og raabte mellem hver Skeefuld: „Mere!“ — Det var et smukt lille Billed.

„Er det Hende?“ spurgte jeg med sagte Stemme min Ledsager.

„Ih, Gud bevares!“ hviskede han igjen, „det er jo et Barn!“

Jeg tilbageholdt altsaa den oprigtige Roes, jeg vilde have ydet hans gode Smag, — thi Barnet var i høieste Grad yndigt, — og traadte med ham ned ad Steentrappen. Da vi nærmede os Bordet, hvorved hun sad, reiste hun sig og bød med munter Venlighed Kammerjunkeren sin Haand og neiede for mig. Ogsaa den lille Pige paa Bordet rakte sin Haand ud og hilsede, idet hun fortsatte sit: „Mere! mere!“

„God Morgen, lille Martha! hvordan lever Du?“ sagde Arthur, temmelig djervt rystende Jomfruens fine Haand. „Maa jeg præsentere Dem min Ven, Hr. Candidatus Theologiæ Hansen, som gjør mig den Fornøielse at besøge mig i denne Tid!“

Den unge Pige gjorde en let Bøining med Hovedet og hilsede igjen med et Smiil, hvilket jeg — Gud forlade hende det! — snarest troer, gjældte Candidatens høie Alder.

„Er Jomfrue Charlotte ikke hjemme?“ vedblev han i samme Aandedræt, men med en vis urolig Iver, idet Blodet foer ham til Hovedet.

„Jo hun er,“ svarede Martha med en prægtig, klangfuld Stemme, „hun er her i Haugen; jeg saae hende for lidt siden med en Bog i Haanden gaae ned ad Lysthuset til. Der sidder hun vist nu, og læser.“ Efter disse Ord gav hun sig atter i Færd med sin lille Søster, der utaalmodigt havde ventet paa en ny Skeefuld. Vi toge altsaa Veien dybere ned i Haugen.

Neppe vare vi traadte ind i en temmelig lang Gang, med store Hasselhække paa begge Sider, før vi fik Øie paa den omtalte Dame, der altsaa maatte være Gjenstanden for Arthurs Sukke og min Critik. Medens vi langsomt vandrede hende imøde, benyttede jeg derfor Leiligheden til for det Første ret at examinere hendes Ydre. Hun var meget høi og temmeligt stærkt bygget, og skreed frem med afmaalte, gravitetiske Fjed, idet hun holdt sig saa stiv som en Pind. Den hvide Morgenkjole sad saa accurat paa hende, som om hun var taget lige ud af en Modeboutik, og un-

der den meget bredskyggede og flade Sommerhat dinglede der paa hver Side af det regelmæssige, men massive og stærktfarvede Ansigt to uhyre tykke og lange Duske af glindsende sorte Lokker. I Hænderne, der vare vel forvarede i Randers-Handsker, bar hunen tyk Bog og en Parasol.

Da hun kom os nær, gav hun lidt efter lidt sin Figur noget mere Bevægelse, idet hun, som Franskmanden vilde kalde det, dandinait sur les hanches, hvorhos hun lod et stærkt Smiil brede sig over hele Ansigtet, og fik man da Lov til at beundre to lange Rækker af hvide, men store Tænder, hvorimod Øinene næsten ganske trak sig tilbage. I hendes hele Holdning var noget Determineret og Selvbevidst, der strax bragte mig til at tænke paa en Kam til et Haar.

Efter de sædvanlige Forestillings- og Modtagelses-Repliker, fortsatte vi Vandringen i Haugen, hvorhos Arthur altimellem forfulgte mig med spørgende Blikke, for at see, hvad Virkning denne „Fremtoning“ gjorde paa mig.

„Hvad er det dog for en stor Bog,“ begyndte min Ven, „som De har forsynet Dem med saa tidligt?“

„Ak,“ svarede Jomfruen i en let Tone, „det er saamæn denne store Bog, som O. har udgivet for nylig, og som, efter hvad man fortæller mig, skal

indeholde hans politiske Testamente. Peter har laant mig den; han har forsynet den med en heel Deel Anmærkninger og Henviisninger, saa jeg ret glæder mig til Læsningen, der baade vil være mig belærende og morsom."

Jeg saae med gysselig megen Respect paa hende.

„Peter!" udbrød Arthur, ligesom ubehageligt overrasket, og blev atter rød i Kammen, „er han her?"

„Ja, han kom i Aftes hjem til sine Forældre," svarede Charlotte med sit meest storsmilende Ansigt, „og saa gjorde han strax et Løb herop til os"

„Naa, saa blev De vel rigtig tilgavns glad, Charlotte?" spurgte Arthur igjen med en temmelig usikker Stemme.

„Vi bleve alle glade og tillige behageligt overraskede. Han er nu blevet Candidat, har faaet bedste Characteer, og dette langt hurtigere, end vi havde ventet, det vilde skee."

Jeg iagttog hemmeligt Arthurs Ansigt. Det var blevet meget langt; Peter maatte altsaa være en Medbeiler, formodede jeg.

Jeg tillod mig at spørge, hvem det unge Menneske var, som de omtalte.

„Det er min Fætter," svarede Jomfruen; „hans Fader, min Farbroder, boer paa hiin Side af Sko-

ven, en lille Fjerdingvei herfra. Han er Jurist," vedblev hun med Foredrag „og agter nu at uddanne sig for den virksommere og mere umiddelbare Deeltagélse i Statens Styrelse som nu er aabnet et større Antal af Statsborgere, end det var Tilfældet under den forrige Regjering. Jeg troer vist, vi ville faae megen Glæde af ham; mener De ikke ogsaa det, Hr. Kammerjunker?" lagde hun til med lidt Malice.

„Jeg veed — ja, det — jo, det tænker jeg ogsaa nok!" sagde Arthur meget hurtigt og med synlig Anstrængelse

„Ja vist," vedblev Jomfruen, „han er et meget lovende ungt Menneske; han er en varm Patriot, allerede forsynet med en Skat af brugelige Kundskaber, der hente deres Livskraft fra høi Begeistring og streng, republikansk Alvor. Saadanne Folk er det just, vi trænge til, naar de nu virkende Kræfter engang slappes og ældes! De skulde kun vide f. Ex., hvor han er veltalende. Da jeg opholdt mig i Kjøbenhavn hos min Morbroder, Kammerherre Paahjelm, saaes vi næsten daglig. Han havde gjort mig til sine Tankers og Planers Fortrolige, og meddeelte mig, hvad han i sin Iver og Begeistring havde skrevet eller talt saa om dette, saa om hiint af de interessanteste, offentlige Anliggender. Efter min ringe Indsigt i det „Fornødne" og efter mit Kjendskab til ham, troer jeg at

turde forudsige, at vi i ham kunne vente en kraftig Forkjæmper for Folket og dets Rettigheder! De skal engang faae hans Afhandling: „det Timelige og det Evige," som under Mærket ba stod for et halvt Aar siden i —posten, til Gjennemlæsning. Det er noget ganske Fuldendt!"

„Parla come un libro stampato!" tænkte jeg med Leporello, og morede mig uendeligt ved at høre dette store, pyntede Pigebarn med grandiøs Alvor og Vigtighed fremføre denne Tale, og at bemærke den nedslaaende Virkning, den havde paa min Vens hele Væsen. Det var altfor tydeligt at see, hvormeget det var ham i Veien, at hun roeste denne Fætter Peter; og det var ifølge hans Natur og Uddannelse temmeligt begribeligt, at han kun lidet forstod sig paa eller stemmede med de forresten agtværdige Grundsætninger, som hun syntes at være besjælet og ledet af. Han vidste næppe, paa hvilket Been han skulde staae, reev snart eet, snart et andet Blad af Buskene, tyggede derpaa, spyttede det ud igjen, rømmede sig, og var reent fra det.

Jeg forbarmede mig over ham, og bestræbte mig for at føre Damen ind i en politisk Samtale, hvorhos jeg efter fattig Evne søgte at betjene mig af det Jargon, som er de politiske Dilettanter saa mundret; og det gik bedre, end jeg havde ventet. Da nu Ar-

thur kjendte min ringe Kundskab i og Interesse for Detaillen af alle slige Forhandlinger, saa anede han strax min menneskekjærlige Hensigt, og blev igjen rolig og sat. Jomfru Charlotte derimod, som i Begyndelsen havde seet op og ned ad den gamle, theologiske Candidát med en lidt mindre end høflig Mine, kjørte nu sit sværeste Artillerie op og lod sin hele Veltalenheds og Kundskabs Væld fare ud over mig, saa at jeg knap kunde holde mig nogenlunde mod Strømmen. Med Eet afbrød hun sig selv.

„Dog — det er i Grunden Uret,“ sagde hun med en ret blød Accent, idet hun venligt betragtede Arthur, „at tale om Alt dette i Kammerjunkerens Nærværelse, og jeg bebreider mig det ogsaa selv ofte, naar jeg griber mig deri. Ikke sandt, jeg tør jo nok vide, at det ikke ganske er efter Deres Hoved? Dog jeg har endnu det Haab at kunne omvende Dem, — ganske lempeligt, — De skal kun see med Tiden!“

Arthur tog Mod til sig og svarede: „Skulde Nogen kunne omvende mig i enhver Henseende, saa maatte det vel være Dem, Jomfru Charlotte. Dog — skulde der ingen Omvendelse skee, — saa haaber jeg, vi ville være lige gode Venner for det!“

„Der har De min Haand derpaa!“ sagde Charlotte og smilede tilgavns, „vi blive i det Mindste ikke Fiender.“

Hun rakte ham sin behandskede Haand, hvilken han meget ærbødigt næppe berørte med Fingerspidserne, hvorved han atter blev saa rød som en Pæonie, men saae meget lykkelig ud og tilkastede mig betydningsfulde Blikke. Jeg ynkedes i mit Hjerte over ham og tog i mit stille Sind den faste Beslutning at gjøre Alt, hvad der stod i min Magt, for om muligt at bringe ham paa andre Tanker. Jeg vilde saa lempeligt, som jeg kunde, bekjæmpe det Herredømme eller den Fortryllese, som denne Daarlighed øvede over ham; thi jeg har aldrig anseet det for en saa stor Synd, at hindre eller i det Mindste forhale en saadan Forbindelse, der gjælder hele Livet, som at ville fremskynde eller begunstige den. — Jeg anede endnu ikke dengang, hvilken mægtig Allieret jeg i Arthurs eget Hjerte havde til dette mit dristige Foretagende.

I Haugestuen, hvor Frokostbordet var dækket, samledes vi med den øvrige Familie. Faderen, en lille, mager Mand med et sarcastisk, kløgtigt Ansigt og med Snuusdaasen groet i den venstre Haand, og Moderen, en gevaltig, junonisk Skikkelse, der bar sig lidt fornemt og lod til i sine yngre Dage at have seet ud som den ældste Datter, kun noget smukkere, modtoge os hver paa sin Viis meget venligt; og ved Bordet, hvor Moderen præsiderede, og Jomfru Charlotte sad paa Stads, som om hun ikke var hjemme,

opvartede den lille Martha med saamegen Ro og Ynde, at jeg ikke kunde vende Øinene fra hende; hvilket hun dog slet ikke lod til at bemærke. I hendes Paaklædning var der ikke skeet anden Forandring, end at det brogede Tørklæde paa Hovedet var forsvundet, og Fødderne nu sadde i et Par smaa sorte Skoe. Hendes Figur var saa fuldendt smuk, hendes Teint saa blændende, hendes Gang saa elastisk, hendes Holdning saa gracieus, og hendes Alvor og Stilhed saa Forventning vækkende, at man, naar hun stundom lod sine store, mørkeblaae Øine glide rundt over Selskabet, strax maatte tænke: Nu kommer der dog Noget, som maa kunne varme et Hjerte! Men der kom Intet. Madamen og den ældste Datter kappedes om at have Ordet; Præsten kastede af og til ind i deres Ordtaage et eller andet pudsigt, bidende Indfald, liig en Lyskugle; den vilde Hær af Drenge stormede omkring Bordet, ud og ind og sloge med Døren. Gjennem Alt dette vandrede Martha med yndig Rolighed; hun stoppede i Ordets første Betydning Munden paa Drengene, som strax efter forsvandt, og hentede dernæst den lille Lise, med hvem hun beskjæftigede sig, uden, som det syntes, at lægge videre Mærke til det øvrige Selskabs Færd eller Samtale. Jeg havde havt største Lyst til at faae hende til at bryde sin Taushed; men deels behagede hun mig saa meget under den stille

Beskuelse, deels frygtede jeg for maaskee at blive skuffet og ikke finde, hvad jeg ventede.

Da aabnedes Døren, og ind traadte et ungt Menneske, som af Familien, undtagen Præsten og Martha, blev modtaget med megen Acclamation. Jeg kastede Øiet paa Arthur og saae strax af hans Ansigts skyfulde Udtryk, at det maatte være den talentfulde Politiker, den patriotiske Fætter Peter. Madamens og Charlottes Øine straalede ham imøde. Selv saae han mut og mopset ud; men Andet var der heller ikke at finde i det udtryksløse Physiognomie. Det var en lille Knort af en Karl, mager, kantet og høiskuldret, iført en mørk, ubørstet Paletot. Haaret, som var glat og langvoxet, men uredet, strøg han altimellem bag Ørerne med sine temmelig lidt pene Fingre, der ogsaa af og til med Interesse beskjæftigede sig med et Par lange, lyse Haar, som groede tyndt hist og her paa Hagen og skulde betyde et Skjæg, og som gave hans blege Ansigt et mere uvadsket Udseende. Med plump Raskhed og keitet Nonchalance, der sagtens dog skulde dække en vis Forlegenhed, kastede han sig paa en Stol og strakte Benene langt ud fra sig. De Fremmede hilsede han ikke; men Martha vilde han tage under Hagen, idet han spurgte: „Hvor staaer til, lille Martha?“ Men da den unge Pige afværgede denne Berørelse ved en sagte, men meget deter-

mineret Haandbevægelse og et alvorligt Blik, som Candidaten besvarede med et dumt Griin, saa gav han sig til at hviske med Charlotte, hos hvem han havde taget Plads.

Jeg har en meget god Hørelse og besidder den Færdighed paa een Gang at kunne have min Opmærksomhed vaagen paa flere Steder. Det faldt mig derfor ikke vanskeligt, medens jeg talede med Præsten om blandede Ægteskaber, at bemærke, hvorom de to Forbundnes Samtale dreiede sig; og da vi Alle reiste os for at skilles ad, hørte jeg tydeligt, at Charlotte hurtigt hviskede til Fætteren: „I Aften Klokken syv ved den gamle Eeg!"

Vi toge Afsked. Det var en stegende Hede; og derfor, da Arthur udenfor Præstegaarden vilde overtale mig til at gaae en lang Omvei med ham for at besee et smukt beliggende Teglværk og en Vandmølle, afslog jeg dette og foretrak alene at gaae hjem igjennem Skoven. Da jeg var kommet ind under de kjølige Bøge paa den bugtede Sti, var det min Agt at søge Veien til „den gamle Eeg". Et Held eller maaskee snarere et Instinct ledede mig paa en lille Sidevei, der syntes hemmeligt at skyde sig ind i Krattet, og efter en kort Vandring naaede jeg da ogsaa mit Maal. Det var en lille, grøn Plet, omgivet af Underskov og høie Træer. Ved den ene Kant stod Egen,

kroget, huul og spaltet, men med en prægtig, frodig Krone, som bredte sin Skjærm ud over en lille, lav Græsbænk. Et saadant gammelt, ærværdigt Træ vækker altid min Interesse, og jeg undersøgte derfor ogsaa paa alle Kanter dette Exemplar med samme Iver og Nøiagtighed, som nogen Antiqvar en mærkelig Klosterruin. Da jeg ved at bøie nogle Buske tilside var kommet hagved den store Stamme, opdagede jeg, at den var ganske huul, og at man fra Bagsiden kunde træde ind i Huulheden, der mageligt havde kunnet rumme fem, sex Personer. I den Side, som vendte ud mod den grønne Plads, havde Tidens Haand anbragt et Par Revner og Huller, der aabnede et frit Udkig. Intet kunde være beqvemmere indrettet. Meget veltilfreds med min Opdagelse gik jeg hjemad. Da jeg kom tilbage til det Punkt, hvor den omtalte hemmelige Skovsti stødte til den større, jeg først havde forladt for at finde Egen, mødte jeg Martha.. Hun gik langsomt under de skyggefulde Træer og førte ved den ene Haand den lille Lise, og i den anden bar hun en opspændt Parasol, der skjødesløst laae paa hendes Skulder, medens Solens Glimt gjennem Tykningen af og til forhøiede hendes deilige Haars Glands, der ikke skjultes af nogen Hat eller anden Bedækning. Hun underholdt sig venligt med den lille Pige, der reev Blomster af langs Veien, rakte hende dem og spurgte om, hvad de hed.

„Er De ogsaa kommet paa denne Vei?“ sagde jeg; „det glæder mig at møde Dem, jeg fik ikke talt et eneste Ord med Dem derhjemme!“

„De er vist ikke af de Snaksomme,“ sagde Martha med et Smiil, der klædte hendes ellers alvorlige Ansigt meget godt, „det er jeg ikke heller, saa det er meget let forklarligt. Desuden maa jeg tilstaae, at der hjemme ved Frokosten sjelden er Ro til en ordentlig, jævn Passiar. Jeg holder mig da næsten altid til denne her.“ Hun pegede paa Barnet. „Jeg husker desuden nok, hvad De selv sagde ved Bordet!“

„Hvad jeg sagde!“ raabte jeg, forundret over, at hun havde lagt Fold til nogle af mine Yttringer. „Hvad var da det?“

„De sagde, at det kun var rigtig moersomt at conversere, naar det var To, som vare enige, eller Tre, som ikke vare det!“

„Aa ja, det var nu saadan et Slags Paradox, som jeg i det Øieblik just vilde hjælpe mig ved,“ udbrød jeg leende. „Men fandt De ellers, at der var nogen Sandhed deri? har De allerede erfaret noget Lignende?“

„Om De lægger nogen særegen Betydning deri,“ vedblev hun, „det veed jeg jo ikke; men det forekommer mig ganske naturligt, naar jeg forklarer det paa min Maade. Lise og jeg f. Ex. ere nu altid

enige, og derfor gaaer det saa godt med os To; og naar vi nu komme lidt længer ind gjennem Skoven, saa finde vi en Tredie, med hvem jeg i det Mindste ikke altid er saa enig!"

„Hvem er da det, om jeg tør spørge?" udbrød jeg lidt nysgjerrig.

„Det er saamæn en Kone, der har været gift med en forhenværende Jæger og Skovfoged her paa Godset, da den gamle Kammerherre endnu levede. Den gamle Karen er just moersom at tale med! Hun har seet saa meget og oplevet saa mange Ting i sine yngre Dage; ja hun er endogsaa bereist: thi da hun var Amme og Barnepige for Kammerjunkeren, saa maatte hun følge Herskabet overalt, endog paa en Udenlandsreise. Alt hvad hun saaledes har erfaret, kan hun da fortælle mig om. Hun bliver aldrig udtømt, og jeg bliver aldrig træt af at høre; og saa ere vi jo meget enige!"

„Men hvori ere de da uenige?"

„Ja, det kan jeg ikke saa rigtig sige Dem!" svarede Martha, idet hun rystede paa Hovedet og blev ganske rosenrød, „— dog jo, hun forkjæler mig stundom den Lille her, og det er nu min Øiesteen, som Ingen maa opdrage paa, uden jeg selv."

„Den gamle Kone, som De omtaler, fortæller vist, kan jeg tænke mig, meget naivt om de frem-

mede Lande og andre Ting, hun har seet?" spurgte jeg.

„Ja, deri har De ganske Ret! Det er just det rette Ord! Alt, hvad hun ude og hjemme har seet og oplevet, fremstiller hun med en saadan Sandhed og Naturlighed, at det bliver En langt mere anskueligt og levende, end naar man læser noget Lignende i de lærde Reisebeskrivelser. De skulde kun høre hendes Beskrivelse og Skildringer af det gammeldags, fornemme Liv her paa Stiggaard og i Kjøbenhavn; det er mig nu, som om jeg selv havde levet med og havde kjendt Kammerherren og Fruen; og især den lille Arthur — saaledes kalder hun ham stundom endnu, — kan hun aldrig blive kjed af at omtale."

„Og De aldrig træt eller mæt af at høre derpaa?" spurgte jeg atter, og atter foer en Strøm af Rosenfarve over hendes straalende Ansigt.

„Hun veed," sagde Martha, „at fortælle saa mange hjertensgode og smukke Træk fra hans Barndom og Ungdom, og — som hun siger, og som vi Alle veed, — han fornægter ikke sin ædle Natur nu, da han er Mand. Det er f. Ex. en sand Glæde at see, med hvilken Kjærlighed og Taknemlighed han altid behandler sin gamle Amme!"

„Seer De det undertiden?" vedblev jeg.

„Aa ja, sommetider seer jeg ham, naar han kom-

mer og besøger den gamle Karen; og det gjør han meget flittigt. Det seer næsten ud, som naar en Søn besøger sin Moder! I enhver Henseende har han sørget saa net og godt for hende, — og — ja, her", afbrød Martha sig selv, da vi stode ved en Stente, som førte ud af Skoven, „her skal De over, kan jeg tænke; jeg skal ned ad denne Sti. Farvel!"

Jeg blev staaende og saae efter hende og Barnet, der vendte sig et Par Gange og nikkede til mig, indtil de forsvandt mellem Buskene. Det var først min Agt at følge med dem til den gamle Karen; men jeg veed ikke ret selv, var det en instinctmæssig Delicatesse, var det en Anelse om, at jeg maaskee ved min Nærværelse vilde forstyrre en uskyldig Glæde, — nok er det, jeg steeg taalmodigt over Stenten, naaede Haugen og sad snart omklædt og i Ro ved mit Skrivebord.

At Arthur ikke havde Lyst eller Tilbøielighed til at søge sig en Hustru hverken i den fornemme Verden eller blandt Penge-Aristokratiet, var mig vel forklarligt af hans hele Natur og Stilling. Han var saa jævn og passede saa lidt ind i de strengere selskabelige Former; og hans egen Formue, der var sikker og betydelig, tilfredsstillede alle hans Fordringer til Livets Nydelse. Men — at han med sin sunde Sands og naturlige Følelse kunde være kommet paa

en saadan Afvei, hvorpaa jeg saae ham vandre, det forundrede mig, skjøndt jeg jo ofte i Livet havde seet, hvorlunde de meest klarøiede og kloge Mænd havde kunnet tage Glimmer for Guld. Hans Huusholdning som Ungkarl, saa behagelig den end kunde være for en Pebersvend, som mig, kunde dog i Længden ikke tilfredsstille ham. At hverken hans indre eller ydre Liv kunde blive til et harmonisk Hele, medmindre han kunde dele Alt med en Anden, det indsaae jeg jo nok. Men det skar mig i Hjertet, naar jeg tænkte mig hans kraftige, sunde Natur forkuet og smittet af Unatur, hans inderlige Elskværdighed misbrugt og upaaskjønnet. At Charlotte ikke elskede ham, var mig, i det Mindste efter mit Begreb om slige Ting, temmeligt klart; den Overlegenhed og Nedladenhed, hvormed hun behandlede ham, syntes mig at røbe et koldt Hjerte. Hvis hun altsaa havde til Hensigt at fængsle ham for at modtage hans Haand, saa maatte jeg snarere tilskrive denne Hensigt Forfængeligheden, Lysten til en glimrende og betydningsfuld Stilling. Og der vilde hun herske og ødelægge. Thi, man sige, hvad man vil: der er dog ingen værre Despoter til, end de uægte Liberale, navnligen paa Spindesiden; og det kunde nok ligne en saadan Dame, der i Ord og Fagter bekjendte sig til yderste Venstre, i Livet at ville forskaffe sig en Plads paa Pairs-Bænken. Mig var

det tydeligt nok at see, at Præstens ældste Datter troede, det her vilde være hende en let Sag.

Midt under disse Betragtninger blev jeg kaldt til Bords. Arthur saae noget tankefuld ud og betragtede mig med Øine, som røbede hans store Lyst til at spørge; men de andre Herrers Nærværelse hindrede ham deri. Da disse endelig havde fjernet sig, og vi sad ved Kaffen i Haugen under en Veranda, bestormede han mig med sine utaalmodige Spørgsmaal om, „hvad jeg syntes?“

Saa godt det lod sig gjøre, undveeg jeg alle bestemte Svar. Jeg gjorde ham opmærksom paa, at man ved et saa flygtigt Bekjendtskab jo ikke var i Stand til at danne sig nogen bestemt Forestilling om et Menneskes Værd, og altsaa ikke heller fælde nogen retfærdig Dom; at jeg i det Hele taget var meget vanskelig og sær i min Smag, og at der om Smagssager ikke kunde disputeres o. s. v.

„Naar jeg har seet denne Dame endnu et Par Gange og i Ro og Mag talt lidt med hende, skal jeg med Fornøielse fælde min Dom saa ærligt og oprigtigt, som om det var mit eget Anliggende. Mere kan Du da ikke forlange? Endnu maa Du virkelig have mig undskyldt!“

Noget skuffet i sine Forventninger saae Arthur

med rynket Pande ned for sig. For at give hans Tanker en anden Retning, vedblev jeg:

„Men fortæl mig dog, hvor Du har drevet om den hele Formiddag?“

„Jeg driver ikke, min Bedste!“ svarede han lidt tvær, „men jeg er driftig. Har jeg maaskee ikke været ved Teglværket og sat dem der i Gang? har jeg ikke med mine egne Øine nu seet, at det gaaer for langsomt med Arbeidet i Vandmøllen? og fik de ikke Snuus? har jeg ikke talt med min Skovrider, Præstens Broder, og givet ham Ordre?“

„Og har Du ikke ogsaa besøgt den gamle Karen?“ vedblev jeg i samme Tone.

„Hvoraf veed Du det? hvad veed Du om gamle Karen?“ raabte han forundret.

„Du seer, jeg begynder at kjende Egnen og dens Beboere, og den gamle Karen er allerede bleven mig en saa interessant Person, at jeg, førend jeg gjør hendes Bekjendtskab, nok gad høre lidt om hende af din Mund.“

„Ja,“ svarede Arthur med et lille Skjær af Undseelse, „Du maa nu troe mig, om Du vil, men jeg betragter den gamle Kone som — ja, som noget af det Bedste, der findes her paa Godset; og at jeg ikke før har omtalt hende for Dig og ført Dig til hende, dertil ligger Grunden i en Art af Frygt for, at Du

skulde falde paa at gjøre Dig lystig over mig og min, om Du vil, sentimentale Kjærlighed til hende, eller at det endog skulde kjede Dig; og alt Saadant vilde gjøre mig ondt, da hun er mig saa meget værd, og jeg — snart sagt — tilbringer mine gladeste Timer i hendes Selskab. Du skal faae hende at see, det lover jeg Dig, og, naar jeg ret tænker mig om, skulde jeg dog tage mægtig feil af Dig, hvis ikke ogsaa Du vilde finde Dig opbygget og tilfredsstillet. Som ung og, efter hvad man har fortalt mig, meget smuk Kone, var hun min Amme. Hendes Mand var Skovfoged og Skytte i min Faders Tjeneste. Jeg kunde, hvis Du har Lyst til at høre paa mig, fortælle Dig hendes Giftermaalshistorie, som ikke er ganske lige ud ad Veien. Skal jeg?"

„Det vil være mig meget kjært at høre!" svarede jeg, „men lad os sætte os ind paa Divanen og tænde en ny Cigar." Da dette var skeet, begyndte han:

„Jeg havde en Tante, en ugift Dame, der tog sig kjærligt af mig, da jeg var lille, og beskjæftigede sig meget med mig. Af hende har jeg mange Gange hørt Fortællingen om Karens Giftermaal. Samme Tante var nok, hvad man saadan kalder et poetisk Gemyt og efter den Tids Tone temmelig sentimental. Hun gav sig af med at skrive Vers og Romaner, hvoraf — saavidt jeg veed — dog Intet er trykt.

Det kan derfor nok være, at der fra hendes Beretning ogsaa i min har indsneget sig Adskilligt, som ved nøiere Eftersyn ikke ganske vil kunne bestaae for den historiske Critik. Men alt sligt vil Du jo nok kunne vide at udsondre fra det reent Factiske, — Du med din Forstand! — Altsaa: Karens Forældre vare fattige Huusfolk, som beboede et lille Huus med en Jordlod, der ligger en halv Miilsvei herfra ved den nordlige Kant af min Dyrehauge. Konen var stræbsom og flink hjemme, og Manden havde tillige Bestilling som Vildtvogter, saa at de efter Omstændighederne stod dem ganske godt. Af Børn havde de kun een lille Pige, nemlig Karen. Da de Begge vare meget ædruelige og gudfrygtige Folk og selv havde lært godt, hvad der saadan kan læres i vore Landsbyskoler, at læse, skrive, regne og Christendom, saa underviiste Moderen selv den lille Pige først, saavidt hun formaaede; og da den Tid kom, da hun forordningsmæssigt skulde søge Skolen, saa holdt de strengt over, at hun Intet forsømte; og hun var selv flittig og ivrig, opførte sig tillige til Alles Tilfredshed og fik den ene Præmiebog efter den anden. Saa blev hun da confirmeret og stod øverst blandt Pigerne paa Kirkegulvet, fordi hun var saa ferm, uagtet hun naturligviis, som alle Bønderbørn, maatte være færdig lige ved Enden at det fjortende Aar. Alt dette gjorde

hende nu meget yndet af Høie og Lave; men hvad der maaskee ikke mindst bidrog til at forskaffe hende Alles Gunst, var hendes Deilighed. Hun skal have været ualmindelig smuk, og gamle Folk tale endnu derom med Henrykkelse. Den kjønne lille Karen blev da som et Slags Vidunder ogsaa engang bragt herop paa Gaarden, og min Moder blev da saa indtaget saavel af hendes Udvortes som af hendes nette Væsen, at hun strax besluttede at tage hende i sin Tjeneste. De fornemme Folk, veed Du nok," lagde Arthur til med et Smiil, „holde meget af at have noget Aparte omkring sig. I ældre Tider valgte de stygge Dværge, pukkelryggede Narre, Bjørne og andre vilde Dyr. I de mere tamme Tider har dette forandret sig. For ikke længe siden morede det Fruerne f. Ex. at lade sig opvarte af en lille Negerdreng, Stakkel! som de da forkjælede eller mishandlede, og ialfald fordærvede i Bund og Grund. Nu derimod søger man jo gjerne at faae ret udsøgt smukke Folk til sin Opvartning, et Liebhaveri, som ikke er saa ganske forkasteligt. Nok er det, Karen blev da her paa Stiggaard først i Qvalitet af Ingenting; men snart gjorde lidt efter lidt hendes Lyst til Arbeide og hendes gode Natur sig gjældende. Der blev hende betroet Mere og Mere. Da hun i Kjøkkenet og den ydre Huusholdning havde gjennemgaaet og lært, hvad der kunde læres, og da

hendes Opførsel i eet og Alt ikke blot var sædelig og sømmelig, men hendes hele Færd ogsaa havde noget naturlig gracieust, saa avancerede hun i kort Tid til at blive min Moders egen opvartende Yndlings-Terne, dog med det Forbehold, at hun aldrig maatte forandre sin Bondedragt, hvilket ogsaa ganske stemmede med Pigens egen gode Sands. Min Moder, maa Du vide, var nemlig meget patriotisk sindet og fandt tillige med Rette, at Qvindernes Dragt i vor Egn var smuk og passede ialfald bedst for de kraftige Skikkelser, der see saa høist ynkelige ud, naar de falde paa at klæde sig i fransk Kjole, med Hat og Shawl. Ja, jeg har endog hørt, at min Moder engang, da hun som ung Kone efter Landets Skik var indbudet til at bære en Bondes Barn til Daaben, selv viste sig i Kirken iført denne klædelige Bondedragt, til stor Forargelse for den anden Dame, som holdt Huen, men til største Glæde for Bønderne. Karen blev, som Du altsaa kan begribe, af min Moder i det Mindste ikke behandlet som en Slavinde, men i Begyndelsen snarere som en kjær Skabning, man ønskede at uddanne og forfremme, og siden som en Høitbetroet. Og hun har aldrig skuffet de Forventninger, man dengang gjorde sig om hende.

Mine Forældre havde for Skik at tilbringe næsten Halvdelen af Aaret indtil Begyndelsen af Octo-

der Maaned her paa Gaarden; om Vinteren boede de i Kjøbenhavn, hvor min Fader eiede en stor Gaard paa Kongens Nytorv, og toge da Deel i Hovedstadens Forlystelser og Hoffets Liv. Blandt de Tjenestefolk, som maatte følge dem til Byen, var naturligviis Karen een af de Vigtigste; min Moder kunde ikke afsee hende. Hun var, som en Følge heraf, ogsaa indlogeret i et til min Moders Sovekammer umiddelbart stødende Værelse, der tillige havde Udgang til en Bagtrappe.

I Gaarden beboede mine Forældre selv Beletagen; anden Sal var leiet ud til en gammel, pensioneret Oberst, og i Stue-Etagen residerede en dengang meget berømt og duelig Læge, som ogsaa var mine Forældres Huuslæge. Denne Herre var, efter min Tantes omstændelige Beskrivelse — jeg troer bestemt, hun i Grunden har interesseret sig meget for ham! — en høi, smuk Mand, med rødt Haar, hvilket dog slet ikke skal have klædet ham saa ilde. Han var en Mester i sit Fag, havde et fiint Væsen og megen Verdenserfaring, var vittig og munter, gavmild og splendid, førte et stort Huus, klædede sig med udsøgt Elegance, var smigret af de Rige og Fornemme og tilbedet af de Fattige; men forresten var han, som min Tante udtrykkede sig, „ret en fæl Een!" Hvad hun forstod ved „en fæl Een", var mig jo dengang

ikke saa ganske klart; Du begriber vel nok, hvad hun meente?

Doctoren var naturligviis, ifølge sin Stilling og Metier, en stadig og flittig Besøger hos mine Forældre, selv naar Ingen var syg. Saameget mere maatte dette blive Tilfældet, da min Moder, halvandet Aar efterat huu var bleven gift, om Efteraaret i Kjøbenhavn nedkom med en lille Pige, der strax efter Fødselen var saa svag, at man let forudsaae, at hun ikke havde et langt Liv for sig. Efter at have fristet en usel, sygelig Tilværelse, døde hun ogsaa efter kort Tids Forløb. Min Moder, der endnu var meget svag, blev af Sorg herover alvorlig syg, og maatte i lang Tid holde Sengen. I al denne Tid var Karen og Doctoren Nat og Dag beskjæftigede med de Syges Røgt og Pleie; alle de Anordninger, som han gav, bleve modtagne og udførte af hende; hendes Angivelser af Sygdommens Gang lyttede han til, hendes ængstelige Blik søgte at udforske hans Mening, og hendes glade, taknemlige Smiil mødte ham, naar han fældte en gunstig Dom eller yttrede godt Haab; og Karen blev saa henrykt og glemte saa aldeles sig selv, da han erklærede min Moder udenfor al Fare, at hun i den Syges Paasyn greeb Doctorens Haand og kyssede den.

Henimod Nytaar var da min Moder saa alde-

der Maaned her paa Gaarden; om
de i Kjøbenhavn, hvor min Fader eiede
paa Kongens Nytorv, og toge da T
dens Forlystelser og Hoffets Liv. I
nestefolk, som maatte følge dem til B
ligviis Karen een af de Vigtigste; mi
ikke afsee hende. Hun var, som en F
saa indlogeret i et til min Moder
umiddelbart stødende Værelse, der tillige
til en Bagtrappe.

I Gaarden beboede mine Forælt
etagen; anden Sal var leiet ud til en
sioneret Oberst, og i Stue-Etagen resider
gang meget berømt og duelig Læge, som
mine Forældres Huuslæge. Denne Herre
min Tantes omstændelige Beskrivelse — jeg
stemt, hun i Grunden har interesseret sig m
ham! — en høi, smuk Mand, med rødt Haa
ket dog slet ikke skal have klædet ham saa ilde.
var en Mester i sit Fag, havde et fiint Væse
megen Verdenserfaring, var vittig og munter,
mild og splendid, førte et stort Huus, klædede sig n
udsøgt Elegance, var smigret af de Rige og Fornemn
og tilbedet af de Fattige; men forresten var han, som
min Tante udtrykkede sig, „ret en fæl Een!“ Hvad
hun forstod ved „en fæl Een“, var mig jo dengang

Grandtante af mig, var hun da ogsaa tilstede ved hiint Julegilde, som blev feiret i den store Stue, der var indrømmet Tjenerskabet til Forsamlings-Værelse og Spisestue. Efter Aftensbordet fik de en stor Bolle Punsch ind; Nogle gave sig til at lege Juul eller fortælle alleslags Krøniker, Andre satte sig til at spille Puk om Nødder, der vare plukkede her ude i vore Skove. Dengang vare vore Tjenere endnu ikke saa forfinede, at de forstode at spille Whist eller Ecarté.

Blandt dem, der lyttede til Kaffesophies og Andres Legender, var ogsaa Karen. Som det nu gjerne skeer netop i saadanne Forsamlinger, kom da ogsaa den Aften Talen paa Giftermaal, Kjærestehistorier, lykkelige og ulykkelige, og andet Sligt dertil hørende; og den gamle Hex udkrammede da al sin Viisdom f. Ex. om den Kunst at skaffe sig en Kjæreste, eller at mane sin tilkommende Brudgom, eller at skaffe sig Kundskab om, af hvad Stand og Vilkaar han skulde være, hvordan han skulde see ud, og andet Mere af samme Suurdeig. — Du veed," lagde Arthur belærende til, „at Almuen — og maaskee stundom ogsaa Andre — foretager mange saadanne Kunster med at dryppe smeltet Bly i Vand, eller hælde Vand paa en Æggehvide og lade det staae Nytaarsnat over. De slutte sig da til den Tilkommendes Egenskaber eller til deres gode eller onde Skjebne,

der Maaned her paa Gaarden; om Vinteren boede de i Kjøbenhavn, hvor min Fader eiede en stor Gaard paa Kongens Nytorv, og toge da Deel i Hovedstadens Forlystelser og Hoffets Liv. Blandt de Tjenestefolk, som maatte følge dem til Byen, var naturligviis Karen een af de Vigtigste; min Moder kunde ikke afsee hende. Hun var, som en Følge heraf, ogsaa indlogeret i et til min Moders Sovekammer umiddelbart stødende Værelse, der tillige havde Udgang til en Bagtrappe.

I Gaarden beboede mine Forældre selv Beletagen; anden Sal var leiet ud til en gammel, pensioneret Oberst, og i Stue-Etagen residerede en dengang meget berømt og duelig Læge, som ogsaa var mine Forældres Huuslæge. Denne Herre var, efter min Tantes omstændelige Beskrivelse — jeg troer bestemt, hun i Grunden har interesseret sig meget for ham! — en høi, smuk Mand, med rødt Haar, hvilket dog slet ikke skal have klædet ham saa ilde. Han var en Mester i sit Fag, havde et fiint Væsen og megen Verdenserfaring, var vittig og munter, gavmild og splendid, førte et stort Huus, klædede sig med udsøgt Elegance, var smigret af de Rige og Fornemme og tilbedet af de Fattige; men forresten var han, som min Tante udtrykkede sig, „ret en fæl Een!“ Hvad hun forstod ved „en fæl Een“, var mig jo dengang

ikke saa ganske klart; Du begriber vel nok, hvad hun meente?

Doctoren var naturligviis, ifølge sin Stilling og Metier, en stadig og flittig Besøger hos mine Forældre, selv naar Ingen var syg. Saameget mere maatte dette blive Tilfældet, da min Moder, halvandet Aar efterat hun var bleven gift, om Efteraaret i Kjøbenhavn nedkom med en lille Pige, der strax efter Fødselen var saa svag, at man let forudsaae, at hun ikke havde et langt Liv for sig. Efter at have fristet en usel, sygelig Tilværelse, døde hun ogsaa efter kort Tids Forløb. Min Moder, der endnu var meget svag, blev af Sorg herover alvorlig syg, og maatte i lang Tid holde Sengen. I al denne Tid var Karen og Doctoren Nat og Dag beskjæftigede med de Syges Røgt og Pleie; alle de Anordninger, som han gav, bleve modtagne og udførte af hende; hendes Angivelser af Sygdommens Gang lyttede han til, hendes ængstelige Blik søgte at udforske hans Mening, og hendes glade, taknemlige Smiil mødte ham, naar han fældte en gunstig Dom eller yttrede godt Haab; og Karen blev saa henrykt og glemte saa aldeles sig selv, da han erklærede min Moder udenfor al Fare, at hun i den Syges Paasyn greeb Doctorens Haand og kyssede den.

Henimod Nytaar var da min Moder saa alde-

les kommet til Kræfter, at hun igjen kunde tage Deel i alle Selskabets Adspredelser, og min Fader glemte ved denne glædelige Anledning heller ikke sit Tyende. Det var i det Hele taget hans Princip ved givne Leiligheder at knytte dem saameget nøiere til Familien, ved at lade dem føle Virkningen af dens Velvære, ligesom de maatte bære Byrderne af dens Sorger. Han lod ogsaa de Folk, som han havde om sig, under Opholdet i Byen nyde alle de Glæder og Opmuntringer, hvortil de paa Landet vare vante. Der blev altsaa ogsaa for dem foranstaltet en lystig Julefest, hvortil, foruden Husets egne Folk, ogsaa deres Venner og Veninder, samt forhenværende, udtjente Tyende bleve indbudne. Blandt disse Sidste befandt sig ogsaa en gammel Kone, ved Navn Sophie, men som tillige bar det Navn Kaffesophie, fordi hun jævnligen gik omkring til forskjellige Familiers Tjenestefolk og lod sig beværte med Kaffe, hvorfor hun til Gjengjeld opvartede med Sladder. Denne Kaffesophie havde forresten just ikke det bedste Rygte paa sig; man vilde vide, at hun gav sig af med for Penge at lægge Kort op, spaae af Kaffegrums, ja, onde Tunger tillagde hende endogsaa andre, langt mindre hæderlige Haandteringer. Jeg kan endnu erindre at have seet hende, og hun saae ud som en rigtig Hex. Som forhenværende Kokkepige hos en

Grandtante af mig, var hun da ogsaa tilstede ved hiint Julegilde, som blev feiret i den store Stue, der var indrømmet Tjenerskabet til Forsamlings-Værelse og Spisestue. Efter Aftensbordet fik de en stor Bolle Punsch ind; Nogle gave sig til at lege Juul eller fortælle alleslags Krøniker, Andre satte sig til at spille Puk om Nødder, der vare plukkede her ude i vore Skove. Dengang vare vore Tjenere endnu ikke saa forfinede, at de forstode at spille Whist eller Ecarté.

Blandt dem, der lyttede til Kaffesophies og Andres Legender, var ogsaa Karen. Som det nu gjerne skeer netop i saadanne Forsamlinger, kom da ogsaa den Aften Talen paa Giftermaal, Kjærestehistorier, lykkelige og ulykkelige, og andet Sligt dertil hørende; og den gamle Hex udkrammede da al sin Viisdom f. Ex. om den Kunst at skaffe sig en Kjæreste, eller at mane sin tilkommende Brudgom, eller at skaffe sig Kundskab om, af hvad Stand og Vilkaar han skulde være, hvordan han skulde see ud, og andet Mere af samme Suurdeig. — Du veed," lagde Arthur belærende til, „at Almuen — og maaskee stundom ogsaa Andre — foretager mange saadanne Kunster med at dryppe smeltet Bly i Vand, eller hælde Vand paa en Æggehvide og lade det staae Nytaarsnat over. De slutte sig da til den Tilkommendes Egenskaber eller til deres gode eller onde Skjebne,

ning! — Alt dette løb nu om i Pigebarnets Hoved og piinte hende med tusind Tvivl og Ængstelser, indtil hun da, overvældet af Træthed og Benauelse, under sin Aftenbøn overgav sig til Søvnen.

Helligdagene gik, uden at noget forefaldt; men de næstfølgende Dage bemærkede den stakkels Karen hos flere af sine Medtjenere i deres Opførsel mod hende en Forandring, som gjorde hende angst og bange. Nogle, der hidtil bestandigt havde logret og smidsket for Fruens erklærede Yndling, begegnede hende nu uforskammet, Andre saae tause paa hende med et spodsk Griin, atter Andre, mere godmodige, betragtede hende med medlidende Øine; ikke at tale om, at man stak Hovederne sammen i alle Kroge og hviskede i hendes Nærværelse og taug, naar hun blev opmærksom. Endelig brød Uveiret løs.

En Formiddag, efter at hun alt var færdig ved Fruens Toilet, blev hun atter kaldt ind. Med et alvorligt Ansigt, men i en mild og overbærende Tone begyndte min Moder:

„Jeg hører ikke gjerne efter Sladder, og jeg troer ikke let paa Angivelser. Jeg vil altid, førend jeg dømmer, enten have ubestridelige Beviser eller ogsaa egen Tilstaaelse af den Anklagede. Du veed, Karen! hvormeget jeg holder af Dig, og hvor stor Tillid jeg har til Dig; det har jeg noksom viist. Jeg vil derfor

heller ikke troe, hvad der er mig forebragt om Dig, og jeg vil haabe, at Du ganske kan vælte enhver Mistanke fra Dig. Den, som daglig skal være min Person saa nær, som Du er, maa ikke taale, at den mindste Skygge falder paa hendes Rygte. Vær derfor nu ikke forknyt, men svar mig oprigtigt: „Er det vel sandt, at Doctoren render efter Dig? Er det vel sandt, at han Jule-Aften har villet besøge Dig paa dit Kammer, og at Du har seet ham?"

Skjøndt skjælvende af Angst og Besippelse kunde Pigebarnet dog her med temmelig rolig og god Samvittighed besvare disse Spørgsmaal saaledes: at hun aldrig havde bemærket, at Doctoren havde nærmet sig hende uden paa Steder, hvor baade hun og han vare i deres lovlige Kald, og da stedse i al Tugt og Ære; og at, hvad det andet Spørgsmaal angik, hverken han havde været i hendes Kammer Jule-Aften, eller hun havde seet ham. — Af Undseelse over det barnagtige, taabelige Experiment, hvilket hun frygtede skulde gjøre hende altfor latterlig i min Moders Øine, fortaug hun endnu, hvad hun ikke troede fornødent til sit Forsvar.

„Men," vedblev min Moder, „det er mig sagt, at der udenfor din Dør hiin Midnat er blevet hørt et svært Spectakel, at Du har aabnet din Dør, og andre lignende Omstændigheder. Man vil vide, at

Doctoren i Mørke er faldet ned af Trappen, da han just gik bort fra Dig. Vist er det, at han er faldet og i den Grad har forslaaet sig, at han i et Par Dage ikke engang har kunnet gjøre os sin Opvartning. Du maa dog i det Mindste have hørt Noget af Alt dette?"

Nu kunde Karen ikke længere modstaae; hendes sunde Forstand sagde hende, at hun for en saa retfærdig og for hende mildt stemt Dommer uden Fare kunde aabenbare Alt med det sikkre Haab, at blive troet; og med grædende Taarer fortalte hun da hele sit Eventyr ligefra den gamle Kaffesophies Fortællinger indtil Slutningen. Min Moder saae meget alvorlig ud ved denne Beretning:

„Du seer heraf, Karen! at man end ikke tør spøge med saadanne dumme Kunster, hvis Virkelighed man selv ikke kan troe paa. Vogt Dig ogsaa for Fremtiden for at høre paa, hvad saadanne Personer, som denne Kaffesophie, fremføre. Hun duer slet ikke, og jeg vil forbyde hende at komme oftere her. Lad mig strax see de omtalte Haar!"

Hulkende gik Karen ind i sit Kammer og hentede Papiret, hvori de laae indsvøbte. Da min Moder aabnede dette, saae hun en temmelig stor Tot stærkt røde, krusede Haar. Ved dette Syn opklaredes for et Øieblik min Moders Ansigt; dog fattede hun sig,

og, vedligeholdende sin Alvor og Strenghed, sagde hun: „Ja, Karen! jeg maa troe Dig, at Alt forholder sig, som Du har sagt. Dette er ikke Doctorens Haar, det kan jeg see. En anden Gjæk har villet kyse Dig; bryd Dig aldrig om at opdage, hvem det er; det er jo ligegyldigt. Men lad mig nu see, Du aldrig mere befatter Dig med slige Narrestreger! Gaa nu! Alt skal være glemt mellem os; og Andre — hermed meente hun de øvrige Folk, — skulle ville, hvad jeg vil!" — Karen kyssede rørt hendes Haand og traadte ind i sit Kammer; men næppe havde hun lukket Døren efter sig, før hun til sin største Forbauselse hørte min Moder briste ud i en, som det syntes, længe tilbageholdt, uimodstaaelig Latter.

Samme Dag, da dette foregik hos min Moder, og min Fader just sad i sit Arbeidsværelse, blev det meldt ham, at et Bud fra den gamle Oberst, der, som sagt, beboede anden Sal i Gaarden, ønskede at tale med ham. Karlen traadte ind og fremsatte da strax uden Indledning sit Ærinde. Han var, sagde han, blevet opsagt af Obersten, da denne herefter vilde nøies med Opvartning af Kammertjeneren. Det var ham imidlertid tilbudet at forblive saalænge i Tjenesten, indtil han ved een eller anden Ansættelse havde sikkret sig et anstændigt Udkomme. Han havde gjort sin militaire Tjeneste som Skarpskytte og siden

været Jæger, medens Obersten endnu eiede de Godser, han senere havde solgt. Nu havde han hørt, at der paa min Faders Gaard var en Skytte- og Skovfoged-Post ledig, og da Kammerherren, som han udtrykte sig, var bekjendt som en Mand, med hvem det var godt at have at bestille, saa bad han, at han maatte komme i Betragtning, naar hiin Post skulde besættes.

Min Fader frapperedes i Begyndelsen ved Karlens store Grimhed; men, da der i hans Væsen var noget saa Beskedent uden Kryberi, noget saa Bestemt og Fast uden Anmasselse, at det indtog for ham, saa lovede min Fader, at han vilde tage Hensyn til hans Ansøgning og see til, hvad han kunde gjøre. Hans Løfte var ikke tomt; han begav sig endog samme Dag op til Obersten, der var sengeliggende, for af ham at udbede sig nøiere Oplysninger om Individet. Efterat den gamle Herre under sine grønne Damaskes Gardiner havde udjamret sig over sin Podagra og over Englændernes Krydsere, der hindrede ham i for billig Priis at erholde god Champagne, kunde min Fader endelig komme til at fremføre sit egentlige Ærinde. Næppe havde han nævnet Jægeren og dennes Ansøgning, før Obersten udbrød i Lovtaler over ham.

„Ak, mon chèr!" sagde han, „hvis jeg havde

Raad til at beholde ham, saa fik De ham, paa Ære! ikke. Men jeg kan ikke holde saa mange Folk; ikke heller har jeg Noget at give ham at bestille. Jeg jager ikke mere i dette Liv, og Intet har jeg desuden at jage efter! Didrik er en sand Perle! Han er tro som Guld og dygtig som Faa til sin Dont. Den eneste Feil, jeg kjender hos ham — om man tør kalde det en Feil — skulde da være, at han hører til de Hellige, som de kaldes. Men det kan jeg med Bestemthed bevidne, at han ingen Hykler er. Han mener det ærligt med sin Fromhed; den bærer sine gode, tydelige Frugter, og besværer Ingen. Jeg har f. Ex. aldrig hørt ham prædike imod Verden eller Personer, hvilket jo ellers er den Kjephest, som hans Troesfæller ride à merveille. Ikke heller er han noget Heldøre, men veed at tee sig fornuftigt og godt i ethvert Samqvem og ethvert Tilfælde. Men han er rigtignok grim som bare Satan! Hvad, Kammerherre? Kan De blot holde det ud at see paa ham, — jeg veed, De er en connoisseur og noget kræsen i det Kapitel, — saa indestaaer jeg Dem for, at De ikke kan gjøre noget bedre Valg. Ikke at tale om, at De i høi Grad vilde forbinde Dem mig; jeg vil være rolig for hans Skjebne, naar jeg veed ham i gode Hænder — og i de bedste, jeg kjender!" tilføiede Obersten med et gracieust Smiil. — — Paa hans

Ord blev altsaa Didrik antaget, og et Par Dage efter reiste han fra Byen ud til sin nye Post, hvor han heller ikke nogentid gjorde sin forrige Huusbonds Anbefaling til Skamme.

Den vedvarende, uformindskede Gunst, hvori Karen stod hos min Moder, der maaskee endog med Forsæt viiste sin Bevaagenhed tydeligere end ellers, bevirkede, at Alt kom i den gamle, gode Gang. Alle Hentydninger, Smiil og andre Uartigheder, som en kort Tid havde piint den skikkelige Pige, forsvandt, og gav Plads for en fordobblet Ydmyghed eller Venlighed, alt eftersom Personerne vare beskafne; og hun befandt sig rolig og tilfreds. — Om Foraaret — — Men jeg troer, Du sover?" afbrød Arthur sin Fortælling, „det kjeder Dig vist?"

„Ingenlunde," svarede jeg høfligt, „jeg længes kun efter Oplysning og Opløsning!"

„Den skal Du faae, hvis Du vil have lidt Taalmodighed," svarede han og vedblev: „Om Foraaret toge mine Forældre, som sædvanligt, herud. Engang hen i Sommeren kom min Fader en Formiddag leende ind til min Moder.

„Hvad mener Du, Amalie!" sagde han, „jeg kommer her som Forlover og Forbeder! Det er saamæn for Didrik, Skytten, som jeg fæstede i Vinter, ham, som boer i Skovfoged-Huset ved den deilige

Lillesø. Denne samme Fyr kommer til mig i Dag og betroer mig meget høitideligt sit Hjertes-Anliggende, med Anmodning om at tale hans Sag først hos Dig, hvem han meente, det kom meest an paa, og siden hos Pigen selv. Og kan Du saa gjætte, hvem Pigen er? Naturligviis din egen Livgarde, din Karen! Karlen erklærede, at han aldrig havde talt med Karen; han havde kun seet hende og hørt hende omtale af Andre; men dette var ham nok til at fatte en dydig og Gud velbehagelig Kjærlighed til hendes Person. Saa yttrede han da ogsaa — ikke at forglemme — den Formening, at samme Karen vel sagtens maatte have lagt sig Lidt tilbedste, siden hun dog i nogen Tid havde været i en saa god Tjeneste. Jeg kan godt lide ham for, at han i denne Henseende ikke gjorde nogen Røverkule af sit Hjerte! At hun var gudfrygtig i Sind og reen af Vandel, det var han vis paa. — Jeg spurgte ham da, hvoraf han kunde vide dette saa vist, da han, som han selv sagde, end ikke havde talt med hende, — jeg troede nemlig, at han vilde til at sige Dig en lille Smiger i denne Anledning, jeg lagde ham jo næsten Ordene i Munden, — men nei! ikke een hykkelsk eller smigrende Yttring undslap ham. Han vedblev at paastaae, at han vidste, hun maatte være from og god. Mennesket har maaskee havt en Aabenbaring; thi Du maa vide, han hører til de

Hellige, — dog kan han ikke regnes til de Slemme. Nei, han er endog saa verdslig eller kjødelig findet, at han ikke undsaae sig ved at omtale Pigens Ansigtstræk og øvrige skjønne Udvortes, hvilket hine Wgte gjerne pleie at kalde Djævelens Blændværk og Syndsens Lokkemad. Hvis Karen, som jo unægteligt er et meget smukt Fruentimmer, tager Didrik til Mand, saa vil det blive et ganske eget Par Folk; thi han er meget hæslig. Dog det er jo Noget, hvortil Bønderne sjelden tage videre Hensyn; og derfor, hvis jeg formaaede Noget hos hende, vilde jeg raade hende at slaae til; thi Didrik besidder, paa Skjønheden nær, saa mange ypperlige Egenskaber, at hun nok kunde være tjent med ham til Wgtemand. I ethvert Tilfælde maa han have et Svar. Hvis Du altsaa vilde tale med Karen og foreslaae hende" — —

„Ja, det vil jeg nok, skjøndt jeg virkelig nødigt mister hende," sagde min Moder; „men siig mig, hvordan seer han da ud, siden Du finder ham saa overdreven styg?"

„Jeg nægter ikke," svarede min Fader, „at han ved første Syn overraskede mig. Han er meget lang, knoklet, stærkt bygget, har lange Arme og uhyre store Hænder og Fødder; derhos er han dog meget bevægelig og behændig. Hans Ansigt er en Alen langt, bleegt og stærkt fregnet; men Udtrykket er rigtignok

saa igjen en Blanding af stille Fromhed og streng Fasthed, som ikke er ubehagelig. Noget af det værste er dog nok hans ildrøde Haar!"

„Hvad siger Du? har han rødt Haar?" raabte min Moder forundret.

„Ja, ganske rødt, kruset Haar, som Ildsluer!" svarede min Fader leende. „Men hvorfor er dette Dig saa paafaldende?"

Efter et Øieblikks Betænkning fortalte min Moder ham til hans store Moro den hele tragi-comiske Begivenhed Jule-Aften, og sluttede med de Ord: „Du kan begribe, hvilken Møie jeg havde med at bevare Anstanden og den for mine Formaninger passende Værdighed, da den stakkels Karen sønderknuust tilstod mig, at hun frygtede for at have revet de røde Haar, som hun viste mig, af Doctorens Hoved. Jeg vidste jo altfor godt, at hvis hendes kraftige Haand havde faaet fat der" — —

„Saa vilde hun have beholdt hele Klatten!" faldt min Fader hende høit leende i Talen, „eftersom han gaaer med Tour! Ja vist nok, det har hun ikke kunnet see. Nei, det er altfor moersomt! Mon Karen dog ikke kjender Noget til Didrik?"

„Jeg troer det ikke," sagde min Moder, „jeg kan ikke troe det. Saa havde hun bedraget mig. Det er umuligt!"

„Ja, see til, at Du kan komme paa det Rene dermed; thi kjender hun ham slet ikke, saa vinder jo Historien i Vidunderlighed. Faaer hun nu Den til Mand, hvis Hovedsmykke hun hiin Nat ved det mystiske, dæmoniske Experiment røvede, saa har jo dog den uhyggelige Qvinde, denne Kaffesophie, faaet Ret, saa staaer hendes djævelske Kunst jo ved Magt! Hør, kald nu Karen ind strax, og siig til hende, hvad Du finder passende; men lad saa hende selv afgjøre Sagen med Beileren!"

Som sagt, saa gjort. Min Fader gik; Karen blev kaldt ind til min Moder, der med faa Ord underrettede hende om, at der havde meldt sig en Frier, sagde hende, hvem det var, og spurgte, idet hun uformærkt iagttog Pigens Ansigt, om hun kjendte ham? eller om hun nogensinde havde seet ham?

Karen besvarede disse Spørgsmaal uden mindste Forvirring. Hun tilstod, at hun nok vidste, at der var en saadan Mand af dette Navn paa Godset, og at han havde tjent i Gaarde med hende i Kjøbenhavn; men erklærede tillige, at hun aldrig havde talt med ham. Kun een Gang havde hun seet ham, da han tog paa Jagt med Herren, ride ud af Porten. Hun havde, føiede hun til, ikke hørt andet end Godt og Ære om ham, og hvis Fruen og Herren raadede og ønskede det, kunde hun jo gjerne tale med Manden.

Alt dette sagde hun med uforandret, roligt Ansigt, uden Anstrængelse, og med den uskyldigste Mine, saa min Moder ikke ret vel kunde tvivle paa Sandheden deraf, medens hun dog heller ikke vidste, hvad hun skulde tænke om det tidligere Passerede. Imidlertid forsikkrede hun Karen om, at hun jo helst beholdt hende hos sig, men paa den anden Side ikke vilde lægge mindste Hindring i Veien for det, der uden al Tvivl kunde berede hende et Liv med Indhold og en Alderdom uden Sorg, gjorde hende opmærksom paa de smukke og gode Sider ved Partiet, fremsatte hende det som en elskelig Pligts Opfyldese ogsaa engang at sætte Foden under eget Bord, og — hvad andet mere der saadan kan siges, og sendte hende derpaa ned i den grønne Stue, hvor den alvorlige Beiler taalmodigt havde siddet og ventet.

Med rødmende Kind og uden at slaae Øinene op traadte Karen ind til ham og blev forlegen staaende lidt indenfor Døren. Didrik traadte hen til hende og fremsatte venligt, men alvorligt og tørt sit Andragende. Han holdt sig meest til Fornuftgiftermaalets Side, og sagde tilsidst, at, skjøndt hun rimeligviis aldrig havde lagt Mærke til ham, saa havde han dog ofte seet hende og havde strax besluttet at bede om hendes Haand, da det grangivelig forekom ham, som om en indre Stemme havde sagt ham, at

de vare udvalgte for hinanden; og bad hende endelig om et bestemt Svar.

Da hævede Karen sine undseelige Øine op for dog endelig engang at see Den, hun skulde give et saa afgjørende Svar; men næppe fik hun Øie paa hans røde Haar, før hun udstødte et høit Skrig og trak sin Haand, som han imidlertid havde bemægtiget sig, tilbage og betragtede ham med forfærdede Blikke.

Uden at agte paa eller lade sig forbløffe af den Modbydelighed, som hans Udvortes syntes at have vakt, vedblev Didrik ganske roligt at tale sin Sag og talte saa vel, at han tilsidst formaaede Karen til, som man siger, at betænke sig et Par Dage. Da disse vare forløbne, i hvilken Tid hun da havde raadført sig med sit eget Hjertelag — rettere vel med sin gode Forstand — med Slægt og Venner og med Himlen, gav Karen ham sit Ja. Min Fader, som gjerne var resolut i Alt, hvad han foretog sig, besørgede hende et smukt Udstyr, og efter en Maaneds Forløb kjørte Karen, som Didriks Hustru, her fra Gaarden, hvor Brylluppet med al mulig Pomp og Lystighed var feiret, hjem til det deilige Skovfogedhuus ved Lillesø.

Morgenen efter deres Hjemfart stod Karen og ordnede noget Tøi i en stor Dragkiste; Didrik havde klædt sig paa for at gaae til sit Arbeide i Skoven.

Før han gik, traadte han hen til sin unge Kone for at sige Farvel, og idet han legede med hendes Haand, lagde han den til sin Kind og lod den glide over sin Jøse.

„Du kan nok ikke lide disse røde Haar?“ sagde han smilende, „og Du kjender dem dog saa godt!“ Da Karen ganske forlegen og betuttet taug stille, vedblev han: „Ja, seer Du, Karen! det maa jeg dog fortælle Dig, førend jeg gaaer. Sæt Dig ned!“ Og han satte sig selv paa en Stol og tog hende paa Skjødet.

„Da jeg for en Maaned siden hos Kammerherren bad om Tilladelse til at frie til Dig, og da jeg saa samme Dag kom til at snakke med Dig selv, da sagde jeg kun, at jeg i Dig ønskede og haabede at finde en god og forstandig Kone og som tillige havde lidt at begynde med; men jeg talede ikke et Ord, som Du vel husker, om, at jeg syntes, Du var saa kjøn, som Du er, eller at jeg holdt saa inderlig meget af Dig. Det vil jeg sige Dig nu! Jeg tjente, som Du nok veed, hos den gamle Oberst i samme Gaard, hvor I boede i Byen; men jeg holdt mig, saameget jeg kunde, borte fra alt Samqvem med Husets øvrige Tyende, thi de vare ikke af mine Folk, de vare mig altfor vidtløftige og talede ofte saa slemt. Det gad jeg nu hverken see eller høre eller tage Deel i. Men den allerførste Gang jeg saae Dig, da var det mig,

ligesom Vorherre selv sagde til mig: „Der gaaer den, som skal gjøre Dig lykkelig og holde Dig paa den rette og gode Vei.“ Thi den, Herren elsker og vil vel, ham giver han en from og god Hustru! Saa spurgte jeg mig da for med al Forsigtighed saa hist, saa her, og Alt, hvad jeg hørte om Dig, var saa godt og kjært, og bestyrkede mig mere og mere i mit Forsæt. Men det gik mig nær til Hjerte, kan Du troe. Jeg kunde sommetider slet ikke sove for at tænke paa Dig, og jeg begyndte næsten at blive bange for, at det skulde være en Fristelse, som paa een eller anden Maade kunde føre mig syndige Menneske paa Vei til noget Ondt. Og hvor mangen Gang har jeg da ikke vaaget og bedet til Gud, at han vilde staae mig bi og lede det til en god Ende! Og Gud var mig en trofast Gud, hans Navn være lovet og priset, min Bøn blev hørt! — — Da jeg nu saaledes gik og var fordybet i disse Tanker, kom jeg ogsaa engang til at snakke med Doctorens Johan, som Du jo nok har seet. Det var en lystig Kumpan, men ellers en slem Knegt. Han gjorde nu altid Løier med mig, fordi jeg var saa alvorlig og ikke gik hans Veie; af Hjerte var han egentlig ikke ond, men kun letsindig og fordærvet. Som Herren er, saa følge ham Svende! Denne Johan kom da ogsaa til at tale om, at han skulde med til et Julegilde hos jeres Her-

skabs Tjenestefolk og sagde da ved den Leilighed: „Saa faaer jeg da ogsaa Lov til at snakke med den kjønne, fornemme Bondepige, denne Karen!“ Jeg maa sagtens have rynket Panden lidt ved denne Bemærkning, thi han blev ved: „Ja, bliv kuns ikke vred! jeg skal ikke gjøre hende nogen Fortræd. Jeg veed nok, at I gaaer og tænker kun paa hende og har travlt med at spørge. Men I skal tage Jer lidt i Agt, I har fornemme Medbeilere!“ Jeg trængte ind paa ham med Spørgsmaal, og der behøvedes da ikke stor Overtalelse til at faae hans letfærdige Tunge i Gang. Han betroede mig da, at hans Herre, Doctoren, var dødelig forelsket i Dig, men turde, for dit Herskabs Skyld, ikke vove at gaae en saa ligefrem Vei til sit Ønskes Maal, som han ellers i lignende Tilfælde var vant til at bruge. Han havde af den Aarsag ladet den gamle Kjærling, denne Kaffesophie, hvis Tjenstagtighed han oftere i slige Begivenheder havde benyttet, hente og lovet hende en god Douceur, hvis hun paa en lempelig Maade kunde bevæge Dig til at forunde ham en Samtale i Cenrum eller i det Mindste skaffe ham Leilighed til at indlede en Forstaaelse. Dette havde Hexen indgaaet, og var næste Dag (det var just Jule-Aften) kommet til Doctoren og havde sagt ham, at hun nok troede at faae Dig lokket til at aabne din Dør, naar han vilde

udenfor paa Gangen præcis Klokken tolv. Hvordan hun vilde formaae Dig dertil, vidste han ikke at sige mig. — Da jeg havde hørt Alt dette, gik jeg bort, tilsyneladende ligegyldig, men inden i mig kogte og sydede det som brændende Svovl og Beeg. Jeg besluttede at frelse Dig fra et Overfald, thi som et saadant betragtede jeg det Hele; det faldt mig i min Eenfoldighed aldrig ind at troe paa Muligheden af, at Du kunde være skyldig. Om Aftenen Klokken halv tolv stillede jeg mig ind i den Fordybning i Muren, som Du veed var ligeved din Kammerdør, og lyttede med spændt Opmærksomhed. Ovre fra jeres Tjenerstue kunde jeg høre Sang, Latter og Glassenes Klang. Lidt efter kom Du og gik mig ganske nær forbi; jeg kan godt huske, Du nynnede paa en Sang, og da Du tog Dørnøglen frem, kunde jeg høre, Du havde Nødder i din Lomme. Da Du var kommet ind, og der var gaaet nogle Minuter, hørte jeg det luske op ad Trappen nedenfra. Det var Doctoren, der kom listende paa et Par Filtskoe. Han stillede sig ganske tæt ved din Dør og bukkede sig ned for at kige ind ad Nøglehullet. Ogsaa jeg bøiede mig sagte, uden at gjøre et Skridt, forover, for at iagttage hans Bevægelser, da i det Samme Klokken slog tolv, din Dør blev rask aabnet, og en Haand — din Haand — tog et dygtigt Tag i min krøllede

Top, hvorpaa Døren i samme Nu blev laaset. Hvad dette skulde betyde, var mig strax klart, da jeg nok kjender dette overtroiske Væsen af Ammestue-Historier. Vel gjorde det mig lidt ondt, at Du befattede Dig med Sligt; men jeg troede dog nu at have den klareste Vished om din Uskyldighed med Hensyn til Doctoren, og i alle Henseender var jo desuden alle Menneskers Dom Dig saa gunstig. Og saa — at Du just ved en saadan forunderlig Hændelse skulde komme til at gribe i mit Haar, — det nægter jeg ikke, skjøndt med Skamfuldhed, glædede mig og befæstede hos mig den Tro, at Du var mig bestemt. Jeg kunde ikke værge mig mod denne Tanke, og dadlede mig dog derfor! Hvad Doctoren angik, saa greeb jeg ham om Livet, just som han gjorde Mine til at tage fat i Laasen. Han satte sig taus og tappert til Modværge; men jeg har ikke for Intet disse to Næver, og jeg rullede ham saa let som et Nøgle Garn ned ad Trappen, steeg selv med lange, lydløse Skridt op til mit Qvistkammer, og sov ind med den Overbeviisning at have gjort en god Gjerning! — Men Du tog mig dengang ganske artigt i Kardusen, Karen! Du fik vist en heel Skov af Haar?"

Karen søgte smilende i sin Dragkiste og fremtog et Papiir: „See, her er de!" sagde hun „jeg var saamæn først saa bange for, at det var Doctorens

Haar: han var den Eneste med det Slags, jeg dengang havde seet. Men Fruen sagde, at det var ikke hans!"

„Nei," sagde Didrik, imod Sædvane skoggerleende, „der havde Fruen Ret; thi Du vilde have taget hele Historien med, saadan et Greb, som Du gjorde! Veed Du ikke, at han gaaer med Paryk?"

„Ak," sagde Karen, „derfor var det, at Fruen faldt i saadan en lystig, overgiven Latter, da jeg saa bedrøvet og forknyt over, hvad der var hændet, forlod hendes Værelse. Jeg kunde ikke begribe, hvorfor hun loe. Jeg skal nu fortælle hende det Hele; det maa jeg jo nok? For mig selv er det ogsaa godt, at jeg har faaet denne Oplysning af Gaaden; thi ellers maatte jeg jo næsten troe paa noget sært Overnaturligt, og saa havde jeg ved at gjøre Sligt jo begaaet en stor Synd!"

„Glem nu det!" vedblev Didrik, „Du gjorde det jo dog kun for Spøg og i en Overgivenhed; desuden har jo Gud vendt Alt til det Bedste. Thi vel siger man, at Ægteskaber, der indledes og indgaaes ved saadanne djævelske Kunster, sjelden blive lykkelige, men tvertimod gjerne ende med Forskrækkelse; — men det skal jeg gjøre til Løgn, saasandt som Didrik er mit Navn!"

Derpaa gav han sin Kone et Kys og gik paa

Arbeide. Han holdt sit Ord, som en brav Mand, og de levede et Liv, saa Gud og Mennesker maatte frydes derved.

Næste Foraar, da mine Forældre endnu vare i Byen, kom Karen ned med et dødfødt Barn. Omtrent i de samme Dage kom jeg til Verden. Da min Moder var meget svag, overtalte man Karen til at være min Amme. Hun kom til Byen, reiste siden udenlands med os, og først da jeg var to Aar gammel, forlod hun vort Huus og blev i sit eget. — At Karen fortalte min Moder, hvorledes det var gaaet til med de røde Haar, kan Du begribe. Det var jo en Retfærdiggjørelse for hende selv, som hun ikke kunde forsømme. Fra min Moder og Karen havde min Tante Eventyret, og hun har fortalt mig det ofte. Er det ikke ganske moersomt?"

Jeg skyndte mig at svare: „Jo, tilvisse!" Thi jeg var oprigtigt talt ganske nær ved at slumre ind. Men det var ogsaa saa grumme varmt i Veiret.

„Didrik er død for længe siden," sagde Arthur, „og Konen beboer nu et lille Huus ved Skoven, som jeg har indrettet til hende, og hvor jeg, saa tidt jeg kan, besøger hende og passiarer med hende. Hun er mig inderlig hengiven, og" — lagde han til med elskværdig Beskedenhed, — „forstandig og dannet nok for mig, og hun er eet af de faa Mennesker, som see op til mig."

„Lever hun ganske alene der?" spurgte jeg.

„Nei, hun har naturligviis en Pige hos sig. Alene! nei, hun faaer saamæn tidt Besøg. Præstens lille Martha er en flittig Gjæst hos hende og er næsten som hjemme der. Hun bringer hende Bøger og læser for hende og pusler i Haugen og snakker med hende om Alleslags og har tusind Ting for. Det er en fornøielig lille Pige; jeg træffer hende ofte der og savner hende altid, naar hun ikke er der. Det er, ligesom det skulde saadan være! Jeg kan tillige saa ypperligt snakke med det venlige Pigebarn, skjøndt hun alt imellem giver sig af med at drille mig. Men det er det Samme, for hun indlader sig ogsaa alvorligt med mig, og uagtet hun nu er saa puur ung og næsten et Barn, saa kan hun mangen Gang sige mig meget, jeg ikke før vidste. For syv, otte Aar siden sad hun ofte paa mit Knæ; men de Tider ere forbi, maa Du troe. Nei, nu er hun ligesom en Mimose, og jeg behandler hende da ogsaa med al mulig Respect. Jeg blev i Formiddags saa gal i Hovedet paa den smudsige Communist eller hvad de kalde det, denne hersens Peter Candidat, da han vovede at ville gramse hende under Hagen. Men han fik ogsaa et ordentligt Løbepas. Saae Du det Blik, hun gav ham?"

„Aa," sagde jeg, „jeg kan da forresten ikke finde,

at der er noget saa udmærket ved hende; det er en ganske net, men ubetydelig lille Pige!"

„Saa! synes Du det?" foer han op med en vis Iver, „da maa jeg sige Dig, jeg havde tiltroet Dig en bedre Smag og mere Forstand paa Sligt. Det forstaaer sig, en saa brillant Skjønhed, som Søsteren, er hun jo ikke, og hun er vel ikke heller fuldt saa klog; men hun er klog nok, og saa er hun god som Dagen er lang! Lad hende først faae et Par Aar til, saa skal Du bare see!"

„Ja, Du har fuldkommen Ret," sagde jeg alvorligt, „det var ogsaa kun mit Spøg! Nei, jeg finder hende i enhver Henseende nydelig og elskværdig, — maaskee langt mere end Du; og saa gammel jeg er, saa kunde jeg næsten fristes til at sige, at jeg har faaet et Skud, som jeg vel næppe forvinder. Hun har gjort det dybeste Indtryk paa mig, som nogen Qvinde ved første Møde kan gjøre paa en Mand. Det var just en Kone for mig!" vedblev jeg med mere Varme, „jeg er riig nok til at kunne tilbyde hende en ret behagelig Stilling i Livet, og hvad mit Udvortes og min Alder angaaer" — —

Arthur saae paa mig med store, tvivlsomme Øine, traadte hen til mig og tog fat i en Knap paa min Frakke: „Det er dog vel aldrig dit Alvor? nei, det maa Du," saa bandte han, „slaae Dig af Hovedet, — det gaaer jo aldrig an!"

„Hvorfor ikke?" raabte jeg „hvad skulde der være i Veien? Aldersforskjellen er jo dog den eneste Indvending, som her med Billighed kan gjøres; og med mit gode Helbred, med mit ungdommelige Sind vil Afstanden altid synes mindre, end den virkelig er. Min Bolig i Kjøbenhavn er meget vel forsynet og i det Mindste for det Første stor nok." — —

„Aa, jeg troer, ved Gud! Du er gal!" raabte Arthur, høirød i Ansigtet. „Det er jo desuden et Barn!"

„En ung Pige paa henved atten Aar," sagde jeg med største Alvor, „og desforuden med Jomfru Martha's rolige Characteer og uddannede Forstand kan ikke kaldes et Barn. Jo længere jeg tænker mig ind i denne Sag," vedblev jeg med lidt Sværmeri, „jo mere henrykker den mig! En saadan Pige maa kunne gjøre et Huus til et Himmerige! Og hvor moersomt vil det saa ikke være for os To om Sommeren at komme herud og besøge Præsten og Dig og Charlotte paa Stiggaard, og ovenikjøbet at kunne kalde Dig Svoger!"

„Veed Du hvad, Hansen!" sagde Arthur med sittrende Stemme, „jeg haaber, at Du spøger! thi, var det dit Alvor," —

„Det er mit Alvor," sagde jeg med Fasthed, „at denne Ædelsteen ikke længer skal ligge skjult, at denne

nydelige Pige ikke længer skal gaae alene paa Kirkestien; men jeg vil, at hun skal finde en Mand, som elsker hende, kort sagt, en Mand som" — — Her slog jeg mig for mit Bryst med megen Pathos.

„Og jeg," sagde Arthur i samme Tone, „jeg finder din Tale og Adfærd saa høist besynderlig — ja, saa forkeert, at jeg vil gjøre Alt, hvad jeg kan for at bringe dine Planer til at strande, — forstaaer Du det? Jeg vil ikke have, at Du sætter den stakkels Pige saadanne Fluer i Hovedet. Det kan jeg ikke see paa med Rolighed."

„Hør dog Raison, Arthur! Jeg er nu, som jeg siger Dig, aldeles indtaget af hende. Hvad om jeg nu ogsaa kunde vinde hendes Hjerte og da erholde hendes Haand? Det vilde Du dog vel ikke kalde Fluer i Hovedet? Det vilde Du dog vel ikke modsætte Dig?"

„Aa, det er ikke muligt! det kan Du ikke!" sagde Arthur ærgerlig: „jeg kan ikke tydeligt forklare hvorfor — det er ganske besynderligt — men det forekommer mig ligesom en Umulighed, at Martha skulle kunne — skulle ville" — — Han stoppede i Talen, smeed Cigarstumpen langt ud i Haugen og kastede sig igjen paa Divanen.

„Jeg vil ikke — skjøndt jeg kunde — optage denne din Yttring som en Fornærmelse," vedblev jeg

i en tør, stødt Tone, „men ialfald klinger det ikke meget smigrende i mit Øre at høre Dig yttre en saa bestemt Mistvivl om, at en Dame kunde finde Behag i min Person!"

„Aa, det er heller ikke saadan at forstaae!" sagde Arthur, som om han kun talede til sig selv.

„Naa, hvad mener Du da med det?"

„Jeg veed s'gu ikke ret selv, hvad jeg mener!" raabte han leende; „jeg er jo tosset, at ville tage mig en Ting til Hjerte, der egentlig jo ikke vedkommer mig. Dog det staaer fast: jeg hverken troer eller ønsker eller haaber, at Du skal naae dit Maal, og jeg skal gjøre Mit til at hindre Dig deri."

„Tak skal Du have! det er ret venskabeligt! Men jeg forsikkrer Dig paa min Side," sagde jeg smilende og slog ham paa Skulderen, „jeg troer tvertimod, at jeg er paa allerbedste Vei til at naae det Maal, jeg har sat mig!" Han saae paa mig med store Øine. „Naa, lad os nu ikke mere stride om denne Sag. Jeg gaaer nu op og indtager den horizontale Stilling paa min Sopha; det er saa sundt! Siden hen, saa omtrent Klokken sex, halv syv, vilde jeg gjerne, hvis Du har Tid og Lyst, gaae en Tour med Dig i Skoven. Det er saa behageligt, efter den varme Dag at trække Veiret i den grønne Skygge, — og saa har jeg jo nu en heel Deel at tale med Dig om!"

Jeg gik og lod ham ligge med sine egne Betragtninger paa Divanen. Efter at have glædet mig i Stilhed over de Symptomer, jeg troede at have fremkaldt, og som syntes at tyde paa en Stemning, jeg kunde bruge, gav jeg mig ifærd med nogle Pakker, Posten havde bragt mig. Blandt andre Nyheder, som Boghandleren havde sendt, fandtes ogsaa et Prøve-Nummer af et nyt, politisk Dagblad, hvis Udbredelse i Egnen, hvor jeg for Tiden opholdt mig, han bad mig fremme. Ved et flygtigt Gjennemsyn deraf stødte jeg paa Noget, som vakte min Nysgjerrighed, og ved nøiere at see til traf jeg Ytringer og Mærker, som netop i mine nuværende Omgivelser ved Leilighed kunde være anvendelige til Eet og Andet. Bladet gjemte jeg i min Brystlomme, og faldt i en sød Søvn.

Klokken henved syv kom Arthur og vækkede mig. Han saae meget alvorlig, ja næsten nedslaaet ud. Vi fulgtes ad gjennem den skyggefulde Hauge, hvor Alting blomstrede og bugnede, og vare snart i Skoven. Begge vare vi tause, men rimeligviis af forskjellige Grunde. Han vidste næppe hvorfor. Jeg vilde ikke bryde Isen, men hellere lade ham med sig selv vandre den Tankegang, som jeg haabede, jeg havde ledet ham paa. Jeg lod ham tie og bearbeide sit eget Indre, hvor der maaskee var aabnet hans Blik en Side, som

før havde været ham ukjendt eller uklar. Han var saa fordybet i sig selv, at han lod sig føre af mig, da det ellers var ham, der havde mig paa Slæbetoug. Vi kom altsaa hen, hvor jeg vilde, og efter nogen Driven om fra det ene Sted til det andet, befandt vi os paa den runde Plads foran „den gamle Eeg". Som om jeg aldrig havde været der før, yttrede jeg min Glæde over den eensomme Græsbænk, den stille Plads og begyndte at undersøge Træet. I det jeg gik bag ved det, spurgte Arthur: „Hvad gjør Du der? Gaaer Du paa Opdagelser?"

„Ja vist, det gjør jeg altid, og jeg finder ogsaa altid Noget. See her, for Exempel, hvilken deilig Eremitbolig Du har, som Du maaskee selv næppe kjender!"

„Aa jo saamænd kjender jeg den! jeg har tidt som Barn skjult mig her og leget Røver," sagde han og traadte ind til mig i Træets Huulhed, hvorfra man, som ovenfor sagt, gjennem Spalterne havde Udsigt til hele Pladsen. Næppe stod vi der, saa hørte vi i Nærheden Stemmer i Krattet. Arthur vilde krybe ud igjen for at see, hvem det var, men jeg holdt paa ham og hviskede: „Gjør mig, for Løiers Skyld, den Tjeneste at blive staaende her hos mig et lille Øieblik, og frem for Alt, lov mig at tie og holde Dig rolig!"

„Hvad skal det betyde!“ spurgte han forundret.

Jeg lagde Fingeren paa Munden og hviskede: „See!“

Og frem af Tykningen slendrede Hr. Candidat Peter med en tyk Cigar stukket dybt ind i Munden, den graae, rundpullede Hat bag i Nakken og begge Hænder i Paletot-Lommerne. Bag efter ham kom Jomfru Charlotte i al sin Pragt og Herlighed. Hun havde gjort et nyt Toilet, hvoraf jeg blandt Andet lagde Mærke til en lys Lila Silketrøie, af Façon som de gamle Flasketrøier, og et lyseblaat Skjørt, hvortil den store Straahat med de flagrende brandrøde Baand tog sig ret artigt ud. Denne Farvepragt i Forening med de store, sorte Haarduske paa Siderne og den krumme Næse gav hende Udseende af en stor, fabelagtig Fugl. De styrede Begge lige hen til det store Træ; Candidaten kastede sig paa Græsbænken og støttede sit tankerige Hoved paa den ene Haand, medens Charlotte indtog den lille Plads paa Yderkanten, som han levnede hende. Congressen var dybt inde i en statistisk-patriotisk Samtale og afhandlede med megen Virtuositet den saakaldte „Landbosag“, hvorved det naturligviis gik lystigt ud over Godseiere, Adel- og Herrestand, dem de ikke levnede Ære for to Skilling. Under Samtalen bemærkede jeg, at Peter idelig henholdt sig til en P[illegible] Ud-

sagn, hvem han benævnede min Broder i Aanden, ab. Der indtraadte en Pause. Med Eet reiste Peter sig fra sin magelige Stilling og spurgte:

„Men siig mig dog engang, Charlotte! hvordan staaer det nu med Dig og Kammerjunkeren, din ømme og beskedne Tilbeder? Hvad vilde han vel sige" —

„Du mener," svarede Charlotte, „at mine Anskuelser af hine nys omtalte Tilstande skulde være en Hindring for vor Forbindelse? Du behøver slet ikke at frygte!"

„Frygte!" sagde Candidaten haanligt, „at det skulde gaae overstyr? Det vilde snarere glæde mig; thi hvorledes vil Du blandt Vore kunne forsvare at have forenet Dig med en saadan Aristokrat? Du, som er saa gjennemtrængt af og vil virke for de ædlere og høiere Anskuelser, der nu med lovlig Berettigelse træde frem i Livet? og hvorledes vil Du med din høie, aandige Udvikling og frisindede Stræben kunne finde Dig i at være afhængig, ja næsten Slavinde af et saadant Nul, som Kammerjunkeren er? Jeg er bange for, der vil ligge et net Huus!"

„Saa det troer min kloge Fætter?" sagde Charlotte med sit sædvanlige brede Smiil og i en spydig Tone. „Jeg tillader mig at være af en anden Mening. Spar din Frygt! Du veed ikke, hvor from Arthur er! han er bøielig som dette Græsstraa og saa politisk uskyldig, som et Ark reent Papir."

„Og paa dette rene Papir agter Du at skrive, hvad der behager Dig?“ spurgte Candidaten. „Jeg forstaaer Dig; men tag Dig dog vel i Agt! Det kunde være, for at blive i din Lignelse, at Papiret ikke havde Liim nok, at Skriften slog igjennem, at Du altsaa ikke kunde skrive paa begge Sider, uden at gjøre det Hele ulæseligt.“

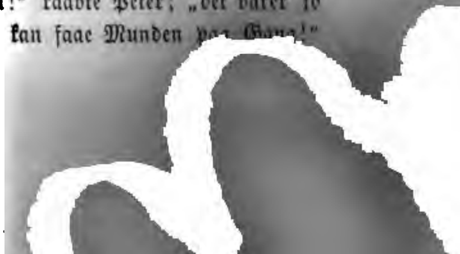
„Hvad vil Du sige med det?“

„Jeg vil i Grunden kun sige, at det vil være Dig umuligt saaledes at bearbeide ham, at Alt det udryddes, som skal bort, og noget Bedre sættes i Stedet. Han er ulykkeligviis dum, min Bedste! — Dumme Mennesker er der intet Udkomme med!“

For en Forsigtigheds Skyld tog jeg Arthur under Armen; jeg frygtede for, at han skulde blive noget urolig, — jeg følte jo allerede, hvorledes han sitrede. Men det hjalp ikke; han maatte tage hele Kinderpulveret.

„Hvor tør Du tale saa despecteerligt om min Saagodtsom-Forlovede?“ sagde Charlotte leende. „Er han end noget keitet og forlegen, og stikker han just ikke meget dybt udi Viisdom, saa skal jeg nok hjælpe paa alt Sligt, naar vi først ere Kone og Mand; jeg skal da nok være hans Forstand.“

„Ja, naar først!“ raabte Peter; „det varer jo en Evighed, inden han kan faae Munden paa Gang!“

„Det er sandt nok," sukkede Charlotte, „han staaer endnu stadigt og gloer paa mig, som en Ko paa en nymalet Port."

„Ja, saadan staaer han!" griinte Candidaten og stillede sig op og forsøgte meget ubehændigt at efterligne nogle af Arthurs Miner og Manerer. Forgjæves! hverken hans Krop eller Ansigt vare skabte for Mimiken.

„Nei, vist ikke," udbrød Charlotte overgiven og reiste sig ogsaa, „saaledes træder han hen for mig, see! og saaledes kniber han mig i Fingerspidserne. Saa stiller han sig hen ved en Væg og seer paa mig og mæler ikke et Ord, men lader Underlæben hænge!"

Her brast Jomfruen selv tilligemed Fætter Peter ud i en uslukkelig Latter, der endtes med et lille Anfald af Hoste; hvorpaa hun fremtog et meget brugt Lommetørklæde, der var puttet ind paa Brystet, spyttede langt ud i Græsset og pudsede sig paa en temmelig massiv Maade, idet hun igjen kastede sig paa Græsbænken.

Jeg havde frygtet eet eller andet Udbrud fra Arthurs Side; men til min Beroligelse og store Forundring forholdt han sig aldeles stille og lod de muskelstærke Arme synke.

„Nei," vedblev Charlotte, da hun igjen var

kommet til Aande, „lad mig kun først faae fast Fod paa Stiggaard, saa skal Alt blive godt, det vil sige efter mit Hoved Arthur er jo et godt Skind; og ligesom min Forstand skal være hans, saaledes skal ogsaa min Villie blive det. Af Alt, hvad der kan bidrage til at fremme de Ideers Fremgang for hvilke vi leve og aande, skal der Intet blive forsømt. Det Hele skal faae ganske andre Øine at see med!"

I Parenthes maa jeg bemærke, at „den Idee", for hvilken hun vilde leve og aande, syntes at være hende lige saa uklar, som de Ideer, af og for hvilke saa Mange i vore Dage leve. Det er blevet en Modesag.

Peter svarede: „Du lover vist Dig og mig altfor Meget, Charlotte; det kunde dog være muligt, at Du gjorde Regning uden Vert. En saadan borneret Herre er ofte meget stiv og uhandelig, og han vil nok i saa Tilfælde vide at sætte Haardt imod Haardt."

„Aa, han!" loe Charlotte, „nei, han er saamæn saa myg og bøielig, at jeg kan vinde ham om en Finger! og hvad han ikke er, det skal han blive. Vi Fruentimmer — — naa, jeg siger ikke mere!"

Pludselig reiste Candidaten sig og sagde: „Her er Myg! jeg kan ikke holde ud at være her længer!" og uden at oppebie sin Cousines Svar, gav han sig til at gaae og lod hende trave bagefter.

Da det ædle Bundsforvandtskab var kommet os af Syne, og deres Stemmer havde tabt sig, traadte vi frem af vort Skjul. Ingen Pottemager kan med mere spændt Forventning af Brændeovnen fremtage en smuk Vase, hvoraf han lover sig noget, end jeg nu fremdrog min Ven af Egetræets Hjertekammer. Han fulgte mig næsten villieløs, og ligesom udmattet af en stærk Strabadse, kastede han sig paa Græsbænken. Jeg satte mig taus ved Siden af ham, for at give ham Tid til at fatte sig. Var denne Dosis for stærk? eller var den akkurat tilpas? Dette var Spørgsmaal, som min Samvittighed gjorde mig, og jeg nægter ikke, at jeg med en vis Ængstelighed ventede paa, at Arthur skulde bryde Tausheden. Dog det faldt bedre ud, end jeg maaskee havde fortjent. Efter nogle Minuters Forløb, i hvilken Tid han havde siddet taus og stirret hen for sig, strøg han Haaret rask fra Panden, saae sig om og greeb min Haand, idet han med et dybt Suk sagde:

„Saa! — nu er da det forbi! Det var jo en ret moersom Samtale, vi der vare Vidner til!" Med et bittert Smiil vedblev han: „Men det er jo godt i Tide at faae Øinene op, naar man har været saa blind, som jeg!"

„Det er mig en stor Trøst, kjære Ven," svarede jeg, „at Du tager denne Sag saa roligt og fornuf-

tigt. Men jeg behøver vist ikke at sige Dig, at der maaskee nok vil følge flere Smerter efter denne voldsomme Kuur, som Hændelsen eller Din gode Skjebne har anvendt paa Dig. Du maa ikke troe" — —

„Min Kjære!" sagde Arthur med en determineret Tone, „nu veed jeg, hvad jeg skal troe, og jeg veed mere; jeg veed ogsaa, hvordan jeg skal handle. Det vil jeg vise baade Dig og Andre! — Kom nu og lad os gaae! lad os røre os! jeg gider ikke dvæle længer her paa dette Sted!"

Med disse Ord sprang han op, som om Græsbænken brændte under ham, og ilede ind i den tætteste Tykning saa hurtigt, at jeg knap kunde følge ham og havde al Møie med at vare mig for Slaget af de svære Grene, han bøiede tilside, og af Buskene, han gjennembrød. Jeg tænkte paa Ronkedoren.

Efter en temmelig lang Fart gjennem det uveisomme Krat, kom vi til en Skovvei, hvor jeg endelig ganske forpustet naaede min Ven, der syntes at ville rende fra sine Erindringer. Han stod stille et Øieblik, som om han betænkte sig, hvor han var, og hvor han vilde hen. Derpaa tog han mig under Armen, og gik langsomt fremad, idet han hviskede: „Skal vi saa besøge min gamle Karen?" Jeg fulgte ham.

Veien førte os i Krumninger ned over en Eng og ind mellem to tætbevoxede Høie, gjorde derpaa et

Sving, der bragte os til den modsatte Udkant af Skoven. Her, næsten lænet til en Høi, laa det lille nydelige Huus, som han saa kjærligt havde indrømmet sin spæde Barndoms Vogterinde. Vel var det hverken meer eller mindre end en lille Bondehytte, straatakt med hvidtede Vægge og Skorstene; men det var saa peent med sine blanke Vinduer og med en Art af straatækket Bislag, under hvilket der stod en Bænk, et Par Stole og et Bord. Haven var velholdt, fuld af Frugtbuske, Blomster, Ærter, Rødder og Bønner; hist og her kneisede et Par ældgamle Pære- og Æbletræer; mod Nordost gav en Gruppe af høie Naaletræer fornødent Læ; det øvrige Hegn bestod af tætflettet Riisgjerde, der ganske var overgroet med vild Humle. Inde fra den lille, tæthegnede Gaardsplads bag Huset kunde jeg høre en livlig Sladdren af Høns, Ænder og den pluddrende Kalkun, og i Aftensolens Glands øvede en glimrende Flok Duer sig i deres luftige Vendinger. Forsiden af Huset vendte mod Syd, hvor en temmelig viid, men eensformig Udsigt over den bugtede Vei og de kornrige Marker mere beroligede end forlystede Øiet. Der hvilede en velsignet Fred og Ro over det Hele, og det var een af de Pletter, om hvilke man ofte i en vis Stemning kan falde paa at sige: her gad jeg boe og bygge; — men det er dog sjelden rigtig alvorligt meent!

Da Karen, som sad under Bislaget og spandt, fik Øie paa os, idet vi gik op ad Gangen mod Huset, reiste hun sig og kom os imøde. Jeg betragtede hende naturligviis med megen Interesse. Det var, hvad Folk kalder en smuk, gammel Kone, iført en til hendes Alder passende, siirlig Bondedragt, og hendes milde Øine — det Eneste, der endnu syntes ungt paa hende — smilede til den raske, kraftige Pleiesøn med et Udtryk af sandt Velbehag og moderlig Stolthed. Selv var hun ikke høi, men kraftigt bygget, og syntes at kunne naae de hundrede Aar.

Her havde jeg en stor Glæde af Arthur. Man kunde i et saadant Forhold, som mellem ham og den gamle Karen, ikke tænke sig mere Naturlighed og Anstand, end han viste. Ligesom hun holdt sig ligesaa langt fra krybende Underdanighed som fra kjæphøi Raskhed, hvormed yndede Tyende stundom komme deres Herskab imøde, saaledes var der i hans Holdning hverken fornem Nedladenhed eller ugracieust Kammeratskab. Alt var fra begge Sider jævnt og harmonisk, og gjorde ret et behageligt Indtryk. Paa Arthur udøvede Synet af hende og Klangen af hendes venlige Stemme en ganske vidunderlig beroligende Indflydelse. Hans Ansigt, som forhen blussede, fik sin naturlige Lød, hans Øine bleve klare og milde, hans Stemme blev fast og tillidsfuld, som om han her havde ind-

aandet Fred og Ro. Han forestillede mig for den Gamle, som rakte mig Haanden til Velkomst, idet hun smilende sagde: „Naa, saa det er den gode Herre, som Jomfru Martha fortalte mig om i Formiddags. Hun kommer vist snart selv!“

Vi toge Plads ved Bordet, medens Karen gik ind i Huset. Et Øieblik efter kom hun tilbage og med hende en peen Tjenestepige, som lagde en sneehvid Dug paa Bordet, hvorpaa der blev sat en Flaske, en Vandkaraffe og to Glas, Sukker og Sølvskeer, — Alt skinnende og blankt. Jeg smagte paa Vinen; det var en ypperlig gammel Rhinsk Vært. Arthur truede smilende ad den Gamle: „Har jeg ikke sagt Dig, at Du selv skulde drikke denne Taar Viin og faae Kræfter!“

„Ja, saa mange Tak, Hr. Kammerjunker! jeg har saamæn ogsaa ærligt drukket den ene Flaske heelt op, eet lille Glas om Dagen,“ svarede hun, „men nu har jeg ogsaa Kræfter nok for det Første. Det er saa varmt, og jeg syntes, De og Herren der kunde nok trænge til en Vederqvægelse. Tag nu tiltakke!“ Hun satte sig ned og saae smilende paa Arthur, der nikkede til hende, idet han førte Glasset til Munden.

Da hørte vi pludselig fra den fjernere Deel af Haugen, der laae skjult for vore Øine bag Hækker og Buske, ligesom en heftig Ordstrid og strax derpaa et qvindeligt Skrig og et Raab: „Hjælp, Hjælp!“

Som et Lyn var Arthur paa Benene, satte over tre—fire Bede og Hækker i eet Spring, og forsvandt for mit Blik. Den gamle Karen saae meget forfærdet ud. „Det var Jomfru Marthas Røst," sagde hun, „vil De ikke gaae med og see, hvad det dog kan være!"

Inden hendes Opfordring var jeg allerede paa Veien; jeg skyndte mig, det Bedste jeg kunde, og kom ogsaa tidsnok for at blive Vidne til en ret artig, lille Scene.

„Hvad er her paa Færde?" hørte jeg Arthur raabe med Stentorstemme, da han dreiede om i Haugens yderste Gang, hvor han saae Martha, kjæmpende af al Magt mod Fætter Peter, der, som det lod, vilde tiltvinge sig et Kys. Han havde, som vi siden erfarede, meget mod hendes Ønske og Villie, fra Præstegaarden, efter at have bragt Charlotte hjem, fulgt Martha paa Vei til et Besøg hos Karen, og vilde nu benytte Leiligheden til at tage en mere øm Afsked med Pigebarnet, end hun just ønskede.

„Respect her!" raabte Arthur, da han stod lige ved de to unge Personer, og tog et temmeligt drøit Tag i Candidatens Skuldre. Denne slap øieblikkelig Martha ud af sin Omfavnelse, og traadte med sit dumme, impertinente Griin et Par Skridt tilbage. Han saae temmelig ophidset ud baade af Vandringen

og af Kampen, han saa slet havde bestaaet i, og maalte med et Blik, der skulde forestille Foragt, Kammerjunkerens Person op og ned, idet han med sin knævrende Stemme sagde:

„Hvor tør De, Hr. Kammerjunker! understaae Dem til at lægge Haand paa mig?"

„Jeg tør understaae mig til Alting, Hr. Candidat!" sagde Arthur med mere Besindighed, end jeg havde ventet, „naar De er uartig mod Jomfru Martha!"

„Da veed jeg ikke, hvad Martha og jeg kommer Dem ved!" raabte Peter i en uforskammet Tone.

„Jeg staaer ikke her for at besvare Deres Pøbelagtigheder," svarede Arthur med en dyb Stemme, der forkyndte det udbrydende Tordenveir, „men nu skal De strax gaae!"

„Skal jeg gaae? Hvad har De at befale her? Saadan en adelig Herre bilder sig endnu ind, at han kan gjøre, hvad han vil! Men Herligheden er da, Gud være lovet! snart forbi!" griinte Candidaten.

Uden at svare herpaa greb Arthur den patriotiske Yngling i Halskraven og Buxelinningen, og hyttede ham som et Stykke Favnebrænde over Havegjærdet ud paa Veien. Den graa Hat, som var faldet paa Jorden, gik den samme Vei. Arthur blev staaende og stirrede bleeg og med glandsløse Øine paa sine

Hænders Gjerning. Ulykken var dog ikke stor. Candidaten var heldigviis faldet i et Par Læs Riisbrænde, som laae opstablede udenfor Haugen, og slap altsaa med Forskrækkelsen og et Par smaa Rifter. Han havde reist sig, og medens han med Bagen af Haanden tørrede sin Næse og betragtede sit dyrebare Blod, skreeg han:

„Jeg vil sige Dem, Hr. Kammerjunker!" — —

„Vi lidt, Fyr!" raabte Arthur rasende, „vil De sige mig Noget, saa skal jeg strax være hos Dem!" og vilde til at springe over Gjærdet.

Nu begyndte min Rolle. Jeg greb hurtig min Ven i Armen, og da han med rynket Pande vendte sig imod mig, sagde jeg ganske roligt: „Hvor vil Du hen? gjør nu ikke mere af det, end fornødent er! Seer Du ikke, at Valpladsen er tom?"

Candidaten havde virkeligt ikke fundet det raadeligt at oppebie et nyt Møde med den nordiske Herkules, havde taget tilbeens ned ad Veien og var os allerede ude af Syne.

„Den Pjalt'" mumlede Arthur.

„Lad ham løbe!" sagde jeg, „og see heller til at berolige Jomfru Martha. Den stakkels Pige lader til at være meget bedrøvet."

Den hele Affaire, som her staaer fortalt med mange Ord var foregaaet i et Par Minuter. Den-

gang Martha følte sig befriet fra Fætterens erotiske Voldsomheder, var hun flygtet hen i en lille aaben Løvhytte og havde der, med begge Hænder for det forgrædte Ansigt, sat sig paa en Bænk. Ved at høre hendes Navn var det, som om Arthur vaagnede af en Drøm; Bersærkergangen var forbi. Han saae sig om med et dybt Suk, og da han i Løvhytten fik Øie paa den unge Pige, gik han derhen, saa sagte, som om han vilde besøge en Slumrende. Han satte sig paa Bænken ved hendes Side. Jeg blev staaende udenfor, — jeg kunde ikke lade det være! — dog saaledes, at jeg var skjult for dem. Efter et Øieblikš Taushed begyndte Arthur:

„Martha! — Kjære lille Martha! see paa mig! græd ikke mere! tag Haanden fra Øinene og lad mig tale med Dig!"

Martha taug.

„Martha! hør paa mig! hør, hvad jeg vil sige Dig. Du veed ikke, hvor det knuger mit Hjerte, saa det er nær ved at briste. Jeg maa tale med Dig aabent og ærligt."

Der var en saa reen Melodie i disse Ord, som jeg ikke havde tiltroet ham; det klang smukt, — men Martha taug. Da kastede han sig paa Knæ foran hende og berørte med begge Hænder let hendes Arme, idet han med fuld Følelse, men med dæmpet Stemme sagde:

„Jeg elsker Dig, Martha! hører Du? vil Du blive min Kone? vil Du boe altid hos mig paa Stiggaard, og dele Alt med mig, Ondt og Godt, Sorg og Glæde? Jeg har længe elsket Dig," lagde han til med veemodig Betoning; „men jeg har før ikke vidst det saaledes som nu!"

Martha lod Hænderne synke fra Ansigtet og betragtede taus den unge Mand med sine blaae, forundrede Øine.

„Du svarer mig ikke? kan Du nænne det? tal, eller giv mig et lille Tegn, — o, ræk mig din Haand og lad mig beholde den!"

Martha havde nær rakt ham sin Haand, men trak den pludselig igjen, som i Skræk, tilbage, og vilde reise sig. Men han tillod det ikke.

„Nei, Martha! nei! et Svar maa Du give mig. Ak, hvis Du nu ikke vil vide Noget af mig, hvis Du støder mig bort, saa har jeg jo paa een Gang tilintetgjort mit Livs Glæde, saa har jeg jo ganske fordærvet vort venlige Samliv. Jeg maa da herefter kalde Dig Jomfru og holde op at sige Du til Dig!"

Pigebarnet saae et Øieblik alvorligt paa ham, bøiede sig derpaa venligt ned imod ham og sagde, idet hun lagde sin høire Haand i hans:

„Saa kald mig da altid Martha, og bliv ved at sige Du til mig!"

Det var mit Stikord til at forlade Scenen! Jeg gik, for ikke at blive et vanhelligt Vidne til den første Henrykkelses Udbrud. Jeg traf den gamle Kone ganske forskrækket og forventningsfuld siddende ved Bordet, og idet jeg skjenkede mig et Glas Rhinsk, hvortil jeg nok kunde trænge efter saamegen Rørelse af den forskjelligste Art, fortalte jeg hende den første Deel af Historien, men sluttede ganske kort med disse Ord: „Og nu vil De nok snart see Fæstemand og Fæstemø her ved Deres Bord!"

„Hvad behager?" sagde Karen forundret; „hvilken Fæstemand og Fæstemø mener De?"

„Jeg mener Kammerjunkeren og hans Fæstemø."

„Ih, nei! hvad siger De? Er Jomfru Charlotte da ogsaa dernede!"

„Aa, hvem taler om Jomfru Charlotte! jeg mener Kammerjunkeren og Jomfru Martha."

„Er det Hende? Naa, saa Gud i Himlen være da priset og lovet!" sagde Karen og foldede Hænderne. „Det havde jeg dog mindst ventet, saameget jeg end har ønsket det. Ja, jeg har saamæn sagt hende det tidt og mange Gange, at det burde skee; men det kunde hun nu slet ikke taale at høre, og blev næsten vreed paa mig derfor. Ja, man skulde vel sagtens heller ikke tale saadan til unge Piger; men vi gamle Koner kunne ikke lade sligt fare, og

Munden løber over af det, som Hjertet har formeget af. Naa, det har da heller ikke skadet denne Gang! Jeg var saa vis paa, at hun længe har holdt af ham; men det vilde hun nu aldrig være ved. Herregud! havde det gamle Herskab nu levet, saa er jeg bange for, det havde seet galt ud; thi dette havde vist ikke været efter deres Hoved. Kammerjunkeren kunde da vistnok ogsaa have faaet saa mangen riig og fornem Frøken; men det syntes han nu slet ikke om, og det har vel heller ikke stort at betyde i den Begivenhed. Den, han nu faaer til Kone, det er en sand Engel, det kan jeg forsikkre Dem! — Men siig mig dog, hvordan gik det til?"

„Naa," svarede jeg, „sagtens saaledes som Sligt pleier at gaae til, tænker jeg! — Spørg dem nu selv. See der!"

Arthur og Martha kom Arm i Arm op ad Gangen. De saae Begge meget lykkelige ud; Arthur straalede og loe over hele Ansigtet; Martha var lidt bleeg, men hendes Læber vare blussende røde, og de glindsende Øine lignede „to dugbesprængte Violer", som Digteren saa skjønt udtrykker sig. Med mit Glas i Haanden modtog jeg det unge Par, da de nærmede sig, og den gamle Karen græd, som det jo skikker sig, af Glæde, da hun omfavnede og kyssede den undseelige Brud. I sin Hjertensglæde kunde den Gamle

ikke lade være at hviske til Martha: „Naa, hvad sagde jeg saa tidt? har jeg nu Ret?“

Da vor Bevægelse havde sat sig lidt, satte vi os selv ved Bordet, ligesom for at holde Raad; skjøndt her Intet var at holde Raad om. De to unge Folk havde efter al Rimelighed ved deres Forlovelse ikke gjort et Skridt, som vilde dadles af Brudens Forældre; og om denne end havde en svag Følelse af at have gjort noget paa egen Haand, saa lod det ikke til at forstyrre hverken hendes Sindsro eller Glæde. Den eneste Beslutning, der blev taget i vort store Raad, var, at Martha ikke i Aften skulde aabne sit Hjerte for sine Forældre eller nogen Anden, men oppebie Arthurs Ankomst, der næste Formiddag formelig vilde tale med Præsten om denne Sag.

Solen var ved Nedgang, da vi vilde bryde op. Da vi sagde Farvel, tog Karen i Fryd over det Passerede ogsaa begge mine Hænder og rystede dem, som om vi havde været gamle, gode Venner. Ude paa Veien følte jeg mig strax i en mig uvant Situation. Skulde jeg gaae rask til, eller skulde jeg gaae langsomt, for i begge Tilfælde ikke at bebyrde Parret med min Nærværelse? Jeg forkastede begge Dele, som skadelige for min Sundhed; men da vi paa Veien til Præstegaarden lidt efter vare komne til Omdreiningen til Herregaarden, saa standsede jeg, og idet jeg for-

sigtigt slog mit Lommetørklæde om min Hals, sagde jeg: „Her vil jeg sige Farvel! Natteduggen falder allerede stærkt, og jeg har ingen indvortes Varme at staae imod med!“

Det faldt dem slet ikke ind at gjøre Indvendinger imod at miste mit behagelige Selskab, og jeg naaede da alene, i et ypperligt Humeur, mit Sovekammer, og kunde altsaa opfylde den diætetiske Forskrift, som byder, altid at slumre ind med roligt Sind og under behagelige Forestillinger.

Næste Morgen begav jeg mig tidligt ned til Arthur. Jeg fandt ham staaende ved et gammeldags, kostbart Meubel, en Art af Skriverpult eller Secretaire af sort Træ, indlagt med mange snørklede Sirater af Sølv og Perlemoder. Han havde trukket en Mængde Skuffer ud — hemmelige Rum og Læddiker kom tilsyne, hvis Tilværelse man aldrig, uden at være indviet, kunde anet — og frammede en heel Hob skjønne Sager frem: Portraiter med kostbar Indfatning, Ringe med ædle Stene og indlagt Haar, Balsambøsser, Hovedvandsæg, Snuusdaaser, Braceletter, Brystnaale, Halssmykker, Diademer, Uhre, Kjeder, kort sagt, hvad der af slige Sager i en riig og fornem Familie kan opsamles fra Slægt til Slægt, og som man kunde kalde Familiens Skat. Det morer mig altid at see Sligt; thi det sætter min Indbildnings-

kraft i en behagelig Virksomhed. Ethvert Stykke maa jo have sin egen Historie. Hvor megen Glæde og Sorg kan der ikke rummes indenfor en Fingerrings snevre Kreds? og hvor interessant kan ikke et Portraits Historie tænkes at være?

„Du maa, for Guds Skyld! dog ikke troe," sagde Arthur, medens jeg med Kjendermine mønstrede nogle Diamanter i et Par Ørenringe, „at jeg har i Sinde at overøse Martha med alt dette Rageri! Naar hun er min Kone, saa bliver det jo hendes paa een Gang, og saa kan hun more sig dermed, om hun vil. Nei, jeg søger kun efter en lille Ring, som min Bedstemoder har baaret. Det skal have været en udmærket deilig og god og forstandig Kone. Man har altid talt til mig om hende, som een af Familiens største Prydelser; saavidt jeg veed, bar ogsaa min Moder hendes Ring, saa det vilde være mig betydningsfuldt, om ogsaa jeg i Dag kunde sætte den paa min Marthas Finger. — Her er den," vedblev han, og fremtog et lille grønt Chagrins Etui af en hemmelig Skuffe og aabnede det. Ringen bestod kun af en Række smaa, blegrøde Rubiner, simpelt fattede ved Siden af hinanden, og bar tydelige Spor af Ælde. Jeg kunde ikke andet end bifalde denne Beskedenhed — om jeg saa maa sige — og spurgte min Ven, om han agtede at gaae til Præstegaarden? Han sagde mig, at han

ikke kunde komme før henimod Middag, da han havde uopsættelige Forretninger. „Jeg har underrettet Martha derom," lagde han til, skjød alle Skufferne ind, laasede Secretairen og ilede ud.

Min Beslutning var snart taget. Paa Stiggaard var ikke længere mit blivende Sted; den uforstyrrede Eensomhed og Frihed, som havde lokket mig dertil, var nu hævet ved denne glædelige Begivenhed, og vilde afløses af Besøg og Gjenbesøg. Min Fraværelse vilde ikke føles. Jeg klædte mig altsaa paa, og gav mig paa Veien til Præstegaarden, før der endnu, om muligt, at faae røgtet en lille Forretning.

Ved min Indtrædelse i Haugestuen traf jeg til min store Tilfredshed hele Familien samlet; end ikke Fætter Peter manglede. Han saae lidt flauere ud end sædvanlig, med sin Rift paa Næsen; men forresten var han lige kry og ubehøvlet. Martha var uforandret; hun var i sin sædvanlige nette, daglige Dragt; men den Hemmelighed, hun bar i sit Hjerte, kastede — i det Mindste for mine Øine — ligesom et endnu lysere Skjær over hendes Person. Da hun bragte mig en Kop Kaffe, saae jeg hende lige ind i de klare Øine; men hun tog dem hurtig til sig og blev ganske rosenrød; det var det Hele.

I Samtalens Løb fik jeg da Fætteren og Char-

lotte ind paa det patriotisk-politiske Omraade. Den er let at lokke, som gjerne efter vil hoppe! Jeg lod nemlig, om jeg rigtigt mindes, ligesom uforvarende falde nogle høist kjætterske Yttringer om Valgloven eller noget Lignende, og vakte naturligviis de to Bundsforvandtes heftige Opposition, som jeg lidt efter lidt pligtskyldigst veeg for. Under denne Discussion kom Fætter Peter flere Gange til at beraabe sig paa en vis anonym Publicist, der syntes at være hans første og fornemste Autoritet, og som skrev under det Mærke ab.

„Vi To," sagde Peter om sig selv og Hr. ab, „jeg og han, tør jeg nok sige, ere som een Sjæl, og vor politiske Udvikling har altid holdt Skridt, altid taget een og samme Retning, og stadigt gaaet parallel, om jeg saa maa sige. Han har skrevet, som De veed under Mærket ab; jeg valgte til mit Bomærke ba!"

„Hvad for Noget?" raabte Præsten med et sarcastisk Smiil, „er det Dig, Peter! som staver dette politiske B—a, ba? Aa, nei? Ja, det kunde nok ligne Dig!"

Præstekonen yttrede sin Beundring i høirøstede og høie Talemaader; kun Charlotte og Martha taug stille; hiin, fordi hun alt var indviet, denne, fordi hun havde noget Bedre at tænke paa.

„Jo, jeg og han," vedblev Peter med suffisant Selvfølelse, „have mangen Gang lagt Forkjæmperne for Frihed og Folkets Rettigheder en Bro, hvorpaa de siden have vandret over vanskelige Steder. Vore Bestræbelser have, skjøndt uafhængige af hinanden, stedse været harmoniske. Jeg kjender ham ikke personligt, men jeg troer paa ham, som paa et Evangelium."

„De maa kjende hans Principer nøie," sagde jeg, „siden De tør bruge dette Udtryk; De maa sandelig have stor Tillid til ham!"

„Jeg underskriver," sagde Peter, „ubetinget og ubeseet enhver Tøddel, han skriver, ethvert Ord, han siger."

„Har jeg dog ikke seet hans Mærke for ganske nylig?" spurgte jeg mig selv, som om jeg besindede mig. „Ah, jo! ganske rigtigt!" vedblev jeg og greeb i min Brystlomme og fremdrog det nye Dagblad, „her staaer det under selve Prospectus; Hr. ab maa altsaa vel være Hovedredacteuren. Han nævner sig som Forfatter til" — her stode adskillige navngivne Artikler opregnede.

„Ja, det er ham," raabte Fætteren; „lad os høre, det er vist en meget interessant Indledning, det feiler ikke. Underligt nok, at jeg slet ikke har fornummet til, at denne nye Entreprise var paa Stabelen!"

„Jeg vilde gjerne," sagde jeg, „forelæse Noget deraf, men" — —

„Aa, hvad Men! jeg sætter ogsaa, at det ikke ganske stemmer med Deres Principer, saa kan De dog ikke ville miskjende Geniet, hvor det saa viser sig!"

„Nei ingenlunde! saameget mere, som jeg maa tillade mig at lade Dem vide, at jeg er en ivrig Tilhænger af det nye Evangelium, der prædikes og alt har baaret saa velsignede Frugter, og at jeg hædrer og ærer dets Propheter, store og smaa, — naar de due noget! — Der er saaledes ogsaa Meget hos nærværende Forfatter, Hr. ab, som behager mig og er talt ud af mit Hjerte; lad os nu see, hvorledes det behager Dem!"

Jeg forelæste derpaa den hele, ret velskrevne Afhandling, der med Klarhed og Grundighed fremstillede Bladets ædle Maal og dets Midler.

„Er det ikke fortrinligt?" raabte Peter begeistret den ene Gang efter den anden.

Forfatteren gik derpaa i et særskilt Afsnit over til at polemisere mod den Deel af Pressen, som, tilsyneladende paa den gode Sags Side, allermeest skadede samme. „Det Gode," sagde han, „hævder sig selv, det Slette fælder sig selv; men Middelmaadigheden er farligere end det Sletteste. Den er i Almindelighed

næsviis, sig fremtrængende; den vækker gjerne Opsigt; og naar den understøttes af en eller anden tilfældig Egenskab, blænder den let det mere uøvede Øie, indsmugler saa megen Skjævhed, avler saamegen Halvhed blandt de mindre Befæstede, at de, der mene det alvorligt, ærligt og godt med Helligdommen, have ondt ved at gjøre Forgaarden ryddelig for disse vanhellige Hønsekræmmere og Skillingsvexlere. Ligesom Ridderligheden for en stor Deel synes forsvundet af det selskabelige Samliv, saaledes optræde ogsaa disse Herrer ofte med en saa modbydelig Raahed, at deres Fægtning ikke ligner nogen Turnering, men snarere et Slagsmaal. For at give et Exempel instar omnium, behøver jeg blot at gribe i Blinde, og træffer da strax paa Een, der besidder alle de negative Egenskaber, der skabe den sletteste, politiske Dilettantisme. Hvo har ikke i —posten med Ynk og Modbydelighed læst denne Hr. ba's elendige Smørerier? Især i Afhandlingen „Det Timelige og det Evige“ synes han at have villet overbyde sig selv. Denne taagede Ordvæv med Islæt af løse, nyphilosophiske Traade, denne fade Eftersnakken, denne svulstige Drøvtyggen af Andres originale Ideer, denne ubehændige, keitede Ironiseren, denne selvbehagelige Forfængelighed, dette plumpe Hovmod, kunde uden Skade bære, hvilket Navn det skal være, kun ikke sund Sands. Vi kjende heldigviis

ikke personlig Faderen til dette Misfoster, men troe at kunne spore, at han er et ungt, forfængeligt Menneske, der uden andet Kald, anden Indvielse end den, hans Selvforgudelse har givet ham, nu er kommet paa denne Afvei, langs hvilken han paa den Maade kun vil plukke Gifturter for Andre, men sandelig ingen Laurbær for sig selv."

Ved Enden af den pompeuse Tirade, som jeg i Grunden selv ærgrede mig lidt over, udbrød Præsten i en ubarmhjertig Latter: „Naa, min gode Peter! der fik Du da baade læst og paaskrevet, og det ovenikjøbet af din egen Herre og Mester!"

Præstekonen sendte mig et vredt Blik, men betragtede Slagtofferet med en medlidende, forlegen Mine, som i mine Øine var værre end Præstens Latter; og Charlotte sad med blussende Kinder og nedslagne Øine, formodentlig af Undseelse og Ærgrelse over det indirecte Slag, hun selv havde faaet. Martha havde sat sig i Sophaen og beskjæftigede sig med den lille Lise og med sine egne Tanker. Candidaten selv var blevet snart rød, snart bleeg, og beed, aldeles stum, sin Underlæbe tilblods, uden at kunne finde et eneste Ord til, for et Skins Skyld, at støtte sin styrtende Bygning. Jeg havde næsten ondt af ham, og følte lidt Fortrydelse over min Haardhed.

Porthundens Støien og Hestetrampen i Gaarden

gjorde en heldig Afbrydelse af den ubehagelige Taushed, der var opstaaet. Jeg traadte til Vinduet og saae ud; det var Arthur, ledsaget af Jægeren. Jeg havde ikke før seet ham til Hest, og kunde ikke nægte, at han tog sig prægtigt ud. Fætter Peter gjorde et Øieblik Mine til at liste sig bort, men forandrede dog sin Beslutning og kastede den graae Hat paa Divanbordet med et Udtryk i Ansigtet, som kunde betyde: „Aa, det har vel ingen Nød; her knækker han da vel ikke Halsen paa mig!"

Jeg havde næsten frygtet for, at den nye Person, hvori Arthur nu optraadte her i Huset, skulde trykke ham, gjøre ham forlegen og foranledige Eet eller Andet, der kunde volde ham en Ydmygelse. Min Frygt var aldeles ugrundet. Han var saa jævn, saa fri og sikker i sin Holdning, at jeg ganske roligt saae paa Alt, hvad han foretog. Efterat have hilset venligt paa hele Familien, undtagen Peter, der stod ved Vinduet og vendte ham Ryggen, udbad han sig med sagte Stemme en privat Samtale med begge Forældre. Moderen tilkastede Charlotte, som sad der blussende som i Feberhede, et hurtigt, betydningsfuldt Blik; jeg derimod saae paa Martha. Hun sad og hviskede til den Lille, og var blevet ganske hvid som en Slaaenblomst.

Forventningens Smerter vare dog kun kortvarige;

Conferencen i „Sovekammeret“ var snart endt, Protocollen sluttet, og idet de tre Personer igjen traadte ind, hørtes Præsten med glad Stemme at sige til Arthur:

„Ja, Hr. Kammerjunker! tag hende da, siden baade De og hun ere enige. Hun var altid en god Datter, jeg har det Haab, at hun ogsaa vil blive en god Hustru. Jeg betroer hende med fuld Tillid i Deres Hænder!“

Ved disse Ord reiste Charlotte sig fra Stolen og gjorde et Skridt fremad; men paa et ængsteligt Vink af Moderen, sank hun atter ned paa sit Sæde og saae med høit opspilede Øine paa, at Arthur med raske Skridt ilede hen til Martha, kyssede hendes Haand og omfavnede hende. Da ogsaa Fader og Moder havde omfavnet og lykønsket hende, kom Touren til Søsteren. Det piinte mig, det ængstede mig, skjøndt jeg vidste, at hun ingen virkelig Kjærlighed følte for Arthur, men at kun hendes Forfængelighed her havde faaet en Revselse; det ærgrede mig, at jeg havde været saa dristig selv paa en Maade at have ført Riset, — og nu var jeg bange for Ubbrud-Scenen! Dog mit Sind kunde være roligt, og jeg maatte atter her beundre eller forundre mig over den qvindelige Natur. Charlottes Øine tindrede, hendes Mund smilede, da hun tog Martha om Hovedet og kyssede hende, og derpaa rakte Kammerjunkeren sin

Haand. Han lod det ved denne Ceremonie ikke, som ellers, beroe ved at berøre Fingerspidserne, men greeb den hele Hadnd i sin og rystede den med al mulig Hjertelighed. Al hans Forlegenhed var som blæst bort, og denne Frihed gav hans Væsen en Anstand, som før havde manglet ham, men nu klædede hans mandige Personlighed meget godt. Charlotte stirrede paa ham med store Øine.

„Naa, Hr. Kammerjunker!“ sagde hun leende til ham, „nu kan jeg da ret i Mag finde Leilighed til at arbeide paa den omtalte Omvendelse; ikke sandt?“

„Ja,“ svarede han ligeledes i en spøgende Tone, „tag nu kun fat! Det vil sikkert lykkes Dem; De har ganske særegne Gaver til at omvende Folk, — derom er jeg overbeviist! — Men,“ vedblev han, idet han vendte sig til mig, „hvad blev det saa til med din Plan, som Du ansaae for saa let at udføre? hvad sagde jeg?“

„Hvad siger De? — Hvad mener han?“ raabte Præsten og Madamen i Munden paa hinanden.

„Aa,“ svarede jeg leende, „det er ikke andet end „Der in dem Irrgarten der Liebe herumtaumelnde Cavalier“ *), som nu hoverer over at være kommet paa rette Vei!“

*) Titelen paa en gammel tydsk Roman.

Under disse faa Repliker havde jeg lyttet til en anden kort, men syndig Samtale, mellem Peter og Charlotte, idet nemlig den Første med halv Stemme og et ondt Griin sagde til hende: „Men min Gud, Charlotte! Du besvimer jo ikke!“ hvortil hun med et roligt og koldt Ansigt svarede: „Jeg begriber ikke, hvorledes Du, efter igaar at have leget Himmelsprœt, og i Dag lidt en saadan Prostitution, endnu tør vove at tale med!“ Hvorpaa Fyren taug stille og maabede.

Da jeg nu saae Alt i en saa god Gang paa alle Kanter, fandt jeg, det var paa Tide for mig at trœde af fra Skuepladsen. Jeg greeb min Hat og foregav, at jeg vilde tage mig en lille eensom Vandring i Skoven; og skyndte mig derpaa hjem til Gaarden. Her pakkede jeg min Kuffert, lod spœnde for en lille Hamborger-Vogn, som under mit Ophold der var sat til min Raadighed, eftersom jeg er en slet Rytter; og efter et Par Timers Kjørsel befandt jeg mig paa nœrmeste Poststation, hvorfra jeg i en lille Billet takkede Arthur for alt Godt. Jeg anførte ingen Undskyldninger for min pludselige Bortreise, da jeg stolede paa, at han kjendte mine Manerer og ikke vilde fortœnke mig i, at jeg fulgte dem.

Min Søren og Madame Trane sloge Hœnderne sammen over min hastige Hjemkomst, og den Sidste var himmelglad over dog at vœre saa tidlig fœrdig

med Skuren, Vadsken og Bonen; og jeg selv var ikke mindre glad. I denne friske Reenligheds Duft sad jeg da og gjenlevede min Landreise ved at optegne dens Begivenheder.

Et Par Maaneder efter fik jeg eet af hine uorthographiske, men venlige Breve fra Arthur. Min Flugt omtalte han ikke med eet Ord; men efter at have beskrevet mig sit Bryllup og „das vergnügte Leben“ *), som han nu fører, fortalte han endvidere, at Fætteren, der har taget Tjeneste hos en juridisk Embedsmand i Egnen for at øve sig i det Practiske, nu ganske havde skudt en hvid Pind efter Politiken, havde forlovet sig med Charlotte, tænkte kun paa Embeds- og Ægtestand, og lod til at kunne blive en ret taalelig Birkedommer! — Skulde jeg virkelig have givet Anledning til et Mirakel?

*) Et Digt af Bürger.

Episode af et Familie-Liv.

1.

Grevens elegante, velbesatte Taffel og ivrige politiske Samtaler holdt det talrige og af mange forskjellige Slags Mennesker sammensatte Selskab længe ved Bordet. Den klare Efteraarssol, der sendte fine Straaler ind i den store Sal, de varme Samtaler, der dreiede sig om en almindelig, vigtig og stor Interesse, den blinkende Viin og andre ligesaa stærke Motiver havde sat Alles Hjerter i Bevægelse; rundt om saae man tindrende Øine, blussende Kinder, der knap lode sig kjøle af de sagte Vindpust, som fra den efteraarlige, mørkeblaae Himmel trængte sig ind gjennem de aabenstaaende Balconvinduer, og legede med de lange Mousselins Gardiner.

Fiendens Ankomst midt i Sommeren og Hovedstadens Beleiring, der indtraf paa en Tid, da de fleste anseelige Familier søgte Adspredelse deels paa egne, deels paa Venners Landsteder, havde udelukket et stort Antal fra deres Hjem i Byen, og for disse var det et stort Held paa Grevens Slot at have fundet Beskyttelse

og ved hans Bord den gjæstfrieste Modtagelse. Formiddagen havde bragt Efterretninger om Hovedstadens Capitulation; og de dermed forbundne Tab for Landet, den Krigserklæring, som naturligen maatte følge heraf, den Frygt og Tryghed, den Sorg og Glæde, som man følte for Tabte og Ikketabte, Venner og Slægtninger, — Alt havde bragt det talrige Bordselskabs Stemning til betydelig Høide, og Sessionen vilde have varet længer, hvis ei den ædle Vert tilsidst, ved at skyde sin Stol tilbage til Tjeneren, havde givet Tegn til at hæve den.

Man strømmede ud til forskjellige Sider; Nogle for at drikke Caffee og fortsætte Samtalen i det fælleds Selskabsværelse; Andre for at nyde den levantiske Drik og Middagsrolighed i de mange Slags Pavilloner i den vidtløftige Hauge, der, leiret ned ad Høiderne, i Forening med to smaa Søer og en Skov omgav det kneisende gothiske Slot.

Felix, en ung Kobberstikker, hilsede til Høire og Venstre, stillede sig derpaa ind i eet af de dybe Vinduer i Spisesalen, og saae med smilende Ansigt ud over den deilige Egn, der med Spor af dette Aars rige Fylde laae udbredt for ham i September-Maaneds stærke og farverige Belysning. Lige for ham laae Sletten, gjennemskaaret af Hækker og Agerland; til Høire ragede det spidse Kirketaarn af den til Herregaarden hørende

Landsby frem bag et Krat, og til Venstre glimtede en Kjøbstads Taarne og røde Huse bag en lille Aa, der som et flint blaat Baand snoede sig gjennem den mørkegrønne Eng. Dog var det nok ikke saameget alle disse Naturskjønheder, der denne Gang lokkede Smiil paa den unge Kunstners Læber, som snarere indvortes Bevægelser, og det saadanne, at hans Ansigt derved erholdt et ganske særegent Udtryk af inderligt Selvbehag. „Kan du ikke," tænkte han, „være tilfreds med dig selv, Felix? Har du ikke i Dag viist sjelden Kraft, Selvbeherskelse og Færdighed i den fine Verdenstone? Var din Samtale med Frøken Melting ikke utvungen, moersom uden Fortrolighed, snild og vittig uden Anstød? Kan du nægte, at dette glæder dig inderligt, og at du venter dog maaskee, trods alle indvortes og udvortes Hindringer, med Tiden at kunne seire og naae et Maal? og tillige, er du vel gaaet videre, end du selv har villet, har du ikke desuagtet endnu stedse bevaret dig et smukt Tilbagetog? Og alt dette vovede og udførte du lige over for Hende, — hende, som du engang elskede, hvis nu saa kolde Ansigt mangen Gang straalede, naar hun blot saae dig, naar du sendte hende et Blik, naar du talte til hende? Ak — skulde der endnu i denne Barm leve nogen Kjærlighed til hende; er ikke hver Gnist slukket ved hendes tilintetgjørende Blik, ved hendes kolde Forstandighed? Skulde man ikke næsten troe det!

Du vilde vel ellers ikke med saa megen Iver hovere over en maaskee indbildt Seier!" — I det samme faldt hans Blik paa Landsbyen og det beskedne Kirketaarn. „Min gamle Ven, Præsten, og hans syge Søster vente mig jo rigtignok i Eftermiddag, jeg har jo lovet dem at komme, jeg veed, det trøster dem, at see mig i deres Kreds, at høre alle hine vigtige Nyheder; men — jeg er altfor lykkelig, altfor exalteret til at kunne nedstemme mig til en Rolighed i Sindet, der passer sig for disse gamle, svage og — jeg maa selv tilstaae det — mindre interessante Folk. Jeg maa nu, som altid, nyde min Glæde alene." Han vendte sig ved disse Ord lidt til Siden, støttede sig paa den anden Arm, kastede et Blik udover Haugens Trætoppe, og øinede Kjøbstaden. En heftigere Rødme foer over hans Ansigt, han strøg hastigt Haaret fra Panden, og smilede med Velbehag, i det hans Hjerte bankede hurtigere. „Ogsaa Hun venter dig maaskee med Længsel, du tør tilstaae dig selv, du troer, hun tilbeder dig, det yndige Barn, uagtet alt Drilleri! og hvor elskelig er hun ikke, den Uforlignelige — men dog" — Han henfaldt i tause Betragtninger, og lod sin Aand urolig, men saligt drømmende svæve fra det ene Billede til det andet.

Da blev han pludseligt vakt af sine Drømmerier ved nogle hviskende Stemmer, der lode sig høre i det andet eller tredie Fag fra ham, og hvilke, som det gaaer,

naar man hviskende vil disputere, lidt efter lidt gik over til en lydeligere Tale. Dog vilde den unge Mand næppe have forstaaet, hvad der blev sagt, hvis ikke Naturen havde begavet ham med en næsten utrolig fiin Hørelse, hvilken Nysgjerrigheden nu skjærpede, især da han hørte nogle Udeladelser, der, som det lod, angik ham selv, og, i det de ikke just skabte de behageligste Følelser i hans Bryst, droge ham lidt ned fra den Selvtilfredsheds Himmel, hvori han svævede. Det var en blondhaaret og meget ung Kone, fyldig, men bevægelig, med en ægte græsk Profil, men med et koldt og næsten frastødende Udtryk i de forresten deilige blaae Øine, som talede med sin Mand, en ung Advocat. Med hendes lille Figur, Kulden i hendes Ansigts Udtryk og Heftigheden og Paastaaeligheden i Forfægtelsen af Meninger contrasterede paafaldende Ægteherrens store, sorte, ildfulde Øine og Roligheden i den Maade, hvorpaa han forstod at bestride eller undvige sin Gemalindes Angreb og Paastande.

„Nei, kjære Antonie! Du gjør ham dog vist Uret! Saa slet er han dog nok ikke, som du gjerne vilde faae mig til at troe!

„Jo, kjære Charles! saa slet og ikke bedre er han just, som du ikke vil troe!“ svarede Damen parodierende. „Saae du ikke for Exempel i Dag ved Bordet, med hvilken fade Vigtighed han opførte sig? hvor kjække og

udfordrende ethvert af hans Blikke blev efter hvert Glas Viin, han tømte? Beskeden, siger du? — Hvis du kjendte ham saa nøie, som jeg, saa vilde du have bemærket, hvor skrupuløs omhyggelig han er for at nedsætte sin egen Person, hvor overdreven beskedent han taler om sig selv og sine Arbeider, at man maatte være meget uerfaren i Verden, om man ikke bag denne Maske øinede den smaaligste Forfængelighed! Og hvad skal saa denne hans affecterede Varme og Opmærksomhed for Frøken Melting betyde? Troer du, han har nogen alvorlig Hensigt, saa tager du mærkeligen feil. Det smigrer ham kun at tiltrække sig denne fornemme og deilige Piges Opmærksomhed, hvilket jo rigtignok, som du har seet, paa en Maade lykkes ham; thi han besidder — det har jeg altid sagt — underligt nok, en saadan Egenskab, der har Lighed med Klapperslangens Natur!"

„Nu er den gode Madame altfor slem!" sagde Advocat Friland smilende, og truede hende med Fingeren.

„Ikke saa slem, som jeg egentlig burde være! Jeg hader disse Cavalierer, der allevegne bære deres Hjerte tiltorvs. En Saadan er han. Jeg veed med Bestemthed, at han i Byen ogsaa gjør Cour til sin Huusvertinde, som skal være en meget net og skikkelig Person, velhavende og af anstændig Familie. Hun er

forresten ret kjøn, men seer meget phlegmatisk ud! Hun maa være meget ældre end han!"

„Hvorfra kjender du dog hende?" spurgte Friland.

„Aa, hun handler med Porcellain, og jeg har kjøbt Adskilligt hos hende."

„Ah, saaledes!" vedblev Advocaten med et sarkastisk Smiil, „Du pleier dog ellers at kjøbe slige Sager hos" — —

„Jeg kjøber, hvor det behager mig," svarede Fruen og fortsatte: „Naboer og Gjenboer have glædet sig ved at bemærke et meget idyllisk Forhold mellem de To."

„Virkelig?" loe Advocaten.

„Desuden," vedblev Fruen uden at standse, „hvad hjælper det ham vel nu, om han ogsaa sætter den smukke unge Uerfarne nok saa mange Griller i Hovedet? Man siger jo, at hun, saa ung hun er, har en begunstiget Beiler. Og var dette end ikke Tilfældet, vilde da vel hendes Formynder og Oncle, den gamle Geheimeraad Melting, tillade en Forbindelse med et Menneske, om hvem man ikke veed andet, end at han er og hedder Herr Felix?"

„Ja med Hensyn til hans Herkomst kan du for saavidt have Ret, ma chère! Du maa jo vide bedre Besked derom end enhver Anden, da han er opdraget i dine Forældres Huus; men mig synes dog, du gjør

ham lidt Uret, naar du, ved at vurdere ham selv, slet ikke bringer hans smukke Talent i Anslag?"

„Talent!" loe den unge Frue i en haanlig Tone, „ja, hvis han havde været eller vilde være flittig, kunde han maaskee arbeide sig frem til at blive en taalelig Copiermaskine for Andres Mesterværker; men ikke engang dette vil han nogensinde naae, thi han er saa doven, saa doven — ak, jeg kjender ham nok! Og nu hans egne Compositioner! Folk sige jo rigtignok, at Ideerne ere ret gode, ja endogsaa nye, og Anlægget taaleligt; men er Udførelsen ikke altid saa overdreven flygtig, for ikke at sige skjødesløs? og mangler ikke alt hans Arbeide i den Grad, hvad man kalder Studium, at hvert Blad snarere bærer Præg af Hastværk og Lede, end af udholdende og taalmodigt Arbeide!"

Damen havde talt hurtigt og heftigt, og maatte puste lidt, hvorved en Pause opstod i Samtalen, en saadan, som pleier at antyde en lille Forstemning mellem Personer, hvoraf i det Mindste den Ene vil undgaae Modsigelse og Strid.

„Du sagde før," begyndte Advocaten, „at man ikke vidste noget om hans Herkomst; har din Fader da aldrig fortalt noget desangaaende?"

„Jeg har aldrig spurgt ham derom;" svarede Fruen med en Stemme, der syntes at ville skjule en indvortes Bevægelse, „formodentlig fordi han interesserede

mig for lidt. Da jeg var et lille Barn, kom han i min Faders Huus, hvor, som du veed, mange andre unge Mennesker bleve underviste og opdragne. Det Eneste, der dengang var mig og mine Søstre vigtigt, var at faae den nye Huusfælle at see, om han var smuk eller styg, kjedelig eller moersom, —"

„Fandt du Herr Felix smuk eller styg, kjedelig eller moersom?" faldt Advocaten sin Kone i Talen.

Uden at svare herpaa vedblev hun med alvorligt Ansigt: „Siden, da jeg voxede til, forstod jeg ret godt, at det ikke kunde nytte at spørge min Fader om en Ting, som han ikke af sig selv havde meddeelt os, og deraf kommer denne min Uvidenhed. Maaskee ikke engang mine Forældre vidste ret Besked! Der var en Periode," tilføiede hun efter et Øieblikś Taushed, „da han var ret vakker, ret brav; — men han har forandret sig!"

„Hør, sig mig dog, Antonie!" sagde Advocaten med Eet, i det han kyssede begge hendes atlaskhvide Hænder, og som om noget ganske Nyt faldt ham ind, „hvilken af dine talrige Veninder har givet dig denne lille, forslidte Ring, som du altid bærer paa din venstre Haand? Du har jo dog fortalt mig alle dine Souvenirers-Historie?"

„Veed du hvad, Charles!" svarede den unge Kone med alvorlig, dyb Stemme og undertrykt Be-

vægelse, „det lader til, du taber din Hukommelse; har du ikke eengang for alle tilladt mig at bære netop denne Ring, uden at aflægge min strenge Herr Gemal Regnskab for den?"

„Ja, jeg tænkte kuns ikke," — begyndte Friland godmodigt.

„Jeg haaber, Charles! du tænker intet andet, end hvad der kan bestaae med de gode Tanker, jeg veed, du baade kan og bør have om mig!"

Den unge Advocat tvang sig til en Latter, omfavnede sin lidt modstræbende Kone, og trykkede paa hendes Læber et Kys, der saaledes kom til at gjenlyde temmelig høit i den nu af Tjenerne forladte Spisesal. En uvilkaarlig ubetvingelig Bevægelse af Felix forraadte hans Nærværelse. Den korte, pludselige Taushed, som nu indtraadte, blev afbrudt, ikke af Manden, men af Fruen, der i en vel vedligeholdt, ligegyldig Tone spurgte sin Mand: „Du gaaer til Kjøbstaden i Eftermiddag?"

„Ja," svarede Advocaten, i det han tog en Brevtaske frem og bladede i nogle Papirer, „jeg var alt før Hovedstadens Spærring paa Spor efter en Forbryder af et ganske eget Slags. Tidens Uro og mange andre Omstændigheder havde standset mine Undersøgelser, der ogsaa egentlig have ført mig herhid i denne Egn, da jeg just for et Par Dage siden af en Hændelse

igjen fandt det tabte Spor. Det var saamæn inde hos den tykke Bager, ham, der har den lille nydelige Pleiedatter, som Du holder saameget af. Nu agter jeg, ifølge min Pligt, naar jeg atter indtræder i mine Functioner, overeensstemmende med min Instrux at forfølge Sagen. Det er egentlig Geheimeraad Melting, som har givet mig det hele Hverv."

„Aa, lad det heller være," sagde den unge Kone kjælende og med den hos Fruentimmer saa let vakte Medlidenhedsfølelse, „er det noget meget slemt?"

„Meget slemt! og noget, som du sikkert, kjender jeg ellers dig ret, næppe vilde tilgive, ifald du vidste det," fik hun til Svar.

„Kan du ikke sige, at du har tabt ham aldeles af Sigte, at han er gaaet over til Fienden, har givet sig under fremmed Beskyttelse?"

„Det gaaer ikke an, lille Tony! han er for gammel og forstokket i Synden, og vilde, saavidt jeg kun slutte mig til, endogsaa selv foragte en saadan Udvei!"

„Hvad har han da gjort?" spurgte Fruen utaalmodigt.

„Det tør jeg endnu ikke sige dig," svarede den kjærlige Ægtemand smigrende men med Fasthed, „deels formedelst Sagens Uvished og særegne Beskaffenhed, deels ogsaa af Frygt for, at din mig velbekjendte,

uimodstaaelige Overtalelse muligen kunde forlede mig, om ikke til ganske at lade det Hele falde, saa dog at gaae lunknere og mildere til Værks, end jeg kan forsvare for mig selv! Iøvrigt vil jeg dog, til din Beroligelse, fortælle dig, at jeg opsporer ham, mere for om muligt at vende hans Brødes Følger til det Gode end for at straffe ham selv!"

„Ja, det forstaaer jeg ikke, Charles!"

„Det skal du ikke heller, Tony! Farvel!"

„Saa gaa da med dine Mysterier, du!" sagde Fruen smilende, kyssede ham, hængte sig ved hans Arm, og trak ham ud af Stuen, idet hun kastede et hemmeligt, skarpt, men dog af Felix bemærket Blik hen i det Vindue, hvor han stod.

2.

Et Par Bøsseskud fra det grevelige Slot deelte Veien sig til Høire mod Landsbyen, og til Venstre løb den ned mod Kjøbstaden. I Midten af den trekantede Plads, som de tre sammenstødende Veie dannede, stod et stort, gammelt Bøgetræ, formodentligen en Levning af de store Skove, som fordum ogsaa paa denne Side havde bedækket Skraaningen af de Høider, hvorpaa Herresædet var opført. Ved Træets Rødder laae flere store, mosbegroede Kampestene, og af disses Beliggen-

hed saavelsom af det rundtom nedtraadte Græs kunde man slutte, at denne Plads vel ofte maatte være et yndet Hvilested for Høstfolk, Malkepiger og Vandrende. Eftermiddagens Rolighed hvilede over Stedet, ingen Vogn hørtes i det Fjerne, ingen Arbeidere saaes paa de afmeiede Marker, ingen Fugles Qviddren, intet Insects Surren afbrød den dybe, efteraarlige Stilhed. Himlen var reen og blaa, kuns i Horizonten rugede, liig fjerne Bjerge, nogle tætte, mørke Skymasser, der efter den lumre Dag syntes at love en qvægende Torden. Paa een af Stenene under det vældige Træes Løvtag sad Felix; han støttede sine Arme paa Knæerne og skjulte sit Ansigt i begge Hænder, og havde alt et heelt Qvarteer siddet saa aldeles fordybet i sine egne Tanker, at han ligesaalidt havde bemærket Advocat Friland, der med hurtige Skridt var ilet forbi ham mod Kjøbstaden, som han af denne var blevet bemærket.

Skjøndt den Erfaringslection, han nyligen i Spisesalen paa Slottet havde modtaget, ingenlunde var ny; uagtet han mangen Gang, naar enten en findig Ven skaansomt lod ham mærke Ujævnhederne i hans Væsen og Forhold, eller han selv ved roligere Overlæg betragtede sig som en fremmed Gjenstand og som saadan bedømte sig selv, havde følt sig dybt ydmyget og nedbøiet; saa havde dog denne sidste Scene saameget smerteligere grebet hans Hjerte, som de haarde Domme

udgik af en Mund, der forhen venligt havde tilsmilet ham; og havde saa meget dybere ydmyget ham, som de fremførtes for et Vidne, hvem han ikke kunde nægte sin fulde Agtelse. Og dog kunde han, naar han ret roligt betragtede det Forhold, i hvilket han havde staaet til hende, og Grunden til hendes forandrede Stemning, ikke andet end tilskrive sig selv al den Uret og Sorg, han kunde indbilde sig at have lidt og følt; thi hans vankelmodige Characteer, det Ubestemte i hans Tilbøieligheder, den Mangel af Kraft og Fasthed i Øieblikke, som kunde have været afgjørende for hans og hendes Fremtids Skjebne, maatte vel have aabnet hendes Øine og gjort hendes Hjerte — der rigtignok meest stod under Forstandens Formynderskab — koldt og bittert imod ham, og tilsidst næsten ladet hende see ham i et foragteligt Lys. Saameget lettere maatte det have været for Advocat Friland, der med Eindighed og Fasthed forenede Vid, selskabelige Talenter, stor praktisk Duelighed, et smukt mandigt Udvortes og stor Sikkerhed i Behandlingen af alle dem, han kom i Berøring med, at vinde hendes Tilbøielighed og erholde hendes Haand.

Disse Betragtninger og andre bittre Selvtilstaaelser, der dog af og til syntes at svækkes lidt ved ligesom fjernt fra tilraabende Retfærdiggjørelser og Undskyldninger, krydsede forvirret i hans Hoved, og sammen-

trængte sig undertiden i eet Brændpunct for at vise ham hans hele Usselhed i det klareste Lys, og afpressede ham tilsidst Taarer og smertelige Suk.

„Hvor elendig, hvor ussel maa jeg ikke være,“ raabte han, og knugede krampagtigt begge Hænder mod det vaade Ansigt, „hvor foragtelig i Andres Øine, naar jeg end ikke selv — dog — hvad nytter nu vel min afmægtige Klage? O, dette Kar“ — her lagde han Haanden paa Hjertet — „er af en altfor slet Masse. Det er intet Bedre værd end at knuses og kastes blandt andre Skaar!“

Ved en næsten latterlig Idee-Association foer hans Tanke til Byen, til hans stille, ydmyge Hjem.

„Min stakkels Milla!“ sukkede han bevægeligt, „hun er saa god, hun er saa from — Nei, nei! jeg kan ikke udholde den Tanke — — det maa — det skal — — Ak, hvorfor har jeg ikke i Tide med Kraft udrevet mig af saa mange Forhold, der have næret min Svaghed, standset min Fremstræben? Hvi har jeg ikke dræbt Slangen i mit eget Bryst? Hvorfor har jeg ikke kastet Blyant og Gravstikke til Helvede, og heller lært at flette Kurve eller høvle Brædder? Min Forfængelighed var blevet brudt, mit Hovmod knækket, og jeg selv maaskee knuust; men hvormeget bedre at sidde skjult for Alles Øine og tilfreds, — hvormeget sødere selv at have Gravhøien over sig, end at lide denne

usigelige Qval! Den bedste Tid er ubenyttet eller misbrugt, Fremtiden ligger for mig som en trøsteslos Ørk, der skal gjennemvandres; og naar jeg saa har slæbt mig træt og mødig, — hvad saa?"

„Ja, Bedste! det skulde man have betænkt lidt tidligere!" sagde en sonor Stemme tæt foran ham, og i det Samme følte han sin Skulder let berørt af en Stok. Forskrækket slog Felix Øinene op, som Een, der pludselig vækkes af en Drøm; foran ham stod en mager Mand, der kunde synes at være noget over Halvhundrede Aar, hans Ansigtsfarve var blegguul, Øinene lyse og matte, Tænderne, som hans grinende, men godmodige Smiil lod see, lange og graalige; hans brune Kjole med de store Staalknapper, hans stribede Vest med Tasker, de spættede Strømper og guulkravede Støvler, der løseligt omgave de smalle Been, tydede paa Fattigdom og en forsvunden Mode. Han holdt i den ene Haand en gammel Hat samt det store Spanskrør, hvormed han havde vækket Felix, og tørrede sin Pande og de bagtil i en Pidsk bundne graae Haar med et stort mørkeblaat Lommeklæde. Han stod rank, som om han havde været Militair, og alle hans Bevægelser havde noget saa livligt og hurtigt, hans Stemme var saa klangfuld og Betoningens Nuancer saa mangfoldige, at man maatte see hans Ansigt, for ret at kunne slutte sig til hans Alder.

„Hvad vil han mig? hvad godt?“ raabte Felix med rynket Pande; og da den gamle Mand, skrækket ved hans Heftighed, traadte et Par Skridt tilbage, vedblev han roligere: „jeg har Intet hos mig!“.

„Jeg vilde saamæn ei tigge, min kjære, kjære — Herre! men da jeg just i Forbigaaende hørte Deres sørgelige Udraab, faldt mig hine Ord uforvarende af Munden,“ svarede Manden.

„Hvilke Ord?“ sagde Felix, „har han luret? Vil han maaskee trøste mig?“ lagde han til med Bitterhed; „gaa, gaa, og lad mig være i Fred!“

Den gamle Mand blev staaende taus foran ham, det grinende Smiil, der før havde opklaret hans Ansigt, var forsvunden, og en Art af veemodig Undseelse havde lukket hans tynde Læber, slappet alle Muskler i de rynkede Træk og udbredt ligesom et Slør over Øinene. Der laae noget saa usigeligt sønderknuust og bønfaldende i hele hans Holdning, og hans Taushed var saa betydningsfuld, at Felix, næsten skamfuld over sin Heftighed, ogsaa taug, og forvirret betegnede ham med Haanden, at han skulde gaae og lade ham være ene. Da Manden desuagtet endnu dvælede og med sit matte Øie vedblev at betragte ham, tog han hurtig sin Hat op, som laae ved Siden af Stenene i Græsset, og lavede sig til at gaae.

„Hvor gaaer De hen, unge Herre?“ spurgte

Manden hastigt, „jeg beder Dem saa bønligt, sig mig det!"

„Til Høire!" sagde Felix, smilende over den Gamles Paatrængenhed, og pegede ned mod Landsbyen.

„Ja, aa ja, rigtigt!" sagde Hiin, nikkende med Hovedet, „ja, gaaer De til Høire, saa gaaer De den rette Vei, gik De til Venstre, kunde De maaskee tage Feil."

„Hvad mener Du, Gamle?" raabte Felix med nysgjerrig Heftighed, „kjender Du mig? eller er Du maaskee —?" lagde han sagte til i en medlidende Tone.

„Ak, ja vist!" sagde Manden, dragende sig langsomt bort fra ham, „læg ikke Vægt paa mine Ord; man har tidt nok sagt mig, at der ofte ikke er nogen ret Mening i dem; thi her staaer det nok ikke altid saa ganske rigtigt til!" og pegede paa sin furede Pande. Han vendte sig, og vilde gaae, men kom pludselig tilbage, greeb den unge Mands Hænder og stirrede ham stivt ind i Ansigtet. „Lad mig dog endnu engang betragte disse Træk," sagde han med bævende Stemme, „disse lyse Øine, denne fine, krumme Næse, lad mig endnu engang tage paa disse Hænder, og saa — gaa! De besøger nu Pastor Petersen, De seer formodentlig hans Søster, hende, den Syge, saa kunde De jo — dog — hvad kan det interessere Dem, eller være hende kjært at tænke paa den gale

Skrædder Siller! — Farvel, maaskee for sidste Gang!" Han gjorde høire om, og gik med raske Skridt ned ad den Vei, som førte til Kjøbstaden, medens Felix endnu ganske forundret og overrasket saae hen efter ham, og derpaa fortsatte sin Vandring til Landsbyen.

Underveis overtænkte han ret det Sære og Hemmelighedsfulde ved dette Møde, dadlede sig selv bittert for den uoverlagte Heftighed, hvormed han havde begegnet den Gamle, og ærgrede sig over, at han siden, imponeret ved Mandens Person og Tale, havde spillet en temmelig flau Rolle i denne Scene, hvis Betydning tillige hans Forvirring havde hindret ham i at komme paa Spor efter. Men, hvad han egentlig meest i sit Hjertes Lønkammer beklagede, var, at han ikke havde havt et eneste Vidne til en Hændelse, der i hans altid exalterede Indbildningskraft var forekommet ham saa usædvanlig og vel skikket til at underlægge en phantastisk Betydning; og hans Forfængelighed var ligemeget krænket fra begge Sider.

„Jeg maa nu," tænkte Felix, idet han rask vandrede ned ad det med Pile og Hasler indgjærdede Stræde, som førte ned mod Landsbyen, „først og fremmest tage Afsked med disse gode Folk i Præstegaarden, — saa er det overstaaet. Hovedstaden er aaben, alle Fremmede paa Gaarden ville nu drage ind igjen; ogsaa jeg maa i Morgen eller i Overmorgen

see at faae en Plads paa een eller anden Vogn, — ak, maaskee hos min Ven, den gamle Geheimeraad, — og begive mig til mit forrige Hjem, hvis Ilden ikke har gjort mig huusvild; thi den midlertidige Understøttelse, som Geheimeraad Melting saa ædelmodigt i denne Trængselstid har ladet mig tilflyde, tør og vil jeg ikke længere nyde, uagtet al den Fiinhed og Skaansomhed, hvormed han, saa at sige, paanødte mig den. Og hvorfor gjorde han nu det? hvorfor udmærkede han mig ved enhver Leilighed? foretrak mit Selskab for saa mange Ældres? gjorde mig saa ofte til sin Fortrolige i mange af sine vigtige Anliggender? hvorfor behandlede han mig strax som en gammel Bekjendt, med saa megen — jeg kunde næsten sige — faderlig Godhed? hvorfor var han, syntes mig, bevæget og trykkede min Haand, hvergang Talen var om Skilsmissen? hvorfor søgte han stedse at drage mig mere og mere nær til sin elskværdige Niece, Frøken Elisa? Dog vel ikke alene, fordi jeg kunde hjælpe ham ved hans comiske botaniske Raseri, — tørre Planter for ham og tegne? eller give hende lidt Underviisning?“ Han dvælede et Øieblik ved disse Spørgsmaal, uden at vove at besvare sig dem selv, skjøndt vel mere end eet Svar hemmeligt lurede i hans Indre. „Dog, for Øieblikket bort med disse lyse, i det Fjerne dæmrende Udsigter; nu vil jeg afgjøre denne Afskedsvisite, og — saa siden det Bedste!“

Denne sidste Vending i hans Tankegang foer alvorligt gjennem den klare Himmel, der for et Øieblik havde straalet i hans Hjerte, som en af Vinden hurtigt bevæget Sky stundom for et Moment kan fordunkle den blanke Sol. Det var nemlig ogsaa een af Gjenstandene for hans umættelige Forfængelighed at kunne omgaaes og tækkes alle Mennesker, af hvad Stilling, Forhold eller Dannelse de end vare; og det lykkedes ham ogsaa i Almindelighed trods den Selvovervindelse, det ofte kostede ham, trods de mange kjedelige Timer, det beredte ham, i det Mindste for en kort Tid at indtage Alle, som han lagde an paa, ved en vis paatagen naiv Godmodighed og en dyb Forstillelse, der strakte sig i alle Retninger, som det selskabelige Samliv kan tage, og som skjulte det høist Mangelfulde i hans overfladiske Dannelse og det Hule, Egoistiske i hans Characteer. Som en Følge heraf var især saadanne Menneskers Omgang ham kjær, hvis Stilling i Livet ikke lod dem skue meget dybt, eller ane hans Mangler, og som altsaa, i det de kun betragtede den skinnende Yderside hos ham, ideligen enten fandt sig smigrede ved hans Omgang, eller ved deres Opmærksomhed og Roes nærede og kildrede hans Forfængelighed. Saaledes havde han under sit Ophold paa Slottet nærmet sig Præsten, der levede alene med sin syge Søster, og uagtet disse Folks Omgang i hine Henseen[illegible]

ikke aldeles kunde bære hans Svaghed op, saa var dog al den Opsigt, han gjorde ved — som Damerne paa Slottet udtrykkede sig — sin velsignede Opførsel mod de rare gamle Folk (som ellers Ingen gad omgaaes) ham og hans Selvkjærlighed tilstrækkelig Fyldest.

Imidlertid var han kommet Landsbyen saa nær, at han kunde oversee hele Gaden lige ned til Præstens røde Port; og hvor forundret blev han da ikke ved langt borte at see sit nye Bekjendtskab, den gamle Skrædder Siller, vandre ud af Præstegaarden og tage Veien langs Haugehækken, bag hvilken han kort efter forsvandt.

„Han har havt Ærinde her, han kjender Egnen og Gjenveiene bedre end jeg," tænkte Felix, trykkede paa Portlaagens Klinke, og traadte ind i Gaarden. Her mødte han Præsten, der saa hurtigt de gamle Been vilde bære den tykke Krop, ilede mod Portrummet: „Saae De ham! Høistærede! mødte De ham ikke?" tilraabte han Felix med vidt aabnede Øine og Forfærdelsens Blegbed paa Ansigtet, idet han med sit Piberør pegede ud ad Veien til.

„Hvem mener De, Hr. Pastor? Fat Dem dog, Kjære! er der skeet nogen Ulykke?" raabte Felix.

„Hvem skulde jeg mene uden Skrædderen, Siller, den Afskyelige, — det vil sige, ikke Siller men

Fanden, — Gud forlade mig min slemme Synd! — og dog Fanden ikke Fanden, men snarere hiint Afskums Gjenfærd! Ak, hvad hjælper det, Høistærede! at man studerer Philosophie, og sørger for sin og Tidsalderens Oplysning, naar dog saadanne Erfaringer, som jeg og min Familie netop med dette Menneske have oplevet, formaae at omstyrte de bedst funderede Principer. Al den Ulykke, vi have oplevet med min stakkels Søster, at hun nu ligger og har ligget i mange Aar histinde, ikke levende, ikke død, stum — kun i de velsignede Øine er der Liv, — uden at kunne røre et Lem, og saa yderligen svag i Aanden, — Alt dette, siger jeg, have vi ham alene at takke for; og det var da heller intet Under, om der ved et saadant Menneske ogsaa fandtes Egenskaber, hvis Tilværelse kuns maatte tilskrives den fule Aands Virkning, — Gud frie og bevare os! — Er det sandt, hvad Mange paastaae, og jeg næsten, trods al Oplysning, kunde fristes til at troe, at visse Mennesker besidde den Gave at kunne vise sig paa tvende Steder paa een Gang, saa maa det være Tilfældet med ham. Ja, sandt var det, Høistærede! kunde man bare et lille Gran titte indenfor hiint Forhæng, bag hvilket vi engang Alle skulle optræde, vilde man faae Oplysning om mange Ting, og vel ogsaa om denne. Hvorom alting er, saa erindrer jeg i denne Anledning en ganske snurrig Passus med een

af mine Venner, hvem man ogsaa vilde gjøre til en Dobbelgjænger. Hans Kone havde den hæslige Vane at ligge og læse i Sengen om Aftenen, og gjorde det ofte, uagtet Manden, der var lovlig streng, havde forbudet det. En Aften, da Manden var i Selskab, og Konen laae og læste, faldt hun uformærket i Søvn med Bogen i Haanden; og da hun, som det nu tidt skeer, gav et Spjet og vaagnede, vender hun Hovedet lidt, og seer sin Mand med stirrende Øine ligge ved Siden. Det gjøs rigtignok i hende; men da hun havde hørt, at sligt Spøgeri maatte standse, naar man kunde faae Ram til at slaae Gjenfærdet, saa betænker hun sig ikke længe, letter sin Arm, og vender, Vorherre Død! med Bagen af Haanden sin Ægteherre og Huusbond saadan Een paa Snuden, at Blodet sprang ham ud af Næse og Mund; — for, De maa vide, Høistærede! det var virkelig Manden selv, som laae der, og som var kommet hjem, medens Konen fik sig en lille Luur over sin Lekture. Siden læste hun aldrig meer i Sengen, men slukkede kjønt sit Lys, og sov ind under sin Aftenbøn! — Hvad forresten Sillers Forhold til min Familie angaaer, da er det en Hemmelighed, som jeg, om jeg end vilde, skulde have ondt ved at forraade; thi jeg troer, der er kuns to Mennesker levende, der veed ret Besked med Sammenhængen, nemlig min Søster og Han. Hun, Stakkel,

barer sig nok for at aabenbare Noget; thi som De veed, er hun berøvet Tungens og næsten ogsaa Hændernes Brug, — og Han, han vogter sig vel! Længe have vi, Gud skee Lov! ikke seet til ham, thi en eller anden Ulykke pleier gjerne at være i Følge med ham; men nu maa han vel i denne urolige Tid være opkyst fra sit Smuthul, ligesom der undertiden efter et Jordskjælv eller anden stor Naturomvæltning ud af Skove og Huler fremkomme saare sjeldne Exemplarer af Qvadrupeder, Slanger og deslige, som ved den almindelige Forstyrrelse have faaet deres Logis opsagt og ere blevne huusvilde!"

„Han er her!" raabte Felix, endelig afbrydende den snaksomme Geistlige, „han er her!"

Gud frie os vel!" hviskede Præsten og saae sig forfærdet om til alle Sider, „har De seet ham? hvorfra kjender De ham?"

„Jeg talede med ham hist oppe ved Bøgen; han snakkede noget forvirret Tøi, og teede sig saa underligt, at jeg troede, han var vanvittig. Dog kan jeg ikke nægte, at jeg strax fortrød den utidige Heftighed, hvormed jeg i Begyndelsen affærdigede ham; thi hans Person gjorde siden et dybt og rørende Indtryk paa mig."

„Saa! ham gjør han ogsaa Indtryk paa, ham har han ogsaa forhexet ligesom os Andre!" mumlede Præsten.

„Da jeg forlod Stedet," vedblev Felix, „gik han ned mod Kjøbstaden, og det undrede mig derfor høiligen at see ham kort efter liste sig ud af Deres Gaard, da jeg var ved Enden af Byen. Han maa vel have gaaet en Gjenvei, og være kommet foran mig."

„Ak nei," sukkede Præsten, „der er ingen saadan Gjenvei, han var her ikke selv; hør kun, hvorledes det gik! De veed selv, at jeg næsten hver halve Time seer ind til Felicia; mit Hjerte hænger ved den stakkels Kone, — Pige, vilde jeg sagt, — og jeg troer vist, at hendes dødelige Afgang, skjøndt saa ønskelig for hende selv, vilde give mig Naadestødet. Som jeg nu aabner mit Studerekammers Dør, seer jeg ham, Siller, gaae fra min Søsters Dør med Hat og Stok i den ene Haand og sit store, mørkeblaae Lommetørklæde i den anden, tvers gjennem den store Dagligstue og ud ad Gangdøren, — ligesaa tydeligt som jeg seer Høistærede her staae for mig. Stum og næsten lam i alle Lemmer af Forfærdelse bliver jeg staaende, og inden jeg kan besinde mig og forfølge ham, er han forsvundet!"

„I Sandhed! besynderligt!" mumlede Felix.

„Ikke saa besynderligt endda, Høistærede!" gjentog Præsten, „thi alt det Onde, som dette Skarnsmenneske, — Gud forlade ham! — har tilføiet os, maa nok ligge ham haardt paa Samvittigheden, og ofte pine

ham, saa at Tankerne, enten de vilde eller ei, maae være henvendte paa hans Brødes Offere; og det er i saadanne Tilfælde just, at man fabulerer om slige Apparitioner. Men — som sagt — Hemmeligheden er ikke min, og jeg veed desuden saa grumme lidt deraf. De skulde kuns ellers have seet min Søster, da hun var ung, hvor det var et meget smukt Fruentimmer; ja, jeg forsikkrer Dem, hun gjaldt for een af de kjønneste Damer i Byen, da hun var der i Huset hos vor salig Morbroder, Oberst Braun, og blev opdraget der tilligemed hans Datter, vor Cousine; Gud hjælpe os for Ende, den Opdragelse fik! De unge Herrer kaldte dem saamæn ordentlig Morgen- og Aftenstjernen for deres Deiligheds Skyld. Men han var da — desværre! — heller ikke hæslig, det maa man ikke sige, snarere smuk."

„Hvem mener De?" spurgte Felix nysgjerrigt.

„Ih! hvem andre end Siller! Ja, jeg siger Dem ikke mere! men har De Lyst, saa skal De see et meget deiligt Portrait af ham, da han var ung. Kom herind i mit Studerekammer, Høistærede!"

Den gamle Mand førte sin Gjæst ind i det lille forrøgede og med Boghylder tapetserede Hul, som han titulerede saaledes, bad ham at sidde ned i en med Hynder vel forsynet Stol, aabnede sit Chatolskab, udtog deraf et temmelig stort Maleri og stillede det

hen foran Felix. Det forestillede en ung Mand i Marinesoldater-Uniform, rød Kjole, mørkeblaae Rabatter med gule Tresser og Underofficiers Distinctioner. Hans blonde Haar, der efter hiin Tids Mode var friseret og bundet bagtil i en Pidsk, var endnu blevet mere blond ved Pudderet; under en smuk, høi Pande laae et Par lyseblaae, klare, milde Øine, hans Næse var fiint krummet, og om Næsefløien og Munden syntes et ret behageligt Smiil at svæve; men dette og hele det noget sødlige Udtryk i Ansigtet, i Forening med den blege Farve, kunde maaskee med Rette give den kyndige Physiognom Anledning til at stemple dets Characteer med Prædikatet kjødelig.

„Naa, Høistærede!" tog Præsten Ordet, da den unge Kunstner længe taus havde betragtet Portraitet, „ikke sandt, er det ikke et peent Skilderi? Det er ogsaa malet af Juel. Hvad siger De?"

Felix tog Billedet i Haanden: „Tilvisse er det smukt og udtryksfuldt; men jeg falder i Tanker over, hvor besynderligt dog Tiden kan forandre et Menneskes Træk; thi nu skulde man i den Gamles Ansigt have Møie med at gjenfinde et eneste Spor af, hvad det forhen har været!"

„Ja, sandt var det, Høistærede! vi ere alle skrøbeligt Gods, og Forgyldningen gaaer snart af os! — Men vil De allerede gaae?" spurgte han Felix, som reiste sig.

„Ja, Herr Pastor!“ svarede denne med lidt Høitidelighed i Stemmen, „jeg vil gaae, og tillige med det samme sige Dem Farvel og Tak for al Deres Godhed mod mig. I Morgen eller Overmorgen reiser jeg rimeligviis ind til Byen, som nu igjen er aaben. Vi sees da vel ikke saa snart!“

„Aa-jo,“ svarede Præsten, „det kunde dog nok hændes; thi jeg har i Sinde med det Første at lade min stakkels Søster føre ind til Byen, hvor Lægehjælp og Pleie lettere og bedre kan ydes hende end her, om ikke for andet, saa for i det Mindste at formindske hendes Lidelser; da følger jeg nok selv med. — Naa, saa De vil da reise? sagtens med hans Excellence, Herr Geheimeraaden? Ja, den Mand, han interesserer sig rigtignok for Dem, han elsker Dem næsten som — naa, bliv De kuns ikke rød i Hovedet, jeg vil ikke trænge mig ind i Nogens Hemmeligheder! Og om jeg end vidste Noget, saa skulde det saamæn ikke komme over mine Læber. Det skulde ellers rigtig glæde mig inderligt, hvis jeg engang kunde omfavne min unge Ven i Byen hos hans Excellence Herr Geheimeraaden, som hans — ja — for seer De, De har jo dog selv paa en fiin Maade ladet mig ane noget Saadant; husker De ikke nok forleden Dag, da vi drak en Flaske Rhinsk sammen i mit Lysthuus, da var De ikke saa taus, ikke saa forsigtig, som De nu la[illegible] — inden De gaaer, vil De [illegible] see mi[illegible]

Ugjerne, thi han følte altid en egoistisk Modbydelighed for at besøge eller nærme sig Syge, — fulgte han Præsten ind i Kammeret. Der laae hun med tillukkede Øine; et fiint Ansigt, hvis Træk nok kunde minde om noget fordums Deiligt. Under den hvide Kappe sneeg sig et Par tynde, blonde Lokker frem, begge de særdeles veldannede Hænder laae lige udstrakte paa Teppet, og paa den Høire bar hun en smal, forslidt Guldring. Hendes Aandedrag, der langsomt hævede Brystet, var næsten det eneste Livstegn; thi fra hendes Kinder og de ubevægelige Læber havde Smerten forlængst udpustet det friske Livsskjær.

„Jeg troer, hun sover," hviskede Præsten til Felix, der taus og forlegen betragtede den Syge, „og jeg vilde for Alt i Verden ikke forstyrre hendes Søvn og vække hende til Smerter; desuden vilde hun maaskee ikke engang gjenkjende Dem, hun er jo stundom reent fra det!" Han ledsagede sin Gjæst ud gjennem Gaarden og tog Afsked med ham udenfor Porten. „Hvor vil De hen?" raabte han til Felix, som vendte sig til Høire, „ah, jeg kan nok begribe, hvem De vil aflægge Besøg hos i Kjøbstaden, den lille Anne Marie, Bagerens Pleiedatter! Ja, De er mig en stor Skjelm! Vare vi ikke saa gode Venner, som vi ere, saa skulde jeg rigtignok underrette hans Excellence Herr Geheimeraaden om alle Deres Krumveie;

og hvad, troer De, vilde saa den lille Frøken vel sige? Men vær De kuns ikke bange, jeg blander mig aldrig i Andres Hemmeligheder. Det forstaaer sig, det er meget naturligt, at De synes godt om Anne Marie, hun er saa fiin og hvid som Hvedemeel og let og trind som en Æggekringle! Gud være med Dem! Adjes!" Leende vinkede han med Haanden af Felix, der allerede var saa langt borte, at han næppe fornam eller forstod hans sidste skjemtefulde Ord.

3.

I Kjøbstadens Hovedgade tæt indenfor Porten eller Bommen laae den rige Bagers Gaard. Det var een af hine Bygninger, der, skjøndt opreiste for henved tre hundrede Aar siden og bestaaende af Bindingsværk, dog i mange af Smaabyerne have vedligeholdt et Slags Friskhed. Hovedlængen bestod af mange Fag tæt ved hinanden satte Vinduer, Qvistens Bjelkeværk, Bjelkehovederne og Gesimserne vare udhuggede i ziirlige Snørkler, alle endnu synlige, uagtet en moderne Malerkost havde overtrukket dem med en mørkegrøn Oliefarve; men trods det Skumle, som disse Bygninger pleie at have, trods det Mørke, som den stærkt udbyggede Qvist og det over Døren hvilende Bislag foraarsagede, havde dog det Hele noget hyggeligt og

beqvemt. Husets vel vedligholdte Stand, der mindede om Eierens Rigdom, og de, forresten til den øvrige Architectur slet passende store, yderst blanke Vindues-ruder, den tykke, ægteforgyldte Kringle over Døren, det gammeldags, kunstigt udarbeidede Trappegelænder af Jern med svære, skinnende Messingknapper, men fremfor Alt en smal, men peen og broget Blomsterhauge, der laae mellem Gaden og Husets Forside, gjorde, at Øiet gjerne dvælede derved. Og naar nu ovenikjøbet en saa deilig lille Pige, som Bagerens Fosterdatter, Anne Marie, gik og syslede blandt Blomsterne, eller sad under Bislaget og syede, saa gik der vist ingen Student, Kunstner eller andet Phantasie-Menneske forbi, uden at han i det Mindste i sin Erindrings Mappe jo gjemte en Skizze af denne fredelige Scene.

Ogsaa Herr Felix havde alt i nogle Minutter staaet og med Interesse betragtet dette Maleri. Anne Marie var i Haugen; thi paa den sidste Tid havde hun faaet en uendelig Kjærlighed for Blomster og Haugevæsen, og beskjæftigede sig saare ivrigt dermed. I disse Bestræbelser blev hun troligen understøttet af den unge Mand, der — en Middelting af Intendant og Gartner — bestyrede Grevens vidtløftige Parkanlæg og kostbare Drivhuse. Han var en Franskmand af Fødsel, livlig og munter, overmaade smuk, dandsede som en Dukke, sang til Citharen en Mængde smaa

Romancer, og var næsten alle de unge Pigers Dæggelam. Da han havde bemærket hendes Kjærlighed til den Kunst, han selv med saa stor Duelighed udøvede, forsømte han heller ikke i sine Fritimer at give sig et eller andet Ærinde til Kjøbstaden, og ved Leilighed at gaae hende tilhaande ved de smaa Forandringer og Anlæg, hun foretog saavel i hiin lille, som i den større, bag Huset beliggende Hauge. Han var netop ogsaa denne Eftermiddag kommet til hende, for at ordne Adskilligt, som Efteraaret og den tilstundende Vinter gjorde fornødent. Hans Nankins Frakke og graae Straahat hængte paa Stakittet, og i blotte Skjorteærmer sprang han rask og vever omkring til alle de Punkter, som Haugens lille Dronning med sit Scepter — en oprykket Blomsterstav — anviste ham. Den kjølige Vind pustede om hendes mørkerøde Sirtses Skjørt og det sneehvide Forklæde, og lod undertiden Øiet skimte Omridset af det nette Been og en lille Fod, paa hvilken hun forstod at træde saa let og siirlig som en Muus; det mørke, silkebløde Haar skjultes tildeels af en tæt Kappe med brede Strimler, smykket med et chamoisfarvet Baand; og under denne straalede de store, kløgtige Øine, der dog alt imellem antoge en mere skjelmsk Characteer, naar den unge Gartner fortalte noget pudseerligt, og hun bl[illegible] til at drage den fine Overlæbe bort fra [illegible]ender,

af mine Venner, hvem man ogsaa vilde gjøre til en Dobbelgjænger. Hans Kone havde den hæslige Vane at ligge og læse i Sengen om Aftenen, og gjorde det ofte, uagtet Manden, der var lovlig streng, havde forbudet det. En Aften, da Manden var i Selskab, og Konen laae og læste, faldt hun uformærket i Søvn med Bogen i Haanden; og da hun, som det nu tidt skeer, gav et Spjet og vaagnede, vender hun Hovedet lidt, og seer sin Mand med stirrende Øine ligge ved Siden. Det gjøs rigtignok i hende; men da hun havde hørt, at sligt Spøgeri maatte standse, naar man kunde faae Ram til at slaae Gjenfærdet, saa betænker hun sig ikke længe, letter sin Arm, og vender, Vorherre Død! med Bagen af Haanden sin Ægteherre og Huusbond saadan Een paa Snuden, at Blodet sprang ham ud af Næse og Mund; — for, De maa vide, Høistærede! det var virkelig Manden selv, som laae der, og som var kommet hjem, medens Konen fik sig en lille Luur over sin Lekture. Siden læste hun aldrig meer i Sengen, men slukkede kjønt sit Lys, og sov ind under sin Aftenbøn! — Hvad forresten Sillers Forhold til min Familie angaaer, da er det en Hemmelighed, som jeg, om jeg end vilde, skulde have ondt ved at forraade; thi jeg troer, der er kuns to Mennesker levende, der veed ret Besked med Sammenhængen, nemlig min Søster og Han. Hun, Stakkel,

barer sig nok for at aabenbare Noget; thi som De veed, er hun berøvet Tungens og næsten ogsaa Hændernes Brug, — og Han, han vogter sig vel! Længe have vi, Gud skee Lov! ikke seet til ham, thi en eller anden Ulykke pleier gjerne at være i Følge med ham; men nu maa han vel i denne urolige Tid være opkyst fra sit Smuthul, ligesom der undertiden efter et Jordskjælv eller anden stor Naturomvæltning ud af Skove og Huler fremkomme saare sjeldne Exemplarer af Qvadrupeder, Slanger og deslige, som ved den almindelige Forstyrrelse have faaet deres Logis opsagt og ere blevne huusvilde!"

„Han er her!" raabte Felix, endelig afbrydende den snaksomme Geistlige, „han er her!"

Gud frie os vel!" hviskede Præsten og saae sig forfærdet om til alle Sider, „har De seet ham? hvorfra kjender De ham?"

„Jeg talede med ham hist oppe ved Bøgen; han snakkede noget forvirret Tøi, og teede sig saa underligt, at jeg troede, han var vanvittig. Dog kan jeg ikke nægte, at jeg strax fortrød den utidige Heftighed, hvormed jeg i Begyndelsen affærdigede ham; thi hans Person gjorde siden et dybt og rørende Indtryk paa mig."

„Saa! ham gjør han ogsaa Indtryk paa, ham har han ogsaa forhexet ligesom os Andre!" mumlede Præsten.

Compliment, „det hører nu næsten til Sjeldenhederne at see Dem. Har De maaskee været syg? De seer rigtig noget bleeg ud, og saa uhyre triste!"

„Jeg befinder mig meget vel," udbrød Felix hurtig med møisommelig undertrykt Emfindtlighed, „jeg er og har i Sandhed været overmaade rask og i det bedste Humeur af Verden; — og var jeg det ikke, saa maatte jeg jo i dette Øieblik, i Deres Nærhed have fundet den kraftigste Lægedom til Helbredelse!"

„Lad dog disse pyntelige Complimenter fare, jeg troer jo ikke et eneste Ord deraf!" svarede hun, betragtede ham med korslagte Arme, og ventede med indvortes Glæde hans Svar; thi hun kjendte ham vel, og vidste, hvor let han blev stødt og forvirret i Concepterne, naar et eller andet Udtryk berørte Strænge i hans Indre, hvis Natur han havde formegen Selvkundskab til at miskjende, men som han netop søgte at unddrage Andres Blik. Uagtet han i Almindelighed besad et stort Herredømme over sit Ansigt og sin Talestemme, skeete det dog stundom, at det Ene eller det Andet røbede det indvortes smerteligt berørte Sted. Hans Forlegenhed, Bestræbelsen for at skjule denne og Ærgrelsen, naar det mislykkedes, gave hans Holdning noget saa saare comisk, at Pigebarnet kun sjelden kunde afholde sig fra at fremkalde en saadan Situation. Det gik ham her ved smaa, uskyldige Drillerier som

i andre Tilfælde i Livet ved virkelige Fornærmelser og Forurettelser: hvor Andre, selv de tommeste Hoveder, med flydende Tunge og seirende Kraft droge sig ud af Sagen, der stod han taus, forvirret, overvældet af Følelsen af den Uret, han led, — et umyndigt Væsen! Og den Overbeviisning, der ofte paatrængte sig ham, at han ligesom var et Rov for ethvert, selv det største Dummerhoved, — som han ellers i enhver Henseende uden Ubeskedenhed turde oversee, — naar det kun havde Jernpande nok til at vælte sig ind paa ham, gjorde ham mere og mere mistroisk, menneskefiendsk, og beredte ham Timer, hvis Bitterhed ingen Pen beskriver. Anne Maries Drillerier derimod vare, som sagt, fra hendes Side høist uskyldige, men desuagtet ham ikke mindre smertelige. Hun pleiede, jo mere hun saae ham i Forlegenhed, at fordobble sine Spydkast, og vidste saa snildt og heldigt at benytte deels sin hurtige Tunge, deels sit Kjøns Autoritet, deels det specielle Herredømme, som hun nok mærkede, hun øvede over hans Hjerte, deels imellem en lille, peen Usandhed, saa at han næsten stedse forlod hende oprørt, total overvundet, fast foresættende sig i sit Hjerte aldrig mere at see en Person, der forekom ham skabt saa usigeligt deilig, alene for at berøve ham Ro, Fred, Vid og Sands. Dog, som det nu gaaer med slige Forsætter, de bleve brudte den følgende Dag,

og uagtet Anne Marie end ikke med et Blik eller et Ord opmuntrede ham hertil, uagtet hendes Drillerier — af en hende maaskee ubevidst Grund — Dag for Dag bleve skarpere, bøiede han dog, overvundet af Vanens og Skjønheds Magt, hver Gang igjen sin Nakke under Aaget. Hvad der nemlig allermeest krænkede ham, var en vis udfordrende Interesse, hvormed hun undertiden yttrede sig om een eller anden af de unge Mænd i hendes Omgangskreds; men uagtet ethvert saadant Ord af hendes Mund var ham som et glødende Dolkestik gjennem Hjertet, vidste han dog, skjøndt efte med qvalt, bævende Stemme nogenlunde at skjule sin bittre Misundelse ved at istemme deres Roes og Berømmelse, og kuns enkelte, sjeldne Gange vovede han at husvale sig selv lidt ved midt i sine Lovtaler at lade indflyde smaa Bemærkninger, hentydende Vink, der muligen kunde formørke de Omtalte og nedsætte dem i hendes Gunst. Men mærkede hun dette, da havde det den modsatte Virkning, og hendes Trods gik da saa vidt, at hun just søgte Leilighed til at yttre sin Beundring for dem, han dadlede. Iblandt disse var især den unge Gartner, Victor, det vigtigste Stridsæble, og det er nok muligt, at netop denne Kamp og det Forsvar, hun tidt havde ført for ham, i Forening med hans elskværdige Egenskaber, umærkeligt havde udvidet det Areal, han alt indtog i hendes

Hjerte, saa at han tilsidst, hende næsten uafvidende, kunde ansees for Proprietair og Enebesidder af dette skjønne Gods.

„Pyntelige Complimenter?“ gjentog Felix, „saa De antager det virkelig kuns for tomme Ord, hvad jeg saaledes siger Dem, uagtet De i Gjerningen seer, hvor behageligt og velgjørende Deres Selskab maa være mig?“

Anne Marie svarede intet herpaa, men gav sig ifærd med at opbinde en stor Busk af brogede Asters, næsten de eneste Blomster, hvoraf der endnu var Levninger i Bedene. „Maa jeg hjælpe Dem?“ vedblev han.

„Nei Tak!“ svarede hun kort, „De forstaaer Dem slet ikke paa Haugevæsenet; — Herr Victor har bragt Alt i Orden, og dette her er snart gjort.“

„Hvad har De dog moret Dem med i de sidste Dage?“ spurgte Kobberstikkeren hurtigt, for ikke at lade hende komme ind i sin Yndlingsmaterie.

„Aa, jeg har næsten ikke bestilt noget Alvorligt, næsten ikke gjort andet end spadsere, synge og dandse. Forleden tog vi en lille Tour ud med Justitsraadens i hans lille Skov; vi morede os fortræffeligt! Herr Victor var saa overgiven og lystig, og voltigerede i det grønne Græs saa kunstigt som nogen Acrobat!“

„Ja, som nogen Bajas,“ sagde Felix sagte.

Stemme og Betoningen af hvert Ord noget saa myndigt, saa imponerende, at jeg sandelig, saa overrasket som jeg var, ikke kunde lade være aabenhjertigen at gjøre ham Rede og Regnskab for alt, hvad han spurgte mig om. Det forekommer mig, som om jeg har seet ham i Drømme; men talt med ham har jeg aldrig før. Nei! jeg har aldrig været saa tosset forbløffet i mine Dage, — og saa veed jeg ikke engang, hvorfor jeg blev det! De kan ogsaa troe, jeg maatte døie mange Drillerier derfor af Louise; thi jeg pleier jo ellers at være den meest uforsagte af os To. Da han gik igjen, hilste han Frøkenen meget stadselig, men mig — tænk Dem engang! — mig kyssede han paa Haanden, og saa saae han paa mig med et Par Øine, saa bevægelige og rørte som en gammel Elskers i en Comoedie. Nu har han siden i flere Dage hver Formiddag gaaet her forbi, naar jeg sad og syede under Bislaget derhenne, og hver Gang er jeg blevet ganske forunderlig indtaget af ham. Han maa bestemt have været farlig i sin Ungdom, De? — Forleden Dag, da han stod og talede med mig, faldt hans Øine hændelsesviis paa min Sye-Æske, hvor netop det lille Pergamentblad laae, hvorpaa De i Sommer tegnede Deres eget og mit Portrait; jeg havde reent glemt at klippe det over!"

„Klippe det over?" spurgte Felix med Forundring.

„Ja," vedblev Anne Marie, „det kunde jo dog

ikke passe sig, at vi To sad saadan med Næsen mod hinanden paa eet og samme Blad!"

„Det skulde altsaa agere en Skilsmisse?" raabte Felix leende.

„Vil De nu bare lade mig fortælle! — Den gamle Mand greeb Pergamentet, betragtede Portraiterne med tindrende Øine, og efter en lang Taushed sagde han: Vilde De vel tillade mig at copiere Deres Billede? hvorpaa jeg svarede: De skal saamæn ikke have den Uleilighed, De maa gjerne faae dette her, — og greeb efter en Sax for at klippe det over. Men da skulde De seet, med hvilken ængstelig Iver han holdt min Haand tilbage, idet han flere Gange hviskede: Nei, nei! for Guds Skyld gjør ikke det! De To høre sammen, og høre dog ikke sammen! — Hvad det skulde betyde, forstod jeg ikke; men han bad mig saa bønlig, og saa fik han begge Billederne, — jeg kunde ikke modstaae hans veemodige Blik!" —

„Den lykkelige Siller!" sukkede Felix.

„Naa saa De kjender ham? saaledes kaldte Justitsraaden ham ogsaa. Han skal have kjendt bedre Dage, og Justitsraaden vilde just til at fortælle os noget om ham, et underligt Rygte troer jeg; — De veed, den gode Justitsraad er sommetider lidt fri i sin Mund og upassende i sin Tale, og et vist, mig meget velbekjendt, fiffigt Træk i hans Ansigt spaaede mig intet godt

af hans Fortælling, hvilket han i Grunden ogsaa forberedte os paa; saa jeg ret blev glad, da Herr Victor kom til og lod os vide, at Theen var inde."

„Jeg syntes, De sagde før, at der ogsaa blev dandset?" spurgte Kunstneren hurtigt.

„Ja, De kan troe, der blev dandset, og det ganske artig, lige til Hanen galede. Jeg kan ikke sige Dem, hvor Herr Victor dandser nydeligt, og saa fortræffeligt som han fører! — nei! det er, som om man fløi!"

„Aa, ja vist, Franskmændene ere letbenede, de ere fødte med Dands!" afbrød Felix hende.

„Vi skiftedes til at spille Claveer, og morede os herligt; men da vi skulde bort, og det ud paa Natten havde regnet lidt, saa var Justitsraaden saa net at lade mig kjøre hjem i Kareth, og Herr Victor, som var fulgt med Vognen, hjalp mig ud, og fik Lov til at bære mig, saa træt og mat jeg var, ind gjennem den vaade Hauge til Døren!"

„Og tog sin ridderlige Løn derfor?" spurgte Felix smilende.

„Herr Victor er slet ikke næsviis, maa jeg sige Dem, men tvertimod meget beskeden!" svarede Anne Marie med en alvorlig Hovmestertøne.

„Jeg beder Dem, bliv dog ikke strax saa alvorlig, fortræffeligste blandt alle Jomfruer paa Jorden! man kan jo dog saa uskyldigt og uforvarende komme til at

bruge et Udtryk, som ikke er veiet paa Guldvægt!" sagde Felix og vilde i en beroligende, ærbødig Stilling lægge sin Haand paa hendes korslagte Arme.

„Lad være at røre ved mig," sagde Anne Marie og traadte et Skridt tilbage, „jeg kan ikke lide disse Berørelser! Som sagt, Herr Victor er meget fiin og beleven."

„Meget vel," vedblev den unge Mand lidt piqueret, „men man pleier vistnok at modtage, hvad der saaledes paa en vis Maade avanceres!"

„Fy, Herr Felix!" udbrød Pigen hurtigt og i en næsten grædefærdig Tone, „det var meer end uartigt! afskyeligere, end jeg kunde vente det af Dem! Og De vil bilde mig ind, at De har Agtelse, Hengivenhed for mig, De, som kan troe sligt om mig, og kunde føre det over Deres Hjerte at sige mig saadanne Ord!" Her standsede Vrede og Taarer hendes Stemme.

Felix følte meget vel, til hvilken Plumphed hans urimelige Jalousie og krænkede Forfængelighed havde henrevet ham, og hvor haardt han havde saaret det delicate qvindelige Hjerte, der i al sin Uskyldighed med Lyst og Munterhed havde skildret ham sine smaa Glæder og Forlystelser, uden at ane, hvilken uhyre Bitterhed hendes enkelte, godmodige Drillerier kunde have skabt i hans svage Sjæl. Men — smuk var hun selv i sin naive, barnagtige Vrede! deilig som altid! Pludselig foer en

Tanke ham igjennem Sjælen, en Tanke, der ofte før havde smigret ham, men som han ligesaa ofte i fortvivlet Følelse af sin egen Jammerlighed havde forjaget af sit Hoved: maaskee elsker hun dig! maaskee bruger hun kun Herr Victors Navn for med hans Billede og en forstilt Interesse for hans Person ligesom at dølge og dække sit eget Hjertes Bevægelse! Kunde et hende ligegyldigt Menneskes Yttring saaledes fornærme hende? Vilde hun uden nogen varm Følelse for dig være blevet saa overrasket, saa dybt krænket ved din ubesindige Udladelse? Velan, lad altsaa dette Misgreb gjælde for en Prøve, jeg vilde sætte hende paa! Elsker hun Dig virkelig, vil det være Dig let at faae hende til at troe paa en saadan, — ak, Kjærlighed er saa godtroende og tilgiver saa gjerne! — Alle Betænkeligheder, alle egoistiske Hensyn, som forhen saa ofte havde afholdt ham fra lignende Skridt, forsvandt aldeles; hans egen usikkre, haabløse Stilling, hans Kjærlighed, om man turde kalde det saa, til Frøken Elisa, Uvisheden af hans Fødsel og Stand, kort, Alt traadte i Baggrunden, og kun det lislige Billede af det Nærværende begeistrede ham. Den samme Lidenskabelighed, der nu saa aldeles betog ham den ham ellers egne, ængstelige og snue Besindighed, begavede ham tillige for Øieblikket med en uopholdelig Strøm af veltalende Ord, der ellers sjelden stod til hans Raadighed.

Anne Marie havde vel ofte i overgivent Lune sagt, at det vilde være hende en høi Glæde, engang med Tiden at see en Herre — thi Mandfolk hadede hun jo naturligviis i slige Øieblikke forfærdeligt — i Støvet for sine Fødder, for ret med udsøgt Kulde og Haardhed at pine ham, og tilsidst med Høihed og Værdighed at give ham Afslag paa hans ydmygelige Bønner. „Saadan skal de have!“ sagde hun. Saa lidt nu dette i sig selv var alvorligt meent, og saa kjækt hun end pleiede at declamere disse fine Yndlingstirader, saa skrækkelig stod dog nu Virkeligheden for hende, saameget mere som den pludselig og uforberedt var traadt hende nær. Hun stod der, stum og forfærdet, hvid i Ansigtet som den hvide Asters, der blomstrede tæt ved hendes Fod, og ikke engang den Nødvendighed, som forestod hende, nemlig at række Herr Felix en Gave, som Gartneren i lignende Tilfælde næppe havde faaet at bære paa sin Arm, lod hende beholde Besindighed nok til at gribe Fruentimmerets sædvanlige Hjælp i slig overhængende Fare, — at løbe bort! — Den unge Mands opbrusende Følelse, hans uvante overstrømmende Veltalenhed, hans bevægede Stemme, det smerteligt lidenskabelige Udtryk i hans glindsende Øine bedøvede hende aldeles. Hun forstod tilfulde, hvad han sagde, hun fulgte med Angst hver Vending i hans Forsvar, hvert exalteret Udbrud, hvert Fald og hver Stigen i hans

Stemme, uden dog at skjelne et eneste enkelt Ord; og det susede for hendes Øre, som om hun stod paa et larmende Marked. Endelig perorerede han: — „Og mig, Anne Marie! mig kunde De tiltroe et saa ondt Hjerte? Mine Ord kunde De underlægge den nedrige Hensigt at ville krænke og fortørne Dem, — hvis Billede i al sin Reenhed staaer med lislige Farver præget i mit Hjerte, hvor det som en frisk Rose skal bevares, hvor ingen Vinterstorm skal bringe det til at falme! Ak, De veed det altfor vel, De har kuns ikke villet forstaae mig: Tanken om Dem har altid begeistret mig, — Synet af Dem, Deres elskelige Nærhed har electriseret mig, men ogsaa betaget mig Herredømmet over min Tunge. Men nu — De maa saa vredes paa mig eller ei, — nu kan jeg ikke tie, nu maa jeg sige Dem" —

„God Aften, Jomfru! god Aften, Herr Felix! hvor De er blevet veltalende med Eet!" raabte Advocat Frilands Stemme over Haugestakittet, „hvad er dog alt det, De staaer der og fortæller vor smukke lille Veninde? Jeg hørte Deres Stemme allerede langt oppe i Gaden, og Handskemageren her ligeoverfor har ogsaa været en andægtig Tilhører af Deres Prædiken!"

Felix forstummede, tildeels grebet af den bittre Følelse i eet Øieblik at føle sig nedstyrtet fra den høieste Begeistringshimmel, hvortil han nogensinde havde

hævet sig, deels ogsaa pludseligen bragt til Besindelse og til en Betragtning, der endte med det hemmelige, hjertelettende Suk: „Ah, det var i Tide!“ — Men Pigebarnet vandt hurtigen ved en Tredjemands Nærværelse sin qvindelige Fatning, og fik, ligesom Børn efter en i Mørke udstanden Angst, let igjen Munden paa Gang; hun gav sig ivrigen i Snak med Advocaten, spurgte til hans Kones Befindende, forlangte at vide, hvilke Forretninger Kjøbstaden skyldte Æren af hans Besøg, og bad ham tilsidst med Lune, at han dog vilde see at vedligeholde Hr. Felix i den gode Stemning, han nu havde: „hun havde aldrig, før i Dag, hørt ham sige saa mange kjønne Ord paa een Gang.“

Advocaten paa sin Side vidste at holde den snaksomme Dame Stangen, og fortalte hende, at han var kommet til Kjøbstaden for at gjøre en Fangst, hvilket ogsaa var lykket ham, uagtet han jo selv ved at passere Anne Maries Bolig havde udsat sig for Fængsel og Fangenskab; drevet af samme Frygt vilde han nu ogsaa, især da det stærkt begyndte at mørknes, og et Tordenveir var i Anmarsch, rive sig løs, skjøndt med „blødendes“ Hjerte, og saa hurtigt som muligt bringe sin Kone en Hilsen fra den elskværdige, unge Gartnerske. Skjøndt Anne Marie følte sit Blod stærkere farve Kinderne ved denne Allusion, svarede hun dog rask: „Ja, gaa da, Herr Friland! men jeg beder Dem, tag dog den stakkels

Herr Felix med; han er vist ikke ret vel; nys saae han saa bleeg ud, og see nu, hvor han blusser, som i Feberhede! Det bliver vist et slemt Veir, og De, Herr Felix! kan paa ingen Maade taale at blive vaad!" Med disse Ord neiede hun, og løb ind i Huset.

Felix fulgte mechanisk med Advocaten; og da denne selv havde meget at tænke paa, og desuden nok mærkede, hvor gjerne Kunstneren vilde undgaae Samtale, og man tillige af enkelte, store Draaber, der tunge som Hagelkorn raslende faldt i Hasselhækkene, kunde spore Uveirets Nærhed, saa toge begge Herrerne i Ordets bogstavelige Forstand Veien imellem sig, idet nemlig hver gik paa sin Fodsti, og naaede med hurtige Skridt Slottet, just som det første Lyn blinkede, Tordenskraldet gjenlød over den mørke Egn, og det første Regnskyl, som et Skybrud, susede gjennem Natteluften.

4.

Der gives et Slags Mennesker, — og deres Tal er desværre ikke saa ringe, — der af een eller anden Grund ansee sig udelukkende kaldede til at være den øvrige Slægts Hovmestre. Dette er ikke saa bespottelig talt, at hermed skulde menes hine Udvalgte, der styrkede af en guddommelig Flamme i det Mindre som i det Større instinctmæssigen indtage den Plads i

Spidsen, der tilkommer dem; deres Commandostav er givet dem fra oven, deres Magt erkjendes uvilkaarligen som saadan, og — Hjorden følger dem som oftest ad en god Vei. Nei, Talen er her kuns om hine stakkels Smaafolk, som enten ved høi Fødsel, stor Rigdom, eller andre tilfældige Omstændigheder ere, saa at sige, opdragne til at ansee sig for uomtvistelige Orakler, eller som ved heldige udvortes Forhold have erhvervet sig en virkelig eller indbildt Tiltro i den lille eller store Kreds, der bevæger sig om dem, og som derfor med en utrolig Dristighed, en afgjort Bestemthed forlange, og som oftest opnaae, at Enhver — selv udenfor deres egentlige Territorium — skal tage dem og deres Raad for god Mynt og ret Lov. De opnaae virkelig dette Slags Herredømme; thi de fleste Støvets Børn ere for magelige, for indolente eller for sløve til selv at tænke, dømme, handle, kort sagt: at ville, og finde det derfor saare beqvemt at vide i deres Nærhed en Kilde, hvoraf de kunne øse Viisdom i deres tomme Spande. Har ikke ethvert Collegium, enhver Commission, enhver privat eller offentlig Forening en saadan Selvhersker? Er der ikke i Familierne nok af saadanne uopfordrede Spørgere, der med en ædel Frækhed blande sig i deres, saakaldte, Venners meest private Anliggender, — og see høist forundrede ud, naar deres paatvungne Raad ikke agtes? Regjere

de ikke i Parterret, i Salonerne, i Clubberne? Paa Spindesiden beklædes disse Hæradersposter især af saadanne Koner, om hvis Mænd den ubehøvlede Pøbel siger, de staae under Tøffelen, — saa og af visse Tanter, Svigermødre, ældre Søstre, som sidde over, og især af arvede Huusveninder, der da gjerne som Gouvernanter eller deslige have, som det hedder, opoffret sig for een eller to Generationers Dannelse og Tugt. Enhver talrig Familie eier gjerne et Exemplar af disse Fetischer, og tilbeder dem med stor Devotion; thi ak! uagtet sin sentimentale Ærtehalmsnatur, trænger Familie-Enigheden ofte og stærkt til en Regulator.

Fru Friland havde næppe om Eftermiddagen taget Afsked med sin Mand, der gik til sine Forretninger i Kjøbstaden, før hun, der ogsaa følte sig beskikket til en Raadgiverindes hæderlige og nyttige Embede, var meget ivrig i at opsøge Frøken Elisa. Urolig — thi man kunde jo ikke vide? — — over hverken at finde hende i Selskabssalen eller i hendes Værelse, tog hun i Hast en Hat paa, kastede et Shawl over den ene Arm, og gik ned i Haugen, hvor een af Tjenerne vilde have seet hende. Ledet af en meget rigtig Takt søgte hun ikke efter hende i de brede Alleer, der endnu stode som Levninger af det gamle, franske Anlæg, ikke heller ved de store, grønne Pladser, hvis Flader, uregelmæssigt omgivne af Krat, kun hist og her bleve afbrudte ved en enkelt Busk, et eenligt Træ.

„Nei," tænkte den kloge Frue, i det hun steeg over en Buebro, der dristigt var slaaet over Landeveien for at forbinde den egentlige Slotshauge med den paa Skraaningen anlagte smukke Park, „nei, ved den rislende Kilde, ved Grotten, maaskee ved Vandfaldet, eller ved det alvorlige gothiske Capel sidder hun vist alene, hvis ikke maaskee —?"

Her gjorde Veien en Vending, og nede ved Søen, i Læ af nogle Buske saae hun Frøkenen sidde med et lille Tegnebord foran sig, ivrigt beskjæftiget med at portraitere Udsigten. En bredskygget Straahat, hvis Hagebaand hængte løst paa hendes Skuldre, sad let paa de tykke, blonde Fletninger; den bøiede Stilling og Dagens lumre Luft havde givet hendes friske Kinder en høiere Farve. Lidt bag hende paa en Græsbænk sad Dorette eller Dorthe, en ung Pige, der agerede en Mellemting af Selskabsdame og Kammerjomfru; hun havde ladet sit Syetøi synke i Skjødet, og paa hendes stærke, brune Øines Udtryk var det tydeligt at see, at hendes Tanker vare langt borte fra Træer, Blomster, Vand og Luft, som speilede sig i dem. Begge vare saa fordybede i deres interessante Beskjæftigelse, at de ikke bemærkede Fruens Komme, før denne stod for dem.

„Saa taus og saa flittig?" begyndte Fru Friland.

Frøkenen løftede hurtig Hovedet i Veiret, og saae [illegible] hende med sine klare, godmodige Øine. „Ja",

sagde hun, og bedækkede sin Tegning med Papir, „vi skulle jo snart reise herfra, — min Oncle mener endogsaa i Morgen eller Overmorgen, — og derfor skynder jeg mig med at fuldende Skizzen af Udsigten herfra. Jeg har altid forundret mig over, at man saa ofte, for at bevare en kjær Erindring om et Sted, en enkelt Plet, vælger denne selv til Gjenstand for Billedet, istedetfor at tage den til Udsigtspunkt. Det kan jo dog aldrig være ret tilfredsstillende at kunne sætte sin Finger paa Papiret og sige: der har jeg engang staaet! Jeg mener, man maa tage den kjære Plet selv til Udsigtspunct; thi de omgivende Trægrupper, Husene, Kirken, Vandet, ja, selv Skymasserne, hvis det var muligt at fastholde dem, kort alt, hvad der i et mindeværdigt Øieblik stod os for Øie, er just det, der skal vedligeholde, og som Notitser i en Reisedagbog, opfriske, hvad vi have tænkt og følt i det lykkelige Moment, — og ikke det Stykke Jord, hvorpaa vi traadte.“

„Saa De ynder denne Plads saa meget? „sagde Fruen, og saae sig betænkeligt om.

„Ja, vi have siddet her tidt i denne Sommer,“ svarede Frøkenen, medens hun smilende fulgte hendes speidende Blik, „og vi have altid moret os fortræffeligt!“

„Hvem, kjære Frøken, foruden Dem?“ vedblev Fruen standhaftigt.

„Min Oncle og jeg,“ svarede Elisa rødmende,

og langsomt tilføiede hun, „og — Dorette, og — Herr Felix! — Han hjalp mig lidt med mine Tegninger, han malede Blomster til Oncles Flora, og han læste for os; han læser saa smukt for!“

„Og De interesserer Dem meget for dette Menneske! Hvor er det muligt?“ udbrød den ædle Frue.

„Dette Menneske?“ raabte Elisa forundret, „og det siger De i en saa haard, jeg kunde næsten sige foragtelig Tone!“

„Ak, ja,“ svarede Fruen, der endnu ikke ret havde følt sig for, hvorvidt hun turde gaae med den unge Dame, — det er ikke altid saa let at beregne de unge Damer, — „ak, ja, maaskee synes det Dem, at der ligger lidt for megen Ringeagt i den Tone, hvori jeg omtaler ham; dog nei, det var ikke min Mening! Nei, slet er han dog virkelig ikke, saadan, hvad man kalder slet, nedrig, — nei! men — svag, middelmaadig, i høi Grad betydningsløs, og saa feilfuld, at han vilde ved een Egenskab, han besidder, kunne anrette stor Fortræd, hvis ikke hans Ubetydelighed betog ham Leilighed dertil. Jeg har staaet i saadanne Forhold, hvor jeg har lært ham at kjende fra Grunden af, jeg gjennemskuede tidligt hans hele Væsen, og tør troe paa Sandheden af min Dom over ham. Jeg vilde saa nødigt, at De, elskværdige Frøken! med Deres blomstrende sexten Aar, med Deres brillante Ud-

sigter, endog kun eet Øieblik skulde blændes, skulde føle en — om endog kun svag — Tilbøielighed for en saa uværdig Gjenstand. Man maa være nok saa skjær og reen, kommer man det Urene nær, da — jeg vil ikke sige, — smitter det, men forbittrer og fordærver Livets Duft. Nei, jeg vil spare Dem den Sorg at glemme, — thi det maatte De dog engang! Hans taagede, egoistiske Væsen skal ikke formørke min Elisas skyfrie Himmel! — Jeg havde engang en kjær Veninde, — ja, hvis vi vare ganske ene," lagde Fruen til med dæmpet Stemme, „skulde jeg forklare mig nøiere!"

Frøkenen vendte sig taus om til Dorette, og denne reiste sig smilende fra Bænken, og gik langsomt bort.

„De gjør mig jo ganske angst og bange, kjære Fru Friland," sagde Elisa spøgende, „ved den høitidelige Tone og de mørke Varsler, jeg læser i Deres smukke Øine!"

„De maa vide, Frøken Melting!" vedblev Fruen, i det hun componerede et vigtigt, alvorligt Ansigt, „De maa vide, denne Herr Felix blev som Dreng sat i Huset hos min Fader, der dengang bestyrede en privat Underviisningsanstalt. Saavidt jeg har kunnet forstaae af enkelte Ord, jeg opsnappede af Samtaler mellem min Fader og Moder, betalte en fornem Mand, der dog ikke stod i Slægtskabsforhold til ham, Kostpengene og sørgede for hans øvrige Fornødenheder.

Hans Forældres Kaar eller Stand er mig ubekjendt, ikke heller veed jeg, om de alt dengang vare døde, eller endnu maaskee leve. Han var en smuk Dreng, — ja, De smiler, thi nu, mener De vel, er det vanskeligt at spore, — men, som sagt, han var dengang ret kjøn, et fiint, noget blegt Ansigt, med ret regelmæssige Træk, og naar han var oprømt, i godt Lune, og ikke saa fjantet og forlegen, som han ofte blev, naar hans kjære Jeg troede sig tilsidesat eller paa nogen anden Maade traadt for nær, havde hans Ansigts Udtryk noget særdeles behageligt. Naar en saadan Gjæst kom i vor Kreds, kan De vel forestille Dem, at mine to Søstre og jeg vare meget nysgjerrige; en ny Figur, som optræder i en Familie er at ligne med en Bog, hvis Titelblad, Tryk og Papir ofte give os Lyst eller Ulyst til at læse den, uagtet vi slet intet vide om Indholdet. Dog uagtet hans Udvortes, som sagt, slet ikke var frastødende, saa var det dog vanskeligt, for at blive i min Lignelse, at faae Bladene i Bogen fra hinanden, og var dette skeet, saa kunde man ikke altid blive ret klog paa, hvad man læste, da det nemlig ofte hændtes, at det, man havde læst paa den ene Side, aldeles blev modsagt paa den anden. Kuns kunde man være temmelig sikker paa, at hvert Pagina begyndte med Jeg. Lidt efter lidt bemærkede vi dog Alle, saavel Unge som Gamle, at vi, som det hedder, kunde ganske godt lide

ham, og at han, uagtet al Uklarhed i hans hele Væsen, med en forunderlig, næsten magisk Kraft tilliſtede ſig ad forſkjellige Veie de forſkjelligſte Menneſkers Velvillie, Venſkab, — Kjærlighed. En af hans bedſte Venner, der var bekjendt for ſin ugeneerte Oprigtighed, ſagde ogſaa engang i min og Fleres Overværelſe til ham: „Jeg veed og begriber ikke, Felix! hvoraf det kommer, at jeg og ſaa Mange kunne ſaa godt lide Dig; der er dog egentligt ikke meget ved Dig!“ Dengang forſtod jeg det heller ikke; men ſenere, troer jeg, er det blevet mig klart. Han var aldrig, hvad man i daglig Tale kalder paatrængende, han nærmede ſig yderſt ſjeldent først til nogen Enkelt af ſine Omgivelſer. Han ſyntes af et naturligt Inſtinct, — thi Frugt af Reflexion og Erfaring kunde det dengang ikke være, — at vide, hvormeget det Halvſkjulte, det Gaadefulde, iſær naar det ſynes at gjemme noget Mærkeligt, pirrer de fleſte Menneſkers Nysgjerrighed, lokker dem hid for at hæve Sløret, og tillige, hvormange der i deres Opdagelſer i Aandens Rige ere nøiſomme eller lidet klartſeende. Som man fortæller, gjør Klapperſlangen intet Spring, den lokker med en gaadefuld, ubeſtemt Lyd, den venter paa ſine Offere, — de ſynke bedøvede i dens Gab. Uden at eie Slangens Gift, beſad han noget, der lignede dens fortryllende Tiltrækningskraft; han havde en Færdighed i paa en tilſyneladende na-

turlig Maade at lade noget anes, at synes naget andet end det, han var; han aabnede sit egentlige Indre saa lidt som muligt, og det, man øinede, vidste han paa saa mange Maader at vexle og variere, at det fik Udseende af langt mere, end det var. De Fleste fandt sig tilfredsstillede; men bemærkede han hos Een eller Anden skarpere Blik, saa var han den Første, der, saa at sige, forlod sin Erobring, for ikke at synes den Overvundne. Jeg talte om Klapperslangens Offere; — saavidt skulde min Lignelse vel egenligen ikke strække sig, og hvad jeg har sagt om ham, kunde maaskee ogsaa være tilstrækkeligt til at lade Dem see ham, som han endnu er; thi det Slags Characterer pleie sjælden at hæve sig, men snarere med Alderen at vende sig mere nedad. Dog — han har ogsaa havt Offere, lad mig sige Dem det i Fortrolighed! Jeg regner hertil ikke saa meget de Venner, hvis Tiltro og Hengivenhed han, i det Mindste en kort Tid, tillistede sig; han gjengjældte aldrig nogen Følelse med Aabenhed og Varme; det synes kun undertiden saaledes. Nei, bløde, let bevægelige, qvindelige Hjerter vare hans Offere, Følelser, de reneste, de meest glødende, som han øiensynligen selv med Bevidsthed havde vakt, forstod han med den meest beregnede Snildhed at unddrage sig eller med den grusomste Kulde at støde fra sig; og sjelden eller aldrig opdagede man det rette, indre Motiv,

der som en panisk Skræk pludselig jog ham bort der, hvor han dog tydeligen saae en Himmel af reen Ømhed aabne sig for ham!"

Fru Friland standsede efter dette pathetiske Udbrud et Øieblik, trak Handsken af sin hvide Haand, og fremtog af den broderede Reticule et Tørklæde.

„Jeg havde en Veninde," vedblev hun og saae Frøkenen alvorligt ind i de skalkagtigt smilende Øine, „jeg vil ikke forsøge paa at beskrive hende for Dem, thi jeg, som stod hende saa nær, som elskede hende, kunde maaskee lade mig henrive af min Kjærlighed til hende, og min Skildring vilde maaskee komme til at mangle Sandhedens Præg. Folk sagde om hende, at hun var smuk; jeg troer, ja, jeg veed det, hun var from og god. — Det var omtrent midt i Sommeren, da Herr Felix kom i mine Forældres Huus. Paa den Tid pleiede vi næsten altid at have Besøg af fjerntboende Slægtninge, og disses Nærværelse gav stedse Anledning til smaa Fester, som for det Meste bestod i Lysttoure i den smukke Omegn. Vi vare saaledes engang, fem, sex Vogne i Følge, dragne ud til et Skovhuus; alle min Faders Elever vare ogsaa med, thi han havde gjort sig det til en Regel saa meget som muligt at have dem om sig. I den grønne Skov fandt vi et Telt, og nogle Musikanter og en net Dandseplads; der blev drukket Thee, der blev sunget og dandset.

Felix dandsede kun med min omtalte Veninde, han var som fortryllet og havde kun Øie for hende. Allerede da vi stode af Vognen, havde han med et vist fremfusende Galanteri, der stundom klæder ham godt, løftet hende ned, og betragtet den lille Pige, der stod for ham i sin simple hvide Kjole og med sine lange gule Lokker ned ad Nakken, med et Udtryk i Ansigtet, der dengang hos ham maaskee var lidt comisk, men som siden hos ældre Herrer uvilkaarlig har bragt mig til at gyse. Overalt havde hans Maade at omgaaes os Piger paa, selv medens han var Dreng, en vis Modenheds-Characteer, der naturligviis enten smigrede eller imponerede de ungdommelige Gjenstande for hans Courtoisie. Min Fader, der, som en ægte Discipel af Salzmanns Skole, havde sine Øine overalt blandt de Yngre, bemærkede dette Blik, og har siden oftere omtalt det. Men med en langt anden Betydning var dette Øiekast, som et Lyn, trængt ind i min Venindes Hjerte. Hun var blød og blid som en Due, bøielig som et grønt Siv, og hendes Øine forlod ikke ham den hele Eftermiddag. Mod Aften forstyrredes vor Lystighed ved en stærk og vedholdende Regn. Man trængte sig sammen, saagodt man kunde, i det lille Skovhuus og i Teltet. Hvor hun var, var ogsaa han. Da vi endelig maatte beslutte os til at kjøre hjem i den øsende Regn, var der Mangel paa Reisetøi.

Felix havde af en Hændelse medtaget en stor Reise-kappe, og Hændelsen eller hans Snildhed vidste ogsaa at mage det saaledes, at han kom til at dele den med min Veninde. Med en ubeskrivelig glad Iver bandt han hende et Tørklæde over Hovedet, satte sig hos hende paa Sædet, og drog Kappen, ligesom en Calesche op om sig og hende; og, medens han, for Beqvemmeligheds Skyld, slog sin Arm omkring hende, og holdt Kappen sammen med den anden Haand, lagde han, skjult for Alles Blik og dristig ved den fortrolige Nærhed, sin Kind til hendes og lod med en forunderlig Veltalenhed, der kun bestod af enkelte smaa Ord, den søde Gift finde Vei til hendes Hjerte. Han kyssede hende, — jeg veed det, — een Gang, kun een; — det var det første og det sidste Kys! — Hun betroede sig til sin Moder, for hvem hun var vant til ikke at skjule noget. Havde denne ellers saa forstandige Kone behandlet Sagen, som den fortjente, og betragtet den blot som en Barnagtighed, vilde hun have sparet sin Datter mange Taarer og Suk. Men slige Hjertes-Anliggender ere for visse Damer altfor interessante; de see i dem en Gjentagelse af deres egen Barndoms og Ungdoms Historie, de finde en Art af bittersød Fryd i at være Fortrolige, i at raade, bifalde eller forkaste, og, om de endog misbillige, saa forraader dog den Varme, hvormed dette skeer, den dybe Interesse,

og forfeiler Hensigten, ja pleier endog at give Næring til den Lidenskab, de synes at ville bekjæmpe. Felix havde aldrig været Barn; min Veninde var det, før hun saae ham. Men efter hiin lille Scene foregik en besynderlig Forandring med hende. Hendes unge Kjærlighed var hende et Vink, der kaldte hende til et høiere, mere forædlet Liv. I hendes unge Sjæl fremtraadte de hidtil dunkle og forvirrede Begreber om Livets Alvor og høiere Pligter klart og reent, hun ansaae sig for hans, i Ordets videste, ædleste Betydning, og stræbte med hele sit hengivne, blide Hjertes Varme, med al sin Villie og Evne at gjøre sig ham og sin Bestemmelse værdig. — De smiler, kjære Frøken? De er lykkelig, at deres trettende Aar ikke har bragt dem lignende Erfaringer, eller ogsaa at De med saa let Hjerte kan see tilbage paa dem. — Uagtet de vare Børn, kunde man næsten kalde deres Forhold en hemmelig Forlovelse; de havde endogsaa i al Stilhed byttet Ringe. Men hendes barnlige og dog ædle Reenhed og hans ængstelige Forsigtighed holdt det skjult for ethvert Øie. Der henløb et Aar. Da forandrrde Felix pludselig sit hele Væsen, sin hele Opførsel mod min Veninde. Han fjernede sig fra hende, og naar han var nødt til at være i hendes Selskab, saa var det, som om han ganske havde glemt dette hemmelige, ubeskrivelige Sprog, der uden Ord,

ja næsten uden udvortes Tegn binder Hjerte til Hjerte. Hendes blide, frygtsomme Blik søgte ham stundom, men mødtes af et koldt, næsten ironisk Øiekast; han henvendte sjeldnere og sjeldnere Talen til hende, men fremførte derimod i Andres Nærværelse høit og lydeligt, og med et Slags Triumph saadanne Yttringer, der dybt maatte saare hende. Han talte stort om Frihed og Uafhængighed, paastod, at han vilde leve og døe som Pebersvend, skaanede ikke sig selv, men erklærede sig for et daarligt Kreatur, der ikke duede til at stride Livets Strid. Vel havde hans Hjerte ikke vendt sig til nogen Anden. Men var hendes Kjærlighed, hendes Person maaskee ikke hans Forfængelighed nok? Jeg veed det ikke! End ei et Ord talede han til hende, som kunde have Hensyn til hiint hende saa hellige Forhold. Dog ogsaa her viste sig hans Svaghed og Vaklen; thi stundom, naar en ret dødelig Kulde fra hans Side havde sønderknuust den stakkels unge Piges Hjerte, saa lod det, som om det fortrød ham. Han søgte da med en underlig Iilfærdighed Leilighed til at vise hende een eller anden betydningsløs Opmærksomhed, og det hændtes ikke sjelden, at han under en saadan Bestræbelse fik Taarerne i Øinene; men da skyndte han sig bort, retsom om han frygtede for at falde tilbage til det, han nyligen saa formasteligt havde kaldt et Slaveri!"

Fru Friland gjorde atter her en Pause og bortttørrede en Taare, der glimrede i hendes blaae Øine. Frøken Melting saae lidt forlegen paa hende, men spurgte derpaa hurtigt, som om en ny Tanke foer hende igjennem Sjælen: „Hvad blev det da til? Fortæl mig noget mere om Deres Veninde!" og lagde et særegent Eftertryk paa det sidste Ord.

„Der fandt endelig," vedblev den findige Frue, „en lille Scene Sted mellem de tidligmodne Børn, der, saa ubetydelig den end kan forekomme, dog havde en afgjørende Indflydelse paa Begges Skjebne, men især paa hendes Characteer. En Militair-Revue, der blev holdt i Nærheden af den lille By, hvor min Fader boede, havde ikke alene hidlokket en Deel af Omegnens Adel; men ogsaa en Linedandsertrup og et dramatisk Selskab havde indfundet sig. Ligesom alt det Phantastiske, der tilsyneladende er forenet med et saadant omflakkende Liv, i sig selv havde stor Tillokkelse for ham, saa var der endnu een Omstændighed, der end stærkere drog Felix hen til Luftspringerne og Skuespillerne. Han havde nemlig nylig læst Vilhelm Meister, og idet han misforstod eller slet ikke forstod den høiere Ironie i dette Værks Hovedperson, betragtede han det som en reen Realitet, og vidste intet smukkere og bedre, end at sætte sig i lignende Situationer, hidlokke lignende Conflikter. Enhver Fritid tilbragte

han snart paa Ridebanen, snart bag Coulisserne, hans Forfængelighed foregjøglede ham tusinde Illusioner, og hans Phantasie skabte, idet den dækkede det Usle og Pjaltede, af de gustne, raae og uhøviske Landløbersker lutter Marianer, Philiner og Mignons. Den Spænding, der i den senere Periode naturligen havde hersket i hans Indre, havde hos ham, som det ofte hændes svage Characterer, fremkaldt en vis Kraftanstrengelse, en Bestræbelse for ved Arbeide at bringe den indre Stemme til Taushed, og dette havde hans Lærere kaldt Flid. Nu var Buen atter nedspændt! — En Aftenstund havde han ledsaget min Veninde tilligemed en Deel andre unge Personer til Ridebanen. Da Forestillingen var endt, gik han bag efter sit Selskab og søgte at beskytte Damerne mod den eftertrængende Flok. Ved Udgangen standsedes de af Trængselen. Felix stod just og havde beskyttende slaaet begge sine Arme om min Veninde; da følte han et let Slag paa Skulderen. Det var en ung Italiænerinde, een af Truppen, som, med en gammel Kaabe over sin Ridedragt, rakte sin magre Arm ud over de Mellemstaaende, og, i det hun med de sorte, gnistrende Øine betragtede min Veninde, med et frækt Griin tilraabte Felix: „Oh! Signor Felice! er denne Lille la sposina af Vossignoria?“ Nei,“ svarede han hurtigt, „det er min Søster!“ og drog sine Arme til sig og fjernede

sig saa meget muligt fra den Omtalte. I en lille By kjender man hinanden indbyrdes; Alles Øine faldt derfor paa Felix. Han stod der med et saa inderlig flaut Udtryk i Ansigtet, at han vilde have vakt den lille Piges Medlidenhed, hvis ikke en stærk Tilsætning af Ærgrelse og Skamfuldhed havde skrevet sig paa hans Physiognomi, og klart ladet hende læse, hvad der foregik i hans Hjerte. „Han er ikke ængstelig for at bevare din og sin Hemmelighed, men — han skammer sig ved Dig!“ Som et Stjerneskud foer denne Tanke gjennem hendes Hoved, og viste hende den Afgrund, paa hvis Rand hun gik. Hun var frelst, pludselig helbredet, men ved en haard Kuur, en Kuur, der ganske, saa at sige, omskabte hende. Hendes Sind havde været blødt, bøieligt, det blev nu haardt og alvorligt; hendes forhen saa varme Hjerte blev koldt, og en Flor af den rigeste Phantasie, der, længe især af hendes Moder næret ved Musik og Poesie, velgjørende var fremspiret, blev lidt efter lidt fortrængt af en kold Forstandigheds tørre Frugter. Den isnende Ligegyldighed, hvormed hun fra hiint Øieblik behandlede Felix, afskar ham enhver Tilnærmelse og knuste hans Mod, især fordi den saarede hans Egoisme. Havde han forhen forsømt sit Arbeide, saa henfaldt han nu aldeles til Dovenskab. Han forlod Studeringerne og min Faders Huus for at øve et middelmaadigt Talent

paa en Kunst, der netop fordrer Vedholdenhed og Genie. Min Veninde forlovede sig siden med en brav og dygtig Mand, men kun, troer jeg, fordi hun havde Agtelse for ham, og fra hiin Barndomsperiode har hun intet andet tilbage end en enkelt bitter Erindring og en lille Guldring, som hun af Caprice eller som et Slags Bod endnu bærer paa sin Finger!"

Frøken Elise saae med en underlig Blanding af Veemod og Skalkagtighed paa Fruen, der havde endt sin tørre Fortælling, og da denne vedblev sin Taushed, greeb hun hendes Haand, som for at trykke den mellem sine, men fæstede derhos et smilende, spørgende Blik paa en smal Ring, der sad paa den lille Finger. Fruen trak rødmende og alvorlig Haanden til sig, brød derpaa ud i en temmelig tvungen Latter, idet hun vedblev: „Nu sværmer han forresten," siger Man, „for Enke-Madame Ludmilla Farmer, — hvad synes De om det Navn? Hun har Penge og eier Huset, hvor han logerer. Det er en lille feed og blond Kone; hun maa være meget ældre end han. Forresten har hun en deilig Teint, blændende Tænder og smaa buttede Hænder; men det er ogsaa hele Stadsen! Hun seer ud som en rigtig Gaas! Jeg har seet hende! Hun handler med Porcellain, og jeg har engang kjøbt Noget hos hende!"

Fruen taug og saae op mod Himlen: „Det trækker

op til Torden," sagde hun, „vi maa see at komme i Huus i Tide!" bød Frøkenen Armen, og begge Damerne vandrede tause gjennem de snoede Gange.

5.

Iblandt de Foranstaltninger, som Greven havde seet sig nødsaget til at gjøre, for selv paa sit vidtløftige Slot med nogenlunde Beqvemmelighed at kunne indqvartere den store Sværm af Gjæster, som Skjebnen havde sendt ham, var ogsaa den, at hver enkelt Familie og de med samme forbundne eller bekjendte Personer, saavidt det lod sig gjøre, erholdt Værelser i Nærheden af hinanden, saaledes at de Morgen og Aften kunde samles til Thee, hvis de ikke vilde foretrække den fælles Selskabssal. De enkelte Personer, som ikke henhørte til nogen af Familierne, vare indlogerede hist og her, hvor et Kabinet var ledigt, og saadanne, blandt hvilke Felix, sluttede sig da til den Familie, hvis lille Menage de nærmest grændsede til. Saaledes var da Felix blevet Medlem af Geheimeraadens Interimshuusholdning, og hans stundom ret behagelige Underholdning, hans Kunstfærdighed, hvormed han villig understøttede den gamle Herres botaniske Studier, den Friheds og Ligheds Tone, som i denne Forstyrrelsens Tid ligesom var blevet stiltiende til Lov, gjorde ham

Adelsmanden kjær, og hidførte et fortroligere Forhold mellem dem, end det maaskee vilde have fundet Sted, hvis de først i Hans Excellences Salon i Hovedstaden vare blevne Bekjendte. Den Hjertelighed, hvormed den gamle Herre behandlede ham, den Varme, hvormed han anpriste ham for sin Niece, den blonde Elise, „som en charmant ung Mand og vakker Kunstner“, den underlige, næsten kunde man fristes til at sige, ungdommelig letsindige Maade, hvorpaa han lidt efter lidt indlemmede Felix i sit Ungdomslivs Mysterier, — alt dette havde vakt mangehaande Tanker og Formodninger i dennes phantastiske Hjerne, af hvilke Hovedresultatet til Slutning altid blev, at han maatte staae i en eller anden nøie Rapport til Adelsmanden, ja der opkom Ideer hos ham ogsaa med Hensyn til Niecen, hvilke han, just fordi de smigrede ham saa meget, næppe vovede at tilstaae sig selv, endsige Andre, og kuns een Gang havde han ved et Glas Viin i et Øieblikś Inconseqvents hos Præsten ladet falde nogle tvetydige Ord, hvilke dog Præsten underlagde en, fra hans egen, ganske forskjellig Mening. Havde Felix ikke været saa forblindet af Forfængelighed, vilde hans Menneskekundskab let have sagt ham, at alle hine den gamle Herres Opmærksomheder mod ham ene og alene kunde være udsprungne af Godmodighed og af den Kjedsomhed, der i denne lange tvungne Ferie maatte

falde en til stærkt og vedholdende Arbeide vant Mand særdeles besværlig. Alligevel kunde desuagtet denne Gang den smigrende Lyst, at ville tillægge sin egen Personlighed saa megen Betydning, som han syntes, tilkom den, maaskee have ført Felix paa rette Spor, og han foresatte sig, efter sin Hjemkomst til Byen, af al Kraft at vedligeholde og dyrke dette Bekjendtskab, der i saa mange Henseender kunde være ham nyttigt og — ærefuldt.

Medens Tjeneren med to Voxlys i Hænderne ledsagede Advocaten og Felix op ad de brede Trapper, underrettede han den Første om, at han hos Geheimeraaden vilde træffe sin Frue, og den Anden bad han venskabeligt i Geheimeraadens Navn at træde ind til ham, da han, — som Tjeneren udtrykte sig, — vilde vise ham en meget smuk Urtekost, som han havde faaet i Drivhuset.

Ved deres Indtrædelse i Geheimeraadens Stue fandt de den hele lille Forsamling taus og beskjæftiget. Hans Excellence havde paa et stort Bord i det ene Hjørne af Værelset udkrammet en Mængde Efteraars-Planter og ordnede disse paa graat Papiir ved Hjælp af smaa Blylodder. Herved blev han understøttet af Gartneren, Victor, der foruden sin egen Kunst ogsaa havde sit Modersmaal, hvori han skulde øve den unge Frøken, at takke for den Naade at indlades. Et Par

Venner, der ogsaa hørte til denne Reunion, læste Aviser; Dorette, med de flagrende brune Lokker, sysslede ved Theebordet, og i det ene Fag Vinduer, næsten skjult bag Gardinerne, sad Frøken Elise og Advocatens Frue saa fordybede i en sagte Samtale, der ofte overdøvedes af Regnskyl og Træernes Susen udenfor, at de næppe bemærkede Herrernes Ankomst.

„Det er ret vel, at De kommer, mine Herrer!“ raabte Geheimeraaden dem imøde, de maa vel sagtens paa deres lange Vandring have oplevet noget, som kunde være værd at fortælle, og maaskee kunde forjage den ængstelige, melancholske Stemning, der ruger over dette ærede Selskab og mig med. Tordenluften har rigtignok en lignende Virkning; men dette begynder dog virkelig at blive mig altfor unaturligt lummert, — figurligt talt. I Tusmørket sad vi saamæn her, og vilde i al Uskyldighed, ligesom Børn, fortælle hinanden Æventyr; men da vi nu alle, uagtet al Anstrengelse, slets ikke kunde frembringe noget ret til Øieblikket passende, saa foreslog Fru Friland, at Enhver skulde blot improvisere en Begyndelse til en Fortælling, bestandig i en ny Characteer og med forskjellige Omgivelser. Det gik ret artigt, og amuserede mig mangfoldigen. Saaledes begyndte Een, efter en Beskrivelse af et vildt Vinterveir udenfor, sin Historie ved den lune Kakkelovnskrog; en Anden lod os see et

smilende Landskab, forgyldt af den afskeedtagende Sommersol; en Tredie lod sin Helt holde til Hest udenfor en Kro, hvor han traf Eventyr; en Fjerde begyndte: Jeg er født i Aaret 1789 tredie November, min Fader var o. s. v.; en Femte rev os in medias res med et: „Nei, paa min Ære, kjære Herr Procurator!" sagde Amtmanden og bankede med Heftighed sin Pibe ud. — Dette Spil med Tiden gjorde omtrent det samme Indtryk paa mig, som naar jeg om Aftenen kjører gjennem en Kjøbstad, hvor man ofte gjennem Vinduerne kan kige ind til Folk af høist forskjellig Stand og Vilkaar: her er det hyggeligt og venligt, hist koldt og pynteligt, der igjen trist og øde. Jeg føler mig stundom fristet til at stige af og gaae ind eet eller andet Sted, for nøiere at lære de Mennesker at kjende, hvis nærmeste Omgivelser kunne see saa interessante ud! — Tilsidst sov vor Aftenunderholdning ind; disse Herrer fordybede sig i Aviserne, jeg i Blomsterne, og Lisette blev, hvad der er saa naturligt, saa occuperet af Fru Frilands elskværdige Conversation, at de i en heel Time ikke have forladt Vinduet derhenne. Men — sæt Dem dog, Messieurs! De maa være mødige; Dorette bringer Dem nok strax Thee. Apropos, min Kjære! hvorledes staae vore Affairer i Byen?" vedblev den snaksomme Herre og trak Advocaten afsides, „har De ham?"

bevægede mig til at fjerne mig fra Sandheden. Den lange Tid, jeg under min Affindighed havde tilbragt paa Stedet, gav mig et Slags Ret til at forblive der. Jeg overveiede, hvad jeg skulde foretage mig, for at friste Livet. Ved de Kundskaber, jeg besad, vilde jeg have kunnet skabe mig en beqvem og — som man siger — anstændig Existents; men jeg gjøs tilbage for denne Tanke. Ved paany at gribe disse Beskjæftigelser vilde tusind Erindringer atter have bestormet mit svage Sind; jeg betragtede desuden nu alt Sligt som aandeligt Flitter, som noget Forfængeligt; jeg mindedes de i min Barndom mig saa ofte fortalte og forelæste Beretninger om rige, fornemme eller lærde Syndere og Synderinder, der, for at udsone Livets Brøde og forlige sig med Himlen, ikke blot bortkastede Purpur og Guld, men ogsaa lode haant om al verdslig aandelig Prunk, klædte sig i Sæk og Aske, arbeidede som deres ringeste Brødres Slaver og nærede kun deres Aand ved ydmyg Betragtning af Gud. Hvad jeg i saa kort Tid i min Barndom havde lært, kom mig her tilgode; jeg greeb igjen til Naal og Sax. Medlidenheden gav mig Arbeide, og jeg lever nu her stille og ubemærket. Den eneste Trøst, jeg tillader mig at nyde, bestaaer i, en enkelt sjelden Gang saa hemmeligt som muligt at begive mig til de Egne, hvor de boe, disse mine frygtelige, men dog saa høit elskede, levende An-

klagere. Med et sønderknuust Hjerte og med Tanken henvendt til dem, har jeg opskrevet Følgende kun som en Bod, og kun for mig selv; thi ak! de tør jo knap vide, at jeg har været til.

Jeg, Heinrich Siller, er født 17— i Hertugdømmet M. i den lille By B. Min Fader var en fattig Skrædder, og for at bøde paa Husets Mangel underviiste min Moder unge Piger i Skræddersyening. Til vor Families daglige Omgang hørte en Morbroder; han var meget ældre end min Moder og var eneste Lærer ved en lille Skole i Byen. Jeg behøver ei at beskrive ham; hans Portrait er tegnet i tusind Romaner, hvor en gammel, from, lærd men ogsaa pedantisk Skolemester saa ofte maa tjene til Folie for Ungdom og glimrende Egenskaber. Han holdt meget af mig, og ved hans Underviisning lærte jeg saa tidligt at læse især fremmede Sprog, at jeg ikke kan mindes den Tid, da jeg ikke kjendte Bogstaver. Han var stille og blid og uden Lidenskab; kun, naar han kom til at omtale min Moders, hans Søsters, fordums Skjønhed, kunde han blive begeistret, hans Ord bleve barok sublime; han meddeelte mig ganske sin sære Beundring for denne Side af min Moders Elskværdighed og gjorde mig ligesaa forelsket i hende, som han selv var. De Bøger, vi læste sammen i forskjellige Sprog, vare af meget blandet Indhold; snart var det

strenge, gudelige, protestantiske Skrifter, snart Romaner af meget usikker Characteer, snart katholske Legender, snart de lystige, skurrile Folkebøger, som stamme fra Middelalderen. Men alt dette gjorde han i sit Hjertes Enfoldighed; thi han, saavel som mine Forældre hørte til dem, man kaldte „die Stillen im Lande", og deres Livsvandel fornægtede ikke det Maal, som dette Parti har sat sig. Hver Aften blev der hjemme holdt en lille Andagtsøvelse, der bestod i Sang og Forelæsning især af Pietisternes og Theosophernes Skrifter, og disses dybe Veemod, glødende Varme og hemmeligheds- fulde Phantasie lokkede hvergang rigelige Taarer i Tilhørernes Øine. Ogsaa jeg græd, jeg vidste ikke hvorfor. Jo mere jeg havde grædt, jo mere vilde jeg græde, og jeg kunde stundom, hensmeltet i Taarer, men med de saligste, skjøndt uforstaaede Følelser kaste mig med Hovedet i min Moders Skjød, hvor jeg først lidt efter lidt kom i Rolighed, naar jeg følte hendes venlige Haand glide gjennem mine gule, krøllede Lokker. Thi gule Lokker havde jeg, og en kjøn Dreng var jeg, og dette fik jeg da ogsaa tidt nok at høre. Naar nemlig min Morbroder, der tidligere havde ledsaget en Adelsmand paa Reiser i fremmede Lande, og forstod de vigtigste europæiske Sprog, paa sin Viis og i sin Fritid havde givet mig Underviisning snart i dette, snart i hiint Tungemaal, saa tilbragte jeg den øvrige

Tid enten i vor lille Hauge eller helst i det Værelse, hvor de Damer sad, som lærte at sye hos min Moder. Jeg husker meget vel, at, hvergang jeg kom ind, opstod der en Jubel; de kappedes om at kjæle for mig, de satte mig paa deres Skjød, kaldte mig med de sødeste Navne, trykkede mig i deres Arme og vare nær ved at qvæle mig med minutlange Kys. At de første Indtryk, man i den tidligste Alder modtager, som oftest ere de varigste, de, der egentlig give Characteren sin Retning og gjør Udslag for hele Livet, har ogsaa jeg erfaret, og dette maa undskylde, at jeg fortæller disse og lignende Ubetydeligheder om mit tidligere Liv. Af alt, hvad jeg har fortalt om min Opdragelse, vil man let kunne skjønne, hvordan jeg blev. Mit meeste og kjæreste Selskab var qvindeligt, med Drenge havde jeg liden eller ingen Omgang.

Vor Hauge, min eneste frie Legeplads, blev for mig en Edens Hauge; Cheruben, som udjog mig, var min Fader med sin Alen. Det lille, firkantede Stykke Jord, hvis Prydelse var et Par gamle, udlevede Pære- og Æbletræer samt nogle Ribs- og Stikkelsbærhækker, laae bag Huset og grændsede til tre andre smaae Hauger, der tilhørte en Dreier, en Slagter og en Handskemager. Disse tre agtbare Borgere havde hver en lille Datter omtrent paa min Alder, og som Naboer havde vi tidligt gjort Bekjendtskab med hinanden

gjennem de Stakitter, der adskilte Haugerne; de vidste, paa hvilke Tider af Dagen jeg pleiede at komme, og neppe viiste jeg mig paa Trappen, som gik ned fra Huset, før mit Navn lød mig imøde fra tre Sider. Jeg løb da snart til det ene, snart til det andet Plankeværk og converserede mine smaa Veninder. De vare meget nysgjerrige og spurgte bestandigt. Her kom min tidlig vakte Phantasie, men især mit afgjorte Hang til Praleri mig herligt tilpas; og det kom mig ikke an paa at fortælle dem de vidunderligste Historier, hvori jeg naturligviis selv spillede en Rolle, eller ogsaa at love dem det deiligste Legetøi og deslige, som min Indbildningskraft var istand til at skabe, og paa mange andre Maader at gjøre mig vigtig. Om de end ikke just troede noget af alt dette, saa havde jeg dog i det Mindste den Glæde, at de med Iver gik ind i mine Phantasier, og hjalp mig selv at udmale dem. Dog blev denne „løbende" Conversation mig tilsidst mindre behagelig. Ikke altid vilde jeg, at Kätchen skulde høre og vide, hvad jeg fortalte Suschen, eller at denne skulde være deelagtig i mine Underholdninger med Lieschen. Jeg satte dem derfor lidt efter lidt Stævne paa tre forskjellige Tider af Dagen, og havde saaledes i nogen Tid den Fornøielse at være tête-à-tête med hver af dem, og det, saa at sige, i Ordets bogstavelige Forstand; thi for ret i magelig Fortrolighed

at kunne sladdre sammen, satte vi vore smaa Ansigter ind mellem Gitterets Lægter. Men denne uforstyrrede Lykke varede ikke længe. Det er mig ubekjendt, af hvad Grund det ikke behagede dem saaledes at tale med mig alene. Engang, da jeg just var dybt inde i en lang Fortælling, hørte jeg pludselig fra de to andre Sider af Haven mit Navn, og den ene af Smaapigerne var saa ivrig for at kyse mig, at hun stak sit Hoved gjennem Stakittet. Da hun nu ikke strax kunde faae det tilbage igjen, gav hun sig til at skrige ynkeligt, og de andre To saavelsom jeg selv istemmede af Angst hendes Skraal. De fire Fædre kom til, man hjalp den lille Fugl af Snaren, de Gamle skjendte, der faldt fra alle Sider fornærmelige Talemaader, hvilke især gik ud over mig, og Enden paa Tragoedien blev, at min Fader greeb mig ved Armen, førte mig til Værkstedet og bankede mig dygtigt med sin Alen. Min Fader var ellers af Temperament sløv og indolent, og dette er det eneste Tilfælde, hvor han har grebet til saa kraftige Forholdsregler. Efter Executionen satte han mig op paa Skræddeborbet og sig selv i en Lænestol, hvorpaa han holdt en lang Tale til mig, hvis korte Indhold var, at jeg nu skulde sidde der, indtil jeg havde lært hans Haandgjerning; at jeg for Fremtiden ikke maatte uden Ledsagelse sætte min Fod i Haugen, og at jeg skulde vogte mig for

Fruentimmer. Denne Vending i Talen bragte ham til at omhandle denne Jammerdals Fristelser i Almindelighed, og han arbeidede sig saa dybt ind i denne Materie, at hans Hjerte blødgjordes af Veemod, hans Taarer strømmede rigeligt, jeg faldt ham ogsaa grædende om Halsen, og i denne Omfavnelse lovede ham alt, hvad han fordrede.

Endnu en lille Hændelse, der omtrent paa denne Tid indtraf, maa jeg dog her anføre. Det var nemlig, kort førend hiin Haugesalon blev lukket for mig, at der yttrede sig en Egenskab hos mig, om hvis Natur og Virkelighed man ofte har stridt og endnu vil stride, fordi den, som det synes, staaer i altfor nøie Forbindelse med de Ting, der ligger udenfor al menneskelig Erfaring og Fatteevne. Det hændte sig nemlig, at een af mine Legesøstre en Eftermiddag blev fundet skrigende og grædende i en stor Stikkelsbærbusk, hvor hun ynkeligt havde tilredt baade sine Klæder, sit Ansigt og sine smaa Arme. Da man udspurgte hende, hvorledes hun saaledes kunde være faldet i Busken, fortalte hun med grædende Taarer, „at hun var krøbet ind i Skrædderens Hauge, hvor en Lægte i Stakittet var gaaet løs, havde derpaa listet sig op ad Trappen og ind i Forstuen. Her havde hun hørt Nogen komme, og havde skyndt sig ud af Døren. Da havde hun seet Heinrich staae langt nede i Gangen ved Hækken,

med Ryggen vendt mod hende; og hun havde nu saa tyst som muligt, men dog i fuldt Løb villet styrte sig bag paa ham for at kyse ham. Da var hun faldet paa Ansigtet i Tornene, og Heinrich var blevet borte med Eet, og var ikke kommet, uagtet hun skreeg saa jammerligt om Hjælp." — Det blev oplyst, at jeg paa den Tid var halvanden Miil fra Byen i Følge med min Faders eneste Lærling, der bar noget Arbeide til en Kunde. Den lille Piges Fortælling blev altsaa anseet for Opdigtelse og Besmykkelse, hendes Fader, der var Slagter, gav hende en eftertrykkelig Tugtelse, og saa var den Sag glemt. Men jeg er senere smerteligt blevet mindet derom og selv overbeviist om Sandheden af hendes Udsagn.

Paa Skrædderbordet sad jeg da og lærte i kort Tid, hvad min Fader kunde lære mig. Hvad der imidlertid nogenlunde trøstede mig og gjorde mig min Fængsling lettere, var den Omstændighed, at min Morbroder, efter en lang Strid desangaaende med min Fader, i mine Fritimer vedblev sin Underviisning, hvilken han endog lidt efter lidt, altsom jeg voxede til, udvidede til mangehaande Gjenstande, hvis Nytte for en fattig Skrædderdreng kunde synes meget tvivlsom. Tillige havde min fromme Moder, som jeg elskede med hele mit Hjertes Varme, engang i en fortrolig Stund foreholdt mig, at jeg ved Haandværket ikke alene med

Tiden skulde forsørge hende, hvis muligen min Fader døde før hun, og hun da var forladt og gammel; men at dette ogsaa vilde skaffe mig en forønsket Leilighed til at see fremmede Lande og Stæder, thi naar jeg var blevet Svend, skulde jeg jo, som Skik og Brug var, paa Vandring. Dog Skjebnen vilde det anderledes.

Jeg erindrer grant den Mandag Morgen, der hidførte en saa stor Forandring i vore Udsigter og Planer. Min Fader blev kaldt fra Værkstedet ud i Dagligstuen, for, som det hed, at modtage et med Posten indløbet Brev. Lidt efter kom han tilbage; han var ganske bleeg, han vilde synes rolig, men kunde ikke ret komme afsted dermed. Han slog i Bordet for at finde Saxen, han kastede Lapper og tilskaaret Tøi hensigtsløst mellem hinanden, greeb en gammel Kjole, holdt den op mod Dagen og stirrede med et forunderligt tankeløst Smiil paa den; tilsidst slyngede han et Persejern saa uforsigtigt ind under Bordet, at han ramte vor gamle Hund, som laae der og sov. Dens Hyl vakte ham af hans Aandsfraværelse; han satte sig ned paa Huk og kjælede for den jamrende Hund, favnede den tæt til sit Bryst og mumlede een Gang efter den anden: „Ti kun stille, min stakkels Dreng! jeg gjorde det jo ikke med Villie! nu skal du ogsaa faae det godt paa dine gamle Dage!“ —

Derpaa reiste han sig op med et dybt Suk, og sagde til mig, der imidlertid med Forbauselse havde betragtet hans underlige Færd: „Kom ind til din Moder, Heinrich!“

I Stuen stod min Moder med Papiret i den sittrende Haand og Glædestaarer i Øinene. Brevet, der indeholdt Efterretningen om en min Fader tilfalden, meget stor Arvelod, var det, som havde afstedkommet Forstyrrelsen. Naar fattige Folk pludseligen erholde et saadant Budskab om en uventet Lykke, saa pleier deres første Tanke gjerne at være en Tvivl om Sandheden deraf. Saaledes ogsaa her; min Fader vilde ikke fæste Lid til Efterretningen, min Moder modsagde ham kun svagt, og dog gjorde Muligheden et heftigt Indtryk paa dem begge. Sagen havde imidlertid sin Rigtighed. Penge og Documenter bleve os tilstillede gjennem Øvrigheden, og det varede ikke længe, før vi forlode vor gamle, snævre og mørke Bolig for at indqvartere os i een af Byens anseeligste Gaarde. Alt Udvortes hos os fik en anden Skikkelse; kun det indre Liv blev uforandret. I vore store, pyntelige Værelser samledes, som hidtil, hver Aften de samme fromme Sjæle, og det syntes næsten, som den timelige rige Velsignelse havde forstærket Andagtens Varme og Inderlighed. Til enkelte Fattige gav min Fader Lidet eller Intet; men derimod var det hans første Foretagende

at anlægge en Fabrik og et Arbeidshuus, for paa denne Maade at lade dem nyde Godt af hans Lykke og lade dem tilflyde de Almisser, som han syntes, han skyldte dem.

Hvad mig selv angaaer, da var min første Bevægelse at bortkaste Naal og Sax. Min Morbroder jublede; thi nu kunde han, hvad han ønskede og haabede, gjøre en Lærd af mig, og i Løbet af et Par Aar havde han og en yngre, dertil antaget Lærer ogsaa bibragt mig saa mange Kundskaber, at jeg — skjøndt i saa ung Alder — turde lade mig indskrive ved Universitetet i H. Jeg berører kun i Korthed disse og de to næstfølgende Aar; jeg omtaler ikke den Tid, da jeg, iført min phantastiske, brogede Burschendragt, offentligt sværmede for Sang, Druer og Patriotisme, men hemmeligt ved den natlige Lampe, med forfængelig Kraftanstrengelse søgte at udvikle, nære og styrke min Aand; thi selv ikke hiint Ungdoms-Sværmeri, ikke disse alvorlige Beskjæftigelser formaaede at forandre noget i den Retning, min Characteer engang havde taget. Jeg holdt af mine Venner og var en trofast Kammerat, jeg elskede mine Bøger; men en lille, qvindelig Fod, en tyk, glindsende Haarfletning, en blændende Nakke, et Øiekast fra et Par blaae Øine kunde bringe mig til at glemme alt Andet. Det drev mig da ofte til pludselig at forlade mine Følgesvende, der — det maa siges

til deres Roes — vel jublede vildt i Apollos Forsal og offrede paa den humlekrandsede Bacchi Altar, men næsten stedse agtede paa den ærlige, „troe Eckards" Vink, der skræmmede dem bort fra hiint natlige, Syndens Bjerg. Men det blev ogsaa hos mig kun ved en uskyldig, stille Betragten; jeg var endnu ufordærvet, jeg var ung, jeg forstod mig ikke selv.

En smuk Sommereftermiddag gik jeg alene over Broen, der fører ud over N. Floden, og vandrede hensunket i dybe Tanker langs Bredden; jeg kunde ikke blive mæt af det Syn, som den gammeldags By, Slotsruinerne oppe paa Bjerget, Floden, Viinhaugerne, Solen og den klare Luft frembød. Jeg steeg op i en Viinhauge, satte mig paa en Terrasse under et Valnødtræ, og overlod mig ganske til den Nydelse, som ubestemte, længselsfulde Drømmerier i en smuk Egn og især i en vis Alder saa ofte skjenke os. Saa aldeles glemte jeg Tiden, at da Aftenklokkens Klang fra Byens Hovedkirke vakte mig og mindede mig om, at Klokken var syv, maatte jeg skynde mig, hvis jeg nogenlunde betids vilde naae til et Vertshuus i Nærheden af de paa Bjerget liggende Ruiner, hvor nogle af mine bedste Venner havde sat mig Stævne. Jeg skyndte mig, det bedste jeg kunde, op ad de brede Steentrapper, ilede gjennem Haugerne, og hørte allerede langt fra, medens jeg gik ned ad den brede, løvdækkede

Gang, i hvis ene Ende Studenterne i deres brogede Dragter vare leirede om et langt Bord, tydeligt deres jublende Rundsang. Men næppe fik de Øie paa mig, før Sangen forstummede, og Alles Blik stivt og med en vis Forbauselse stode heftede paa mig: Senior, der præsiderede, havde nær tabt det store Krüus, som han just vilde føre til Munden. Fortrædelig spurgte jeg, hvad alt dette skulde betyde?

„Det skal jeg sige dig, min Broder!" tog Senior Ordet, i det han med den ham egne Værdighed reiste sig i Sædet, men dog betragtede mig med et underligt, sky Blik; „Du og vi Alle veed, hvor reen og uskyldig, hvor ærbar og tugtig Hannchen, Vertens Datter og vor Hebe, er og altid har været! Du veed endvidere" — —

„Hvad kommer alt dette mig ved?" afbrød jeg den høitidelige Senior.

„Jeg taler, min Broder! og jeg haaber, Du hører," vedblev han med et strengt Blik; „Du veed endvidere, siger jeg, at i vort Broderskabs Comment Intet mere alvorligt indskjærpes" — her hævede han Stemmen til Pathos, — „end Respect for den qvindelige Værdighed, og at vi have lovet at agte den og forsvare den med Liv og Blod, hvorsomhelst den trænger dertil. Ikke heller kan det være Dig uvitterligt, at en Broder i vort Samfund, den ædle, høihjertede Ver-

liner-Theolog, Jachheim, er trolovet med Jomfruen hiſtinde, og at han har Faderens, den værdige Philiſters Samtykke. Siig mig derfor i disse vore Brødres Nærværelse, hvad kan bevæge Dig, min Heinreich! til, ſom man ſiger, at rende Pigen i Hælene, importunere hende med utidig Approximation, og det lige for vore Øine?"

„Min gode Senior!" ſagde jeg, med Haanden paa hans Skulder, og ſaae ham i Følelſen af min gode Samvittighed aabent ind i det arrede og ſkjæggede Anſigt, „vil Du og de Andre have mig til Bedſte, ſaa maae I hitte paa noget, ſom er moerſommere!"

„Det er ſandt" — „Det er, ſom han ſiger" — „Vi ſaae dig jo," raabte nogle Stemmer.

„Silentium! jeg vil tale!" tog Senior igjen Ordet; og vedblev derpaa med ſin ſædvanlige Sindighed: „Det er ikke meer end tre Minutter ſiden, da gik Hannchen med en ſtor Stabel af tømte Kruus paa hver Haand bort fra nærværende Bord, for atter at forſyne disse tørſtende Ynglinge med yderligere Lædſkelſe. Juſt ſom hun gaaer op ad Trappen til Huſet kommer Du min Ven, Heinrich Siller, gaaende fra den Allee hiſt til Høire, med din ſædvanlige cavalliermæsſige Gang, ſom jeg ofte har taget Dig i Skole for, ſkrider op ad Trappen og forſvinder i Huſet, — ſom der pleier at ſtaae i de ſlette Romaner. Hvorledes

Du nu forresten som et Lynblink har kunnet komme ned ad den anden Vei, gjennem Byen og op ad den brede Steentrappe og herhid fra den modsatte Side, see, det forstaae vi ikke, men haabe, at Du vil styre vor billige Videlyst?"

Jeg taug. Mig var Sagen klar i al sin tilsyneladende Uklarhed; men jeg kunde jo ikke give den efter min Erfaring og Formening sande og fyldestgjørende Oplysning uden Fare for at gjøre mig latterlig og dog ikke blive troet. En isnende Kulde overfoer mig, og en sørgelig Anelse om, hvad Udgang Sagen vilde tage, dæmrede for mit indre Øie. Efter et Par Secunders Betænkning svarede jeg saa roligt, som det var mig muligt: „Jeg har i Dag ikke sat min Fod i Kneipen der!"

„Hvorledes? Hvad siger Du?" raabte Flere.

„Du lyver!" skreeg Jachheim, der ubemærket var kommet til, havde været Vidne til Samtalen og i min dvælende Benægtelse kun troede at see en Bestræbelse for at skjule en Brøde.

„Som jeg siger, skulle I troe det," vedblev jeg lidt heftigere, „jeg kom nys fra hiin Side af Floden! Vi to," idet jeg vendte mig til Jachheim, „tales ved en anden Gang!"

„Naar og hvor Du vil!" raabte han med haanlig Stemme og liliehvid i Ansigtet, „jeg skal da vide at tugte Dig, usle, forløbne Skrædderdreng!"

Mit Svar paa denne Tiltale bestod i at kaste ham min galonerede Hat i Ansigtet og trække min Kaarde. Alle foere op fra deres Pladser og trængte os fra hinanden.

„Respect her!" lød Seniors vældige Stemme, „enhver Ting til sin Tid, Kammerater! Sagen her maa først opklares, og siden — det er min Pligt — maa Heinrich søge sin Opreisning, og den skal han have! Lad os tale med Hannchen!"

I det samme kom just den unge Pige, bærende en stor Bakke fuld af skummende Kruus. „Hør, Hannchen! kom hid!" begyndte Senior; men han fik ikke fuldført sin Tiltale, før Pigebarnet med et høit Skrig mere slængte end satte Bakken paa Enden af Bordet, og løb ind i Huset igjen. Senior og et Par andre fulgte efter, og fandt hende i en Samtale med Forældrene, hvoraf fremgik, at hun, efter hendes udtrykkelige Paastand, tydeligt vilde have seet mig staae alene ved Vinduet i den lange Sal, da hun derigjennem bar Krusene ned i Haugen; og derfor havde Synet af mig, midt iblandt de øvrige Studenter saameget forskrækket hende. Jachheim smilede haanligt ved denne Fortælling, og Alle saae paa mig, som om de forlangte en Forklaring. Jeg tog stiltiende min Hat op fra Jorden og gik bort. Nede i Byen solgte jeg et Par Berler og ordnede mine Sager til Afreise. Henimod Aften

kom Udfordringen fra Jachheim. Vi reiste med vore Secundanter til M. og paa f=st Grund gav jeg min Modstander et Saar, som Lægen betragtede med Bekymring. Jeg skjulte mig samme Dag i en Landsby i Nærheden af M., hvor Jachheim skulde ligge i Kuur. To Dage efter Duellen fik jeg et Brev, hvori een af vore fælleds Venner, paa Jachheims indstændige Bøn, opfordrede mig til hemmeligt at besøge ham. Indhyllet i min Kappe vandrede jeg i Tusmørket til M., hvor jeg ankom, da Nattens Mørke gjorde det muligt for mig ukjendt at snige mig til det Herberge, hvor Jachheim opholdt sig. Da jeg traadte ind til ham, forlod hans Opvarter Værelset; selv rakte han mig venlig og veemodig sin matte Haand.

„Vær rolig for mit Liv," sagde han, „Lægen giver nu godt Haab. Alt Nag være glemt! Gid jeg havde troet Dig! — Saa forunderligt det kan synes, saa maa Du vide, at nu kan Ingen være mere overbeviist om Sandheden af dit og Hannchens Udsagn, eller om hiint Hemmelighedsfulde, hvorfor vi intet ret Navn have, end jeg nu er. Hør kun!" lagde han til med sagtere Stemme, „da jeg om Morgenen efter vor afgjorte Trætte, efter et kort feberagtigt Blund slog Øinene op, og trak Gardinet lidt tilside, da saae jeg Dig sidde ved Vinduet histhenne, ubevægelig, bleeg i Ansigtet, og betragtende mig med stive, spøgelseagtige

Øine. Du kjender mig, Du veed, jeg er hverken Cujon eller Sværmer, og jeg er nu overbeviist om, at jeg var lysvaagen. Men i hiint Øieblik traadte dog den Tanke mig nær, at det kunde være en Drøm; jeg gjorde den Prøve at lukke Øinene et Par Secunder, og saa, da jeg aabnede dem, var Du borte! Jeg trak i Klokkestrængen; min Tjener, som var i Forværelset, traadte ind ad dette Kammers eneste Dør, jeg spurgte ham, tilsyneladende ligegyldig, hvem det var, der nys forlod mit Sovekammer? Han saae paa mig, som om han troede, jeg talede vildt, og benægtede at have seet Nogen komme eller gaae. Siig mig nu — ifald det dog skulde være muligt — var det Dig selv? eller skal jeg troe paa —"

Jeg lod ham ikke tale ud. „Tro, hvad Du vil og kan for din videnskabelige Samvittighed; men det maa Du troe mig paa mit Æresord: jeg var selv langt fra Dig, og kuns mine Bekymringer, mine ængstelige Tanker vare hos Dig!"

Jachheim trykkede min Haand og forsikkrede mig i vort Broderskabs vante Udtryk, at han troede mig, og at vort Venskab ikke blot var fornyet, men ved denne, som han kaldte det, skjebnesvangre Hændelse end mere styrket og befæstet. En forudfølende Anelse, lagde han til, sagde ham, at, om vore Veie endogsaa nu adskillede os, saa vilde de dog engang støde sammen, og

En af os vilde da vorde den Andens Fatum. — Jeg hørte smilende paa disse Yttringer, som jeg tilskrev hans sygelige Tilstand; derpaa taug han og henfaldt i dybe Tanker. Da jeg forlod ham, maatte jeg love at besøge ham, før jeg drog fra denne Egn; thi, som Sagerne nu stode, turde vi ikke vente at mødes i Universitetsstaden H.

To Dage efter mit Besøg hos Jachheim, skrækkedes jeg ved Rygtet om hans pludselige Død, og ved Efterretningen om, at man paa Reqvisition fra H. søgte at faae fat paa hans Drabsmand. Forfulgt af de bittreste Følelser flygtede jeg nord paa. Det var altsaa den første Plet, Verden havde sat paa mig; hidtil havde jeg i enhver Henseende været reen som et Barn.

I den store frie Handelsstad H. standsede jeg min Flugt. Jeg forbigaaer med Taushed det Tidsrum, jeg tilbragte her; det var saa fuldt af bittre Erfaringer. Tid efter anden tilmeldte min gamle Oncle mig Tabet af en stor Deel af vor Formue, en Følge af ufornuftige og uheldige Speculationer og svag Bestyrelse, og dernæst min Faders dødelige Afgang. Dog hvad der meest bedrøvede mig og forvirrede min Tro paa det Godes Bestandighed hos Mennesket, var det, som min Oncle i de heftigste, man kunde næsten sige, Skinsygens Udtryk berettede mig om min Moder. Saa-

længe min Fader levede, havde hun bevaret sin sædvanlige Holdning. Rigdommen syntes ikke at have forandret noget hverken i hendes Indre eller Ydre. Men med min Fader syntes hendes gode Aand at have forladt hende. Hun var ikke mere ung, og Sporene af hendes fordums Skjønhed vare kun svage. Dog meente hun endnu at kunne gjøre disse gjældende. Hendes Skjebne kastede hende i Hænderne paa et Menneske, en omflakkende Kunstner, der først bedrog hende for Resten af hendes Formue og tilsidst for hende selv. Hun forsvandt; som man sagde, var hun med hiin Person reist til Syden; og man saae hende ikke siden. Alle disse Sorger og en Række af andre Ulykker og Krænkelser, der i det enkelte Menneskes Liv ere at stor Betydenhed, men i den store Masse af Livserfaring kun fremtræde som Trivialiteter, nedtrykkede og svækkede mit Sind, gjorde mig lidt efter lidt, idetmindste i mine egne Øine, aldeles uduelig og uskikket til med egen Villieskraft at opretholde mig. Snart hævede Følelsen af mine Kundskaber mig til et Haab, som det næste Øieblikś mørke Stemning igjen udslukkede, snart forekom jeg mig aldeles forkastet og forladt, for et Øieblik efter igjen at varme mig ved nogle smigrende Solglimt. Men netop denne ubestemte Bølgen i mit indre Væsen svækkede de reelle Kræfter hos mig, og bragte mig tilsidst til den trøstesløse Overbeviisning,

at jeg intet formaaede ved egen Kraft. Jeg besluttede da, i et Anfald af den sorteste Melancholie, ganske at underkaste mig Andres Villie og Magt, og besad dog endnu saamegen Styrke, at jeg udførte denne Beslutning. I den nærliggende Stad A. lod jeg mig hos en d—sk Hverver-Officier indskrive som menig Soldat, og gik kort Tid efter med en Transport til Hovedstaden K., hvor den høieste Lykke og den dybeste Elendighed ventede mig.

En langvarig Fred og heldige udvortes Omstændigheder havde gjort Landet og navnligen Hovedstaden, man kunde vel sige, mere end velhavende; en udbredt, livlig Handel meddeelte, som en Hovedpulsaare, sin sunde Kraft og Varme til enhver af Statens Livsfunctioner; Rheden laae fuld af Skibe, Flaget blev hædret i de fjerneste Zoner; i Byen byggedes pragtfulde Boliger, og i Omegnen fremstode flere og flere smagfulde Landsteder; i Hovedstaden fandtes Landets vigtigste Læreanstalter, den var de høieste Regjeringscollegiers Sæde, Flaaden var stationeret og Hoffet residerede her. Endelig havde ogsaa adskillige Regjeringsforanstaltninger, der i fri og ædel Aand ragede langt frem over Tidens Forventninger, givet Folkets Selvfølelse et høiere Sving, og havde, i Forening med Regentens udmærkede Personlighed vakt Forhaabninger om en varig og stedse tiltagende Fremtidslykke. Alt var fuldt af Liv, Lyst og Driftighed.

Det Regiment, hvorved jeg som Fremmed blev ansat, forsynede udelukkende Orlogsflaaden med Søsoldater, og bestod af Folk, der vare hvervede fra alle Verdens Hjørner og Kanter. Efter kort Tids Forløb blev jeg Underofficeer. Den strenge Disciplin, der ifølge Corpsets Bestanddeles Natur var nødvendig, den hyppige Vaabenøvelse og den øvrige Tjeneste trykkede mig ikke, men var mig i min Sindsforfatning endogsaa i høi Grad velgjørende; og hvad der ved min Stilling kunde være mig ubehageligt, nemlig en nærmere Omgang med mine raae Kammerater, blev jeg snart og paa en saare behagelig Maade fjernet fra.

En Formiddag havde jeg en Rapport at bringe min Capitain. Jeg bankede paa og traadte efter Sædvane strax ind. Capitain Braun sad ved sin Skrivepult, og foran ham stod et ungt Menneske, hvis pjaltede, lurvede Dragt og skumle, listige Physiognomie ikke syntes at love noget godt. Det var en ny Recrut, som Capitainen forhørte; men, som det lod, faldt det ham vanskeligt at bringe det ud af Karlen, som han ønskede at vide. Samtalen blev ført paa Fransk; den Fremmede talede dette Sprog meget ufuldkomment, og det var mig let, da jeg lyttede til Samtalen, baade at bemærke, at han gjorde dette med Forsæt, maaskee for at undgaae visse Tilstaaelser og Forklaringer, der vilde have været ham til Skade, som ogsaa af hans

Udtale at slutte mig til, hvilken Landsmand han var; den hvislende Udtale af enkelte Bogstaver og enkelte Ord, som han med Flid blandede i det franske Sprog røbede tydeligt Spanieren, hvilken Formodning endmere det blanke sorte Haar og den olivengule Farve bestyrkede. Samtalen havde taget en saadan Vending, at Capitainen, hvis han havde forstaaet Spansk, meget let vilde kunne have endt den til sin Fordeel; men den snedige Karl benyttede sig behændigt af den gjensidige Sprogforvirring, og snoede sig fra ham som en Aal. Ved et saadant Punkt kunde jeg ikke undlade at gjøre en utaalmodig, heftig Bevægelse. Capitain Braun kastede Øinene hen til mig, og da han formodentlig bemærkede et Smiil paa mit Ansigt, sagde han med rolig Stemme: „Hvad mener Du?"

„Hvis Capitainen tillader," svarede jeg i mit eget Modersmaal, „troer jeg let at kunne tvinge Karlen til at rykke ud med Sproget!"

„Gjør det, forsøg det, hvis Du kan!" vedblev han.

Jeg fortsatte nu Forhøret ved i det franske Sprog at gjøre Personen nogle ubetydelige, med stor Ligegyldighed fremsatte Qvæstioner, og da jeg troede at have gjort ham ret sikker, hvilket jeg især sluttede af hans spodske Mine, opkastede jeg ham pludselig med forstærket Stemme og i godt Castilliansk et meget captieust Spørgs-

maal. Han studsede, men svarede uforvarende i samme Sprog, idet han søgte at undvige; men jeg forfulgte ham med hurtige Spørgsmaal, der lidt efter lidt saaledes indviklede ham i Modsigelser, at Sandheden tilsidst laae klar for os. Han var af en saa slet Beskaffenhed, at Capitainen end ikke til vort Corps skjøttede om at antage ham, men lod ham overlevere til Politiet, der befordrede ham ud af Landet.

Otte Dage efter denne lille Hændelse lod Capitain Braun mig kalde. „De er hvervet," sagde han til mig i en saa høflig Tone, som man sjelden finder hos Overmænd, „og ansat i Corpset; Deres Forhold her har været ulasteligt; jeg har altsaa ikke egentlig nogen Ret til at fordre nærmere Oplysning om Deres Personalier. Og dog — maa jeg sige Dem — har Deres hele Holdning og især det sidst her i denne Stue Forefaldne givet mig stor Lyst til at vide meer om Dem, end der var fornødent til Deres Ansættelse. De er ikke det, De vil synes at være. Kunde De overtale Dem til at indvie mig i Deres Livs indre Kredse, saa vilde jeg maaskee faae Lyst og Leilighed til at gjøre Dem Deres Stilling mere overeensstemmende med Deres Dannelse og egentlige Tilbøielighed; thi den Plads, De nu staaer paa, har De ikke ganske af fri Villie valgt. Ikke sandt?"

Den Venlighed og umiskjendelige Interesse for

min Person, der aabenbarede sig i denne Tiltale, kunde jeg ikke modstaae. I al Korthed, men fuldkommen stemmende med Sandheden, gav jeg ham et Omrids af mit foregaaende Liv og lod ham saa klart, som det var mig selv muligt, ogsaa kaste et Blik paa Beskaffenheden af mit Indre; tillige forelagde jeg ham adskillige Papirer, som bekræftede Sandheden af mine Udsagn. — Efter et Øieblikks Betænkning vedblev han: „Det vilde være mig en let Sag ganske at skaffe Dem fri for den militaire Stilling, hvori De dog egentlig er og vil blive fremmed; men jeg troer, De vil finde det rigtigst indtil videre at bære de Baand, De selv i Følelsen af Deres Svaghed har paalagt Dem. Men den strengere Tvang vil jeg lette, og give Dem Leilighed til ved Anvendelsen af Deres rige Kundskaber saavel at forskaffe Dem en bedre Tilværelse, som ogsaa især lidt efter lidt at vænne Dem til at stole mere paa Dem selv og komme paa det Rene med, hvad De bør gjøre for Deres Fremtid. For ret at vise Dem, hvormegen Tillid jeg sætter til Dem, og hvormeget Haab jeg nærer, at De igjen ganske vil hæve Dem i Deres eget Omdømme, vil jeg strax skaffe Dem et Arbeide, hvis Natur er mere passende for Dem end „Høire om! og Venstre Sving!“ Med disse Ord aabnede han en Dør og bad mig følge sig.

Vi traadte ind i et Værelse, der med tre Fag

vendte ud til Byens største Plads, og hvorfra man havde Udsigt til Theatret, et kongeligt Slot og en Havn, opfyldt med Handelsskibe. Paa hver Side af Mellempillerne stode Blomstertrapper, som vare forsynede med en riig Samling af sjeldne Potteplanter. I Fordybningen mellem begge Blomsterterrasser inde i Vinduet sad to unge Damer, den ene var blond, den anden stærkt brunette. De vare Begge af samme Alder, saa omtrent sexten til sytten Aar. En Brodereramme med hvidt Broderi, hvorpaa de i Fællesskab ivrigt arbeidede, stod imellem dem; men ved vor Indtrædelse hævede de Begge de deilige Hoveder, reiste sig og traadte os imøde. Begge de unge Piger vare smaa af Væxt, maaskee endog under det Maal, som Academiet vilde fastsætte som Skjønheds Grændse. Deres rige Haar var tildeels opheftet ved et bredt, om Hovedet slynget Baand, hos den Ene lyseblaat, hos den Anden blegrødt, tildeels hængte det i brede, fyldige Lokker ned om Halsen og Skuldrene. Over den folderige Silkekjole, af samme Farve som Baandene, bare Damerne Halvkjoler, foran aabenstaaende, af hvidt, stribet Mousselin, og paa de smaa Fødder stærkt udringede couleurte Skoe.

De reiste sig Begge fra deres Arbeide, og medens de hilste paa Capitainen og afsides med ham førte en

sagte Samtale, havde jeg ret Leilighed til at drukne mit Blik i al denne Deilighed.

„I veed, kjære Børn!" sagde endelig Capitain Braun høit, idet han tog begge Sylphiderne om Livet og trykkede dem til sig, „I veed, jeg holder ikke meget af denne Studsen ved noget, der træder lidt udenfor den slagne Landevei, denne Ubestemthed! En Smule Courage! Jeg vil ikke tvinge Jer til Noget, det veed I! Men mit Raad er det dog, at I skulle forsøge det — kun en Prøve? Hvad?"

Begge de unge Damer saae tause paa ham; den brunette med et livligt, skjelmsk Udtryk i de sorte Øine, den blonde, hvis klare, fine Ansigt og blaae Øine vare mindre bevægelige, med et idyllisk, dueagtigt Blik, der ikke var ganske frit for Sværmeri.

Capitainen vedblev og syntes i sin Tiltale til Hine snarest at ville sætte mig ind i Forholdene: „Siden din Moder døde, Annette! har jeg ikke foreslaaet Dig noget, hvortil Du med Billighed har kunnet sige nei! og hvad Dig anbelanger, min elskværdige Niece, Felicia! da er Du af en saadan Natur, at jeg stundom er ganske angst og bange for at raade Dig til noget, af Frygt for at Du, som nu engang ikke kan sige nei, skulde lade Dig overtale til Ting, der vare Dig imod. I have begge To — det Lov maa jeg give Jer — regjeret, ja regjeret mit

Huus til min fulde Tilfredshed; paa det Regimente har jeg intet at udsætte, Gud bevares; og jeg vil paa ingen Maade fratage Jer noget af Magten, men raade — det maa jeg jo dog nok? og desuden har det jo før været Jeres eget ivrige Ønske!"

„Men, Papa!" sagde Annette, hævede sig paa Taaen, tog ham om Hovedet og hviskede ham et Par Ord i Øret.

„Aa, ikke andet end det!" raabte Capitain Braun leende, „det skulle vi snart faae forandret! Jeg skaffer ham Lov til at trække en anden Kjole paa; er det saa godt? Altsaa d'accord?" Han rakte dem hver en Haand og dreiede sig med de unge Piger hen imod mig, som i Baggrunden af Stuen havde været Vidne til den lille Scene.

„Det var altsaa det, jeg vilde foreslaae Dem: vil De paatage Dem at undervise disse to unge Damer i det franske og italienske Sprog? Timernes Antal overlader jeg ganske til Dem selv indbyrdes at bestemme; Honoraret bliver min Sag. Men hvor —?" lagde han til med rynket Pande og vendte sig ligesom utaalmodig et Par Gange til Høire og Venstre. „Dog jo," vedblev han efter et Øieblikś Betænkning, „ved Siden af mit Comptoir i det lille Bibliothek, der passer det sig jo bedst; der kunne De studere, og jeg alt imellem høre lidt om Elevernes Fremskridt." I det samme

slog Hovedvagtens Klokke. „Tausend! allerede saa mange! Farvel, jeg kommer snart igjen og vil da høre, hvad Aftale der er gjort!“

Han skyndte sig bort og lod mig alene tilbage hos de to Damer. Den, man kunde næsten sige, raae Forlegenhed, der i qvindeligt Selskab saa ubehageligt mærkes hos mange tydske „Burscher“, en Følge af deres eensidige Færd, havde jeg rigtignok for en Deel fjernet fra mig; men min egen naturlige Blyhed gjorde mig det dog umuligt først at begynde Samtalen. Tillige forekom det mig, at Capitain Braun altfor iilfærdigt og med en næsten letsindig Hast havde bragt denne Sag i Gang og altfor pludseligt sat mig i et saadant Forhold til sin Familie. Felicia syntes at dele min Forlegenhed; men Annette, der i det Hele lod til at være den egentlige Regentinde, lod sig derimod ikke forbløffe. Hun satte sig foran et lille gammeldags Chatol, i hvis øverste Skabs Dør et stort Speilglas var indfattet, fremtog Papir, Pen og Blæk, og ordnede vore Affairer, idet hun meget naivt over Skulderen tilsendte mig de Spørgsmaale, paa hvis Besvarelse Anordningen beroede. Medens jeg gav de fornødne Underretninger, og hun, spillende med den hvide Fjerfane paa de røde Læber, hørte til, mødte jeg ofte hendes sorte Øine i Speilet ligefor hende. Da vor Aftale var endt, reiste hun sig, rakte mig Timeseddelen

og afficerdigede mig med et: „Altsaa see vi Dem i Morgen?“

Dette Imorgen kom, og mange andre fulgte efter. I Begyndelsen beskjæftigede det uvante Arbeide mig næsten udelukkende, og det var kun nu og da, at jeg hos mine Elever bemærkede andet end, at de, som næsten alle qvindelige Elever, vare med al Iver og Flid ved det, de foretoge dem. Men alt eftersom Underviisningen selv blev mig lettere, aabnedes mine Øine for mine Omgivelser, og de unge Damers Personlighed tegnede sig lidt efter lidt i klarere Omrids. Begge vare elskværdige; men Formen, hvori denne Elskværdighed traadte frem, var hos hver af dem væsentlig forskjellig. Frøken Annette syntes ved første Øiekast lidt fornem; men denne Fornemhed fik ved nøiere Betragtning et vist Anstrøg af Ironie og Naivetet, der tydeligt viiste, at den ikke var hende i Kjødet baaret, og den Livlighed og Lyst, den Kjækhed og Frihed, hvormed hun opfattede og behandlede alt, hvad der kom hende imøde, tilintetgjorde lidt efter lidt ganske hiint kolde Slør. Der var næsten Intet, som jo kunde vække hendes Latter, og selv det Alvorligste vidste hun at aftvinge en comisk Side. Felicia var mild og venlig, men mere alvorlig, og en bly Undseelse for at træde frem i Yttringer og Domme, røbede lidt den landlige Opdragelse. Men vovede hun sig stundom til

at fremsætte en Mening, eller med høitrødmende Kinder at bekjæmpe en Andens, saa kunde man være temmelig vis paa at høre noget sundt og veltænkt, medens Brunetten i sin kjække Iver tidt forsvarede de færeste Paastande, som hun ved mindste Modstand igjen lod falde. Naar saaledes Annette ofte uopholdelig lod sin Tunges Livlighed og sit Lune fri Raadighed, sad Felicia for det Meste taus og fæstede sine smilende blaae Øine paa mig, som om de vilde spørge: er hun ikke velsignet? er hun ikke moersom? Og hvor velsignet, hvor yndig var hun saa ikke selv!

Det er saa ofte gjentaget, at ligeartede Characterer i det daglige Samliv sjelden komme i en ret og skjøn Samstemning, og dette er især anvendt paa Ægteskabsforholdet; men det kan vistnok ogsaa finde Anvendelse i Venskabet. Den Stilstand, der næsten uundgaaelig maa finde Sted, naar to aldeles eensartede Aander leve Livet sammen, synes at hindre, eller idetmindste ikke at fremme nogen ret inderlig Tilnærmelse; medens derimod den tilsyneladende Strid mellem to forskjelligartede Sind, liig en usynlig Væv, bestandig frem og tilbagearbeidende, lidt efter lidt slynger dem i hinanden til en fast og uløselig Fletning. Ogsaa her gjælder det: uden Bevægelse, intet Liv!

Trods min liden Erfaring i Verden og mit, som jeg troede, ringe Kjendskab til den qvindelige Natur,

blev det mig dog klart, at netop Forskjelligheden i disse to elskværdige Væseners Characteer maatte have været det vigtigste og stærkeste Motiv til den inderlige Kjærlighed, der knyttede dem til hinanden. Og betragtede man nu deres Ydre, saa maatte man, forekom det mig, ikke engang i denne Henseende ønske at see dem adskilte. Det blide Sværmeri og den kjække Trods, der var deres Characterer egen, syntes at have et fuldkommen tilsvarende Afbillede i Physionomiet af hele deres ydre Holdning; enhver Mine, enhver Bevægelse, Maaden, hvorpaa hver af dem foretog sig selv de ubetydeligste Hverdags-Handlinger, var saa ganske conform med deres Indres Hovedstemning. Og ved alt dette var det mig, som om det kun blev til et Hele af Skjønhed og Ynde, at det kun da fik Betydning, naar de fremtraadte i Forening; den Enes Skjønhed, saavel den aandelige som den legemlige, var som et Complement til den Andens. Ubevidst syntes de selv at føle dette, idet de næsten altid enten hjemme eller ude viste sig sammen. Farverne var det Eneste, der stundom adskilte deres Dragt; de sang Duetter sammen og spillede helst firhændige Claveercompositioner; de broderede ved een Ramme i Fælledsskab; og da jeg efter en lang Beden endelig fik Lov til at see deres foregaaende tidligere Arbeider, var det mig i høi Grad paafaldende at bemærke, hvorledes deres Haandskrift, der i Be-

gyndelsen fandtes himmelvidt forskjellig, gradeviis var blevet een og den samme.

Der var intet Nyt i alt dette; det Forhold, hvori jeg var traadt-til de to unge Damer, og de Omstændigheder, som ledsagede min Indtrædelse i Huset, de Jagttagelser, jeg anstillede saavel over deres forskjellige Characterer som over det Indtryk, de gjorde paa mig, den synlige Indflydelse, dette mit forandrede Liv havde paa min Aand, kan synes meget ubetydeligt og hverdags. Mig var det et Studium, — hvad siger jeg? — et Studium? En Gjenfødelse, et nyt Liv var opgaaet for mig, en ganske nyskabt Verden var aabnet mig, en Verden, jeg vel havde anet, men aldrig kjendt, en Verden fuld af de sødeste Tillokkelser og riig paa de modigste Forhaabninger. Thi Mod havde jeg faaet, og med kjæk Tillid til mine Kræfter tog jeg atter til det fyldige Forraad, jeg tidligere havde samlet, men som i min Fornedrelses-Tilstand ligesom var svundet for min Bevidsthed. Jeg følte saa klart Sandheden af det, Een blandt mine berømte Landsmænd har sagt: at Kjærligheden er den Hovednøgle, som lukker op for Alt i Mennesket. Som efter en befrugtende Regn spirede ogsaa Alt det, der saa længe havde ligget som et dødt Frø gjemt i mit Indre, frem til et frodigt Liv; det Ene drog det Andet frem, arbeidede sig op, voxte og forgrenede sig til alle Sider

og optog med Lethed alt Nyt, der forekom. Mine Tanker bevægede sig derved uafladeligt hen til den Lyskreds, som havde vakt dem til Liv, og mit Hjertes eneste Ønske var ret at være Noget, for at blive værdig til den Himmel, der syntes at aabne sig for mig. Jeg elskede! Det var som en Aabenbaring, der umiddelbart skjenkede min Sjæl en klar Anskuelse, en uimodsigelig Sandhed. Jeg elskede — men hvem? Ak, dette Spørgsmaal gjorde jeg mig ikke selv. Det faldt mig aldrig ind at tænke mig disse To adskilte; ligesom de for min Tanke kun udgjorde eet Væsen, saaledes var det ogsaa mit Hjerte umuligt at fjerne dem fra hinanden, og hvis det maatte hengive sig til den Ene, saa kom det med Nødvendighed ogsaa til at omfatte den Anden med samme Kjærlighed.

Jo længer jeg drømte mig ind i denne fortryllede Kreds, jo fastere troede jeg mig overbeviist om, at jeg ikke kunde, ikke burde leve uden at eie begge Hjerter. Jeg tænkte snart slet ikke paa det mod Guds og Menneskers Lov Stridige, det Afskyelige i at give efter for et saadant Vanvid; jeg bekjæmpede for mig selv af al Magt og med alle de Vaaben, der stode til min Raadighed, enhver af de menneskelige og, som jeg paastod, grusomme og fornuftstridige Bestemmelser, der vilde vise mig tilbage fra mit Raseri. Og da jeg nu endelig klart saae, hvor frit, uforbeholdent og naivt

begge de unge Piger aabnede mig deres Tankers Løndom og lode mig henrykt skue, hvad der foregik; — da Hændelsen — Skjebnen — Gud satte mig i Besiddelse af alle Midler til at udføre min i eensomme, fortvivlede Timer udrugede Plan, saa — — —

7.

Her standsede Advocaten i sin Forelæsning, og bemærkede med et fiint Smill: „Det forekommer mig, at Alt dette bliver altfor overstadigt — überschwänglich, som vore Naboer sige, — og det Følgendes Indhold," lagde han til og skottede med en betænkelig Mine over til Damerne, „det seer mig rigtignok ud til Allehaande!"

„De har Ret," hviskede Geheimeraaden, „det er en Ting, som kun vi To tør være bidende om!"

En Tjener traadte i dette Øieblik ind og meldte en fra Byen nys ankommen Herre, som ønskede at gjøre Herskabet sin Opvartning endnu i Aften, hvis det var beleiligt.

Neppe havde Tjeneren udtalt, før en pludselig Rødme fløi over Frøken Elisas Kinder; hun fik meget travlt, reiste sig hurtigt fra Bordet, hviskede et Par Ord til Fru Friland og vilde forlade Værelset; men Onkelen kaldte hende tilbage: . . . . .

„Kjære Barn! hvorfor vil Du forlade os? Forund os din Nærværelse endnu et Øieblik. Det vil dog vistnok interessere ogsaa Dig at gjensee vor unge Sømand og af hans Beretning maaskee erholde beroligende Svar paa tusind Spørgsmaal, som sikkerligt ligge Dig paa Hjerte!"

I det Samme aabnedes Døren, og en ung Søofficier traadte ind med al den djerve Frihed og ridderlige Fiinhed, som næsten altid har udmærket Marinens Officierer. Felix, hvis skinsyge Øie Intet undgik, og som meget rigtigt havde bemærket Frøkenens Bevægelse, undersøgte nu den Fremmedes Person saa nøie, som om han skulde male ham.

„Aa, ja saamæn!" tænkte han, „det er jo en ganske smuk Karl, men dog altfor lang og smal. Hans Skabning er forresten ret regelmæssig, det kan jo ikke nægtes, — og hans Holdning ganske passable. Denne store, krumme, saakaldte Romernæse, den lider jeg ikke; skjøndt det ovale Ansigt tager sig godt ud under det brune, krøllede Haar. Farve har han da ikke meget af. Ah! han har været syg — saaret! Han bærer den venstre Arm i Bind. See, see! en Helt! en Fædrelandsfrelser! Ja, Gud hjælpe os for Frelse vi fik! Naa, det kan han da ikke gjøre ved! — — Det maa altsaa være den store Dilettant i Kunsten, som gamle Melting har fortalt mig om. Jeg er

bange for, at han passer bedre ved sine Kanoner og blandt sine begede Kammerater, end i Musernes Tempel!"

Uden at overhøre et eneste Ord af de Meddelelser, der deels lydeligt, deels med halv Stemme udvexledes mellem Lieutenanten og Geheimeraaden og Niecen, havde Felix ført denne opbyggelige indre Monolog. Derpaa bøiede han sig hen til Jomfru Dorette, der endnu sad og syede, og hviskede i en temmelig fortrolig Tone til hende:

„Dorette! er det ham?"

Dorette slog sine brune, smilende Øine op mod Kunstneren, og svarede hurtigt og sagte: „See paa Frøkenen!"

I Sandhed! det var ikke muligt at tage Feil. Der sad hun ved Bordet, støttende Hovedet paa Haanden, der var halvt skjult i de glindsende Krøller; Kinderne blussede, og de tindrende Øine hvilede ufravendt paa Sømanden, der nu stod og talede med hendes Onkel og Advocaten. Et eget, undseeligt Smiil laae om hendes Læber. Ganske hensjunken i Betragtning syntes hun knap at høre eller ændse, hvad der blev sagt, og det hurtige Aandedræt, der hævede hendes Bryst, røbede tydeligt den indre Bevægelse. Ogsaa Officierens klare, kjække Øine dvælede under Samtalens Løb stadigt ved hende; ogsaa han syntes lidt aandsfraværende.

Felix forstod altfor vel at tyde denne Billedskrift; og de Slutninger, han drog deraf, vare ham saa piinlige, at han ikke kunde modstaae Fristelsen til paa een eller anden Maade i det Mindste for Øieblikket at forstyrre denne tause Samtale. Han gjorde et Par Skridt frem for at nærme sig Frøkenen; men den gamle Herre traadte ham i Veien, tog ham fortroligt under Armen, og idet han førte ham hen i et Vindue, sagde han:

„Imorgen forlader jeg dette Sted, og jeg raader ogsaa Dem til at søge Hjemmet, som nu igjen er blevet os aabnet. Det gjør mig ret inderligt ondt, at vi nu paa nogen Tid maae skilles; men det skal, haaber jeg, ikke vare længe! Jeg havde troet at kunne tilbyde Dem en Plads i min Voiture; men nu maa jeg bede Dem tillade mig at tage mit Ord tilbage. Lieutenant Haller har, som De seer, endnu ikke forvundet Følgerne af det Saar, han fik strax i Begyndelsen af Beleiringen. Ja, han blev egentlig ret alvorlig syg, da han altfor tidligt stillede sig til Tjeneste. Det er naturligt," lagde Geheimeraaden til, idet han smilende saae hen til Krigsmanden, der stod i en stille Samtale med Frøken Elisa, „at man kjæler lidt for disse brave Folk, som have sat Liv og Lemmer i Vove for os. Ikke sandt? Seer De, jeg skal nok skaffe Dem en Plads f. Ex. paa en Kalvevogn, hvoraf der afgaaer flere til Byen i Morgen. Men det er meget

tidligt. Dog De er jo rask og rørig, det vil ikke anfægte Dem. — Nu hjertelig Tak for al Deres venlige Overbærelse med en gammel Cavalier, der i al denne Tid visseligt har misbrugt Deres Tid og Talent. Men — jeg vil gjengjælde Dem dette — og jeg kan!"

Her taug Geheimeraaden et Par Secunder, og saae ud af Vinduet, som om han vilde samle sine Tanker.

„Jeg kan," gjentog han, „gjengjælde Dem Deres elskværdige Forekommenhed mod mig; jeg kan skjenke Dem Noget, som jeg uden at støde an mod Delicatessen kan og skal give Dem, og som De ikke kan andet end modtage med Glæde. O, De aner ikke — De kan ikke forestille Dem, hvor det vil være mit Hjerte kjært," udbrød han begeistret, „paa denne Maade at slynge et Baand om os, saa stærkt, at Intet i Verden saa let skal kunne adskille vore Hjerter! — Nei, nei! rolig! sindig! For Øieblikket kun dette. Nu lev vel! lykkelig Reise! De skal snart høre fra mig!"

Han omarmede derpaa den forbausede Felix, trykkede hans Haand og saae ham længe ind i Øiet med et Blik, der syntes at udtrykke en dyb, veemodig Glæde. Saa lod han ham tage Afsked med de øvrige Tilstedeværende, og Felix, der under alt dette følte sig mere og mere forlegen og forvirret, forlod Værelset, forfulgt af Sømandens store, alvorlige Øine og Fru Frilands sarkastiske Smiil.

Med bankende Hjerte og ganske beruset af alle de Forhaabninger, som Geheimeraadens høitidelige Tiltale atter havde vakt i hans letbevægelige Sjæl, ilede Felix til sit Værelse, og medens han her ordnede Alt til sin Afreise, gjennemgik han i Tankerne alle de tillokkende Muligheder, der før ofte havde været hans eensomme Timers Kjæledægger; og dette uden engang at lade sig forstyrre af den modbydelige, nedslaaende Forestilling om, at han næste Dag og Nat skulde sidde paa Toppen af et langsomt fremskridende, himmelhøit Varelæs, og i denne gratieuse Situation maaskee blive seet af Fru Friland.

8.

I de næstfølgende Dage skeete da den store Udvandring fra Grevens gjæstfrie Slot. Den ene Familie drog bort efter den anden, flere maaskee uden at finde et Spor af deres forrige Hjem i Byen.

Blandt de først Afreisende var Hr. Felix. Tidlig om Morgenen efter hans sidste Samtale med Geheimeraad Melting, der i saa høi Grad havde hævet hans Mod og spændt hans Forventninger, kjørte han langsomt ud fra Ladegaarden, Bakke op og Bakke ned, gjennem Skove, over Sletter, maatte dvæle længe i de ringeste Kroer, og først næste Morgen ved Dagbrækningen fik han fra F—berg Slots Bakke, hvor det

endnu vrimlede af Telte, Bivouaquer og fiendtlige Soldater, Øie paa den ulykkelige By. Han havde paa Veien været saa heldig at undgaae ethvert Møde, der vilde generet ham, ethvert Øie, hvis Udtryk havde kunnet saare; og paa den lange, langsomme Reisefart havde han ret havt god Tid til i Mag at udmale sig Fremtidens Herligheder. I denne Fremtidens lysende Glorie saae han da sig selv som anerkjendt Søn af en riig, fornem og formaaende Mand, i en glimrende og uafhængig Stilling, let ført hen ad Livets Vei, ikke ved sin egen Møie og Anstrængelse, men ved en mild Skjebnes Haand; og den Kunst, som han troede at udøve med Held, og som hidtil havde ydet ham et tarveligt Udkomme, skulde da være ham som en smykkende Tilgift, en udvortes Prydelse, den selv hans fornemme Omgivelser manglede. Ak, han glemte reent eller vidste ikke, at Flid, Kjærlighed og Ydmyghed maae være Sjælen i enhver, selv den meest begavede Kunstners Liv, og han saae slet ikke — selv om hine Forhaabninger om Stand og Rigdom gik i Opfyldelse, — paa hvilken huul og falsk Grundvold hans drømmende Phantasie og hans lysvaagne Forfængelighed byggede deres gjennemsigtige Slotte.

Dog altsom han nærmede sig Byen, maatte han lidt efter lidt stige ned fra sine Drømmes Himmel og tænke paa den paatrængende, uundgaaelige Virkelighed.

Hans Tanker førte ham til det lille Tagkammer, som han for nogle Maaneder siden havde forladt. Vilde han igjen finde sin fattige Seng, sin Stol, sit Bord, Speilet paa Vinduesposten, sit Tegnebræt, sin Brændekurv med den sidste Levning fra Vintertiden? eller var alt dette opslugt af Ilden? var Huset forsvundet lige til Grunden som saa mange andre? Og Eierinden af Huset? Levede hun endnu? Skulde hun endnu, som forhen, med al sin jævne og stille Venlighed kunne modtage ham i sin lille, mørke, men siirlige og hyggelige Dagligstue, hvor hun saa ofte havde skjenket ham Thee og med en kjærlig troende Sjæl hørt paa hans vindige Pral? — Alle disse Spørgsmaal trængte sig saa uimodstaaelig ind paa ham, alle disse Billeder, saa simple, men tillige saa fredelige og glade, toge hans lèt bevægelige Phantasie og hans ustadige Tanke saa ganske i Besiddelse, at der lidt efter lidt i hans Hjerte opstod en Følelse, som havde megen Lighed med Længsel, en Utaalmodighed, som nærmede sig meget den Hjerte-Angst, man pines af ved Tvivl og Uvished om et elsket Væsens Skjebne. Deraf kom det, da han langsomt rullede fra Slotsbakken hen gjennem Forstaden, at han med hele sin Sjæl fløi forud til den Gade, det Huus, der var Maalet for hans Reise; og da endelig Vognen standsede ved Accisebоden for der at aflæsses og visiteres, steeg han af, fik sin Kuffert paa

Nakken af en Sjouer og ilede med hurtige Skridt ind i Byen. Han var saa betagen af Higen efter at komme hjem, at end ikke al denne Ødelæggelsens Vederstyggelighed, der ved hvert Trin, tilhøire og tilvenstre frembød sig for hans Øie, gjorde det stærke, tragiske Indtryk paa ham, som han selv i Forveien havde formodet, men kun fremskyndede hans Skridt.

Det var meget tidligt paa Morgenstunden, Alt var stille i Gaderne, alle Boutiker endnu lukkede. Endelig dreiede han om fra A—torv ind i K—gade. „Gud være lovet!“ Han slog begge Hænderne sammen af Glæde. Der stod jo det pyntelige, fire Etagers Huus heelt og holdent i Række med de andre! Aandeløs sprang han op ad Trappen og ringede paa. Den velbekjendte Klokkeklang syntes at byde ham et venligt Velkommen. Den gamle Stuepige lukkede op. Hun havde under hele Rædselen næppe forladt Huset; men hver Morgen havde hun stadigt spurgt den lille Matrosdreng, der bar Vand og kløvede Brænde for hende: „Naa, Peter! kan vi knibe ham?“ (Fienden nemlig) hvorpaa hun ligesaa stadigt havde faaet det Svar: „Jo, wenns han bare ikke vil skjære Vandet fra os af!“ — Hun stod nu der i Døren og snappede efter Veiret af Forundring over at see deres Logerende igjen.

„Ih, Du min Gud og Skaber! er det Dem? Naa, saa er De da sluppet fra det Pak med heelt

Skind. Her have vi rigtignok døiet Ondt i lang Tid; og især tilsidst tog han grueligt slemt paa; men vel var det, at han dog ikke skar Vandet fra os af!"

Uden at agte paa hendes Snak, havde Felix flere Gange gjentaget sit Spørgsmaal: „Hvorledes har Madamen det?" Endelig fik han Svar.

„Aa jo saamæn," sagde Sabine, „hun har det ret godt, som man kan have det, naar man har maattet see paa saa megen Sorg og Elendighed og har udstaaet saa megen Angst. Hun er inde i Boutiken. Vær saa artig!"

Felix gik ind igjennem Hjørnestuen, stillede sig ved Døren, som førte ind til Boutiken og lagde Øiet til det lille runde Vindue. Derinde gik Madame Farmer, iført et sneehvidt, folderigt Underskjørt og en lyserød, langskjødet Nattrøie, der mere fremhævede end dulgte hendes fyldige, faste Figur. Over den venstre Arm hængte et Vidskeklæde og i den høire Haand havde hun en lille Støvekost, med hvilken hun flittigt arbeidede mellem sine Kopper, Tallerkener og Fade. Under den fine Natkappes brede Strimler viste sig hendes regelmæssige, sunde Ansigt med det staaende Udtryk af Mildhed og Indolence.

Felix aabnede Døren sagte og traadte ind.

Madamen vendte Hovedet lidt til Siden og fik Øie paa ham; men hun udstødte intet Skrig af Glæde

eller Overraskelse; hun tabte ikke det Fad, som hun just havde børstet og aftørret. Nei, hun satte ganske sindigt bemeldte Fad hen paa Disken og et Par andre ovenpaa, lagde Støvekost og Bidskeklæde fra sig og gik Kunstneren smilende og rolig imøde, slog begge sine Arme om hans Hals og trykkede et ret tæt Kys paa hans Læber. Det eneste Tegn paa indre Bevægelse, der blev synligt, var, at hendes klare, blide Øine bleve lidt mere glindsende end sædvanligt. En god Engel maatte nok have sendt hende denne Taaredug, der blændede hendes Øine lidt, saa at hun ikke saae, hvad hun ikke havde godt af at see. Hun bemærkede ikke den sjantede Forlegenhed, hvormed Kunstneren modtog hendes velmeente, naive Hilfen; hun anede ikke, hvilken Forandring der nu atter var foregaaet i hans Sind, idet han sammenlignede den fornemme Verden og det elegante Liv, han nylig havde forladt, med de jævne, borgerlige Omgivelser, hvori han nu igjen skulde finde sig hjemme; en Sammenligning, der gjorde hans svage Hjerte koldt og forstemt.

Ganske ugeneert lagde hun sin venlige Haand paa hans Arm, saae op og ned af ham og sagde:

„Naa, det var jo rart, at vi har Dem! Jeg haaber, De har havt det bedre, end vi her. Men, Gud være lovet, vi slap dog bedre fra det, end mange tusind Andre. De seer, her er end ikke knækket en

Rude. Deres Værelse staaer saamæn til Dem accurat, som De forlod det. Jeg vilde rigtignok have ladet det male og pudse lidt op for at overraske Dem dermed, naar De kom hjem; men saa kom al denne Ulykke paa, og saa blev der Intet af, for den Sarkg. Gaa nu op og klæd Dem om, og kom saa ned og faa lidt at spise og drikke. De er vel ganske forkommet af den lange, kolde Nattereise! Saa skal jeg fortælle Dem, og De skal fortælle mig, — og det skal blive moersomt!" Med disse Ord vendte hun sig ganske rolig igjen til sit Arbeide, som om Intet var forefaldet, og Felix gik op. — —

— Trods alle sine glimrende Udsigter, var Felix dog, da han igjen var kommet i Orden i sin gamle Bolig, strax betænkt paa at begynde den Tegne-Underviisning, hvoraf han hidtil for det Meste havde levet. Tillige foresatte han sig at fuldende et Arbeide, der ved hans Landreise var blevet afbrudt, og hvorom han i lyse Øieblikke selv havde den bedste Formening, medens en mismodig Stemning ofte igjen var i Stand til at sætte ham i Hovedet, at der ikke kunde tænkes noget Slettere. Det var et Kobberstik efter et Billede paa Kunstkammeret, af en hollandsk Maler. Det fremstillede en af hine Scener af det lavere Folkeliv, der, fulde af djerv Kraft og skalkagtigt Lune, ved saamangen dygtig Kunstners Pensel træde os imøde med slaaende

Sandhed og altid ere saa tillokkende. Han havde anvendt sine bedste Kræfter og den ham størstmulige Flid derpaa, og besluttede nu, naar det om ikke lang Tid var færdigt, at sende Geheimeraad Melting et af de første og bedste Aftryk, avant la lettre. Det skulde være en Paamindelse; og den syntes virkelig at være fornøden. Thi der gik otte Dage efter Hjemkomsten til Byen, der gik fjorten Dage, ja næsten en heel Maaned var forløben, og endnu hørte Felix Intet fra sin gamle Velynder, og han begyndte at blive ængstelig og urolig for sine skinnende Sæbebobler. Det hjalp ikke, at han i sine mange eensomme Timer søgte at styrke og befæste Troen paa den Herlighed, som skulde komme; det hjalp ikke, at han idelig gjentog sig Excellencens sidste fortryllende Ord, især denne mærkelige, betydningsfulde Sætning: „Jeg vil slynge et Baand om os saa fast og stærkt, at Intet i Verden saa let skal kunne adskille os." Intet mægtede at dæmpe den piinlige Uro, som Geheimeraad Meltings Taushed uafladeligt vakte i hans Sjæl, han havde Møie med at styre sin Utaalmodighed, og maatte anvende al sin Kraft for at kunne vedblive sit Arbeide.

9.

En Morgenstund sad Felix just saaledes tankefuld og adspredt i sit lille Værelse. Han havde lagt Gravstikken fra sig og stirrede med korslagte Arme ud ad det halv tildækkede Vindue op mod det Stykke af den blaae Himmel, som han kunde skimte, da det i det Samme bankede paa. Døren aabnedes, og hans Velærværdighed Hr. Pastor Petersen skjød sin velnærede Personlighed indenfor og traadte med smilende Ansigt, men ganske forpustet hen til ham.

„Her har De mig, Høistærede!“ sagde han stønnende, idet han lod sig synke ned paa en Rørstol, saa den knagede, „her er jeg, som jeg lovede Dem! Men — det var dog en forfærdelig Hob Trappetrin, jeg maatte trampe op ad, for at nyde den Glæde og Ære at see Høistærede. Min forrige Nabopræst, Magister Hartman, vilde have sammenlignet den med Jakobs Himmelstige, — ja, for det var en meget lystig Patron! — Ja jeg har saamæn, med Skam at tale, alt været her et Par Ugerstid, men jeg har desværre været forhindret fra tidligere at opsøge Dem. Her til Byen kom jeg, som De kan begribe, ikke alene; men jeg frygter for, ja, jeg er næsten vis paa, at jeg kommer til at reise alene hjem.“

„Hvorledes? jeg forstaaer Dem ikke!“ sagde Felix adspredt.

„Ih, jeg sagde Dem jo dog, Høistærede! sidst da vi talte s ved, — den Dag, da De mødte ham, Siller, som havde været inde i Præstegaarden — — ak ja, den Siller! det Skind! Jeg maa dog sige, jeg har ondt af ham, — hm! — Nei —, hvad jeg vilde sige: De husker jo nok, at jeg alt dengang havde besluttet at bringe min stakkels, syge Felicia herind og faae hende paa Hospitalet. Alle Mennesker raadede mig dertil, og jeg vilde da saa gjerne gjøre, hvad der kunde gjøres, til hendes Lindring; thi om egentlig Helbredelse, vidste jeg, kunde her ikke være Tale. Saa laante jeg da en Karosse af Greven, som ret er en rar, velsignet Herre, og fik hende da, vel indpakket i Sengklæder, ret lempeligt og beqvemt herind. Ved Professor C—s Godhed havde jeg beredt hende Plads, og nu ligger hun derude. Men — var det nu Reisens Besværlighed, som hun ikke har kunnet taale, eller havde Gud allerede besluttet at tage hende til sig, nok er det, hendes Tilstand har efter Lægernes Skjøn i saa høi Grad forværret sig, at man hvert Øieblik kan vente Opløsningens Time. Nu har jeg fra hende til Dem en Bøn, med hvilken jeg forener min egen. De veed selv og mindes vel nok, hvor usigelig glad og oplivet hun var histude de enkelte Øieblikke, da hun med fuld Bevidsthed kunde see Dem sidde ved hendes Smertensleie. Ja, det var sær forunderligt, hvor meget

hun holdt af Dem! Nu vilde hun saa inderligt gjerne see Dem igjen, blot een eneste Gang see Dem, inden hun gaaer bort herfra. Det kan De da ikke nægte hende? Vel?"

Felix saae ved denne Anmodning halv ærgerlig og forlegen paa Præsten og fremstammede nogle intetsigende Udflugter; men denne bad saa bønligt og overtalte saa varmt, at det dog tilsidst lykkedes ham at overvinde den unge Herres Ladhed eller rettere den Modbydelighed, han følede ved at træde et Dødsleie nær.

„Men jeg frygter for, at det har Hastværk, Høistærede!" vedblev Præsten, lidt forstemt ved hans Nølen. „Kjære! Dersom De vidste, hvad hans Excellence Geheimeraad Melting meddeelte mig, da han igaar lod mig kalde til sig, saa troer jeg ikke, De vilde tage i Betænkning" — —

Geheimeraadens Navn virkede paa Kunstneren som en Trylleformel. Han saae med store Øine og oprømt Ansigt paa Præsten, tog sin Frakke og Hat og sagde: „Nu er jeg færdig! — Naa, hvad var det saa, Geheimeraaden fortalte Dem?"

„Kom, kom! lad os gaae!" afbrød Præsten ham hurtigt; „ja, hvad han sagde mig, det tør jeg endnu ikke aabenbare. Det er mig forbudt; og det kunde ogsaa let blive til uoprettelig Skade for hende, — hvad jeg vilde sige, for Dem — Nei vist ikke! De maa ikke friste mig! Kom nu, lad os gaae!"

Paa Gaden begyndte den Forstemning, som Felix ved sin Opførsel havde frembragt i Præstens Sind, lidt efter lidt at forsvinde, og medens de langsomt vandrede den lange Vei til Hospitalet, gjorde Præsten sig lystig over adskillige Gjenstande, der kom ham for Øie, og Felix, mørk og indesluttet i sig selv, lod ved sin Taushed hans Snaksomheds Strøm frit Løb.

„Her er dog en Guds Velsignelse af kjønne Fruenspersoner i denne gode Stad! Vimse de ikke, min Sandten, Gade op og Gade ned, saa man er færdig at løbe een overende ved hvert Skridt, man tager. Og pene ere de! Kun Skade, næsten Ingen af dem kan gaae rigtig! Ind til Beens, vraltende, slæbende, hoppende, svinkende, — og store brede, flade Fødder, samt Elephantsmalbeen have nu de Fleste! De gaae næsten, som om de slet ingen Kraft havde i Hofterne. Ja, Herregud! Hofter have de da heller ikke meget af — at sige naturlige — saavidt man kan skjønne. — Jeg skulde rigtignok ikke selv, som min forrige Nabopræst Magister Hartman gjorde, driste mig til at vise dem, hvorledes de burde bruge deres Been. Ja, det var en snurrig Fætter, den gode Magister! Han prædikede engang om Mariæ Besøgelse, Lucæ Evangelium, 1ste Capitel, 39 Vers. Ah, ja det kjender De nok; der er gjort saa mange deilige Billeder over den Begivenhed. Naa, nu vilde den gode Magister i sin Be-

geistring ret gjøre sine Tilhørerinder begribeligt, hvorledes Maria var gaaet hen ad Bjergene. „Hun gik hastelig, staaer der, kjære Børn! Hun gik ikke som Kjøbstedfrøkenerne svinkende, svaiende; hun gik ikke heller som I her i vor By trampende, stampende. Nei, hun gik hasteligt! Hvis jeg var nede paa Kirkegulvet, skulde jeg nok vise Jer, hvordan hun gik!"

Under dette og andre lignende Udbrud af Præstens Lune, hvorved Felix stadigt holdt sig taus, vare de i B—gade komne Hospitalet saa nær, at de kunde øine Porten. Da saae de Siller blive lukket ud derfra. Han gik langsomt, med blottet Hoved henad Fortouget, Øinene vare fæstede paa Jorden, og han knugede Hatten med begge Hænder mod Brystet, som om han bad en Bøn. Bleeg og med taarefyldte Øine kom han dem imøde.

„Stakkel!" hviskede Præsten, „nu har han været derinde og" — —

„Hvorledes?" udbrød Felix forundret, „har han været derinde hos —?"

„Ja vist har han været derinde!" svarede Præsten hurtigt, „hvorfor skulde han ikke — — Dog spørg ikke! Vi, til vi sees hos hans Excellence. Min Mund er lukket!"

Da de nærmede sig Siller, slog denne Øinene op og stirrede forvirret paa dem, som vaagnede han af

en Drøm. Gamle Sagn fortælle, at de Dødelige, som værdigedes at skue det Himmelske i umiddelbar Nærhed, lang Tid derefter paa deres Ansigt bære ligesom en synlig Afglands af den evige Herlighed. En saadan vidunderlig, livsalig Klarhed syntes at omstraale Sillers veemodige, blege Ansigt, og at lyse ud af hans taarefyldte Øine. Han standsede foran Præsten og Felix, rettede sig i hele sin Høide og drog Veiret dybt, sundt og let, som om et Bjerg var faldet fra hans Hjerte. Han lagde Haanden paa sit Bryst og sagde med høitidelig, men sagte Stemme:

„Gaa ind, Felix! gaa ind og see en Engel! Og var De end nok saa retfærdig og god, De maa vandre bedre derfra. Gaa, skynd Dem! Hvert Minut er et Tab!“

Taus trykkede han Præstens Haand og fortsatte derpaa sin Gang. De tvende andre Herrer traadte ind i Hospitalets Gaard, og lidt efter aabnedes den Syges Værelse for dem.

Det var en klar Dag; Solens Straaler, dæmpede af grønne Forhæng, flød gjennem de høie Vinduer og udbredte et mildt beroligende Lys i det stille Kammer. Den opvartende Kone hviskede et Par Ord til Præsten, som derpaa satte sig paa en Stol, der stod ved Sengen, medens Felix traadte nærmere og med korslagte Arme taus betragtede den Syge. Hun syntes at ligge i en

blid Slummer, og det var tydeligt at see, at hun hvilede. Intet Træk af Smerte vansirede det ædle, blege Aasyn; hendes to smaa Hænder med de blegblaae Aarer i den sneehvide Hud laae halvaabne paa Teppet, og Aandedrættet var svagt, men roligt.

Taus og alvorlig havde Felix alt længe saaledes staaet, hensjunken i Beskuelsen; da aabnede hun med Eet sine Øine, og hendes Blik faldt ligesom instinctmæssigt paa Felix.

Hendes Stemme slumrede i hendes Bryst; hun kunde ikke tale; men mat bevægede hun den ene Haand henimod ham, et svagt Smiil dæmrede om hendes Læber, og i de fugtigt glindsende, store blaae Øine aabenbarede sig et Udtryk saa usigeligt, saa mægtigt, at han ikke længer kunde modstaae, men sank, overvældet af Veemod og uforstaaet Smerte, ned paa Knæe foran den lave Seng, greb den Syges venstre Haand, lagde sit Ansigt paa den og græd bitterligt. Isen om hans Hjerte syntes at smelte; hans Hovmod syntes knuust; det var, som om de bedre Spirer i hans Sjæl, halv qvalte og visnede, nu paany fik Liv og grønnedes; han skammede sig ved sin Usselhed; han gjorde hellige Løfter i sit stille Sind; og en ny, ædel Kraft syntes at give hans Forsætter Styrke. Og dog — under dette indre mægtige Omsving — indtraadte der Øieblikke, da han reflecterede, og endog beundrede sig selv i denne nye Situation.

en Drøm.
som værdig
Nærhed, lang
som en synlig
saadan vidunde.
Sillers veemo
taarefyldte D
Felix, rettede p
sundt og let,
Hjerte. Han l
med høitidelig,
„Gaa ind,
var De end not
bedre derfra. (
Tab!“
Taus trykt
derpaa sin Gan
ind i Hospitalets
Syges Værelse f
Det var en
af grønne Forhæ
udbredte et mildt
Den opvartende K
som derpaa satte s
medens Felix traad
taus betragtede den

...ede sit Hoved i [illegible] og saae paa F...
...s Øine hvilede [illegible] paa ham. D...
... Verden af Kjærlighed i denne Bl..., ...
... det kun er forundt [illegible] Ø...
...ilede. Det var en Kjærlighed, [illegible]
... Kjærlighed, reen og skjær som ...
...ner. Hun saae paa ham, men ...
... han ikke kunde udholde denne ...
...igt igjen paa hendes fine Haand ...
... Læber paa den. Da følte han ...
...de sin høire Haand paa hans Hov...
...der. Alt var taust og tyst omkring
... længe laae han i denne Stilling
... drømmede, ubevidst vandrede han
... Vei, de sjelden havde vandret
...de endnu paa hans Hoved.
...sig mat og drømmende. Det
... trivelig Smiil om Læberne
... aabnedes ikke mere.
... hvis Dødsleie han havde
... hvis Hoved hun havde
... eneste Arv, det ...

— — — ...

— — — ...

...arden i ...

Efterat have sendt sin Søster det sidste Farvel og
·ket hendes Støv, var Præsten, paa Geheimeraadens
nodning, igjen kommet ind til Byen. Han besøgte
: Felix, hvem han traf i en stærkt bevæget Stem-
, i en næsten feberagtig Spænding. Samme Dag
e han nemlig sendt sit nu fuldførte Arbeide til
gamle Herre, og fra denne modtaget en meget
ı Indbydelse til om Aftenen. En lignende havde
en faaet.

10.

ědens det udenfor regnede og sneede, og Stormen
nde gjennem Gaderne, hvor de fattige Lygter
ıjorde Mørket bemærkeligt, end lyste for Folk,
:t Indre af Geheimeraad Meltings Bolig mere
: end en Vinterleir. Den gamle Herre yn-
Theatralske; selv det daglige Livs Begivenheder
gjerne træde frem i en mere pompeus Form,
gentlig trængte til. Denne Aften glædede
nu til ligeso[illegible] at spille et ophøiet Fatums
og der v[illegible] ørget for, at Scenen [illegible]
Forestilli[illegible] Hele den elega[illegible]
opvarme[illegible] n traadte o[illegible]
elbehag paa [illegible] e Gulvtepp[illegible]
andede Duft[illegible] Blomster

en Drøm. Gamle Sagn fortælle, at de Dødelige, som værdigedes at skue det Himmelske i umiddelbar Nærhed, lang Tid derefter paa deres Ansigt bære ligesom en synlig Afglands af den evige Herlighed. En saadan vidunderlig, livsalig Klarhed syntes at omstraale Sillers veemodige, blege Ansigt, og at lyse ud af hans taarefyldte Øine. Han standsede foran Præsten og Felix, rettede sig i hele sin Høide og drog Veiret dybt, sundt og let, som om et Bjerg var faldet fra hans Hjerte. Han lagde Haanden paa sit Bryst og sagde med høitidelig, men sagte Stemme:

„Gaa ind, Felix! gaa ind og see en Engel! Og var De end nok saa retfærdig og god, De maa vandre bedre derfra. Gaa, skynd Dem! Hvert Minut er et Tab!"

Taus trykkede han Præstens Haand og fortsatte derpaa sin Gang. De tvende andre Herrer traadte ind i Hospitalets Gaard, og lidt efter aabnedes den Syges Værelse for dem.

Det var en klar Dag; Solens Straaler, dæmpede af grønne Forhæng, flød gjennem de høie Vinduer og udbredte et mildt beroligende Lys i det stille Kammer. Den opvartende Kone hviskede et Par Ord til Præsten, som derpaa satte sig paa en Stol, der stod ved Sengen, medens Felix traadte nærmere og med korslagte Arme taus betragtede den Syge. Hun syntes at ligge i en

blid Slummer, og det var tydeligt at see, at hun hvilede. Intet Træk af Smerte vansirede det ædle, blege Aasyn; hendes to smaa Hænder med de blegblaae Aarer i den sneehvide Hud laae halvaabne paa Teppet, og Aandedrættet var svagt, men roligt.

Taus og alvorlig havde Felix alt længe saaledes staaet, hensjunken i Beskuelsen; da aabnede hun med Eet sine Øine, og hendes Blik faldt ligesom instinctmæssigt paa Felix.

Hendes Stemme slumrede i hendes Bryst; hun kunde ikke tale; men mat bevægede hun den ene Haand henimod ham, et svagt Smiil dæmrede om hendes Læber, og i de fugtigt glindsende, store blaae Øine aabenbarede sig et Udtryk saa usigeligt, saa mægtigt, at han ikke længer kunde modstaae, men sank, overvældet af Veemod og uforstaaet Smerte, ned paa Knæe foran den lave Seng, greb den Syges venstre Haand, lagde sit Ansigt paa den og græd bitterligt. Isen om hans Hjerte syntes at smelte; hans Hovmod syntes knuust; det var, som om de bedre Spirer i hans Sjæl, halv qvalte og visnede, nu paany fik Liv og grønnedes; han skammede sig ved sin Usselhed; han gjorde hellige Løfter i sit stille Sind; og en ny, ædel Kraft syntes at give hans Forsætter Styrke. Og dog — under dette indre mægtige Omsving — indtraadte der Øieblikke, da han reflecterede, og endog beundrede sig selv i denne nye Situation.

Han løftede sit Hoved i Veiret og saae paa Felicia. Hendes Øine hvilede ufravendt paa ham. Der laae en heel Verden af Kjærlighed i dette Blik, et saadant, som det kun er forundt saadanne Øine at fæste paa den Elskede. Det var en Kjærlighed, ukrænket af Lidenskab; en Kjærlighed, reen og skjær som Himlen, hvorfra den stammer. Hun saae paa ham, men det var, som om han ikke kunde udholde denne Glands. Han bøiede sit Ansigt igjen paa hendes fine Haand og trykkede sine hede Læber paa den. Da følte han, at Felicia sagte lagde sin høire Haand paa hans Hoved og lod den hvile der. Alt var taust og tyst omkring dem. Længe — længe laae han i denne Stilling, hans stille Taarer strømmede, ubevidst vandrede hans Hjertes Tanker en Vei, de sjelden havde vandret. Hendes Haand hvilede endnu paa hans Hoved.

Endelig reiste han sig mat og drømmende. Der laae hun med et ubeskriveligt Smiil om Læberne. Øinene vare lukkede. De aabnedes ikke mere.

Og han vidste ikke, ved hvis Dødsleie han havde dvælet; men hun vidste, paa hvis Hoved hun havde nedbedet Velsignelsen, — den eneste Arv, det var hende forundt at efterlade ham. — — — — —
— — — — — — — — — — — —

Felicia var ført ud til Kirkegaarden i Landsbyen, og Vinterstormen susede alt over hendes lille Gravhøi.

Efterat have sendt sin Søster det sidste Farvel og dækket hendes Støv, var Præsten, paa Geheimeraadens Anmodning, igjen kommet ind til Byen. Han besøgte strax Felix, hvem han traf i en stærkt bevæget Stemning, i en næsten feberagtig Spænding. Samme Dag havde han nemlig sendt sit nu fuldførte Arbeide til den gamle Herre, og fra denne modtaget en meget venlig Indbydelse til om Aftenen. En lignende havde Præsten faaet.

10.

Medens det udenfor regnede og sneede, og Stormen foer susende gjennem Gaderne, hvor de fattige Lygter snarere gjorde Mørket bemærkeligt, end lyste for Folk, lignede det Indre af Geheimeraad Meltings Bolig mere et Foraar end en Vinterleir. Den gamle Herre yndede det Theatralske; selv det daglige Livs Begivenheder lod han gjerne træde frem i en mere pompeus Form, end de egentlig trængte til. Denne Aften glædede han sig nu til ligesom at spille et ophøiet Fatums Rolle, og der var rigeligt sørget for, at Scenen kunde være Forestillingen værdig. Hele den elegante Etage var opvarmet og oplyst; man traadte overalt med Velbehag paa de bløde, brogede Gulvtepper og indaandede Duften af en Mængde Blomster og Træer,

der i ziirlige Potter og Baller vare anbragte rundt omkring. Størstedelen af denne Flor var en Gave fra Greven; og Victor Marteau havde selv maattet bringe disse sine Pleiebørn ind til Hovedstaden. De tre Tjenere vare i Gallalivree, Papegøiens Buur var skjult af en grøn Silkehætte — kort, Alt aandede en stille Festlighed. Paa et Bord stode to store Billeder i forgyldte Rammer, vendte mod Væggen.

Hans Excellence selv, iført en sort Huusdragt, med en lille Stjerne paa Brystet, gik op og ned ad Gulvet i Dagligstuen og dreiede tankefuldt sin gyldne Daase mellem Fingrene. En Tjener meldte Advocat Friland.

„Men Deres Frue?" raabte Geheimeraaden, der saare nødigt vilde savne Tilskuere ved sin Soiree, hurtigt den Indtrædende imøde.

„Johan havde Befaling at bede hende først træde ind til Frøkenen," svarede Friland smilende, „og dette faldt mig ret beqvemt, da jeg endnu har Adskilligt at meddele Deres Excellence!"

„Ja," sagde den gamle Herre, „jeg havde nok ønsket det lidt før, — De veed, i Aften" —

„De har Ret," sagde Advocaten hurtigt, „men der er Intet forsømt. Alle Invitationer ere besørgede i Deres Navn, og de fornødne resterende Oplysninger have vi endnu god Tid til at udvexle. At jeg ikke har meddeelt Dem Fortsættelsen af Sillers Selvbekjendelser

hvoraf jeg paa Landet læste en Deel for Dem, har jeg havt Grunde til, som jeg en anden Gang skal sige Dem. Af Manuskriptet hørte De dog saa meget, at det maatte være Dem klart, hvad hans Lidenskab førte ham til. Han begik virkelig denne Forbrydelse! Det er uhørt! De vil maaskee spørge, hvorledes Saadant var muligt her i vort Land? De har Ret, det er høist mærkeligt, at det kunde skee; men vist er det, at det lykkedes ham. Jeg har selv seet begge Vielses-Attester, begge udstedede samme Dag. Ak, Lidenskaben er saa opfindsom! Paa een og samme Dag lod han sig vie til de to unge Piger, som ikke anede det Rædsomme. Ogsaa her maa man spørge: hvor var det muligt? Ja, var man overtroisk, saa kunde man let falde paa at antage, at onde dæmoniske Magter ogsaa her havde drevet deres Spil og hjulpet til at fremme en Mørkets Gjerning. Med en Troendes fulde Overbeviisning paastaaer ogsaa Siller selv, at hiin gaadefulde Egenskab hos ham, nemlig at han var en Dobbeltgjænger, hvorpaa han i Manuskriptet anfører flere Exempler, netop paa hiin Dag havde yttret sig og været medvirkende Middel til at indhylle Sagen i et tættere Mørke. Capitain — Oberst Braun skulde nemlig, efter hans Paastand, i sit eget Huus have seet ham, siddende med en Bog i Haanden i et Værelse, medens dog Siller paa den Tid, om Eftermiddagen, var en god Fjerding-

vei borte fra Byen! Tillige indtraf der to Omstændigheder, der ligsom arbeidede for ham. For det Første kom den i hans Optegnelser omtalte Berliner Theolog, Jachheim, med hvem han i Nærheden af M—m havde havt en Duel, netop paa den Tid, da Siller gik i sin høieste Ecstase, her igjennem Byen, for som Gesandtskabspræst at begive sig til St—m; og denne fik Siller — Gud maa vide hvorledes — bevæget til, i Hotellet, hvor han var, at foretage den ene Vielse; medens den Anden samme Dags Eftermiddag fandt Sted i det nærliggende Fr—gs Kirke. Hertil kom dernæst, at Sillers gamle Oncle, Skolemesteren, som han ogsaa omtaler, nogen Tid iforveien var død, og havde efterladt Søstersønnen en langt betydeligere Formue, end man efter hans Stilling skulde have ventet. Dette især gav den ulykkelige Forblindede Mod til at udføre sit rasende Forehavende; han fik derved Midler ihænde til, ifølge sin Plan, at flygte bort til en fjern Verdensdeel, for der at skjule sig og sin Brødes Offere for Menneskers Øine og Lovens Straf!" —

„Forunderligt!" sagde Geheimeraaden halv sagte.

„Ja, og naar man nu læser hans Skrift," vedblev Advocaten, „maa man forbauses over den overtalende Kraft, de snilde Consequentser, de subtile Sophisterier, hvormed han søger at besmykke denne sin Gjerning. Man kan heller ikke nægte, at det selskabelige

Livs altfor frie Former og Datidens Aandsretning jo saavel maa have understøttet ham i hans Forehavende, som ogsaa indgivet ham en Art af Tro paa det Undskyldelige deri. De vilde — med al Afsky for Tingen selv, dog ikke kunne nægte hans Apologie en vis Beundring!"

„Hvad siger De! Jeg gad dog nok vide" — udbrød Geheimeraaden.

„De skal faae det at see!" sagde Advocaten og vedblev: „Siller er i Fremstillingen i høi Grad ridderlig, paatager sig al Skyld og Ansvar og seer op til sine Elskerinder, som til to overjordiske Væsener. Men — skjøndt han nu ikke med eet Ord antyder Saadant — saa fremgaaer det dog soleklart af Beretningen, hvor overhaands naivt de unge Piger, hver i sin Characteers Medsør, ere komne ham imøde; det kan ikke være en Følge af Sillers forfængelige Indbildning eller et Blændværk af hans Lidenskab. Nei, det fremlyser tydeligt af Begivenhederne selv, og jeg kan ikke nægte, at jo de gode unge Damers" — — —

„Ja, ja! javist!" sagde Geheimeraaden halv ironisk, halv veemodigt smilende, „jeg vil gjerne troe det! I de Tider — og den gode Oberst — wahrhaftig, ellers en brav Soldat og en fortræffelig Mand! — han var dog i visse Punkter — ja, han var ofte meget uforsigtig, meget letsindig! Ak, jeg har jo kjendt ham saa nøie, vi vare de bedste Venner! Vi have tidt

og mange Gange — — Nu, men Børnene? Ja, den Ene kjender jeg, men Pigebarnet? Den lille Annettes Datter?"

„Ogsaa hende kjender De og seer hende her i Aften."

„Saa har min Anelse dog ikke bedraget mig! Altsaa en dobbelt Glæde!" lagde den gamle Herre til, som talede han til sig selv. „Ja, jeg husker det godt! Hun tog paa Landet, den stakkels lille Annette, for sin Helbreds Skyld. Man saae hende aldrig mere!"

Advocaten fortsatte sit Referat: „Paa min Anmodning kom Siller til mig i Formiddags; mine Forsikkringer om de fredeligste Hensigter havde dog tildeels beroliget ham; thi uagtet han yttrer stor Anger og Fortrydelse, saa mærker man dog hos ham en dødelig Frygt for offentlig Vanære og Straf. Blandt flere Oplysninger, han gav mig, forekom ogsaa følgende: Efter Dobbelvielsen var der mellem de to Cousiner opstaaet først en meget let forklarlig gjensidig Tilbageholdenhed, der lidt efter lidt næsten blev til, hvad man kalder et spændt Forhold. Under denne Stemning var det, i Anledning af et Portrait af Siller, hvilket nu er i Præstens Eie, kommet til et mere lidenskabeligt Udbrud, der igjen havde hidført en Forsoning og en gjensidig Udvexling af den frygtelige Hemmelighed. De ædle Qvindesjæle fornægtede ikke deres Natur; de forenede sig nu Begge for at frelse den, de havde elsket. I et Brev, som de Begge havde underskrevet, erklærede de

ham, at de aldrig vilde see ham tiere, tilsagde ham en Tilgivelse, og besvore ham, saasandt han elskede dem, at frelse sig og deres Navne for Straf og offentlig Vanære ved en øieblikkelig Flugt. Var det, som han selv siger, Feighed, der ganske lod ham tabe Hovedet, eller tænkte han paa i Fraværelsen at kunne forberede deres fælleds Flugt, nok er det, han adlød deres Villie og forsvandt her fra Byen, hvilket han saameget lettere kunde iværksætte, som han alt forlængst var udtraadt af Tjenesten. Hvor han kom hen, hvor han blev sindssyg, er ham ikke selv klart; men efter en længere Omflakken fandt han sig helbredet, i den lille Kjøbstad her i Landet, hvor han siden har ernæret sig ved sine Hænders Gjerning, og hvorfra han af og til havde vovet sig til de Egne, hvor han kunde haabe at see een eller anden af dem, der vare hans Hjerte saa nær. — For ikke længe siden stod han ved Fru Felicias Dødsleie, og havde — som han udtrykte sig — ved en hellig Haandspaalæggelse erholdt Tilgivelse og Afløsning. Han var veemodigt stemt men rolig, og underkastede sig gjerne enhver Bestemmelse, som Deres Excellence vilde tage med Hensyn til hans og Børnenes Skjebne. Deres og min Formodning om Datteren, som støttede sig paa de af Oberst Braun efterladte Papirer, er fuldkommen rigtig, og Siller er inderlig taknemlig for den glade Fremtid, der aabner sig for

dette elskværdige Barn. Hvad De altsaa har besluttet at ordne i Aften, vil vistnok blive til almindelig Glæde og Velsignelse. Selv maa jeg takke Dem for, at De paa en Maade har gjort mig deelagtig heri, ved i denne Sag at benytte mine Kræfter!"

„Min Ven!" sagde Geheimeraaden og trykkede Advocatens Haand, „derom tale vi en anden Gang. Det er mig, der skylder Dem Tak; De har hjulpet mig til at opfylde de Pligter, der paalaae mig med Hensyn til denne Familie. Kun Skade, at det saa at sige kun ved en Hændelse og saa seent blev min Lod at tage mig af Sagen. Dog nu, Gud være lovet! nu aander jeg alt friere," sagde Geheimeraaden rørt og tog en Priis.

11.

Lidt efter lidt samledes Selskabet. Pastor Petersen bragte Jomfru Anne Marie; senere kom Gartneren Victor Marteau. Geheimeraaden førte Anne Marie, der med al mulig Freidighed fandt sig i den fornemme Mands Courtoisie, til en Sopha og tog selv Plads paa en Stol hos hende; medens de Andre hilsede paa Fru Friland og den hvidklædte Frøken Elisa, som i det Samme traadte ind. Selskabets dæmpede Stemme bevægede sig meest i Erindringer fra Sommeropholdet paa Landet og i Beretninger om Byens ulykkelige Skjebne og Gisninger om Fremtiden.

Da aabnedes Salens Fløidør med temmelig megen Larm, og udenfor saae man to Herrer complimentere hinanden; Ingen vilde være den Første. Den Ene stod der med et slaut, ærgerligt Ansigt, bukkede og krammede sin Hat; den Anden gjengjældte hans Buk rigeligt, men med et overgivent Smiil om Munden. Endelig sagde denne: „Naa, i Guds velsignede Navn! vil ikke De, saa vil jeg!“ og dermed traadte Søofficieren ind, fulgt af Hr. Felix.

Denne havde saa sikkert haabet at gaae til en tête-à-tête med den gamle Melting, og saae sig nu ganske uformodet hensat i en Kreds, hvis Bestanddele endmere forøgede hans naturlige, piinlige Forlegenhed. Med usikkre Skridt gik han hen over Gulvet for at hilse paa Verten og Damerne; underveis mødte hans streifende, ængstelige Blik Fru Frilands ironisk smilende Ansigt. Blodet foer ham voldsomt til Hjertet. Endelig havde han overstaaet Hilsnernes Qvaler og krøb bagved de Andre hen i et Vindue, hvor han ligesom søgte Frelse hos Præsten, der venligt og drøit rystede hans Haand.

Geheimeraaden, som stod midt i Stuen, lod sit Blik glide rundt: da faldt hans Øine paa de to Billeder, som stode opstillede paa Bordet.

„Jeg maa dog,“ udbrød han, „vise Dem, mine Damer og Herrer! et Par Foræringer, jeg nylig har faaet, og som ere mig meget kjære!“

Han vendte det ene Billede fra Væggen. Et almindeligt Udbrud af Beundring lød fra Alles Læber; kun Felix stod som forstenet. Det var hans Billede og dog ikke hans. Denne Kraft og Reenhed i Udførelsen, denne dristige Føring af Gravstikken, denne fuldendte Sammensmeltning af alle Partier havde han selv aldrig kunnet ane. For hans Øie, der kunde Originalen udenad i ethvert Detail, i enhver Farvetone og Lysvirkning, var dette som et Underværk.

„Det er sendt mig fra vor unge, tappre Ven der," vedblev Excellencen og saae hen til Lieutenanten, der med korslagte Arme roligt stod og betragtede sit Arbeide. „Hvem skulde vel troe det, han har i sine Fritimer dog virkeligt bragt det temmelig vidt, af en Dilettant at være!"

Alle vare enige i at rose Billedet og udhæve de enkelte Skjønheder, og Felix rømmede sig og lavede sig just til ogsaa at sige Noget, da Geheimeraaden vendte det andet Stykke om. Det var ogsaa et Kobberstik, efter samme Original som det Foregaaende, udført af Felix. Men ak, Forskjellen var altfor stærkt fremtrædende! og den dybe Taushed, som Alle iagttoge, den forlegne Spænding, der opstod i Selskabet, var en mere sønderknusende Kritik end en lydeligt udtalt Dadel. Felix stod som paa Gløder; hans Blik mødte atter uimodstaaeligt Fru Frilands Øine, og hendes Smiil foer ham som et Dolkestik gjennem Hjertet.

„Ogsaa et meget fortjenstligt Arbeide,“ bemærkede Geheimeraaden forbindtligt, „hvorfor jeg er Dem meget taknemlig, min kjære, unge Ven! Det har været mig og maa være Enhver yderst interessant at kunne sammenholde disse to forskjellige Maader at opfatte eet og samme Sujet paa; og det har ret glædet mig paa begge Sider at have kunnet finde saameget Skjønt og Godt.“

Med disse Ord vendte han hurtigt begge Skilderierne mod Væggen og gjorde derved paa en Maade Ende paa den stakkels Kobberstikkers Lidelser. Derpaa stod han et Øieblik taus, i Tanker; fik ved en snild Manoeuvre stillet sig omtrent i Centrum af den Halvcirkel, som Selskabet just dannede, og, benyttende sig af den indtraadte Pause, rømmede han sig, tog en Priis og begyndte med megen Høitidelighed:

„Mine Venner! Først maa jeg takke Dem Alle, at De ere komne min Opfordring imøde og have indfundet Dem her i Aften. Jeg har sørget for, at vi kunne være uforstyrrede. Hvad jeg har at meddele Dem, er vel en Eiendom, der tilkommer de Fleste blandt Dem, men som ogsaa bør indskrænke sig til denne Kreds, en Kreds, hvis Medlemmer sammenholdes ved Traade, skjøndt disse for Flere blandt Dem“ — her faldt Geheimeraadens Øine tilfældigviis paa Felix, hvis Hjerte bankede af Forventning — „endnu ere usynlige. Tilfælde — Hændelse — Skjebne har lagt

Traade i min Haand, og jeg føler mig høist lykkelig ved at kunne være Den, der skal bringe Orden og Harmonie i det tilsyneladende Forviklede, og jeg smigrer mig med det Haab, at Enhver af dem, jeg nu har i Tanker, skal vandre herfra med et glad Hjerte. Deres Belærværdighed Hr. Pastor Petersen!" vedblev han, tog Præstens Haand og førte ham i Paradeskridt hen til Anne Marie, „De kjender denne unge Dame, at hun er en Datter af Deres forlængst bortgangne Cousine, har De længe vidst. Jeg kan forestille mig Deres Glæde, naar jeg nu meddeler, at De ogsaa for Verdens Øine tør anerkjendte et saa elskværdigt Væsen for Deres Myndling!"

Den jævne, godmødige Præst svarede Intet paa denne pyntelige Tiltale, men tog Anne Maries Haand og trykkede den mellem begge sine med en gemytlig Mine, som kunde sige: „Vi kjende hinanden, her behøves ingen Ord!"

Den gamle Herre vendte sig til Gartneren: „Hr. Victor Marteau! jeg har forskaffet mig den Glæde at kunne være den Første, der meddeler Dem, at De er blevet ansat som Slotsgartner paa F—borg. De vil der finde en Virkekreds, som er Deres Talenter værdig. — Og nu," idet han saae hen til den rødmende og forvirrede Anne Marie og lod sit Blik et Secund hvile paa Søofficieren og sin Niece, „nu tør jeg vel nok gaae videre i vore Bekjendelser?"

Anne Marie slog Øinene ned; hun havde næsten tabt alt sit freidige Mod, og svarede kun med et næppe bemærkeligt Nik.

„Eh bien!" vedblev Excellencen, „maa jeg da forestille det ærede Selskab to Par unge Forlovede: Hr. Victor Marteau og Jomfru Anne Marie, og Holger Haller og min Niece, Elisa! Gud velsigne Jer, kjære Børn!" tilføiede han med bevæget Stemme, idet han i vedbørlig Form lagde deres Hænder sammen.

De Øvrige anbragte deres Lykønskninger, og selv Felix havde saamegen Selvbeherskelse, at han kunde fremføre et Par passende Ord, der dog naturligviis ganske bleve overhørte i den almindelige Jubel.

Nu vendte Husets Herre sig da tilsidst til den forulykkede Kunstner og sagde til ham med en af Rørelse bævende Stemme: „Tro ikke, Felix! at jeg har glemt Dem! Jeg vil skjenke Dem Noget, hvorefter Deres for ømme Følelser saa aabne Hjerte vist mangen Gang har følt dyb Længsel, — jeg vil aabne Dem en Faders Arme!"

Den gamle Mand udtalte disse Ord med megen Varme, og han havde just antaget en saa udtryksfuld, theatralsk Stilling, som meget vel kunde fortolkes: „Kom i mine Arme!" at Felix i den faste Overbeviisning, at hans høitflyvende Forhaabninger nu endelig begyndte at blive til Virkeligheder, hurtigt gjorde et Par Skridt fremad, ligesom for enten at kaste sig

i Geheimeraadens Arme eller for hans Fødder, da denne i det Samme, forundret og med vidtaabnede Øine, lod Armene synke og sagde i en ordinair Hverdagstone: „Ja, bi lidt!" hvorpaa han vendte sig bort og traadte ind i et tilstødende Værelse.

Den unge Mands Bevægelse var ikke undgaaet de Andres Opmærksomhed, og medens dog de Fleste lagde Baand paa sig, mødte den ulykkelige Felix tredie Gang Fru Frilands haanlige Smiil.

Efter et Par Secunders Forløb aabnedes Døren igjen, og Geheimeraaden traadte ind, førende ved Haanden Skrædderen, Heinrich Siller. Den sorte Sørgedragt, som han bar, fremhævede hans Bleghed og det lidende Udtryk i hans Ansigt; men hans Fremtræden var rolig og fuld af Anstand; det saaes, at det ikke var ham uvant at bevæge sig i de finere Selskabsformer.

„Her, min kjære Felix! her er Deres Fader!" sagde Geheimeraaden, „og her, Herr Siller! staaer Deres Søn!"

Felix taug; Blòdet var nær ved at sprænge hans Hjerte, det susede for hans Øren, og Loftet syntes at knuge paa hans Hoved. Eet Ord — eet lille Pust — og den glimrende Sæbeboble, der længe havde været hans Tankers Liv, var forsvunden!

Det er oftere bemærket, at den meest forknytte

Characteer, den i de almindelige Livsforhold meest Umyndige og Forsvarsløse ofte i den yderste Nød, i den høieste Fortvivlelse kan vinde en ellers usædvanlig Styrke og forstaae at rede for sig. Det indtraf her med Felix. Denne Scene blev ham uudholdelig. Med en voldsom Kraftanstrængelse ligesom trængte han det brusende Blod tilbage, trak Veiret dybt, hævede sit Hoved, og, idet han traadte tilbage og med en Haandbevægelse afviste enhver Tilnærmelse, sagde han med fast og sikker Stemme:

„Jeg kjender ikke denne Mand, som De kalder min Fader. De forlanger formodentlig, at Blodets Røst skal tale i mit Hjerte? Blodets Røst troer jeg ikke paa. Jeg kjender ikke denne Mand! Har han forstødt mig i min Barndom, har han forladt mig i min Ungdom? har han frivilligt forsømt sine Pligter mod mig, eller har Skjebnen tvunget ham til, hvad han har gjort? — jeg veed det ikke! Men jeg vil ikke kaste mig i hans Arme, før jeg kjender ham, og han mig. Deraf vil det afhænge, om jeg finder mig forpligtet til at være som hans Søn; deraf vil det afhænge, om jeg finder mig foranlediget til at bringe Deres Excellence den Tak, som jeg i Dag nægter at udtale!"

Efter disse Ord, bukkede han dybt for hele Selskabet og skyndte sig at forlade Værelset, da han især frygtede for, at den uhyre Medlidenhed, han følte med

sig selv, maaskee kunde afpresse ham Taarer, til hvilke han nødigst vilde have dette Selskab til Vidne.

Medens Præsten ilede ud efter Felix for at sige ham et Par beroligende Ord, og Fru Friland, Frøkenen, Victor og Lieutenanten havde trukket sig tilbage i et Cabinet, stod Geheimeraaden med aabne Øine og aaben Mund midt paa Gulvet og havde næsten tabt Contenancen. Dog fattede han sig snart; Forestillingen var kun afbrudt, ikke endt.

Siller stod med foldede Hænder og Øinene fæstede mod Jorden; lidt fra ham stod Anne Marie og skjulte sit yndige Ansigt i sit Tørklæde. Geheimeraaden nærmede sig til dem, og spurgte med veemodig Stemme:

„Siller! veed De, hvem De staaer saa nær?"

„Ak ja, jeg veed det," svarede han sagte, „men hun? veed hun det? vil hun vide, hvem jeg er?"

„O, saa gjerne!" hulkede Anne Marie, og strakte Haanden imod ham, „jeg veed det — jeg anede det —"

Sillers Øine straalede med nyt Liv; han traadte hen til den unge Pige, bøiede sig med Anstand, greeb hendes Haand og trykkede et mere ridderligt end faderligt Kys paa den. Derpaa betragtede han hende med et Udtryk af inderlig Henrykkelse, og hviskede ved sig selv: „Ja, jeg kjender disse Træk!"

Anne Marie tog kjærlig hans Haand, førte ham til en Stol og satte sig hos ham. Victor kom til og

tog ogsaa Plads ved hans Side. I en dyb og stille Samtale mellem de Tre blev det afgjort, at Siller skulde boe hos dem, saasnart de havde bygget deres egen Arne i F—borg. Den practisk dygtige og livlige Franskmand vidste at hæve alle Betænkeligheder, fjerne alle Hindringer. Geheimeraaden, som ikke kunde modstaae Fristelsen, sluttede sig til denne lille Kreds, og lovede personlig at opsøge Felix og paa enhver Maade forsøge at bringe ham til Raison.

Aandeløs og forpustet kom Præsten tilbage. Han havde forgjæves stræbt at indhente og standse Felix. Som en Mynde var denne pilet over Torvet; halv ubevidst var han kommet hjem til sin eensomme, kolde Bolig høit under Taget; han stod nu der med den brændende Pande trykket mod Ruden, og stirrede ud i det natlige, sludfulde Mørke, og sammenlignede med dette sin Fremtid. I sammentrængt Skare droge her hans Livs Gestalter, som i en Troldlygte, forbi hans indre Øie; her prøvede han sig selv og dømte; her følte han det Retfærdige i Skjebnens Tugtelse; her nedsteeg hans Hjerte atter i den Ydmyghed, hvori det ved hiin Dødsseng var blevet saa blødt; her fornyede han sine bedre Løfter og Forsætter; og førend han seent om Natten kastede sig paa sit Leie, havde han taget en fast Beslutning.

Ved Geheimeraadens Souper, i den hyggelige,

Der herskede stor Sorg og Drøvelse i den lill Kjøbstad S., der, omringet af vidtløftige Skove, ligger paa Grændsen af Preussen og Polen. Men endnu større var Jammeren i den lille Teltleir, som et omreisende Berider- Linedandser- Jongleur- og Acrobat-Selskab, under Anførsel af den vidtberømte Hr. Bellerophon Himmelsprung, havde reist paa en lille Slette, tæt udenfor Byens østlige Port, og hvor det hidtil under stort Tilløb fra Byen og Omegnen med Held havde foreviist sine mange og vidunderlige Kunster og vundet uhørt Bifald. — Nu laae den hele Bedrift næsten stille. Hr. Bellerophons kjæmpemæssige Arme hængte slappe, som rørte af Slag; Bajads var tragisk stemt og havde Taarer i Øinene; og Demoiselle Volarina sneeg sig om, saa langsomt og tungt, som om hun havde tabt Vingerne, der ellers hævede hende høit over Linen eller den hvide Hoppes Sadel.

Hvad var der da i Veien? hvad havde forvoldt al denne Sorg, Uro og Besippelse? Jeg vil sige det med eet Ord: Monsieur Martin var rendt væk! og hvad kunde de udrette uden Monsieur Martin?

Det var ikke den kattesmidige Bajadses uforlignelige Lune og Lystighed, ikke Hr. Bellerophons utrolige Kraftstykker, ikke den skjønne Demoiselle Volarinas mægtige Yndigheder alene, der hidtil havde draget Byens og Omegnens begeistrede Kunstkjendere til Circus; ak, nei, den egentlige Selskabets Perle, der trak som den stærkeste Spanskflue, det var dog Monsieur Martin.

Man havde Dagen iforveien givet en Forestilling for fuldt Huus; man udhvilede sig efter Arbeidet; men da man næste Morgen igjen vilde gaae til Prøve og kaldte paa Monsieur Martin, saa var han borte — reent borte! Man undrede sig, man spurgte, man søgte. En Deel af Selskabet, ja, en stor Mængde Kunstyndere fra Byen gave sig paa Veien i alle Retninger i de omliggende Skove og Bjerge, i det Haab maaskee at finde den Forsvundne i hans fordums Hjem, i hans Families Skjød; men Alt forgjæves! Monsieur Martin var og blev borte.

Monsieur Martin var en Personlighed, der oprindelig af Naturen var indrettet til at gaae paa Fire; men en god og velanvendt Opdragelse havde bragt ham saavidt, at han nu næsten ligesaa gjerne gik paa To. I Klædemon kostede han slet Intet; thi Klæder vare ham medfødte og stærke. Det var en sand og opløftende Nydelse at see ham, naar han var i godt Lune. Travende paa alle fire Labber kom han ind paa Ridebanen, bærende paa sin Ryg den deilige De-

moiselle Bolarina, der yndigt hvilede paa hans lodne, brune Pels, liig Ariadne paa sin Panther. Hun sprang ned, Musikens Toner løde, og nu reiste han sig paa sine Bagbeen og dandsede med den lette, flagrende Sylphide en Sarabande, saa Hjertet maatte lee i Livet paa hver en Tilskuer, og en Regn af Klap og Æbler belønnede ham for hans Genie og Kunstfærdighed. Kort sagt, Monsieur Martin var den smukkeste, livligste og meest belevne Bjørn, man endnu havde seet i disse Egne, hvor der ellers var nok af dem. Nu var han borte; hvad skulde de nu gribe til? Forvirringen var ubeskrivelig.

Blandt Selskabets virksomste Medlemmer var der Een, som først i den senere Tid var optaget. Det var en ung Musikant ved Navn Sebastian Prutt. Hans Hjemsted var en lille Kjøbstad i det Brandenburgske. Han havde lært Skomagerhaandværket og kunde ogsaa dreie Potter; en kort Tid havde han staaet i Lære i et Apothek. Men hverken Beeg, Leer eller Latverge var nok for hans Driftighed. Stadsmusikanten tog ham i Skole, og her fandt hans opadstræbende Aand sin rette Sphære. Violinen, Contrabassen, Oboen, Clarinetten, Piccolo-Fløiten, Basunen, Klaphornet — Intet var ham helligt; han forstod snart med stor Færdighed at tractere dem Alle, og inden kort Tid fik han Ansættelse som Forblæser ved Borgermilitsen i sin Fødeby. Nu tjente han Penge,

thi han var allevegne med. Ved Bryllupper og Begravelser og Dandsebal blæste han; han løb Ærinder og børstede for Borgermesteren, stødte Peber og Cacao for Apothekeren, lappede Skotøi for Præstens fjorten Børn, klinkede Fade og Tallerkener for Spiseverten. Han ernærede saaledes ikke blot sin gamle Moder, men kunde endog selv om Aftenen drikke sin Kande Stærkøl i „den stumprumpede Hund", som var Byens bedste Sted. Kort, han var allevegne med, og allevegne svedte han.

Da kom ulykkeligviis Hr. Bellerophon Himmelsprung til Byen, og med ham den Alt indtagende Demoiselle Volarina. Det faldt naturligt af sig selv, at Hr. Sebastian Prutt og hans Musikkorps efter Accord blev antaget til at spille ved Forestillingerne; og det gik ogsaa første Gang nok saa prægtigt indtil det Øieblik, da Demoiselle Volarina traadte op. Da var det forbi med den stakkels Sebastians Hjertefred; han var nær gaaet reent fra Concepterne; idetmindste kom hans Hjerte aldeles ud af Takten. Der sad han nu hver Dag og saae hende komme indridende paa Monsieur Martin, og blæste hende et Stykke, fik Taarer i Øinene, saa det vilde gaaet galt, hvis han ikke alt havde kunnet Stykket udenad. Pilen, som havde ramt ham, sank hver Dag dybere ind!

Endelig forlod Selskabet hans Fødeby; og nu begyndte Længselens Qvaler at bestorme hans anskudte Hjerte. Han gik omkring som i Drømme, han for-

sømte Borgermesterens Frakker og Skoe, Apothekeren stak hvert Øieblik Hovedet ud af Vinduet og kigede efter ham, Præstens fjorten Børn vare nær ved at gaae barbenede.

Da fattede han med Eet en rask Beslutning. Han solgte Alt, hvad han kunde undvære, og gav sin Moder Pengene. Derpaa pakkede han Clarinetten i sin Randsel, puttede en Fløite i høire og en Oboe i den venstre Frakkelomme, tog Klaphornet under Armen, og begav sig med en lodden Kabuds paa Hovedet afsted efter de Bortdragne.

Det var ham ikke vanskeligt at naae eller finde dem; thi de reiste langsomt, og deres Ry efterlode de overalt, ligerviis som et Stjerneskuds lyse Stribe paa den mørke Himmel i August Maaned. Lykken syntes at være med ham. I den By, hvor han først stødte til Selskabet, fandtes der tilfældigviis ingen saa duelig Musikant, at han kunde forestaae det Hele. Sebastian Prutt var derfor som en himmelsendt Frelsens Engel for Hr. Bellerophon Himmelsprung; og da Sebastian, foruden sine practiske Færdigheder ogsaa havde listet sig til Lidt af Theorien og ret taaleligt forstod at sætte en Harmonie, saa blev han dem snart aldeles ubetalelig. Selv det deilige Pigebarn, for hvis Skyld han satte alle sit Genies og sin Elskværdigheds Seil til, gjensaae ham med smilende Øine, blev meget fidele mod ham, rakte ham sin Haand til Goddag og Farvel,

saa at den ringe Musikant begyndte at optræde paa temmelig kjække Hanebeen.

Saaledes stode Sagerne, da Monsieur Martin uden Opsigelse gik af sin Condition.

Man kan ikke ret vide, hvad der egentlig rørte sig i Musikantens evig urolige Sind, eller hvad der just nu bevægede ham til at gjøre et afgjørende Skridt, nok er det, han besluttede netop nu at tale et Alvorsord til Sylphiden. Maaskee troede han, at den almindelige Sorg kunde have frembragt en blødere Stemning i Pigens Hjerte, at dette i den almindelige Forvirring kunde findes mere ubevogtet end ellers og altsaa lettere at erobre ved Storm.

Med uregelmæssigt bankende Hjerte traadte han ind i Bolarinas Telt.

Iført en meget let og kort Underkjole, tilsyneladende hvid, med det balstyrige Haar vredet sammen i en Knude og holdt af et Net, svævede Dandserinden omkring derinde og nynnede med de velskabte Been en Elegie, hvori hun søgte at udtrykke sin Kummer og Smerte. Thi man tager meget feil, hvis man troer, at Ansigtet og Stemmen alene forstaae og ere istand til at tolke Sjælens indre Tilstande; nei, ogsaa Benene formaae med Foredrag at fremsige en Replik, og Føddernes Lyrik er min Tro ikke tabt bag af en Vogn.

Demoisellen standsede sin luftige Flugt og betragtede med synligt Velbehag den lille, bredskuldrede,

kraftige Karl med de krusede Haar og de store Barter paa de røde Kinder, medens han med sit Klaphorn under Armen — det forlod ham næsten aldrig — ydmygt stod der og bukkede for hende.

Hendes Venlighed gav ham Mod, og han skreed strax lige til Sagen og aabenbarede hende sit Hjertes Begjær i en lang tydsk Tale, hvis Indhold i Korthed omtrent var dette: „Jeg elsker Dem! De dandser, jeg spiller; vi synes altsaa skabte for hinanden. Siig nu til mig: Jeg elsker Dem ogsaa!"

Jomfruen slog de muskuløse Arme overkors, lagde den høire Fod øverst op paa Ryggen af en Stol, og i denne tankefulde Stilling, stærkt rynkende de sorte Bryn, stirrede hun med sine brune Øine ind i Sebastians graae. Det varede nogle Secunder. Med Eet antog hendes Ansigt det straalende, huldsalige Smiil, hvormed hun pleiede at hilse et høistæret velvilligt Publikum, naar hun sprang ind eller, forfulgt af en stormende Jubel, neiende og bukkende forlod Circus. Og hun talede: „Ja, min kjære Prutt! hvor kan jeg tænke paa Sligt under disse sørgelige Omstændigheder? Det skulde, ved Gud! ikke falde mig saa vanskeligt at sige Dem de Ord, De forlanger, ja, jeg vilde endog let finde mig i at blive Deres Kone. Men nu? Hør, veed De hvad? De maa gjøre Noget, noget Stort. Kan De bringe mig Monsieur Martin tilbage — uden ham kan jeg og vil jeg ikke leve —

saa skal De høre mit Ja; vi ville da spille og dandse med hinanden henad Livets Circus. Men uden Monsieur Martin bliver der Intet af. Har De forstaaet mig? Gaa nu, lille Ven!"

Med disse Ord tog hun den betuttede Musiker ved Haanden og ledsagede ham med fine Pistolets udenfor Teltet og lod ham staae der.

Det var en meget steil Situation. Hr. Brutt tog sin lodne Kabuds af Hovedet og lod Haanden glide over Panden. Alting løb rundt med ham. Hvor i al Verden skulde han faae fat paa den fortvivlede Monsieur Martin? — som naturligviis var rendt til Skovs og havde der igjen forenet sig med dette raae og ubehøvlede Slæng af Familie og Venner. Hvor umuligt at finde ham der! og at bringe ham tilbage, hvor umuligt! Demoiselle Volarina maatte ikke være rigtig klog!

Under disse og lignende sørgelige Betragtninger førte hans Fødder ham uvilkaarligt ud af Leiren, over Sletten og ind i den tætte Skov, der mørk og truende susede ham imøde fra de omliggende Høider. Han slentrede, indhyllet i sine Tankers Taage, dybere og dybere ind under de ældgamle Ege og Bøge, mærkede knap, at Hvidtjørnen rev Kabudsen af hans Hoved, eller at han snublede over gamle Granstubber, og sank ved Middagstid, udmattet og fortvivlet, ned bag en Enebærbusk, som stod paa en aaben Plads; her støttede

han sit Hoved i Haanden, sukkede dybt og stirrede med Resignationens Tankeløshed ind i Tykningen.

Dog snart mærkede han, at man ikke længe vilde lade ham være alene. En Puslen i det fjerne Krat, en Knagen og Bragen i de tørre Qviste forkyndte, at et levende Væsen nærmede sig; og det varede ikke længe, før han til sin yderste Forfærdelse saae en, som det forekom ham, unaturlig stor Bjørn trænge sig frem af Buskene og med en huul Brummen styre sine Skridt hen imod ham.

I et Nu var Sebastian Prutt paa Benene; men ak! her var ingen Udvei, ingen Flugt eller Frelse at tænke paa! Kjæmpebjørnen viiste Tænder og kom stedse nærmere.

Da greeb den ulykkelige, blege Kunstner til sit eneste, sit naturlige Vaaben, satte Klaphornet for de dirrende Læber og blæste af alle Kræfter instinctmæssigt den lette, liflige Melodie, der saa tidt havde bevinget Sylphidens og Monsieur Martins Fødder, saa det gjenlød høit i den alvorlige Skov. Og see! Næppe havde det vilde Uhyre hørt de første to Takter, før det reiste sig paa sine Bagpoter og bevægede sig henad Græsset med al mulig Gratie i en sirlig Sarabande.

Med overvættes stor Glæde opdagede nu den stakkels Sebastian, hvem han havde for sig. Det var Monsieur Martin, det var hans Lykkes Skaber,

det var, saa at sige, hans Forlover! — Saasnart de velbekjendte Toner havde naaet hans Øren, saa kunde han ikke modstaae deres Tryllemagt; de henreve ham, og han mægtede ikke længer at bevare sit Incognito; de tvang ham til saa skjønt i sin Dands at udtrykke Gjensynets Glæde.

Men Sebastian Prutt vedblev at blæse; og saaledes blæsende og dandsende, snart langsomt, snart hurtigt, snart forlænds, snart baglænds, lokkede han, liig Rottefangeren i Hameln, den Forvildede tilbage til hans Pligt, tilbage til Leiren, hvor de bleve modtagne med aabne Arme og stor Jubel. Hr. Bellerophon Himmelsprung knyttede igjen de vældige Næver og loe som et Tordenbulder, Bajads tørrede sine røde Øine og slog Badutspring henad Sletten, saa at hans hvide, spidse Hue fløi høit i Luften, Hestene vrinskede, og Hundene gjøede. Men Demoiselle Volarina fløi Sebastian imøde med et uhyre Entrechat, rakte ham Haanden og sagde: „Det var godt gjort, min Dreng! Nu ville vi ogsaa gifte os, og det strax!"

Og saaledes skeete det. Borgermesteren skrev, Præsten prædikede, Byens Restaurant gjorde Banketten gratis, og Hr. Bellerophon tilstod det unge Par i Brudegave en Extra-Benefice, ved hvilken Monsieur Martin havde Hovedrollerne og, om muligt, overgik sig selv.

Kisteſtenen.

I gamle Dage laae der paa det smukke Eiland Møen, foruden Stege, en anden Kjøbstad, som hed Borre. Denne By laae, som man mener, omtrent paa det Sted, hvor nu en Landsby af samme Navn leirer sine straatækkede Gaarde og Huse. Ved en Vig eller Fjord, som fra Nordsiden skar sig dybt ind i Landet, kneisede paa hiin Tid Kirketaarne, Ringmure og Huse med takkede Gavle, og Havnen var fuld af Kjøbmands-Skuder. Nogle troe, at Havet i de allerældste Tider paa dette Strøg ganske har deelt Møens Land i to Dele, den vestlige og den østlige, hvilken sidste af sine skovbegroede Bjerge og skarpe Kridtklipper fik Navn af Høie-Møen. Men Havet trak sig tilbage; Vigen, der tilførte Kjøbstaden Borre Handel og Rigdom, forvandledes lidt efter lidt til den store Borre-Mose, i hvilken man endog i vore Tider har fundet Levninger af Fortøiningspæle, Vragstumper, Ankere, Jernringe og mange andre til Søfarten henhørende Gjenstande, og den rige Kjøbstad svandt i Tidens Løb ned til en lille, venlig Landsby.

Paa den Tid, da Borre stod i sin skjønneste Flor, levede der en velhavende Bundtmager ved Navn Jens Boel. Han havde to Sønner Mikkel og Anders. Disse to Ungersvende vilde han gjerne have anbragt til sit eget ærlige Haandværk; men det lykkedes ham ikke med nogen af dem. De unge Karle vare høist forskjellige baade i Sind og i Skind. Begge vare de stærke og kraftigt byggede; men Mikkel, den Ældste, var stille og sindig, medens Anders var livlig og opbrusende. Den Første havde rødladent, glat Haar, meget kloge, blaae Øine og en bleeg Ansigtsfarve; om den Yngres Hoved krusede sig et rigt, sort Haar, og hans mørke Øine udtrykkede mere Vid end Klogskab, mere Vildskab end Ro. Mikkel holdt sig til Bogen og alle andre stille. Sysler; Anders laae enten i Fjorden og fiskede, eller gik paa Jagt med Herremændene i Omegnen, blandt andre med ham paa Nordfeld. Naar den stille Mikkel gik igjennem Byens Gader, var hans Blik fæstet mod Jorden; hvorimod Anders med sine sorte Øine allevegne havde Ærinde, især hvor der var smukke Piger, hvilke da ogsaa oftere ved deres Rødmen og Smiil noksom røbede, enten at de kjendte ham ganske godt, eller idetmindste ikke vilde fortryde paa at gjøre Bekjendtskab med ham; thi unge Piger smile langt heller til en Dagdriver, naar han kun er smuk og kjæk, end til den adstadigste og dyg-

tigste Mand, naar han mangler een af hine vigtige Egenskaber. Blandt disse Rødmende og Smilende var Vibeke Tamm, Datter af den rige Brygger Tamm i Møllestrædet, der skyldte sit eget hjemmebryggede og Rostocker Øl sin store Formue, især en Gjenstand for al den Kjærlighed, som Anders Boels Hjerte kunde opdrive; og han betænkte sig heller ikke længe, inden han uden videre Snak friede til Pigen, uagtet han Intet var og intet Nyttigt foretog sig. Dog næppe havde han aabenbaret sine Følelser og Ønsker baade for Pigen, for hendes og sin egen Fader, før det viiste sig, at Broderen, den stille Mikkel, ogsaa havde kastet sine Øine netop paa denne Ædelsteen. Sagen blev da foretaget i et Familieraad mellem de tvende Fædre, og Beslutningen blev, at Vibeke skulde række sin Haand til den af de to Brødre, som først fik et Brød, der kunde føde ham og hende. Anders elskede Pigen med al den Ild og Heftighed, der var ham egen; men alligevel lod han, som man siger, Fiolen sørge. Mikkel derimod arbeidede af alle Kræfter, forstod at gjøre sig yndet af Høie og Lave, og vidste saa snildt at snoe sig, at han efter ikke lang Tids Forløb af Kirkeforstanderne blev kaldet til Degn og Cantor ved Byens Hovedkirke, hvilken Bestilling i de Dage gjældte lidt mere end nu. Han fremstillede sig da i sin sorte

Kappe, med Baretten i Haanden, fornyede sit Frieri og fik, hvad hans Hjerte begjærede.

Efter at denne Sag var blevet bekjendt, sporedes en stor Forandring i den yngre Broders hele Væsen. Han, som ellers altid jublede i Sky, gik nu taus, mørk og indsluttet i sig selv, som rugede han over noget Ondt. Til sin Broder og Vibeke Tamm talede han ikke et Ord. Denne pludselige Forandring vakte vel nogen Ængstelse i begge Familier, da man kjendte hans heftige Sind; men paa den anden Side havde han altid midt i sin Letsindighed viist et saa godmodigt Hjerte, at man snart fjernede al Frygt for et Udbrud. Paa Bryllupsdagen stod han i Kirken med de øvrige Slægtninge, iført sine bedste Klæder, men liigbleeg i Ansigtet. Da man siden satte sig til Brudebordet, savnedes han. Den næste Dag hed det sig blandt Folk i Byen, at han strax efter Vielsen var reist bort med en fremmed Skipper, som en kort Tid havde ligget for Anker i Fjorden; men Havnefogden og andre kyndige Mænd ledsagede denne Beretning med et betydningsfuldt Nik eller et Skuldertræk; thi denne Skipper og hans Fartøi skulde have været af en temmelig fordægtig Natur. I hvilket som er, man saae ikke mere Noget til Anders Boel.

Mikkel Boels Liv henrandt i al Ro og Magt hans Vei gik fra Hjemmet og til Kirken og fra Kirken til Hjemmet. Hans Kone, Vibeke, som havde medbragt ham en smuk lille Medgift, skjenkede ham først en Søn og saa en Datter. Sønnen, Claus Boel, blev sat i den latinske Skole, hvor han gjorde Kjæmpeskridt i al den Lærdom og Viden, som Hørere og Rector selv mægtede at bibringe ham; og da Datteren var fjorten Aar gammel, var hun blevet saa deilig, at de fremmede Kjøbmænd paa deres Spørgsmaal, hvem der var den smukkeste Pige i Borre, næsten altid fik det Svar: „Det er Mikkel Boels Kristense".

Claus Boel var en ung, vakker Karl, da han drog til Universitetet. Her lagde han sig med al mulig Flid efter Lov og Ret, hvorudi han, saavelsom i andre skjønne, boglige Kunster, gjorde saa stor Fremgang, at han, endnu ung, fik det hæderlige Hverv i Selskab med andre Herrer og Lærde, som Hovmester at ledsage een af de unge Prindser paa en lang Reise i fremmede Lande. Ogsaa ved denne Leilighed brugte han sit Øie og Øre saa vel, at han ved Hjemkomsten medbragte en stor Skat af det Slags, som Møl og Rust ikke fortære. Hans Anseelse i hans Fødeby var meget stor, og Alle kappedes om at see ham og lære ham at kjende. Ogsaa Herremanden paa Nordfeld, Hr. Eiler Ged, af de Geder med de tre Halvmaaner,

hans Faders og især hans forsvundne Farbroders Ungdomsven, indbød ham til sig.

Her var det, at Claus Boel første Gang saae Den, der skulde vække hans Hjerte af den Dvale, hvori det under Forstandens kjølige Skygge hidtil havde ligget. Hr. Eiler Geds eneste Datter, den fjortenaarige Frøken Maren Ged, blev strax saa fortryllet ved den unge, lærde Mands hele Udvortes og Væsen, hørte saa henrykt paa alle hans Fortællinger om de fremmede Lande og de store Ting, han der havde seet, hørt og oplevet, og yttrede denne sin Beundring saa frit og uden Sky, at den findige unge Herres Blik aabnedes ogsaa for hendes Yndigheder. Hendes sorte Øine, der dristigt og brændende hvilede paa ham, havde ligesom en Trolddomskraft, der tvang ham til at hæve sine blaae Øine, hvilke ellers meget modeste vare heftede mod Jorden, naar han holdt et Foredrag; og han forlod Nordfeld ganske beruset og opfyldt kun af een Tanke. Denne Tanke var som en Traad, der drog ham mere og mere derhen, og saaledes var da Sagen i bedste Gang.

Dog der var Noget, som stod ham i Veien. Claus Boel havde en Ven, som ogsaa havde sin Gang paa Nordfeld, og som ikke mindre end han var ramt af Elskovens Pile. Denne Ven var en Søn af Præsten i Maglebye og hed Niels Studtmann.

Han var reisende Handelsmand; og en Saadan havde paa de Tider lidt mere at betyde, end de Nutidens pyntede, raae Herrer, som fare omkring og snyde Smaahandlerne i Kjøbstæderne og lege Kjæreste med Vertshuuspigerne. Niels Studtmann var vel bekjendt i London og Brüssel, Paris og Cøln, Bremen og Lübeck, Rostock og Riga; han var en rask og velvoxen Karl, og sparede hverken brabandsk Klæde eller Knipplinger, russisk Pelsværk eller venetianske Guldkjæder for at gjøre sin Person behagelig for Øiet; og dertil havde han et meget smidigt Mundlæder. Ogsaa han havde naturligviis Meget at fortælle om sine vidtløftige Reiser, og hans Fortælling var ofte langt mere eventyrlig og spændende, end Juristens, der mageligt og uden Fare var ført afsted i en fornemme Herres Følgeskab. Vist er det, at Kræmmeren syntes Claus Boel meget farlig. Den unge Frøken kom ham imøde med sær Venlighed, og for et uøvet Øie kunde det vel lade, som om hun gav ham Fortrinet. Dog dette havde slet ingen Nød. Efterat den første Forskrækkelse over den farlige Medbeiler var overstaaet, tog den lærde Yngling sig sammen, og, støttende sig paa sine høie Velynderes rundhaandede og klippefaste Løfter, der jo aabnede ham Udsigten til et høit Maal, fortsatte han sine flittige Besøg paa Nordfeld. Snart blev han ogsaa i den Grad klarsynet, at han kunde skue lige ind

i det unge Jomfruhjerte, og med stolt Fryd bemærke, at han selv og ingen Anden beboede dets inderste Gemakker. Med værdig Rolighed saae han altsaa paa, at Kræmmeren udkrammede baade sine Varer og Eventyr for de smukke Øine og de nysgjerrige Øren. Hvad der forresten gjorde ham mere tryg, var den Omstændighed, at Kristense, hans deilige Søster, der tilligemed ham fra Barndommen af havde kjendt Niels Studtmann, holdt saa meget af denne og lagde saa lidt Dølgsmaal paa sin Kjærlighed, at den flygtige Kræmmer selv, ganske overvundet heraf, i hendes Nærhed ligesom overgav sig paa Naade og Unaade, og viste sig ligesaa venlig og forekommende mod hende som mod den fornemme Frøken.

Hr. Eiler Ged bemærkede meget vel de to unge Mænds forliebte Adfærd og indsaae grant, hvad deres Mening var; men denne Tanke bragte ham kun til at smidske. Han strøg sig om sit Skjæg og lod Sagen gaae sin Gang. Det kunde jo intet Øieblik falde ham ind at give sin Datter til en Ufrelse; og dette lod han dem ogsaa ved enhver Leilighed uden Omsvøb forstaae. Han lod dem vel ikke kaste i Hundehullet, som mangen anden mandhaftig Ridder vilde have gjort, ikke heller smide paa Porten; ja, han viste dem end ikke bort med Haan, al den Stund de endnu ikke havde forlangt, hvad deres Hjerter begjærede. Han var

selv en god Mand, han havde i Borre tømt mangt et godt Kruus i Laug med Mikkel Boel og havde været god Ven og Kammerat med den bortrømte Broder. Men den vigtigste Grund til hans Maadehold var, at han ikke ret vel turde behandle Ungersvendene ilde af Frygt for sin Datter, der i Eet og Alt beherskede ham og gik, som man siger, ind og ud af ham med Træskoe.

Imidlertid havde Hr. Claus Boel arbeidet og skrevet nogle Aar under Kongens Rentemester, og Niels Studtmann gjort flere Reiser til Brabant og Britanien, til Rusland og Prydsen, da de begge To paa een og samme Dag kom hjem. Handelsmanden medbragte de deiligste Varer, Pelsværk, Fløiel, Brokade, Smykker af Guld og ædle Stene, Halesjedre af den Fugl Struds, kosteligt Liin og deslige; den unge lærde Mand førte i sin Lomme et kongeligt Brev, der gjorde ham til Justits-Borgermester i hans Fødeby. Begge troede nu at have en fast Grund, hvorpaa de kunde bygge videre. De besluttede da at gjøre det vigtige Skridt i Livet, som kaldes at beile, og det traf sig saaledes, at de begge paa een og samme Dag, efter at de i Forveien skriftligt havde henvendt sig til Faderen Hr. Eiler Ged, mødtes paa Nordfeld, for at modtage et mundtligt Svar.

Huushovmesteren viste begge de unge Mænd ind i den store Sal. Det var en klar Formiddag og Solens Straaler aftegnede skarpt de høie, svibbuede Vinduer henad det med sorte og hvide Marmorfliser belagte Gulv. Her vandrede de da ved Siden af hinanden og traadte tause og beklemte fra Tavl til Tavl, fra Hvidt til Sort.

Lidt efter aabnedes den store Dør, og Herremanden traadte ind. Han gik lidt krum, hans Hoved var bedækket med en Calotte af rødt Fløiel, den høire Haand støttede sig paa en Eenhjørningsstok, og den venstre tog om det graae, brede Hageskjæg, medens et listigt Smiil plirede i hans smaa Øine. Han satte sig i en stor Lænestol, og bød de to Fremmede tage Plads paa Tabouretter, som stode paa hver Side af denne. Derpaa tiltalede han dem paa følgende Maade:

„Jeg har læst begge Eders Breve, og paa disses Indhold kan jeg, hvad Sagen selv angaaer, ikke have Noget at udsætte. Det er meget naturligt, at I ønske at eie en væn Brud og en god Hustru, og begge Dele vilde I kunne finde i Frøken Maren Ged. Jeg har Intet imod Eder, som gode Venner og Medchristne. Eders Fædre har jeg kjendt som brave Mænd. Selv ere I, hver paa sin Plads, al Ære værd. Var jeg af Eders Stand, vilde Eders Tilbud blive modtaget med al Glæde. Men" — her legede Hr. Eiler Ged

med den svære Guldkjæde, der sex Gange snoede sig ned ad hans Fløiels Mave, og betragtede sin Farfaders Farfaders Tipoldefaders Contrafei, som hængte i den ene Ende af Salen, — „men en Herremands Datter kan ikkun lægge sin Haand i en Brudgoms Høire, der støtter sin Venstre til et ægte Skjold; og skulde jeg eller nogen anden Ridder vige fra denne Regel, da maatte det være under ganske egne Omstændigheder. For nu at vise Eder en Mulighed til selv at skabe saadanne Omstændigheder, hvorunder I kunne naae Eders Ønskers Maal, vil jeg fastsætte en Betingelse, og naar denne opfyldes, vil jeg lukke Øiet for Eders ufrie Stand og give min Datter til en Ufrelse. Men Betingelsen skal ikke være grundet paa naturlige, medfødte Evner eller Andet, som ikke er afhængigt af Eders egen Villie; den skal være lige for Eder begge. Hør altsaa vel til: Den af Eder, som først formaaer at bedække Gulvet i denne Sal med fuldvægtige Guldgylden, saaledes, at ingen Plet kan sees af dets hvide og sorte Felter, han skal være min Svigersøn og gaae til Sengs med Frøken Maren Ged!“

Hr. Eiler Ged taug, strøg sig smilende ned ad sit graae Skjæg og lænede sig tilbage i Stolen.

De to Beilere stirrede først med store Øine paa den grusomme Herremand; derpaa faldt deres ulykkelige

Blik uvilkaarligt henad det fortvivlede Gulv, som om de vilde maale sammes Længde og Brede. De snappede efter Veiret, ligesom Fiske, der ere komne paa det Tørre.

Da aabnedes en Dør, og Frøken Maren Ged, fulgt af to Skaffersvende, der frembare et dækket Davrebord, traadte ind i al sin ungdommelige Pragt og Herlighed. Det var ikke den Gyldenstykkes Hue paa det sorte Haar, ikke den røde Fløiels Bulle, løseligt med Sølvlænker snøret foran den fyldige Barm, ikke det sorte, stribede Atlaskes Skjørt, ikke de smaa, sølvspændte Skoe, der virkede som en Trolddom paa de unge Mænd; nei, den freidige, friske Mund og de kjække, tindrende Øine var det, som nedslog enhver Betænkelighed. Efter denne Aabenbarelse, der i dette Øieblik forekom dem aldeles ny, tykkedes Intet dem umuligt. Begge greeb, som ved eet Husknd, hver een af den gamle Herres Hænder og hviskede med sagte, men fast Røst: „Hr. Ridder! jeg vil opfylde Betingelsen!"

„Godt, godt!" svarede Hr. Eiler Ged, og rystede ret hjerteligt, men med et polidsk Smiil begge Hænder. „Men det har da vel ikke saa stor Hast? Vi kunne dog vel først tage os lidt Davre?" hvorpaa han førte dem til Bordet. Da de her flittigt havde langet til det store Saltmadsfad og endnu flittigere tømt de

blanke Kruus, fyldte med stærkt krydret spansk Viin, følte de sig istand til at overvinde Alt, og forlode Nordfeld med faste Forsætter og høit flyvende Forhaabninger.

Man skulde nu troet, at disse to unge forelskede Svende, da deres Sind var saa opflammet, let vilde komme til at kives paa Veien, medens de hver paa sin Kleppert travede hjem til Borre. Ingenlunde! De bare intet Nag til hinanden, og meddeelte hinanden i al Hjertelighed deres Planer til at naae det Maal, hvorefter Begge stræbte. Det gik forsaavidt ret vel an, som disse Planer vare af den Beskaffenhed, at de ikke kunde krydse eller hæmme hinanden indbyrdes. Den Ene byggede paa sin Credit ved Hoffet, den Anden paa sin Credit i fremmede Lande og Byer. Medens de nu paa Veien hver for sig udviklede Vennen og Medbeileren disse Støttepunkters Styrke og Paalidelighed, kunde de ikke lade være, i Hjertet at lee inderligt af Medlidenhed over Modpartens Svaghed og det Urimelige i hans Forhaabninger.

Da nu denne begeistrede Stemning hjemme var dalet og havde sat sig til Ro og Eftertanke, skulde man have troet, at Ængstelse og Modløshed vilde have indfundet sig. Tvertimod! Claus Boel, der endnu ikke havde tiltraadt sit Borgermesterdom, erklærede sin Fader, at han maatte gjøre endnu en

Reise til Kongens Hofleir; og Niels Studtmann ordnede sine Sager hjemme, paabød sine Folk dobbelt Iver og Agtpaagivenhed, gik ombord paa sin egen Skude og styrede ad Tydskland til.

Den Eneste, der var nedbøiet og modfalden, var den smukke Kristense Boel, der sad ganske bleeg der hjemme og vædede den Hør, hun spandt, med sine Taarer. Thi uagtet Kræmmeren var venlig og god imod hende, spøgede og var glad i hendes Selskab, gav hende smukke Sager, hver Gang han kom hjem fra en Reise, saa havde alt dette dog ingen rigtig Art; det havde kun den broderlige, lunkne Varmegrad, og hendes Hjerte brændte jo i lys Lue. Hans flittige Besøg paa Nordfeld og hans pludselige Bortreise og Grunden til begge Dele, der blev hende dulgt, var færdig at knuse hendes unge Hjerte. Den gamle Mikkel Boel gjorde Alt for at trøste hende og skjenkede hende blandt Andet en deilig Bønnebog, velforgyldt og fuld af skjønne malede Billeder. Men, ak! den havde ikke ret nogen Lægedom for det Slags Hjertevee, der omspændte hende, og hendes Fader saae med inderlig Bedrøvelse paa, hvorlunde hun gik omkring med matte Øine og falmede Kinder. Men denne Bedrøvelse skulde blive endnu større.

Hr. Claus Boel kom nemlig efter en uformodet kort Tid tilbage fra sin Reise til Hoffet, og man saae

tydeligt paa hans hele Tee, at de Forhaabninger, han saa stolt havde bygget paa de Stores Venskab, ganske vare strandede. Man saae ham vandre stum og alvorlig henad Gaden, og i Raadet faldt han saa ofte i dybe Tanker, at hans Sidemand tidt maatte støde ham paa Albuen.

Ogsaa Niels Studtmann kom hjem langt snarere, end man havde ventet ham. Han syntes vel tilmode; men hans Ansigts Glæde laae dog ligesom bag et Slør, og til Ord var han ikke saa rap, som sædvanligt; kort, han var som den, der bærer paa en Hemmelighed. Han besøgte slet Ingen af sine Venner i Byen, men drog derimod næste Morgen tidlig til Nordfeld.

Den gamle Herre var just fraværende og ventedes ikke hjem før næste Dags Middag; og dette var Kræmmeren meget kjært. Han fik derved, som han haabede, Leilighed til rigtig i Ro og Mag at tale med sit Hjertes Udvalgte, med hvem han udbad sig en Samtale.

Maren Ged, som kjendte de svære Betingelser, hendes Fader havde stillet de unge Beilere, blev saare nysgjerrig efter at erfare, hvad der i saadan Hast førte den Ene af dem tilbage til hende.

Hendes Sengekammer var beliggende i nederste Stokværk, ved Siden af den Gamles; men foruden

dette havde hun til sit eget Brug indrettet sig et andet lidet Buur. Det var et lille rundt Kammer, øverst oppe i det ene af Gaardens runde Taarne; dets Vindue vendte ud mod Skoven, og det laae meget afsides fra den øvrige beboede Deel af Huset. Her havde hun sine to Turtelduer, her stode smukke Blomster, her hængte hendes Luth, og her tyede hun hen, for enten at lytte paa Fuglesang eller selv lade sin Røst klinge, og her fældede hun Taarer over Magellones Jammer og Tristans og Isaldes sørgelige Skjebne eller loe i al Hemmelighed over Uglspils Pudserier.

Herhid førte hun Niels Studtmann, satte en Stol til ham og tog selv fat paa sit Broderi.

„Naa," sagde hun smilende, „hvad har I saa at fortælle mig, Hr. Niels?"

Efterat have rømmet sig og sat sig i Lave, begyndte han: „Det Første og det Vigtigste, jeg har at sige Eder, skjønne Frøken! det er, at jeg beiler til Eders Hjerte og Haand!"

„Ei, ei! Gud velsigne Jer!" raabte Maren Ged høit leende, „har I maaskee været i Klintekongens Have? har I allerede alle de blanke Gylden i Lommen! Lad mig dog see! I veed jo nok, uden dette tør jeg slet ikke høre paa Jer!"

„Siden I veed Alt," svarede Niels Studtmann alvorligt, „saa vil jeg strax skride til at aabenbare

Eder, hvad der giver mig Mod til at tale saa frit til Eder. Jeg kan da siden med saa meget større Sikkerhed fremføre mit vigtigste Ærinde. — Da jeg i Følge med Claus Boel sidste Gang red herfra, skeete det ikke med saa let Hjerte, som det maaskee kunde forekomme. Jeg var ør og betagen af Elskov og Haab; men i Baggrunden af mit Sind dæmrede dog Tanken om Umuligheden af at opfylde Hr. Eilers strenge Betingelse. Imidlertid gjorde jeg mig dog strax rede til at reise — jeg vidste knap selv hvorhen eller til hvad Nytte. Al min Kraft vilde jeg opbyde, Alt vilde jeg vove! Paa min egen lille Skude seilede jeg da ad Pommern til og steeg i Land i Stralsund. I Havnen fik jeg, blandt en Mængde andre Skibe, Øie paa et stærkt og meget let bygget Fartøi, der saae ud til at kunne føre en stor Deel Seil. Det førte et kulsort Flag paa halv Stang, og ovenover dette var heiset det Stralsundske Vaaben. Man sagde mig, at det var en Sørøverskude, som for nogle Dage siden, ved Forræderi af Een af Mandskabet, var faldet i Hænderne paa de Stralsundske og nu bragt ind der. Da jeg kom op i Byens Gader, bemærkede jeg et usædvanligt Røre og en livlig Tummel blandt Folk. Strømmen drog sig henad Torvet til, hvor Stimmelen var stor. Alle Ansigter vendte mod Raadhuset. Udenfor dette var der opreist en Forhøining, paa hvilken der stod en Mand, og det

var ham, der tiltrak sig Alles Opmærksomhed. I Trængselen saae jeg Een af mine Velyndere i Byen, den berømte, store Kjøbmand Hr. Stirnmeier. Jeg nærmede mig til ham med Hilsen og Buk og udbad mig Oplysning om det, jeg her saae, og hertil var han strax beredvillig. Det var, sagde han, den under Navn af den sorte Skipper saa berygtede og frygtelige Sørøver, der i umindelige Tider nu havde været en Rædsel for alle Søfarende paa vore Vande („Ogsaa jeg har lidt store Tab ved hans Misgjerninger!") For faa Dage siden var han ved List overmandet og bragt i Lænker og Baand hertil. Synderen skulde nu efter denne Byes Skik tre Dage i Rad en Time hver Dag staae saaledes udstillet, førend han blev rettet. Det skeete formodentlig, for at en saa stor Mængde som muligt af Søfarende og Handlende kunde overtydes om, at de snart kunde vide sig befriede for denne Svøbe. Det var nu, vedblev Hr. Stirnmeier, paa tredie Dag, og næste Dag skulde han paa en Oxehud udslæbes af Byen ved Rakkerens Hest, radbrækkes nedenfra og levende steiles. Hver af de to foregaaende Dage havde den sorte Skipper ved Timens Slutning med høi Røst udraabt nogle faa Ord; men Ingen havde forstaaet dem, da det hverken var Vendisk eller Tydsk. Man formodede, sagde Hr. Stirnmeier, at det var enten Svensk eller Dansk.

Ved at høre dette, blev jeg end mere nysgjerrig og begjerlig efter nøiere at betragte dette Menneske. Jeg banede mig en Vei igjennem den tætte Stimmel, og kunde snart see ham tydeligt. Han var en Mand paa henved de tre Snese, bredskuldret, og stærkt bygget. Hans graa Haar og Skjæg var kruset; et Par store Ar paa Panden og over Ansigtet lode formode, at han havde vovet sig i mangen haard Dyst. Hans sorte Øine vare selv nu, som han der stod, saa stærke og kjække, at man vel maatte indsee, hvorlunde Fare og Møie kun havde været en Leg for ham. Han stod bagbundet til en høi Pæl, og sex Bytjenere med Bøsser og Lunter holdt Vagt ved ham; men han saae ud, som om han herskede over dem Alle. Jeg havde faaet en Plads tæt nedenfor Stilladset, hvorpaa han stod, og da jeg løftede mine Øine op for ret i Nærheden at beskue ham, faldt netop ogsaa hans Blik lige i mit. Da hævede han med Eet sin raae, men klangfulde og mægtige Røst og raabte: „Er her Nogen tilstede fra Høie-Moen?“

Der blev en almindelig Stilhed, og Alle saae sig om. Mit Hjerte bankede i mit Bryst; jeg følte baade Medlidenhed og Ængstelse. Ved at see hans Ansigt kom jeg uvilkaarligt til at tænke paa Een, som jeg holder meget af, og jeg troer, at det, foruden Nysgjerrigheden, var denne Lighed, der drev mig til at

gjøre et Skridt fremad og svare: „Jo, jeg er fra Høie-Møen“.

„Saa vil jeg tale med Jer alene,“ gjentog den sorte Skipper.

Jeg svarede, at jeg hertil var villig, forudsat at der af Byens Øvrighed blev mig forundt Tilladelse dertil. Manden taug og slog atter sine sorte Øine ned mod Jorden.

I Stralsund er jeg vel bekjendt, og selv Borgermesteren er een af mine Velyndere. Paa mit Forlangende gav han Befaling til, at man frit skulde lade mig faae Indgang til Fangen, saasnart denne var ført tilbage til sit Fængsel, for der at leve den sidste Nat. Slutteren, hos hvem jeg meldte mig, fremtog sit Nøgleknippe, aabnede den yderste Dør til Raastuekjelderen, udenfor hvilken der stod en Vagt. Vi stege nogle Trin ned; der aabnedes atter en jernbeslagen Dør, og nu befandt vi os i Fangehullet. Fangefogden satte en tændt Lampe paa Gulvet og gik udenfor. Nu stod jeg da alene ligefor den frygtelige Mand; han sad paa en Træbrix med svære Lænker om Hænder og Fødder; begge Hænderne støttede han paa sine Knæe og betragtede mig med et fast og gjennemborende Blik.

„Hvor er I fra?“ spurgte han i en Tone, der noksom tilkjendegav, at han var vant til ikke længe at

vente paa Svar, og jeg skyndte mig ogsaa at sige: „Fra Borre!“

Ved Lyden af dette Navn var det, som foer der en Sittren igjennem den stærke Mands Krop.

„Nok, Nok!“ raabte han, „siig Intet mere! — nævn intet Navn! — jeg vil intet Saadant høre! I er en Møenbo, det røber Jert Maal. I skal høre mit Testament!“

Her taug han. Hans Udtale var mig et klart Beviis for, at jeg her havde med en Landsmand at gjøre.

„Hør nu grant til,“ vedblev han efter et Øieblikś Betænkning. „Jeg er riig som en Konge, og mine Skatte, som bestaae i myntet Guld, har jeg gjemt i mit Fødelands Skjød. Af og til forlod jeg mine Folk, drog ganske alene til de hvide Klipper, steeg i Land, fordybede mig i Skovene ved Nattetid, og gjemte mit Guld der. Min Vei var op gjennem Maglevands-fald, over Dronningstolen, forbi Vitmunds-Nakke, over Aasen ind i Grimsdal. Her gik jeg fra Øst til Vest henimod en Plads, hvor der staaer to store Egetræer. Ved Midnatstid staaer i denne Aarstid en stor Stjerne lige midt imellem disse Træers Kroner, naar man standser tyve Skridt fra dem. Der ligger en bred Steen, paa hvis Overside er udhugget en Rist; paa Undersiden har jeg selv hugget disse Ord: Du,

som har væltet denne Steen, er min Arving. Vil I", sluttede den sorte Skipper, „nu være min Arving?"

Ved dette Sted i Kjøbmandens Fortælling, foer Blodet pludseligt op i Frøkenens Kinder, som om en klar Tanke var født i hendes Sind; dog sattede hun sig og spurgte tilsyneladende rolig: „Naa, og nu troer I paa saadan Daarskab og troer at vinde mig ved slige Paafund? I tænker vel som saa: Børn lokkes ved Kage, Karlfolk ved Kys, og Qvinder ved favre Ord!"

„Har Manden bedraget mig," gjensvarede Niels Studtmann lidt besippet, „saa — —"

„Nei, sig mig dog," afbrød den unge Pige ham, „hvad blev der saa af den sorte Skipper?"

„Jeg forlod ham," svarede Kjøbmanden, „med bankende Hjerte, i Forventning, at min Lykke maaskee stod saa nær ved min Dør. Næste Dag rygtedes det, at han var undsluppet af sit Fængsel. Dog samme Dags Aften blev han atter indbragt til Stralsund; men da var han et Liig. Hos Een af sine Hælere i et lille Fiskerhuus ved Kysten var han blevet overrumplet af de udsendte velbevæbnede Folk, just som han stod i Begreb med atter at gaae til Søes. Han havde forsvaret sig som en Bjørn mod sine Forfølgere. Et Skud fra en Hagebøsse havde strakt ham til Jorden!"

Her traf Niels Studtmann Veiret dybt, og lavede sig til et nyt Angreb. Da lyttede Frøkenen: „Jeg troer, min Fader er kommet hjem,“ sagde hun hurtigt, „jeg vil dog gaae ham imøde. Vent her lidt!“ Derpaa reiste hun sig, gik ud af den lille, tykke Egetræes Dør, som lukkede for Kammeret, skjød ganske sagte de to brede Jernskodder for, dreiede Nøglen to Gange om i Laasen, tog den ud og puttede den i Lommen, hvorpaa hun med sin hvislende Silkekjole, liig en Snog, snoede sig hurtigt ned ad den snevre Vindeltrappe. Af en haandskrevet Visebog udrev hun et reent Blad, og skrev i sittrende Hast et Brev, forseglede det, gav det til en tro Tjener, som paa en Hest strax efter var i fuldt Fiirspring paa Veien til Borre. Her opsøgte han Borgermester Claus Boel og overleverede ham i al Hemmelighed Skrivelsen.

Da Frøkenen havde besørget dette, gik hun ganske roligt omkring i Huset til sine Sysler, og overlod Hr. Niels Studtmann i det afsides Taarnkammer til Eensomhed og gavnlige Betragtninger, hvorudi hun vidste, Ingen kunde forstyrre ham.

Samme Dags Aften vandrede to i Hættekapper formummede Mænd i Skumringen ud af Sønderport i Borre, og toge Veien ad Magleby til. Ved Enden af Landsbyen standsede de ved eet af de sidste Huse og bankede paa. Efterat have vexlet et Par Ord med

Manden i Huset, trak denne en Vogn frem, ledte to store Trækøxne ud af Stalden, spændte dem for Vognen, kastede Hakker og Spader bag i denne, og nu satte de sig alle Tre atter i Bevægelse. Veien gik ind igjennem Skovene; de kom forbi Gjedde Sø og dreiede derpaa af til Grimsdalen og droge gjennem denne til dens yderste østlige Side. Himlen var skyfri, og Natten stille; Intet hørtes undtagen Hjulenes Knagen og Oxernes Pusten. Det var alt henved Midnat. Vognen blev vendt, og nu stillede Een af de to Herrer sig i Spidsen af Toget, idet han hviskede: „Følger nu mig!"

Efterat have skredet et betydeligt Stykke tilbage fra Øst til Vest, gjorde Formanden en Bevægelse med Haanden, hvorefter Vognen holdt stille. Derpaa gav han sig til at søge; han følte sig for med sin jern-beslagne Stav, og med Eet hørtes han at slaae et Par Slag paa en Steen; han strøg med Stokken henad Stenen, og det klang, som naar man stryger med en Kjødgaffel over en Rist. Stenen laae halvt skjult under en stor Hvidtjørn. Nu udbrød han med dæmpet, bævende Stemme: „Her er det!" Alle Tre bevæbnede sig med Hakke, Spade og Kobeen og arbeidede saa kraftigt og flinkt, at de efter kort Tids Forløb fik væltet den store flade Steen. Da Jord og Gruus vare ryddede tilside, viste sig for deres Øine en velsat

Steenkiste, og i denne fire svære, jernbeslagne Skrine. Med megen Møie fik de disse læssede paa Vognen. Da de med denne begave sig paa Hjemveien, begyndte Dagen alt at grye, Hanerne galede fra By til By, og de stønnende Oxer dampede i den kolde Morgenluft.

Hr. Eiler Ged var netop kommet hjem fra sin Reise. Det var ved Middagstid. Han stod endnu i Borggaarden paa Nordfeld ved sin Hest og modtog Meldinger af og uddeelte Befalinger til flere af sine Folk, som havde omringet ham. Da hørtes i det Fjerne Klangen af Trompeter og Pauker, og lidt efter saae man et Tog langsomt og høitideligt bevæge sig op ad den store Linde-Allee, der førte op til Nordfeld. I Spidsen red to pyntede Trompetere og en Paukeslager, hvilke blæste og trommede af alle Kræfter. Efter dem fulgte en svær Bondevogn paa fire høie Hjul, bespændt med et Par brogede Oxer; og tilsidst kom Mikkel Boel, og hans Søn, Borgermester Claus Boel, hver paa sin stadselige Hest.

Herremanden gjorde store Øine og vidste ikke, hvad han skulde tænke om dette Styr. Gaardens Folk stak Hovederne ud af Vinduer og Døre, alle Hunde gave Hals, Paahanen skreeg paa Taget, og Duerne kredsede, opskyste, rundt over hele Gaarden. Tilsidst, just som Vognen standsede foran den store Steentrappe, og begge Rytterne vare stegne af Hesten,

kom ogsaa Frøken Maren tilsyne. Hendes Øine glimtede, hendes Kinder blussede, og hun smilede med hele sit smukke Ansigt. Hun stillede sig ved Siden af sin Fader og ventede med spændt Opmærksomhed paa, hvad der nu vilde komme.

Da traadte den gamle Mikkel Boel frem, tog den sorte Fløiels Barret af sit røde Hoved, bøiede sig dybt baade for Fader og Datter og talede: „Velbyrdige Hr. Ridder! I mindes vel, at min Søn, nærværende strenge Borgermester Claus Boel, som har fattet en dydig Kjærlighed til Eders Datter, ædle Frøken Maren Ged, for nogen Tid siden dristede sig til hos Eder selv at begjære hende til sin Ægtehustru? I mindes vel ogsaa, at I til Svar paa hans ydmyge Begjæring ikke just ligefrem gav ham et Afslag, men i det Sted paalagde ham Betingelser for Opnaaelsen af hans Hjertes Ønske, — Betingelser, der noget nær i Eders og alle andre fornuftige Menneskers Øine vel maatte kunne gjælde for et Afslag, al den Stund det maatte tykkes umuligt for Beileren at opfylde samme? I mindes endvidere, at han var saa forvoven at optage den Handske, I tilkastede ham? Nu staaer han her, for anden Gang at beile til Eders Frøken Datter, idet han nu, ved den almægtige Guds Hjælp, seer sig istand til at opfylde den Betingelse, I har sat. Hvis I tillader det, ville vi strax, som I har forlangt,

kunne skjule Gulvet i Eders store Riddersal med fuldvægtige, blanke Guldgylden. Vi have nemlig arvet vor nærmeste Slægtning, min salig Broder, som nylig er død!"

„Det er ikke sandt!" raabte en forbittret Stemme ud af Stimmelen, som havde omringet Hovedpersonerne, og Niels Studtmann, der ved Frøkenens naadige Foranstaltning nu endelig var udløst af sit Fængsel, traadte frem, høirød i Ansigtet og næsten grædefærdig.

„Hvad jeg siger, er baade vist og sandt i alle Maader," svarede den gamle Mikkel Boel i en rolig Tone, „jeg kan endogsaa fremvise min Broders Testament. Aa, tag mig dog Documentet ned af Vognen!"

Kjøresvenden og et Par af de andre Tilstedeværende løftede med megen Besvær en lang og bred, men flad Steen ned paa Jorden og stillede den opret paa Kant. Paa den ene Side var den udhugget med dybe Rifler, ligerviis som en Rist; paa den anden Side kunde man læse følgende, med store Bogstaver indhuggede Ord:

„Du, som har væltet denne Steen er min Arving.
Anders Jensen Boel, fra Borre."

Alle betragtede og befølede Stenen og læste Skriften med stor Forundring, og Ingen kunde nægte, at jo Arven i enhver Henseende var kommet i de rette Hænder.

Niels Studtmann taug stille; han turde jo ikke vedgaae, at han paa en vis Maade havde villet bedgaae Arvesvig.

Frøken Maren Ged gneed sine sneehvide Hænder og vidste af Glæde knap, paa hvilken Fod hun vilde staae.

Endelig brød Hr. Eiler Ged, som hidtil hele Tiden havde staaet med aaben Mund og opspilede Øine og efter Sædvane glattet sit graae Skjæg, den nu indtraadte Taushed. Han vendte sig til Fader og Søn og sagde: „Ja, I gode Mænd! alt dette er jo godt nok; men hvad er der da i disse Kister? Ville I virkelig indbilde mig, at I kunne opfylde min Betingelse? Lader os da see!"

Da toge Fader og Søn fat paa een af de jernbeslagne Kister og ved nogle Karles Hjælp fik de den slæbt ned af Vognen, op ad Trappen og ind i den store Riddersal. Her blev den stillet midt paa det rudrede Gulv, aabnet og væltet, og see! de røde, blanke Skillinger strømmede ud og bedækkede mere end en Trediepart af Gulvets Flade!

Ved dette Syn straalede Hr. Eiler Geds begjærlige Øine med Henrykkelsens Glands. Han saae sig om, fik Øie paa sin Datter, der stod smilende nær hos ham, greeb hendes og Borgermesterens Hænder og trak Parret ind paa den glimrende Dynge, og her,

staaende midt i Guldet, føiede hans deres Hænder sammen, idet han sagde: „Her trolover jeg for Guds Aasyn og i disse gode Mænds Nærværelse Dig, min Datter, Frøken Maren Ged, med strenge Hr. Borgermester Claus Boel! Min og Herrens Velsignelse hvile over Eder. Amen!"

Medens alt dette foregik, og Alles Øine vare henvendte paa og beskjæftigede med Eventyret, havde Niels Studtmann seet Leiligheden an og listet sig ned til Stalden, hvor han Dagen iforveien havde indsat sin Hest. Da han traadte ind, vendte Hesten sit Hoved mod ham og modtog ham med en venlig Vrinsken, der dog nu i den stakkels Kræmmers Øren lød som en Haanlatter. Hurtigt lagde han sin Sadel paa, spændte Gjorden, optømmede Klepperten, satte sig op og reed i fuldt Fiirspring hjemad.

Paa Halvveien faldt der ham imidlertid med Eet Noget ind; han standsede sin flyvende Fart og lod den pustende Hest gaae i Skridt, medens han i sit Hjerte saaledes tiltalede sig selv: „Du er dog en stor Esel, Niels! og en dum Knegt ovenikjøbet! Du vilde snyde din bedste Ven baade for hans retmæssige Eiendom og for hans Brud, som elsker ham. Tvi Dig an!" (Her spyttede han langt ud i Marken.) „Og Tøsen? Hun kunde jo slet ikke lide Dig, det var klart nok. Havde Du mod hendes Villie faaet hende til Ægtehustru, —

hun vilde ordentlig have kysset Dig! Tak Du din Gud og Skaber og vær glad, at Du slap saa godt! — — Nu er Familien Boel uhyre riig! — — Claus beholder ikke Alt, — Faderen faaer sin Part —. — og Datteren faaer sin! Datteren? ja, den lille, søde Kristense, som altid har holdt saameget af Dig, Du Taabe! og som Du til Gjengjæld har været saa kold og haard imod! Fy, skam Dig! (Her spyttede han atter.) Jeg veed nok, hvad jeg gjør! Hun faaer jo ogsaa sin Part, og den kan ikke blive saa ringe!"

Her gav han atter sin Ganger Spore og Tøile og naaede i stærkt Trav snart til Borre. Han lod sin Hest sætte i Stald og gav sig selv kun saamegen Tid, at han fik sig lidt hæget og herlket; derpaa gik han om i Kirkestræde, hvor Mikkel Boels Huus laae med en lille Hauge foran. Han løftede sagte Hauge-Laagens Klinke, traadte hen til Huset og kigede ind ad det lave Vindue. Derinde i den lille Stue sad paa den ene Side den gamle Vibeke Boel, lænet blødt tilbage i en Lænestol. Hun var faldet i Søvn, og Fred og Mildhed vare udbredte over hendes Ansigt. Paa hendes Skjød laae en opslagen Bønnebog; en Kat sov ved hendes Skammel.

Men paa den anden Side af Stuen var der ingen Fred. Der sad Kristense ved sin Rok; men Hjulet snurrede ikke, og de flittige Hænder hvilede i

Pigens Skjød. Det deilige Hoved var bøiet ned mod Brystet, og de blonde Lokker skjulede hendes Kinder og de stille Taarer. Hun sad saa fordybet i sine bedrøvelige Tanker, at hun ikke bemærkede Niels Studtmanns Komme, før han, snigende let som en Kat, havde taget en Stol og sat sig tæt ved hendes Side. Hun saae veemodigt og alvorligt paa ham og vilde til at sige Noget; men den unge Mand lod hende ikke komme tilorde. Han lagde sin Arm paa Ryggen af hendes Stol, bøiede sig mod hendes Øre og hviskede. Hvad han sagde, kunde Ingen høre uden hun; men hendes Ansigt forraadte snart, af hvad Art hans Veltalenhed var. Paa en regnfuld Sommerdag begynde Skyerne med Eet at skilles ad; en sagte Luftning bevæger dem hurtigere, Solens Øie glimter af og til frem, men formørkes atter af et ilende Slør, indtil den endelig vinder fuldkommen Seier og sender alle sine glade Straaler ud over de skinnende Marker og Skove. Saaledes vexlede ogsaa Klarhed og Mørke paa Kristenses Ansigt, indtil endelig hendes Kinder fik deres Rosengløb, og hendes tindrende Øine med usigelig Glæde hvilede paa den elskede Beiler. Nu vaagnede Moderen, og nu talede han ogsaa til hende.

Paa Nordfeld havde imidlertid Henrykkelsens Ruus varet temmelig længe. Da man endelig var kommet lidt til Ro og Besindelse, vilde Mikkel og Claus

Boel strax afsted for dog ogsaa at gjøre Moder og Datter deelagtige i den store Glæde og Herlighed. Men dette vilde Hr. Eiler Ged paa ingen Maade tillade. Han befalede strax, at man i Hast skulde spænde for et Kjøretøi for at hente dem hid. Dog dette gjordes ikke nødigt; thi inden man saae sig for, kom begge Qvinderne, hver paa sin Pasgjænger, ledsagede af Niels Studtmann, ridende ind i den larmende og jublende Gaard. Moder og Datter bleve hjulpne af Sadelen og modtagne med aabne Arme.

Da der nu endelig indtraadte et lille Havblik, benyttede Kræmmeren sig af dette til i velvalgte Talemaader at fremsætte sin Bøn for Mikkel Boel, en Bøn, der blev saa kraftigt understøttet af Alle, især af Moderens udtalte Villie og Datterens undseelige, men bedende Blikke, at den gamle, lykkelige Degn slet ikke kunde sige Nei.

Saalænge Borre Kjøbstad var til, blev der ikke seet en mere glimrende Fest, end da de tvende unge Par bleve forenede. Det dobbelte Bryllup feiredes i Raadhusets store Sal, og det varede i otte Dage; og i disse otte Dage fandtes der i Byen og hele dens Omegn ikke een sulten eller tørstig Sjæl. Baade Rige og Fattige, Fornemme og Ringe, Gamle og Unge fik deres Deel i Glæden.

Borgermester Claus Boel lod Ristestenen indmure i den ene Ende af sin Stadsestue, hvor han saa ofte og ved høitidelige Leiligheder kunde have det mærkelige Testament for Øie. Han selv og hans Hustru levede sammen, som det kunde ventes af to elskende Hjerter, og som det sømmer sig et christeligt, fromt Ægtepar. De lærte deres Børneflok efter dem at gjøre et skjønt Brug af det uretfærdige Mammon.

Tiden randt, og Borre svandt af Kjøbstædernes Tal, ligesom Babylon, Persepolis og Slangerup. Flere hundrede Aar efter fandt man engang ved Udgravning den store, flade Steen med Risterne og Indskriften. De Lærde fik meget travlt med at udtyde Sammenhængen og Hensigten med hiint Tegn og denne Skrift; men det lykkedes dem aldrig ret. Nu veed de det.

